

БЕЗСЪННА

ТЪРСАЧЪТ
В ДЪЛБУНИТЕ

ДЖОУЗЕФИН
АНДЖЕЛИНИ

intense

ДЖОУЗЕФИН АНДЖЕЛИНИ БЕЗСЪННА ТЪРСАЧЪТ В ДЪЛБИНИТЕ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Завладяващата сага на Джоузефин Анджелини става още по-заплетена и пленителна, когато се заражда незабравим любовен триъгълник, а вечният цикъл на отмъщението става все по-напрегнат. Очаквано с нетърпение, това продължение на световния бестселър „Любов под гибелна звезда“ поднася една напрегната, наситена с действие любовна история, която надхвърля очакванията.

Като единствената Потомка, която може да се спуска в Подземния свят, Хелън Хамилтън е натоварена с почти невъзможна задача. Нощем тя се лута в царството на Хадес, опитвайки се да спре безкрайния цикъл на отмъщение, чието проклятие тегне над семейството ѝ. Денем се мъчи да превъзмогне изтощението, което бързо подкопава разсъдъка ѝ. Без Лукас до себе си, Хелън не е сигурна, че има сили да продължи.

Точно когато е на ръба на срива, на помощ ѝ се притичва загадъчен нов Потомък. Забавен и смел, Орион я защитава от опасностите на Подземния свят. Но времето изтича — безмилостен враг плете заговори срещу тях, а призивът на Фуриите за кръв става по-силен.

Когато светът на древна Гърция се сблъсква с този на простосмъртните, спокойният и защитен живот на Хелън на остров Нантъкет потъва в хаос. Но най-трудно от всичко е да забрави Лукас Делос.

На моя съпруг, с цялата ми любов

ПРОЛОГ

В понеделник сутринта учебните занятия бяха отменени. Електроснабдяването в определени части на острова още не беше възстановено, а няколко улици в центъра на града бяха недостъпни поради нанесените от бурята щети.

Да, правилно, помисли си Зак, докато излизаше от входната си врата. „Бурята“ беше това, което бе унищожило половината град, а не откаченото ново семейство, което може да надбяга колите.

Той измина няколко пресечки с подтичване, само за да остави известно разстояние между себе си и баща си. Непоносимо му беше да си стои у дома и да слуша как баща му се тюхка, че отборът пропуска футболни тренировки, когато всичко, от което всъщност се оплакваше, беше, че ще прекара още един ден без своите три спортни звезди — удивителните момчета Делос.

Зак слезе до Индия Стрийт да погледне разрушените стъпала на Атенеума заедно с дузина от останалите зяпачи. Всички казваха, че някаква електрическа жица е дала на късо в средата на улицата предишната нощ, и че се е нагорещила толкова много, че е разтопила настилка. Зак видя дупката в земята, видя и изгорелите електрически кабели, но знаеше, че не те са причинили всички тези поражения.

Точно както знаеше, че табелката на изхода до вратата на момичешката съблекалня не беше изгорила огромен тревен участък трева на *петстотин метра* разстояние.

Защо всички бяха толкова глупави? Нима бяха дотолкова заслепени от хлапетата Делос, та бяха готови да си затворят очите за факта, че не е възможно мраморните стъпала на библиотеката да са били напукани от проклетия вятър? Нима никой друг не виждаше, че тук става нещо? За Зак беше толкова очевидно. Беше се опитал да предупреди Хелън, но тя бе твърде хлътнала по Лукас, за да вижда ясно. Зак знаеше, че по някакъв начин тя е подобна на тях, но въпреки това се беше опитал. По отношение на тях тя беше същата, какъвто беше и целият остров, какъвто беше и баща му. Заслепена.

Зак вървеше през града, гледайки гневно всички глупаци, които сновяха наоколо и охкаха и ахкаха над разтопения асфалт, когато Мат го видя и му махна да се приближи.

— Гледай — каза Мат, когато Зак се присъедини към него до ръба на полицейската лента. — Казват, че причината трябва да е била в главната електроснабдителна мрежа на острова. Твърде невероятно, а?

— Боже. Дупка. Колко невероятно — каза Зак саркастично.

— Не мислиш ли, че е интересно? — попита Мат, като повдигна вежда.

— Просто не мисля, че причината за всичко това е някаква си изгоряла жица.

— Какво друго може да е било? — попита Мат с обичайния си аналитичен маниер, като посочи към сцената на опустошението пред тях.

Зак се усмихна предпазливо. Мат беше по-умен, отколкото го смятаха повечето хора. Беше красив, носеше точно онези дрехи, които трябваше, беше капитан на щатския отбор по голф, и произхождаше от старо и уважавано семейство. На всичко отгоре, умееше да се прави на готин и хладнокръвен в близост до важни хора, и да говори за интересни неща, например спорт. Всъщност Зак винаги бе подозирал, че Мат можеше да бъде едно от най-популярните хлапета в училище, ако искаше, но по някаква причина Мат се беше отказал от мястото си сред популярните ученици и беше избрал вместо това да бъде Кралят на чудациите. Това сигурно имаше нещо общо с Хелън.

Зак все още не беше проумял защо самата Хелън беше избрала да се мотае с чудациите, като се има предвид, че бе по-красива от всяка кинозвезда или супермодел, които той някога беше виждал. Решението ѝ да бъде „самотна дама без кавалер“ беше част от нейната загадъчност и от привлекателността ѝ. Беше от онези жени, заради които мъжете *правеха* разни неща. Неща като това, да пожертват социалното си положение или да извършат кражба, или дори да се бият заради нея...

— Не бях тук — отвърна Зак, най-после отговаряйки на въпроса на Мат. — Но ми изглежда, сякаш някой е направил това нарочно. Сякаш е мислел, че може да му се размине безнаказано.

— Мислиш, че някой е... Какво? Разбил библиотеката, изтръгнал с голи ръце цяла енергийна мрежа с мощност десет хиляди волта, а

после при разтапянето е направил в улицата дупка с големина метър и двайсет... ей така, като лудория? — попита Мат с равен тон. Присви очи и отправи към Зак лека усмивка със стиснати устни.

— Не знам — отговори Зак най-накрая. После му хрумна една мисъл: — Но може би ти знаеш. Напоследък доста се мотаеш с Ариадна.

— Да, и? — каза спокойно Мат. — Не виждам накъде биеш.

Дали Мат знаеше? Дали хлапетата Делос му бяха казали какво става, докато оставяха Зак непосветен? Зак загледа изучаващо Мат за момент и реши, че той вероятно просто подкрепя семейство Делос, както правеха всички, всеки път щом Зак споменеше колко са чудновати.

— Кой казва, че трябва да бия нанякъде? Просто казвам, че никога преди не съм виждал повредена електрическа мрежа да причинява това. А ти?

— Значи полицията, хората от отделите по водо и електроснабдяване, всички хора, обучени да се справят с природни бедствия, грешат, а ти си прав?

Начинът, по който Мат постави въпроса, накара Зак да се почувства малко глупав. Не можеше просто ей така да се изправи и да заяви, че семейство от супермени се опитва да завземе неговия остров. Това щеше да прозвучи откачено. Преструвайки се, че не проявява интерес, Зак се загледа през улицата към разрушените стъпала на Атенеума и сви рамене.

Именно тогава забеляза някой, някой специален, като Хелън — като онези проклети хлапета Делос. Само че този тип беше различен. У него имаше нещо нечовешко. Когато се движеше по улицата, приличаше някак на насекомо.

— Както и да е. Всъщност не ме е грижа какво е станало — каза Зак, демонстрирайки отегчение. — Забавлявай се да зяпаш тая дупка.

Той се отдалечи: не искаше да прахосва повече време за някой, който толкова очевидно беше на страната на семейство Делос. Искаше да види накъде е тръгнал онзи чудак, и може би да разбере какво криеха всички от него.

Последва непознатия надолу до доковете и забеляза красива яхта. Беше като излязла от книга с приказки. Високи мачти, палуба от тиково дърво, корпус от фибростъкло, и червени платна. Зак тръгна

към нея с отворена уста. Яхтата беше най-красивото нещо, което бе виждал, с изключение на едно лице... Нейното лице.

Зак почувства как някой го потупа отзад по рамото и, когато се обърна, светът потъмня.

1

Червена кръв разцъфна като цвете изпод изтръгнатите нокти на пръстите на Хелън, събра се като езерце в полумесеците на кожичките под тях, и започна да се стича по кокалчетата ѝ на малки рекички. Въпреки болката, тя се вкопчи по-здравео в перваза с лявата си ръка, за да се опита да плъзне дясната напред. Под пръстите ѝ имаше мръсотия и кръв, заради които се хлъзгаше, а ръцете ѝ бяха изтръпнали толкова силно, че започват да усеща спазми в средата на дланта си. Посегна с дясната си ръка, но нямаше сили да се изтегли нито милиметър напред.

Хелън се плъзна назад с пъшкане, докато увисна и се залюля на скованите връхчета на пръстите си. На шест етажа над ритащите ѝ крака имаше лека с мъртви цветя, осеяна с покрити с плесен тухли и плочи, които се бяха свлекли от покрива на порутената сграда и се бяха строшили на парчета. Не ѝ беше нужно да поглежда надолу, за да осъзнае, че същото щеше да се случи и на нея, ако изпуснеше от хватката си рушачия се перваз на прозореца. Опита се отново да преметне крак нагоре и да се захване с него за перваза, но колкото повече риташе, толкова по-несигурна ставаше хватката ѝ.

Измежду изпохапаните ѝ устни се откъсна ридание. Висеше от този перваз, откакто се спусна в Подземния свят онази нощ. Струваше ѝ се, че са минали часове, може би дни, и издръжливостта ѝ отслабваше. Хелън изплака, обзета от безсилен гняв. Трябваше да се махне от този перваз и да отиде да намери Фуриите. Тя беше Търсачът в дълбините — това беше задачата ѝ. Да намери Фуриите в Подземния свят, да ги победи по някакъв начин, и да освободи Потомците от тяхното влияние. От нея се очакваше да сложи край на цикъла на отмъщението, който принуждаваше Потомците да се избиват помежду си, но ето че вместо това беше тук, увиснала от някакъв перваз.

Не искаше да падне, но знаеше, че няма да се доближи до откриването на Фуриите, ако продължаваше да виси тук цяла

вечност. А в Подземния свят всяка нощ продължаваше цяла вечност. Тя знаеше, че трябва да сложи край на тази нощ и да започне следващата наново, в друга, може би по-плодотворна безкрайност. Ако не успееше да се изтегли нагоре, това оставяше само един вариант.

Пръстите на лявата ѝ ръка започнаха да се присвиват и хватката ѝ поддаде. Опитва се да си внуши да не се съпротивлява, да си каже, че ще бъде по-добре ако падне, защото поне всичко щеше да свърши. Но продължаваше все така да се вкопчава в перваза с всяка частичка сила, останала в дясната ѝ ръка. Страхуваше се твърде много, за да се пусне. Прехапа окървавената си устна, за да се съсредоточи, но пръстите на дясната ѝ ръка се плъзнаха през мръсотията и най-сетне се откъснаха от ръба. Не можеше да се задържи.

Когато се удари в земята, чу как левият ѝ крак се счупи.

Хелън се плесна с ръка през устата, за да попречи на писъка да изригне в тихата ѝ спалня в Нантъкет. Усети вкуса на дъхащата на кремък мръсотия от Подземния свят по изтръпналите си пръсти. В оловносивата предутринна светлина тя се заслуша напрегнато в звуците надолу по коридора, докато баща ѝ се приготвяше за деня. За щастие той сякаш не чу нищо необичайно и слезе долу да приготвя закуската, сякаш всичко беше наред.

Легнала в леглото, трепереща от болката в счупения ѝ крак и разтегнатите мускули, Хелън чакаше тялото ѝ да се изцели само. По двете страни на лицето ѝ се стичаха сълзи, които оставяха горещи следи по премръзналата ѝ кожа. Спалнята ѝ беше леденостудена.

Хелън знаеше, че трябва да се храни, за да се изцели добре, но не можеше да слезе долу със счупен крак. Наложил си да запази спокойствие и да чака. Скоро тялото ѝ щеше да бъде достатъчно силно, за да се раздвижи, после — да се изправи, а след това — да ходи. Щеше да остане да лежи и да каже, че се е успала. Щеше да скрие наранения си крак от баща си възможно най-добре, като се усмихва и говори за незначителни неща, докато се хранеха. После, с малко храна в тялото си, щеше да приключи с изцеляването.

Скоро щеше да се почувства по-добре — каза си тя, като плачеше възможно най-тихо. Просто трябваше да издържи.

Някой размахваше ръка пред лицето на Хелън.

— Какво? — попита тя, стресната. Обърна се да погледне Мат, който ѝ правеше знаци да се опомни.

— Съжалявам, Лени, но все още не схващам. Какво е Потомък Скитник? — попита той, с набръчкано от тревога чело.

— Аз съм Скитница — отговори тя малко прекалено високо. Беше се унесла за миг и още не беше влязла в крак с разговора.

Хелън изправи прегърбените си рамене и огледа останалата част от стаята, за да открие, че всички се бяха втренчили в нея. Всички, освен Лукас. Той изучаваше приборите в скута си ръце, със стиснати устни.

Хелън, Лукас, Ариадна и Джейсън седяха около кухненската маса на семейство Делос след училище, опитвайки се да въведат Мат и Клеър във всичко, свързано с полубоговете. Мат и Клеър бяха най-добрите простосмъртни приятели на Хелън, и двамата бяха невероятно умни, но някои неща, отнасящи се до Хелън и нейното минало, бяха твърде сложни, за да се приемат за даденост. След всичко, което бяха преживели, Мат и Клеър заслужаваха отговори. Бяха рискували живота си, за да помогнат на Хелън и останалите от семейство Делос преди седем дни.

Седем дни, помисли си Хелън, като преброи на пръсти, за да се увери. Заради цялото време, прекарано в Подземния свят, ми се струват като седем седмици. Може би за мен са били седем седмици.

— Звучи объркващо, но не е — каза Ариадна, когато осъзна, че Хелън няма да продължи. — Има Четири Династии, и всичките Четири Династии имат една към друга кръвен дълг от Троянската война. Затова Фуриите ни карат да искаме да убием някой от друга Династия. За отмъщение.

— Преди милиард години някой от Династията на Атрей убил някого от Тиванската Династия, и от вас се очаква да платите този кръвен дълг? — попита Мат със съмнение.

— До голяма степен, само че е било много повече от просто една смърт. Говорим за Троянската война. Загинали са много хора — и

полубожествени Потомци, и напълно смъртни като теб — каза Ариадна с извинителна гримаса.

— Знам, че са загинали много хора, но как чрез този принцип „кръв за кръв“ постигате нещо? — упорстваше Мат. — Това никога не свършва. Безумно е.

Лукас се засмя безрадостно и вдигна очи от скута си, за да срещне тези на Мат:

— Прав си. Фуриите ни подлудяват, Мат — каза тихо и търпеливо. — Преследват ни, докато се пречупим.

Хелън си спомняше този тон. Мислеше за него като за „професорския глас“ на Лукас. Можеше да го слуша цял ден, само дето знаеше, че не трябва.

— Те ни карат да искаме да се избиваме помежду си, за да осъществим някакво изкривено правосъдие — продължи Лукас с премерения си тон. — Някой от друга Династия убива някого от нашата. Ние убиваме някого от тяхната за разплата, и така продължава и продължава от три хиляди години и половина. А ако Потомък убие някого от собствената си Династия, той става Прокуденик.

— Като Хектор — каза Мат предпазливо. Дори само изричането на името на техния брат и братовчед разпалваше проклятието на Фуриите, разгневявайки клана Делос. Сега Мат рискува само за да си изясни положението. — Той уби вашия братовчед Креон, защото Креон уби леля ви Пандора, и сега всички изпитвате неудържим порив да го убие, въпреки че още го обичате. Съжалявам. Все още не разбирам как това има дори далечна прилика с правосъдие.

Хелън се огледа наоколо и видя Ариадна, Джейсън и Лукас да стискат зъби. Джейсън се успокои пръв.

— Ето защо това, което Хелън прави, е толкова важно — отвърна той. — Тя е в Подземния свят, за да победи Фуриите, и да спре цялото това безсмислено убиване.

Мат се предаде неохотно. Беше му трудно да приеме Фуриите, но виждаше, че никой на масата не е много по-доволен от съществуването им, отколкото беше той. Клеър все още имаше вид, сякаш имаше нужда да си изясни някои неща.

— Добре. Това е Прокуденик. А *Скитниците* като Лени са Потомци, които имат родители от две различни Династии, но само една Династия може да *предяви права* над тях, нали така?

Следователно те все още имат кръвен дълг към другата Династия — проговори Клеър внимателно, сякаш знаеше, че за Хелън ще е трудно да чуе думите ѝ, но въпреки това тя трябваше да ги каже. — За теб е предявила претенции майка ти, Дафна. Или по-скоро нейната Династия.

— Династията на Атрей — каза Хелън унило, спомняйки си как отдавна изгубената ѝ майка се беше върнала да ѝ съсипе живота преди девет дни, с някои доста нежелани вести.

— Истинският ти баща обаче — не Джери — макар че, Лени, трябва да кажа, за мен Джери винаги ще е истинският ти баща — поправи се разпалено Клеър, преди отново да подхване нишката на мисълта си. — Биологичният ти баща, който така и не е разбрал и който е починал, преди да се родиш...

— Е бил от Ливанската Династия. — За момент Хелън срещна очите на Лукас, после бързо извърна поглед. — Аякс Делос.

— Нашият чичо — каза Джейсън, като обхвана с поглед Ариадна и Лукас.

— Правилно — каза Клеър неловко. Премести поглед между Хелън и Лукас, които отказваха да я погледнат в очите. — И тъй като за двама ви са предявили претенции вражески Династии, отначало двамата желяхте взаимно смъртта си. Докато... — тя млькна, без да довърши.

— Преди Хелън и аз да платим кръвния дълг на нашите Династии, като едва не умряхме един за друг — довърши Лукас с мрачен тон, предизвиквайки всички да направят коментар за връзката, която двамата с Хелън споделяха.

На Хелън ѝ се прииска да изкопае дупка право в настлания с плочки под на кухнята на семейство Делос и да изчезне. Чувстваше тежестта на незададените въпроси на всички.

Всички се питаха: Колко далеч бяха стигнали Хелън и Лукас, преди да разберат, че са първи братовчеди? Дали беше само малко целуване или беше станало толкова сериозно, че да са белязани до живот?

И: Дали все още *искат* да бъдат един с друг, макар да знаят, че са братовчеди?

И: Питаха се дали все още го правят понякога. За тях не би било трудно, защото и двамата могат да летят. Може би се измъкват тайно

всяка нощ и...

— Хелън? Трябва да се залавяме пак за работа — каза Касандра с властна нотка в гласа. Стоеше на прага на кухнята, подпряла юмрук на слабия си, момичешки хълбок.

Докато Хелън се надигаше от масата, Лукас улови погледа ѝ и се усмихна съвсем лекичко, окуражавайки я. Като се усмихна едва-едва в отговор, Хелън последва Касандра надолу към библиотеката на семейство Делос, чувствайки се по-спокойна, по-самоуверена. Касандра затвори вратата и двете момичета продължиха търсенето си за някакви познания, които можеха да помогнат на Хелън в нейната мисия.

Хелън зави зад ъгъла и видя, че пътят е препречен от ръждива дъга. Един небостъргач се бе привел през улицата, сякаш гигантска ръка го беше притиснала като царевично стъбло.

Хелън избърса сърбящата пот от челото си и се опита да намери най-безопасния път през напукания бетон и изкривените желяза. Щеше да е трудно да се прекатери, но повечето сгради в този изоставен град се ронеха на прах, докато пустошта около него се разрастваше. Нямаше смисъл да тръгва в друга посока. Едно или друго препятствие препречваше всички улици, а и освен това, Хелън не знаеше преди всичко накъде се предполага да върви. Единственото, което можеше да направи, беше да продължи да се придвижва напред.

Докато се прехвърляше тромаво през назъбена решетка, обкръжена от стипчивия мирис на гниец метал, Хелън чу дълбоко, печално стенание. От сглобката на решетката с разтърсване изпадна болт, и една подпорна греда над нея се откъсна сред дъжд от ръжда и пясък. Хелън инстинктивно вдигна ръце и се опита да я отклони, но тук долу в Подземния свят ръцете ѝ нямаха силата на Потомците. Стовари се болезнено по гръб, простряна над кръстосващите се пречки на решетката под нея. Тежката подпорна греда лежеше напърно върху корема ѝ, притискайки я надолу през гредата.

Хелън се опита да се извие, за да се измъкне изпод нея, но не можеше да помръдне краката си, без от хълбоците ѝ да изригне

мъчителна болка. Нещо със сигурност беше счупено — бедрото ѝ, гърбът ѝ, а може би и двете.

Хелън примижва и се опита да засенчи очите си с ръка, като преглътна, за да прогони жаждата си. Беше уязвима, хваната в капан, като преобърната по гръб костенурка. В празното небе нямаше нито едно облаче, което да ѝ дари поне миг облекчение.

Само заслепяваща светлина и безмилостна жега...

Хелън излезе замаяно от часа по социални науки на госпожица Би, потискайки една прозявка. Усещаше главата си натъпкана и сгорещена, като сложена да се пече на бавен огън пуйка за Деня на благодарността. Беше почти краят на учебния ден, но това не беше утеха. Хелън сведе поглед към стъпалата си и се замисли за онова, което я очакваше. Всяка нощ се спускаше в Подземния свят и се сблъскваше с поредния ужасяващ пейзаж. Нямаше представа защо в крайна сметка попада на някои места по няколко пъти, а на други — само веднъж, но си мислеше, че има нещо общо с настроението ѝ. В колкото по-лошо настроение беше, когато заспиваше, толкова по-лошо беше преживяването ѝ в Подземния свят.

Все още съсредоточена върху своите тътреци се крака, Хелън почувства топли пръсти да докосват лекичко нейните в суматоката в коридора. Когато вдигна поглед, видя сините като сапфири очи на Лукас да търсят нейните. Тя си пое жадно дъх — бърза, насочена навътре изненадана въздишка — и прикова очи върху неговите.

Погледът на Лукас беше мек и закачлив, а ъгълчетата на устата му се извиха в потайна усмивка. Все още движейки се в противоположни посоки, те обърнаха глави, за да поддържат зрителен контакт, докато вървяха: еднаквите им усмивки нарастваха с всеки изминал миг. Като отметна закачливо косата си, Хелън рязко се обърна напред и сложи край на погледа, със залепена на лицето усмивка.

Само с един поглед от Лукас се почувства по-силна. Отново жива. Чу го как се подсмива тихо, докато вървеше нататък, самодоволен, сякаш знаеше точно колко голямо въздействие има върху нея. Тя също се подсмихна, като поклати глава. После видя Джейсън.

Вървящ на няколко крачки зад Лукас, с Клеър до себе си, Джейсън беше наблюдавал цялата размяна на усмивки и погледи.

Устата му беше разтревожено стисната в тънка линия, а очите му бяха тъжни. Поклати неодобрително глава към Хелън и тя сведе очи, изчервявайки се като домати.

Бяха братовчеди, Хелън знаеше това. Флиртуването беше нередно. Но то я караше да се чувства *по-добре*, когато нищо друго не успяваше. Нима от нея се очакваше да премине през всичко това дори без утехата от усмивката на Лукас? Хелън отиде в последния си учебен час и седна на чина си, сдържайки сълзите, докато изваждаше тетрадката си.

Дълги остри парчета дърво заобикаляха Хелън, принуждавайки я да остане напълно неподвижна или да рискува да се наниже на някое от тях. Беше хваната в капан в ствола на дърво, което растеше самичко наред с сух, мъртъв шубрак. Ако дишаше твърде дълбоко, дългите трески я бодяха. Ръцете ѝ бяха извити зад гърба, а краката — сгънати неудобно под нея, накланяйки торса ѝ напред. Една дълга треска беше точно на едно ниво с дясното ѝ око. Ако главата ѝ помръднеше напред, докато се бореше да се освободи — ако дори я оставеше да клюмне леко от изтощение — окото ѝ щеше да бъде избодено.

— Какво очаквате да направя? — прошепна Хелън, без да се обръща към никого. Знаеше, че е съвсем сама.

— Какво се предполага да направя? — внезапно изпищя тя: усещаше по гърдите и гърба си жилещата болка от дузина малки пробождания.

Пищенето не помогна, но разгневяването успя. Помогна ѝ да се стегне достатъчно, за да приеме неизбежното. Беше се докарала дотук, дори и това да беше непреднамерено, и знаеше как да се измъкне. Болката обикновено предизвикваше освобождаването ѝ от Подземния свят. Стига да не умреше, Хелън беше напълно сигурна, че ще напусне Подземния свят и ще се събуди в леглото си. Щеше да е ранена и да изпитва болка, но поне щеше да се измъкне.

Взря се в дългата треска пред окото си, знаейки какво изисква ситуацията, но без да е сигурна, че е способна да го направи. Когато гневът, който я подтикваше, се оттече, сълзи на отчаяние изпълниха очите ѝ и се разляха по бузите ѝ. Чу собствените си задушени,

задавени ридания да я притискат в клаустрофобичния затвор на дървесния ствол. Минаха минути, и ръцете и краката ѝ започнаха да крещят, докато се гърчеха в неестествени форми.

Времето нямаше да промени положението. Сълзите нямаше да го променят. Тя имаше един избор, и знаеше, че може да го направи или сега, или след като страда с часове. Хелън беше Потомка, и като такава — прицел на Фуриите. Никога не беше имала избор, освен един. При тази мисъл гневът се върна.

В един миг на увереност тя рязко помръдна глава напред.

Лукас не можеше да откъсне очи от Хелън. Дори от отсрещния край на кухнята виждаше, че полупрозрачната кожа на високите ѝ скули беше толкова бледа, че по нея имаше сини петна от тънките като дантела вени, простиращи се под повърхността. Можеше да се закълне, че когато тя най-напред дойде да учи с Касандра в къщата на семейство Делос тази сутрин, ръцете ѝ над лактите бяха покрити с избледняващи синини.

Сега изражението ѝ беше изплашено, като на преследван човек. Изглеждаше по-уплашена, отколкото преди няколко седмици, когато всички мислеха, че Тантал и фанатичните Сто братовчеди я преследват. Касандра наскоро беше прозряла, че Стоте съсредоточават почти цялата си енергия, за да открият Хектор и Дафна, и че Хелън няма от какво да се бои. Но ако причината за страха на Хелън не бяха Стоте братовчеди, тогава трябваше да е нещо в Подземния свят. Лукас се питаше дали тя е преследвана, може би дори измъчвана там долу.

Тази мисъл го разкъсваше отвътре, сякаш по гръдния му кош се катереше диво животно, което пътьом гризеше костите му. Трябваше да стиска зъби, за да попречи на дрезгавото ръмжене, което се опитваше да излезе от гърлото му. Беше толкова *разгневен* през цялото време, и гневът му го тревожеше. Но по-ужасен от гнева бе фактът колко се тревожеше за Хелън.

Гледката как тя подскача при най-лекия звук или се напруга вътрешно с разширени, втречени очи, го водеше до паника. Лукас изпитваше физическа нужда да закриля Хелън. Беше като цялостен телесен тик, който го караше да се хвърли между нея и опасността. Но

не можеше да ѝ помогне с това. Не можеше да слезе в Подземния свят, без да умре.

Лукас още работеше по този проблем. Нямаше много хора, които можеха физически да слязат в Подземния свят, както Хелън можеше, и да оцелеят — само шепа в цялата история на гръцката митология. Но той нямаше да спре да се опитва. Лукас винаги бе бил добър в решаването на проблеми — добър особено в разрешаването на нерешими пъзели и загадки. Кое то вероятно бе причината, поради която да вижда Хелън така, го нараняваше по този разяждащ, омразен начин.

Не можеше да разреши това вместо нея. Тя беше сама там долу, и той не можеше да направи нищо по въпроса.

— Синко. Защо не седнеш до мен? — предложи Кастор, като стресна Лукас и го изтръгна от мислите му. Баща му посочи стола от дясната си страна, докато всички се сядоха на масата за неделната вечеря.

— Това е мястото на Касандра — отвърна Лукас с рязко поклащане на глава, но онова, което всъщност си мислеше бе, че това място беше на *Хектор*. На Лукас му беше непоносимо да заеме място, което никога не биваше да е освобождавано. Вместо това седна от лявата страна на баща си на общата пейка.

— Да, татко — пошегува се Касандра, докато заемаше мястото, което автоматично бе наследила, когато Хектор стана Прокуденик заради това, че уби единствения син на Тантал — Креон. — Да не се опитваш да ме понижиш в звание, или нещо подобно?

— Нямаше ли да узнаеш, ако го правех? Що за оракул си тогава? — подкачи я Кастор, като я смушка в корема, докато тя се разпищя.

Лукас виждаше, че баща му се възползва от тази рядка възможност да поиграе с Касандра, защото тези възможности почти се бяха изчерпали. Като Оракул, сестричката на Лукас се оттегляше от семейството си, от всички човеци. Скоро щеше да се отдалечи от всички хора и да се превърне в студен инструмент на Богините на съдбата, независимо колко много бе обичана от най-близките си хора.

Кастор обикновено се възползваше от всеки възможен шанс да си размени шегички с дъщеря си, но Лукас виждаше, че този път той бе само отчасти съсредоточен да се закача с Касандра. Умът му беше другаде. По някаква причина, която Лукас не можеше незабавно да

проумее, Кастор всъщност не искаше Лукас да седи на обичайното си място.

Разбра миг по-късно, когато Хелън седна до него, на мястото, което, чрез времето и употребата, беше станало *нейното* място на масата. Когато тя прекрачи пейката и се плъзна до него, Лукас забеляза как челото на баща му се сбърчи.

Лукас пренебрегна неодобрението на баща си и си позволи да се наслади на усещането за Хелън до себе си. Макар да беше очевидно наранена от това, което ѝ се случваше в Подземния свят, каквото и да бе то, присъствието ѝ изпълваше Лукас със сила. Формата ѝ, мекотата на ръката ѝ, когато докосваше леко неговата, докато си подаваха блюда около масата, ясният, ведър тон на гласа ѝ, когато се включваше в разговора — всичко в Хелън го докосваше отвътре и успокояваше дивото животно в гръдния му кош.

Искаше му се да може да направи същото за нея. По време на вечерята Лукас се питаше какво се случва на Хелън в Подземния свят, но знаеше, че ще трябва да почака, докато останат сами, за да попита. Тя щеше да излъже семейството, но не можеше да излъже него.

— Хей — обади се той по-късно, като спря Хелън в мъждиво осветения коридор между тоалетната и кабинета на баща си. Тя се напегна за миг, а после се обърна към него, и чертите ѝ омекнаха.

— Хей — прошепна тя, като се приближи до него.

— Тежка нощ?

Тя кимна, промъквайки се още по-близо, докато той вече можеше да усети сапуна с аромат на бадеми, с който току-що си беше измила ръцете. Лукас знаеше, че тя вероятно не си даваше сметка как винаги се движеха един към друг: той обаче си даваше.

— Разкажи ми за това.

— Просто е трудно — каза тя, като сви рамене, опитвайки се да избегне въпросите му.

— Опиши го.

— Имаше един каменен блок. — Тя млъкна, разтри китките си, и поклати глава с измъчено изражение. — Не мога. Не искам да мисля за това повече, отколкото се налага. Съжалявам, Лукас. Не искам да те ядосвам — каза тя, в отговор на раздразненото му изпъшкване.

Той се взря в нея за миг, питайки се как можеше тя да греши толкова много по отношение на онова, което го караше да чувства.

Опита се да остане спокоен, докато ѝ задаваше следващия въпрос, но въпреки това той прозвуча по-грубо, отколкото би му се искало.

— Наранява ли те някой там долу?

— Там долу няма никой, освен мен — отвърна тя. От начина, по който го изрече, Лукас разбра, че по някакъв начин самотата ѝ бе още по-ужасна, отколкото мъчението.

— Нараняват те. — Той се пресегна през няколкото стъпки, които ги деляха, и за кратко прокара пръст по китката ѝ, проследявайки формата на избледняващите синини, които беше видял там.

Лицето ѝ беше непроницаемо.

— В Подземния свят нямам силите си. Но се изцелявам, когато се събудя.

— Говори ми — подтикна я той. — Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

— Знам, че мога, но ако го направя, ще платя за това по-късно — изстена тя, но с нотка на хумор. Лукас продължи да упорства, доловил разведрияването в настроението ѝ, и изпълнен с такъв копнеж да види отново усмивката ѝ.

— Какво? Просто ми кажи! — възкликна той ухилено. — Колко болезнено може да е да ми разкажеш за това?

Смехът ѝ замря и тя вдигна поглед към него: устата ѝ се разтвори леко, точно колкото Лукас да види лъскавия като стъкло вътрешен ръб на долната ѝ устна. Той си спомни какво беше усещането от допира, когато я беше целунал, и се напрегна — възпирайки се, преди да наведе глава, за да го почувства отново.

— Мъчително — прошепна тя.

— Хелън! Колко време ти трябва, за да използваш тоалетната... — Касандра млъкна рязко, когато видя гърба на Лукас да се отдалечава надолу по коридора, а Хелън да се изчервява до кръв, докато се стрелва към библиотеката.

Хелън забърза през стаята с лющещия се тапет с петунии, като избягваше прогнилите дъски на пода до подгизналата, плесенясала кушетка. Тя сякаш я гледаше гневно, докато Хелън тичаше покрай нея. Вече беше идвала в тази посока дузина пъти,

може би повече. Вместо да се насочи към вратата вдясно или вратата вляво, знаейки, че и двете не водят наникъде, тя реши, че няма какво да губи, и влезе в дрешника.

Мъхесто вълнено палто висеше в ъгъла. По яката имаше пърхот, и дрехата миришеше на болен старец. Притискаше я, сякаш се опитваше да я пропъди от бърлогата си. Хелън пренебрегна своенравното палто и започна да търси, докато не откри друга врата, скрита в една от страничните стени на дрешника. Отворът беше висок само колкото да позволи през него да мине малко дете. Тя коленичи, внезапно ужасена от вълненото палто, което сякаш я наблюдаваше как се навежда, като че опитващо се да надникне в тениската ѝ, и забърза през високата колкото детски ръст врата.

Следващата стая беше пращен будоар, в който се бяха наслоили трупани с векове тежък парфюм, жълти петна и разочарование. Но поне имаше прозорец. Хелън забърза към него, надявайки се да скочи навън и да се освободи от този ужасен капан. Бутна ярките завеси от тафта в прасковен цвят настрани, с чувство, близко до надежда.

Прозорецът беше зазидан с тухли. Тя заудря тухлите с юмруци — отначало само с леки движения, но с усилващ се гняв, докато кокалчетата ѝ се разраниха. В този лабиринт от стаи всичко бе прогнило и се рушеше — всичко, с изключение на изходите. Те бяха солидни като Форт Нокс^[1].

Хелън беше хваната в капан сякаш от дни. Беше се изпълнила с такова отчаяние, че дори беше затворила очи и се беше опитала да заспи, надявайки се да се събуди в леглото си. Не се получи. Хелън все още не беше открила как да контролира влизанията и излизанията си от Подземния свят, без да се убие. Страхуваше се, че този път наистина ще умре, и не искаше да мисли какво щеше да ѝ се наложи да си причини, за да излезе.

Бели петна обсипваха зрителното ѝ поле, и вече няколко пъти едва не бе припаднала от жажда и изтощение. Не беше пила дори капка вода от толкова дълго, че дори капките слюзеста тиня, които излязоха с неохотно съскане от крановете в това адско обиталище, започваха да ѝ се струват съблазнителни.

Странното беше, че в тази част на Подземния свят Хелън беше по-изплашена, отколкото някога преди, макар да не се намираше в

никаква непосредствена опасност. Не висеше от някой перваз, нито беше затворена в ствол на дърво или окована за китките към скален блок, който я влачеше надолу по хълм и право към остър зъбер.

Намираше се просто в къща, безкрайна къща без изходи.

Тези посещения до частите на Подземния свят, където не се намираше в непосредствена опасност, траеха най-дълго и в края на краищата се оказваха най-тежките. Жаждата, гладът и смазващата самота, от които страдаше бяха най-ужасното наказание. Адът не се нуждаеше от огнени езера, за да я изтезва. Времето и самотата бяха достатъчни.

Хелън седна под зазидания прозорец, мислейки си как ще трябва да прекара остатъка от живота си в дом, където не беше добре дошла.

Точно насред футболната тренировка заваля проливен дъжд, а после всичко тръгна накриво. Всички момчета започнаха да се блъскат, подхлъзвайки се в калта, като наистина съсипаха терена. Треньор Брант най-сетне се предаде и изпрати всички да си вървят у дома. Лукас гледаше треньора, докато всички се готвеха да си вървят, и беше наясно, че още от самото начало умът му не е в тренировката. Синът му, Зак, беше напуснал отбора предишния ден. Според всеобщите твърдения, треньорът не беше приел това добре, и Лукас се чудеше колко ли сериозна е била кавгата. Днес Зак не беше дошъл на училище.

Лукас съчувстваше на Зак. Знаеше какво е да имаш баща, който е разочарован от теб.

— Люк! Да вървим! Замръзвам — подвикна Джейсън. Той вече смъкваше екипа си на път за съблекалнята и Лукас затича да го настигне.

Побързаха да се приберат у дома, и двамата гладни и мокри, и влязоха право в кухнята. Хелън и Клеър бяха вътре с майката на Лукас. Екипите за бягане на момичетата бяха подгизнали и те кръжаха, изпълнени с очакване край Ноел с възбудени изражения на лицата, докато се попиваха с хавлиени кърпи. Отначало Лукас виждаше единствено Хелън. Косата ѝ беше сплъстена и чорлава, а дългите ѝ, голи крака блестяха от дъжда.

После чу шепот в ухото си и в него припламна омраза. Майка му говореше по телефона. Гласът от другата страна на линията беше на Хектор.

— Не, Лукас. Недей — каза Хелън треперливо. — Ноел, затвори!

Лукас и Джейсън се втурнаха натам, откъдето идваше гласът на Прокуденика, подтиквани от Фуриите. Хелън застана пред Ноел. Всичко, което направи, бе да протегне ръце във възпиращ жест, и братовчедите се блъснаха в ръцете ѝ, сякаш натъквайки се на солидна стена. Бяха отхвърлени назад на пода, задъхани, мъчейки се да си поемат въздух. Хелън не помръдна и на сантиметър.

— Толкова съжалявам! — възкликна Хелън, навеждайки се над тях с тревожно изражение на лицето. — Но не можех да ви позволя да нападнете Ноел.

— Не се извинявай — изпъшка Лукас, като разтриваше гърдите си. Нямаше представа, че Хелън е *толкова* силна, но беше безкрайно щастлив, че е. Майка му имаше шокирано изражение, но и тя, и Клеър бяха добре. Това беше всичко, което имаше значение.

— Ъъъхххх — съгласи се Джейсън с Лукас. Клеър приклепна до него и започна да го потупва съчувствено, докато той се търкаляше, опитвайки се да си поеме отново въздух.

— Момчета, не ви очаквах у дома толкова скоро — заекна Ноел. — Той обикновено се обажда, когато знае, че сте на тренировка...

— Вината не е твоя, мамо — каза Лукас, като я прекъсна рязко. С усилие изправи Джейсън на крака. — Добре ли си, братле?

— Не — отвърна Джейсън искрено. Пое си въздух още няколко пъти и накрая се изправи напълно: това, което му причиняваше болка, вече не беше ударът в гърдите. — *Мразя* това.

Братовчедите се спогледаха измъчено. И двамата тъгуваха за Хектор и не можеха да понесат онова, което им причиняваха Фуриите. Джейсън внезапно се обърна и излезе през вратата, навън в дъжда.

— Джейсън, чакай — обади се Клеър, като побърза да го последва.

— Не мислех, че ще се върнете толкова рано — повтори Ноел, по-скоро на себе си, отколкото на някого друг, сякаш не можеше да се примири. Лукас отиде при майка си и я целуна по челото.

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред — каза ѝ той задавено.

Трябваше да се махне оттам. Все още борейки се с бучката в гърлото си, той се качи горе да се преоблече. На половината път по коридора до стаята си и наполовина съблякъл дрехите си, той чу зад гърба си гласа на Хелън.

— Мислех си, че си добър лъжец — каза тя меко. — Но дори аз не се хванах, когато каза „всичко ще бъде наред“.

Лукас пусна подгизналата си тениска на пода и се обърна към Хелън, твърде изтощен, за да се съпротивлява. Притегли я към себе си и отпусна лице върху рамото ѝ. Тя се притисна удобно към него, поемайки тежестта му, когато едрите му рамене се извиха над и около нея, и го задържа, докато той се успокои достатъчно, за да проговори.

— Една част от мен иска да отида да го намеря. Да го проследя — довери ѝ той: не беше в състояние да каже това на никого, освен на Хелън. — Всяка нощ сънувам как се опитам да го убия с голи ръце на стъпалата на библиотеката. Виждам се как го удрям отново и отново, и се събуждам, мислейки, че може би този път наистина съм го убил. И се чувствам облекчен...

— Шшт шшт. — Хелън прокара ръка през мократа му коса, като я приглади и притисна врата, раменете му и схванатите мускули на гърба му, притискайки го по-плътнo до себе си. — Аз ще поправам това — зарече се тя. — Кълна ти се, Лукас, ще намеря Фуриите и ще ги спра.

Лукас се отдръпна, за да я погледне, като клатеше глава.

— Не, не исках да те подлагам на по-голям натиск. За мен е убийствено, че цялата тежест пада върху теб.

— Знам.

Това беше. Без обвинения, без вайкане. Просто приемане. Лукас се взря в нея, прокарвайки пръсти по съвършеното ѝ лице.

Обичаше очите ѝ. Те вечно се променяха и Лукас обичаше да отбелязва и подрежда в ума си всичките им различни цветове. Когато Хелън се смееше, очите ѝ бяха бледо кехлибарени, като мед, сипан в стъклен буркан на слънчев прозорец. Когато я целуваше, те потъмняваха, докато стигнеха наситения цвят на махагонова кожа, но с тънички червени и златисти нишки, стрелкащи се през него. Точно сега потъмняваха — подканвайки го да наведе устни към нейните.

— Лукас! — излая баща му. Хелън и Лукас отскочиха един от друг и когато се обърнаха, видяха Кастор най-горе на стълбите, с

побеляло лице и вдървено тяло. — Облечи си риза и ела в кабинета ми. Хелън, прибирай се вкъщи.

— Татко, тя не е...

— Веднага! — изкрещя Кастор. Лукас не помнеше да е виждал баща си толкова разгневен.

Хелън побягна. Провря се покрай Кастор с наведена глава и излезе тичешком от къщата, преди Ноел да успее да попита какво се е случило.

— Седни.

— Аз бях виновен. Тя се тревожеше за мен — поде Лукас, заел предизвикателна поза.

— Не ме интересува — каза Кастор: очите му прогаряха тези на Лукас. — Не ме е грижа колко невинно е започнало. Свърши с това, че и двамата бяхте полуголи, ръцете ти бяха обвити около нея, и двамата бяхте само на няколко крачки от леглото ти.

— Нямаше да... — Лукас не можа дори да довърши тази лъжа. Щеше да я целуне, а знаеше, че ако я беше целунал, щеше да продължи, докато или Хелън, или някакъв катаклизъм го спре. Истината беше, че Лукас всъщност вече не се тревожеше от факта, че някакъв негов чичо, когото никога не беше срещал, е баща на Хелън. Той я обичаше, и това нямаше да се промени, независимо за колко грешно го обявяваха всички.

— Нека ти обясня нещо.

— Братовчеди сме. Знам — прекъсна го Лукас. — Не мислиш ли, че си давам сметка, че тя ми е толкова близка роднина, колкото и Ариадна? Но нямам такова *усещане*.

— Не се самозалъгвай — каза Кастор мрачно. — Кръвосмешението е проклетие за Потомците още от Едип насам. А в тази Династия е имало и други, които са се влюбвали в своите първи братовчеди, като вас с Хелън.

— Какво е станало с тях? — попита Лукас предпазливо. Вече се досещаше, че отговорът на баща му нямаше да му хареса.

— Крайният резултат е винаги един и същ. — Кастор се взря напрегнато в Лукас. — Точно като дъщерята на Едип, Електра, децата

на Потомци, които имат роднинска връзка, винаги страдат от нашето най-голямо проклятие. Безумието.

Лукас седна, докато умът му препускаше, опитвайки се да намери начин да заобиколи това препятствие.

— Ние... не е нужно да имаме деца.

Нямаше предупреждение, нищо, което да покаже, че Лукас е стигнал твърде далече. Без да издаде и звук, баща му врхлетя върху него като бик. Лукас отново скочи на крака, но не знаеше какво да прави след това. Беше два пъти по-силен от баща си, но ръцете му останаха безучастно отпуснати отстрани до тялото, докато Кастор го сграбчи за раменете и го блъсна назад, докато Лукас се озова притиснат към стената. Кастор погледна гневно сина си в очите и за миг Лукас повярва, че баща му го мрази.

— Как можеш да бъдеш такъв егоист? — изръмжа Кастор, с кипнал от отвращение глас. — Не са *останали* достатъчно Потомци, та някой от двамата ви просто да реши, че не искате да имате деца. Говорим за нашия *вид*, Лукас! — Сякаш за да наблегне на довода си, Кастор блъсна Лукас в стената толкова силно, че тя започна да се рони зад него. — Четирите Династии трябва да оцелеят и да останат отделени, за да запазят Примирието и да държат боговете затворени на Олимп, иначе всеки смъртен на тази планета ще страда!

— Знам това! — изкрещя Лукас. По тях се посипа мазилка от разбитата стена, изпълвайки въздуха с прах, докато Лукас се бореше под хватката на баща си. — Но има други Потомци, които да направят това! Какво значение има, ако Хелън и аз нямаме деца?

— Защото Хелън и майка ѝ са последните от рода си! Хелън трябва да роди Наследник, за да съхрани Династията на Атрей и да задържи Династиите разделени — не само за това поколение — но и за идните!

Кастор крещеше. Сякаш беше сляп за белия прах и разбитата мазилка. Сякаш всичко, в което баща му бе вярвал, се стоварваше върху главата на Лукас, задушвайки го.

— Примирието продължава от хиляди години и трябва да продължи още хиляди, иначе олимпийците отново ще превърнат простосмъртните и Потомците в свои играчки — ще започнат войни, ще похищават жени и ще стоварват ужасяващи проклетия, както им е угодно — продължи Кастор непреклонно. — Мислиш, че

няколкостотин от нас са достатъчни, за да съхранят нашата раса и да опазят Примирието, но това не е достатъчно да надвием боговете. Ние трябва да издържим, а за да го направим, всеки един от нас трябва да създаде потомство.

— Какво искаш от нас? — внезапно изкрещя Лукас в отговор, като отблъсна баща си от себе си и се надигна от огънатата и рушаща се стена. — Ще направя каквото трябва за моята Династия, и тя също. Ще имаме деца с други хора, ако това е нужно. — Ще намерим начин да се справим с това! Но не ме моли да стоя далече от Хелън, защото не мога. Можем да се справим с всичко, освен с това.

Те се гледаха гневно, и двамата задъхани от гняв и покрити с бял прах, който потта бе превърнала в каша.

— Толкова ти е лесно да решаваш с какво може и с какво не може да се справи Хелън, нали? Да си я поглеждал напоследък? — Попита Кастор сурово, като пусна сина си с отвратено изражение на лицето. — Тя страда, Лукас.

— Знам това! Не мислиш ли, че не бих направил *всичко*, за да ѝ помогна?

— Всичко? Тогава стой далече от нея.

Сякаш целият гняв се беше оттекл от Кастор изведнъж. Вместо да крещи, сега той умоляваше.

— Помислял ли си, че това, което тя се опитва да направи в Подземния свят, може не само да донесе мир между Династиите, но също и да върне Хектор на това семейство? Изгубихме толкова много хора. Аякс, Айлийн, Пандора. — Гласът на Кастор се пречупи, когато изрече името на малката си сестра. Смъртта ѝ все още беше твърде скорошна и за двамата. — Хелън се изправя пред нещо, което никой от нас не може да си представи, и се нуждае от всеки грам сила, която има, за да оцелее. Заради всички ни.

— Но аз мога да ѝ помогна — умолително изрече в отговор Лукас: имаше нужда баща му да е на негова страна. — Не мога да я последвам долу в Подземния свят, но мога да я изслушвам и подкрепям.

— Мислиш си, че ѝ помагаш, но я убиваш — каза Кастор, като клатеше тъжно глава. — Може и да си успокоил чувствата си към нея, но тя не може да се справи с чувствата си към теб. Ти си ѝ братовчед и вината я разкъсва. Защо единствен ти не можеш да видиш това? Има

хиляди причини, поради които трябва да стоиш надалече, но ако никоя от тях няма значение за теб, най-малкото стой далече от Хелън, защото това е най-доброто за нея.

Лукас искаше да възрази, но не можеше. Спомни си как Хелън му бе казала, че ще „плати за това по-късно“, ако говори с него за Подземния свят. Баща му имаше право. Колкото по-близки ставаха двамата, толкова повече той нараняваше Хелън. От всички доводи, които беше изтъкнал баща му, именно този засегна Лукас най-дълбоко. Отиде, тътрейки крака, до кушетката и седна отново, за да не види баща му, че краката му треперят.

— Какво трябва да направя? — Лукас беше напълно объркан. — Това е като вода, която тече надолу. Тя просто се лее към мен. И аз не мога да я отблъсна.

— Тогава построй бент. — Кастор въздъхна и седна срещу Лукас, като триеше с ръце мазилка от лицето си. Изглеждаше по-дребен. Сякаш току-що беше изгубил спора, макар да беше спечелил, отнемайки всичко от Лукас. — Ти трябва да си този, който да прекрати това. Никакво взаимно доверяване, никакво флиртуване в училище, и никакви тихи разговори в тъмни коридори. Трябва да я накараш да те намрази, синко.

Хелън и Касандра работеха в библиотеката, опитвайки се да намерят нещо — каквото и да е — което да помогне на Хелън в Подземния свят. Беше следобед, преминал в безсилно раздражение. Колкото повече четяха двете момичета, толкова повече се убеждаваха, че половината неща за Хадес са писани от средновековни писари под влиянието на сериозни наркотици.

— Някога да си виждала говорещи, подобни на скелети призрачни коне в царството на Хадес? — попита Касандра скептично.

— Не. Никакви говорещи скелети. Включително коне — отвърна Хелън, като търкаше очи.

— Мисля, че можем да сложим това към купчината с означение „определено е бил надрусан.“ — Касандра остави свитъка и се взря в Хелън за няколко мига. — Как се чувстваш?

Хелън сви рамене и поклати глава: нямаше желание да говори за това. Откакто Кастор бе хванал нея и Лукас пред спалнята на Лукас, тя стъпваше на пръсти из къщата на семейство Делос.

В Подземния свят Хелън можеше да разчита на поне една-две нощи седмично, в които вървеше по безкраен бряг, който никога не водеше до океан. Безкрайният бряг я дразнеше, защото тя знаеше, че няма да стигне доникъде, но в сравнение с това, да бъде хваната като в капан в адската къща, си беше направо почивка. Не знаеше още колко време може да го понесе, и не можеше да говори за това с никого. Как да обясни чудатото вълнено палто и ярките прасковени завеси, без да прозвучи нелепо?

— Мисля, че е добре да се прибера вкъщи и да хапна нещо — каза Хелън, опитвайки се да не мисли за нощта, която я очакваше.

— Но днес е неделя. Не вечеряш ли тук?

— Ъм. Не мисля, че баща ти иска още да се навъртам тук. — *Не мисля, че и Лукас го иска*, помисли си тя. Не я беше поглеждал от деня, когато Кастор ги беше хванал прегърнати, макар че Хелън се беше опитала няколко пъти да му се усмихне в коридора в училище. Просто я беше подминал, все едно я нямаше там.

— Това са глупости — отговори Касандра твърдо. — Ти си част от това семейство. И ако не дойдеш на вечеря, мама ще се обиди.

Тя заобиколи масата и хвана Хелън за ръката, извеждайки я от кабинета. Хелън беше толкова изненадана от нетипично топлия жест на Касандра, че я последва тихо.

Беше по-късно, отколкото момичетата мислеха, и вечерята започваше. Джейсън, Ариадна, Палас, Ноел, Кастор и Лукас вече бяха насядали. Касандра зае обичайното си място до баща си, и единственото останало място на пейката беше между Ариадна и Лукас.

Когато Хелън прекрачи през пейката, без да иска се блъсна в Лукас, като прокара ръка по дължината на неговата, докато седаше.

Лукас настръхна и се опита да се отдръпне от нея.

— Съжалявам — заекна Хелън, като се опита да присвие рамо, за да отдръпне ръката си от неговата, но на претърпаната пейка нямаше накъде да се премести. Почувства как той се наежи и посегна под масата да стисне ръката му, сякаш за да попита: „Какво не е наред?“

Той изтръгна ръката си от нейната. Погледът, който й отправи, беше толкова изпълнен с омраза, че смрази кръвта във вените ѝ. Стаята утихна и бърбенето замря. Всички очи се обърнаха към Хелън и Лукас.

Изведнъж Лукас избута пейката назад, събаряйки Хелън, Ариадна и Джейсън на пода. Изправи се над Хелън, свел гневен поглед

към нея. Лицето му беше разкривено от ярост.

Дори когато бяха обсебени от Фуриите, и Хелън и Лукас бяха водили ожесточени спорове, тя никога не се беше страхувала от него. Но сега очите му изглеждаха черни и чужди — сякаш той вече дори не беше *там вътре*. Хелън знаеше, че това не е просто трик на светлината. Някаква сянка се бе разпростряла вътре в Лукас и беше изгасила светлината на ведрите му сини очи.

— Няма да се държим за ръце. Няма да ми говориш. Няма дори да ме ПОГЛЕЖДАШ, ясно ли е? — продължи той безмилостно. Гласът му се усили от стържещ шепот до дрезгав вик, докато Хелън се отдръпваше забързано от него, шокирана.

— Лукас, достатъчно! — В ужасения глас на Ноел се долавяше слисана нотка. Разпознаваше сина си не повече, отколкото Хелън.

— Не сме приятели — изръмжа Лукас, като пренебрегна майка си и продължи да се движи заплашително към Хелън. С помощта на петите си, тя оттласна треперещото си тяло от него: маратонките ѝ проскърцаха жално, когато заора с тях в плочките, опитвайки се да намери опора.

— Люк, какво по дяволите? — изкрещя Джейсън, но Лукас не обърна внимание и на него.

— Не се мотаем заедно, нито си подмятаме шеги, и вече не споделяме неща помежду си. А ако НЯКОГА отново помислиш, че имаш ПРАВО да сядаш до мен...

Лукас посегна надолу да сграбчи Хелън, но баща му улови ръцете му изотзад и му попречи да я нарани. После Хелън видя Лукас да прави нещо, което никога не си беше представяла, че би направил.

Той се завъртя и удари баща си. Ударът беше толкова тежък, че Кастор прелетя през половината кухня и се блъсна в шкафа със стъклени и керамични чаши.

Ноел изпищя, покривайки лице, когато парчета от счупени съдове се разлетяха във всички посоки. Тя беше единствената напълно смъртна в стая с биещи се Потомци, и сериозно застрашена от нараняване.

Ариадна изтича до Ноел и я предпази с тялото си, докато Джейсън и Палас скочиха върху Лукас и се опитаха да го повалят.

Знаейки, че присъствието ѝ само ще разяри още повече Лукас, Хелън с усилие се надигна на колене, хлътвайки се на парче счупен

порцелан, докато се препъваше към вратата, и скочи в небето.

Докато летеше към къщи, се опита да се послуша за звука на собственото си тяло във високия, разреден въздух. Телата са шумни. Ако ги въведеш в лишени от звуци пространства като Подземния свят или атмосферата, можеш да чуеш всевъзможни лъхтящи, думкащи и гъргореци звуци. Но тялото на Хелън бе безмълвно като гроб. Тя не чуваше дори биенето на собственото си сърце. След онова, което беше преживяла току-що, то би трябвало да е силно като гръмотевичен тътен, но тя чувстваше единствено непоносим натиск, сякаш великанско коляно смазваше гърдите ѝ.

Може би сърцето ѝ не биеше, защото се беше разбило и спряло.

— Това ли искаше? — изкрещя Лукас на баща си, докато се бореше да се освободи. — Мислиш ли, че тя ме мрази сега?

— Просто го пуснете! — кресна Кастор на Палас и Джейсън.

Те се поколебаха, но не го пуснаха веднага. Първо хвърлиха поглед към Кастор, за да се уверят, че е сигурен. Кастор се изправи и кимна веднъж, преди да реши.

— Махай се, Лукас. Махай се от тази къща и не се връщай, докато не си в състояние да владееш силата си в близост до майка си.

Лукас се укроти. Обърна глава навреме, за да види как Ариадна избръсва капка кръв от лицето на Ноел, и сияещите ѝ ръце мигновено изцеляват порязването.

Стар спомен, оформен от образи, преди да намери думите, нахлу обратно в паметта му. Дори като невръстно дете той беше по-силен от майка си, и веднъж по време на истеричен пристъп я беше блъснал в лицето, докато тя се опитваше да го успокои с нежни целувки. Беше ѝ разкървал устната.

Лукас си спомни наскърбения звук, който беше издала — звук, който още го изпълваше със срам. Беше съжалявал за този момент цял живот и оттогава нито веднъж не бе докоснал майка си по-грубо, отколкото би докоснал розово листенце. Но сега тя кървеше отново. Заради него.

Лукас издърпа ръка от чичо си и братовчед си, отвори рязко задната врата, и се хвърли в тъмното нощно небе. Не го беше грижа накъде ще го отнесат ветровете.

[1] Хранилището на златния резерв на САЩ във Форт Нокс, щата Кентъки. — Б.пр. [↑](#)

2

Хелън си поемаше дъх на малки, задъхани глътки. Това бе петата поредна нощ, в която слизаше на едно и също място в Подземния свят, и знаеше, че колкото по-малко се движи, толкова по-бавно потъва в плаващите пясъци. Дори по-дълбокото дишане я караше да потъва по-дълбоко в ямата.

Удължаваше изтезанието, но просто не можеше да понесе мисълта да се дави отново в мръсотия. Плаващият пясък не беше чист. Беше натъпкан с мъртвите и разлагащи се тела на всичките си предишни жертви. Хелън чувстваше как плесенясващите останки на всевъзможни създания се блъскат в нея, докато пясъците я теглят бавно надолу. Миналата нощ ръката ѝ се бе допряла до лице — човешко лице — някъде под мръсния пясък.

Мехурче газ се надигна на повърхността, разнасяйки смрадливо изпарение. Хелън повърна, неспособна да се владее. Когато най-накрая се удавеше, вонящата мръсотия щеше да нахлуе в носа ѝ, в очите ѝ, и да напълни устата ѝ. Макар да беше потънала само до кръста, Хелън знаеше, че това предстои. Заплака. Не можеше да търпи повече.

— Какво друго мога да направя? — изпищя тя и потъна по-надолу.

Знаеше, че мятането насам-натам не върши работа, но може би поне този път щеше да стигне до сухите тръстики отстрани край езерцето и да успее да се вкопчи в тях, преди тежката тиня да я погълне. Зашляпа напред, но за всеки сантиметър напредък заплащаше със сантиметър дълбочина. Когато потъна до гърдите, бе принудена да спре да се движи. Тежестта на подвижните пясъци ѝ изкарваше въздуха, като огромна тежест, отпускаща се върху гърдите ѝ — сякаш я притискаше великанско коляно.

— Схващам, ясно? — изплака тя. — Докарвам се тук, като съм разстроена, когато заспивам. Но как се предполага да променя начина, по който се чувствам?

Плаващите пясъци стигаха до шията ѝ. Хелън наклони глава назад и издаде брадичка напред, опитвайки се със силата на волята си да се издигне по-високо.

— Вече не мога да правя това сама — изрече тя към празното небе. — Имам нужда някой да ми помогне.

— Хелън! — провикна се плътен, непознат глас.

Хелън за пръв път чуваше друг глас в Подземния свят, и отначало предположи, че халюцинира. Лицето ѝ още бе вдигнато нагоре, и тя не можеше да го помръдне, за да погледне, иначе щеше да бъде всмукана от пясъците.

— Протегни ръка към мен, ако можеш — каза младият човек с напрегнат глас, сякаш се бореше на ръба на ямата, да стигне до нея. — Хайде, *опитай*, мътните го взели! Подай ми ръка!

В този момент ушите ѝ се напълниха, и тя вече не можеше да чуе какво ѝ крещи той. Виждаше единствено златен проблясък — ярко блещукане, което пронизваше приглушената, унила светлина на Подземния свят като животоспасяващия лъч на фар. Хелън едва зърна остра брадичка и уста с пълни, изваяни устни на ръба на полезрението си. После, под повърхността на плаващите пясъци, почувства как една силна ръка улавя нейната и я дърпа.

Хелън се събуди в леглото си и залитна напред, тръскайки енергично тинята от ушите си. Тялото ѝ още кипеше от адреналин, но тя се застави да остане съвсем неподвижна и да слуша.

Чу как Джери грачи дрезгаво долу в кухнята — пронизителен шум, подобен на вой на сирена, чието място беше по-скоро наред претъпкан дансинг, отколкото в уютния дом на Хелън в Нантъкет. Джери *пееше*. Е, в известен смисъл.

Изблик на облекчен смях изскочи от гърлото на Хелън. Беше си на сигурно място у дома, и този път не си беше счупила нищо, не се беше намушкала, нито се беше удавила в прогнилото тресавище. Някой я беше спасил.

Или си въобразяваше всичко?

Помисли си за плътния глас и топлата ръка, която я беше изтеглила от ямата. Лечители като Джейсън и Ариадна можеха да слизат духом покрай ръба на Подземния свят, но никой, с изключение

на Хелън, не можеше действително да слезе там, докато тялото още беше свързано с душата. Предполагаше се, че е невъзможно. А Хелън бе слезла в Тартар — най-долното от всички подземни селения. Дори по-надолу в Подземния свят, отколкото самото царство на Хадес. Дори най-силните Лечители не се бяха доближавали до него. Нима имаше толкова отчаяна нужда от помощ, че беше получила халюцинации?

Объркана от незнанието дали си е въобразила цялото преживяване или не, Хелън остана да седи в подгизналото си легло няколко минути, и слушаше как баща ѝ осакатява „Целувка“ на Принс, докато приготвяше закуската.

Джери бъркаше половината текст — което означаваше, че е в страхотно настроение. Нещата между него и Кейт вървяха много добре: толкова добре, че Хелън почти не беше виждала баща си през последните три седмици. Дори дългогодишната им система на седмично редуване за готвенето беше напълно зарязана, но това устройваше Хелън. Искаше баща ѝ да е щастлив.

Джери повтори реда „не е нужно да си красива“ четири поредни пъти, вероятно защото не можеше да си спомни никоя от другите думи. Хелън се усмихна и поклати глава, като благодари на късмета си, че се събужда в присъствието на баща като Джери, макар той да пееше ужасно. Нямаше представа защо той никога не успяваше да запомни правилно думите на песните, но подозираше, че има нещо общо с това, да си родител. От ниции родители не се очакваше да пеят песните на Принс добре. Щеше да е обезпокоително, ако го правеха.

Отмятайки завивките си, Хелън се впусна в чистене. Преди две седмици Клеър я беше завела във вътрешността на острова, за да си купи от онези специални найлонови чаршафи, каквито използват майките, като деца, подмокрящи леглото си, като пътъом подхвърляше всевъзможни шегички за Принцесата и граховото зърно^[1]. Хелън нямаше нищо против. Купуването на чаршафите беше неудобно и ужасно смущаващо, но необходимо, тъй като всяка нощ тя се връщаше от Подземния свят или окървавена, или покрита с тиня.

Изправи се и започна да смъква чаршафите от леглото си възможно най-бързо. В пералното помещение смъкна калните си боксерки и изхвърли раздраната си тениска, като сложи за пране всичко, което можеше да бъде спасено. Взе си бърз душ, а после се

върна обратно по стъпките си с парцал, за да почисти мръсните отпечатъци, които беше оставила по пода.

Преди няколко дни беше обмисляла да използва светкавичната си бързина като Потомка, за да извършва този нов и дразнещ сутрешен ритуал по почистването, но реши, че това вероятно ще изплаши баща ѝ до смърт, ако някога я заvari да го прави. Вместо това Хелън трябваше или да става с пукването на зората, или да търчи наоколо с нормална човешка скорост, за да прикрие следите си, както правеше тази сутрин. Вече закъсняваща, Хелън се напъха с усилие в някакви джинси, преди да беше изсъхнала напълно, докато се опитваше да нахлузи един пуловер през влажната си коса. В стаята ѝ беше толкова студено, че връхчетата на ушите ѝ започваха да се вкочаняват.

— Лени! Закуската ти изстива! — извика Джери нагоре към стълбите.

— О, за... Мамка му! — изруга Хелън, когато се препъна в чантата с учебниците си. Още не беше облякла докрай пуловера си и той все още покриваше лицето ѝ и държеше ръцете ѝ приковани над главата.

След като в продължение на един миг се мята наоколо като кукла, Хелън отново намери опора и спря, за да се присмее на себе си, питайки се как една полубогиня може да е толкова ужасно непохватна. Предположи, че сигурно имаше нещо общо с факта, че беше толкова уморена. Оправи дрехите си, грабна нещата си за училище и слезе тичешком по стълбите, преди баща ѝ пак да запее „Целувка“.

Джери направо се беше увлякъл със закуската. Имаше яйца, бекон, наденици, овесена каша с ядки и сушени череши, и, разбира се, тиквени палачинки. Тиквените палачинки бяха любими на Джери и Хелън, но около Хелюин, който беше само след около седмица и половина, в менюто влизаше всичко, в което се съдържаше тиква. Между двамата имаше нещо като съревнование. Започваше с печени тиквени семки и стигаше чак до супи и кнедли. Който намереше начин тайно да сложи тиква в някое ястие, без да го хванат, беше победител.

Цялата история с тиквата беше започнала, когато Хелън беше малка. Един октомври тя се беше оплакала на баща си, че тиквите се използват само за украса, и макар да обичаше тиквените фенери, това все пак си беше голямо прахосване на храна. Джери се бе съгласил, и

двамата решиха да започнат да ядат тиквите, вместо само да ги издълбават и после да ги изхвърлят.

За нещастие откриха, че тиквите сами по себе си са толкова блудкави, че на практика не стават за ядене. Ако не бяха проявили изобретателност в готвенето, щяха да се откажат от кръстоносния си поход за спасяване на тиквите още след първата година.

Имаше множество отвратителни творения, от които до този момент най-ужасното бяха тиквените ледени близалки, но палачинките се открояваха като най-успешното. Те моментално се превърнаха в такава голяма част от традицията на семейство Хамилтън в края на октомври, каквато беше пуйката за Деня на благодарността. Хелън забеляза, че Джери дори беше приготвил прясна бита сметана за отгоре и това я накара да се почувства толкова виновна, че не можеше да го погледне. Той се тревожеше за нея.

— Най-сетне! Какви ги вършеше там горе? Да не шиеш завивка от цветни парчета? — пошегува се Джери, опитвайки се да омаловажи тревогата си, докато оглеждаше Хелън от горе до долу.

За миг очите му се разшириха от страх, а устните му се събраха в сурова линия, после той се обърна отново към печката и започна да сервира. Джери не досаждаше с натяквания, но през последните три седмици Хелън беше станала кльоцава — наистина плашещо кльоцава — и тази великанска закуска беше неговият начин да се опита да поправи това, без да се впуска в дълга, досадна лекция. Хелън обичаше начина, по който баща ѝ се справяше с нещата. Не ѝ натякуваше, както правят родителите, ако видят, че дъщеря им заприличва на плашило, но въпреки това беше достатъчно загрижен, за да направи нещо по въпроса.

Хелън се опита да се усмихне храбро на баща си, взе си чиния и започна да тъпче храната в гърлото си. Всичко имаше вкус на дървени стърготини, но въпреки това тя се тъпчеше с калории. Последното, което искаше, беше баща ѝ да се безпокои за здравето ѝ, макар че, честно казано, дори самата тя започваше да се чувства леко разтревожена.

Възстановяваше се бързо от всяко видимо нараняване, което получаваше в Подземния свят, но с всеки ден се чувстваше все по-слаба. Но нямаше избор — трябваше да продължи, докато не

намереше Фуриите, независимо колко я разболяваше Подземният свят. Беше обещала. Дори и сега Лукас да я мразеше, щеше да го изпълни.

— Трябва да *дъвчеш* бекона, Лени — каза баща ѝ саркастично. — Той не се разтваря в устата.

— Така ли? — Осъзнавайки, че седи там напълно неподвижна, тя се застави да се държи нормално и да се пошегува. — Я го виж ти, чак сега ми казва.

Докато баща ѝ се подсмиваше, тя с усилие отклони мислите си от Лукас и се замисли за всички домашни, които не беше написала. Дори още не бе дочела „Одисея“, не защото не искаше да я прочете, а защото не беше имала време.

Сякаш списъкът на Хелън бе пълен с изостанали вчерашни задачи. На всичкото отгоре любимият ѝ учител, Хърги, непрекъснато се опитваше да я убеди да се включи в курсовете за напреднали. Сякаш тя имаше нужда да увеличава списъка си с книги за четене.

Клеър се зададе бавно по автомобилната алея в новата кола хибрид, която родителите ѝ бяха купили, и извика: „Биип-биип“ през прозореца, вместо наистина да натисне клаксона. Докато Джери неуспешно се опитваше да не кръжи досадно наоколо, Хелън натъпка в гърлото си остатъка от палачинката, като едва не се задави, и изтича през вратата с все още развързани връзки на обувките.

Тя забърза надолу по стълбите, като хвърли поглед назад към платформата на покрива, но знаеше, че ще е празна.

Лукас ѝ беше дал болезнено ясно да разбере, че няма повече да седи върху покрива ѝ. Хелън не знаеше защо си прави труда да поглежда там горе, освен, може би, защото не можеше да се сдържи.

— Закопчай си палтото, навън е студено — сгълча я Клеър веднага щом Хелън се качи в колата. — Лени? Изглеждаш ужасно скапана — продължи тя, докато включваше колата на скорост.

— Аа... добро утро? — каза Хелън с разширени очи. Клеър беше най-добрата ѝ приятелка от рождение, и следователно имаше право да ѝ крещи, когато ѝ се приискаше. Но трябваше ли да започва толкова рано? Хелън отвори уста да обясни, но Клеър не се остави да бъде отклонена от темата.

— Дрехите ти направо се смъкват от тялото, ноктите ти са изгризани до дъно, а устните ти са напукани — нареждаше гневно Клеър, задушавайки слабите протести на Хелън, докато се

изстрелваше по улицата. — А торбичките под очите ти са толкова ужасяващи, че изглежда, сякаш някой те е ударил с юмрук в лицето! Правиш ли изобщо усилия да се грижиш за себе си?

— Да, опитвам се — избъбри Хелън, все още правейки опити да закопчае палтото си, което внезапно се беше оказало по-трудно за разгадаване от алгебра на китайски. Отказа се да се бори с копчетата и погледна Клеър в лицето, като вдигна ръце в пристъп на безсилно раздразнение. — Храня се *тук горе*, но в Подземния свят няма храна, а изглежда, че не мога да погълна достатъчно, когато съм в реалния свят, за да компенсирам. Повярвай ми, опитвам се. Баща ми току-що ме натъпка със закуска, достатъчна да засити и краен футболен защитник.

— Е, можеше поне да си сложиш малко руж или нещо подобно. Бяла си като платно.

— Знам, че изглеждам ужасно. Но си имам други грижи на главата. Цялата тази работа със спускането в Подземния свят не е никак фасулска, знаеш.

— Тогава не се спускай всяка нощ! — възкликна Клеър, сякаш беше очевидно. — Вземи си почивка, когато ти е нужна! Очевидно няма да разрешиш този проблем за няколко седмици!

— Смяташ, че би трябвало да се отнасям към Фуриите като към работа на половин ден? — изкрещя Хелън в отговор, най-последно успявайки да проговори.

— Да! — изкрещя Клеър в отговор, и тъй като обикновено тя бе по-добра в крещенето от кажи-речи всички, Хелън се отдръпна и се сви на мястото си, стресната от гнева на миниатюрната си приятелка. — Примирявам се с това от три седмици и ми писна! Никога няма да намериш Фуриите, ако си толкова уморена, че даже не можеш да видиш собствените си големи, глупави крака!

След кратка пауза Хелън избухна в смях. Клеър се опита да запази сериозно изражение, но накрая се предаде и се разсмя с удивителния си смях, докато спираха на училищния паркинг.

— Никой няма да се разочарова от теб, ако решиш да ограничиш пътуванията си до Подземния свят до един-два пъти седмично, нали знаеш — каза тихо Клеър, докато излизаха от колата и се отправяха към входната врата на училището. — Не мога да повярвам, че изобщо можеш да се заставиш да слезеш там долу. Не мисля, че аз бих могла да го направя. — Клеър потръпна, спомняйки си собствения си

неотдавнашен досег със смъртта, когато Мат удари Лукас с колата си. Клеър без малко не беше загинала при злополуката, а душата ѝ се беше спуснала до сухите земи — покрайнините на Подземния свят. Спомените за онова място все още я плашеха, седмици по-късно.

— Щеше, ако ти се налагаше, Гиг. Но и без друго не става така. Това не е нещо, което решавам да правя. — Хелън преметна ръка през раменете на Клеър, за да я измъкне от разстройващите спомени за жаждата и самотата на сухите земи. — Просто заспивам и се озовавам там. Още не знам как да го контролирам.

— Защо Касандра не знае? Тя е толкова умна и прави много проучвания — каза Клеър заядливо. Хелън поклати глава, питайки се дали наистина иска да застава наскреждата между Клеър и Касандра.

— Не обвинявай Касандра — каза тя внимателно. — Не съществуват точни указания за спускане в Подземния свят. Поне Касандра и аз не намерихме такива в онази купчина с текстове на древногръцки и латински, които семейство Делос нарича „архиви“. Тя прави всичко по силите си.

— Тогава това решава въпроса — каза Клеър, като скръсти ръце и убедено присви очи.

— Какво решава? — попита Хелън разтревожено, докато въртеше цифровата комбинация на шкафчето си.

— Ти и Касандра не можете да се справите с това сами. Имате нужда от помощ. Независимо дали Касандра ме иска или не, ще помагам. — Клеър сви рамене, сякаш въпросът беше решен, което със сигурност не беше така.

Касандра настояваше, че архивите са предназначени *само* за оракулите и за жриците и жреците на Аполон, въпреки факта, че от около три хиляди години и половина не беше имало никакви истински жреци или жрици на Аполон. Мат, Клеър, Джейсън и Ариадна многократно бяха предложили да помогнат на Касандра, но тя не приемаше, защото това щеше да влезе в разрез с традицията, а за един Потомък нарушаването на традицията беше нещо, което не биваше да се пренебрегва.

Богините на Съдбата имаха зъб на Потомците като цяло, но онези Потомци, които нарушаваха традицията, обикновено попадаха в списъка на особено омразните на Съдбата. Освен това, на повечето от

тези архиви бе направено заклинание, което ги защитаваше от непосветените. Единствената причина, поради която Касандра изобщо допускаше Хелън в библиотеката, беше, защото никой не се сещаше за заклинание, което можеше да ѝ навреди. Хелън бе закриляна от Пояса на Афродита. В реалния свят беше неуязвима за почти всичко. Но Клеър определено не беше.

Хелън последва упоритата си приятелка надолу по коридора, чувствайки как раменете ѝ се прегърбват все повече с всяка стъпка. Беше ѝ омразна мисълта да се противопостави на Касандра, но когато Клеър си наумеше нещо, беше безсмислено да се спори с нея. Хелън просто се надяваше, че каквото и да планираше Клеър, то няма да я остави сполетяна от циреи или въшки, или нещо също толкова ужасно. Клеър можеше да пострада сериозно.

Звънецът би точно когато Хелън и Клеър влязоха тичешком в часа на класния. Господин Хъргшимър, или „Хърги“, както го наричаха зад гърба му, им отправи един от най-неодобрителните си погледи. Сякаш можеше да усети мириса на зараждащата се неприятност в ума на Клеър. Хърги възложи и на двете по две „думи на деня“ за другата сутрин като предварително наказание за онова, което толкова очевидно крояха — каквото и да бе то. От този момент нататък денят на Хелън ставаше все по-лош.

Хелън никога не се бе нареждала сред най-прилежните ученици, а сега, когато прекарваше нощите си, тътрейки се през подземния свят, проявяваше дори още по-малък интерес към училището. Получаваше упреци във всички часове, но поне един от връстниците ѝ се справяше дори по-зле от нея.

Когато учителят им по физика се нахвърли върху Зак, задето не беше написал лабораторното си упражнение, Хелън се попита какво се е случило. Зак винаги беше един от онези, които изглеждаха будни и нащрек, независимо кое време беше. Обикновено беше малко прекалено нащрек, пъхайки си нос там, където не му беше работа. Хелън никога не бе виждала Зак да изглежда толкова изтощен и разсеян. Опитва се да улови погледа му и да му се усмихне в знак на солидарност, но той се извърна.

Хелън остана да седи, взирайки се в безизразното му лице, докато в лишения ѝ от сън мозък най-сетне проникна мисълта как преди около седмица беше чула някой да казва, че Зак е напуснал

футболния отбор. Бащата на Зак, господин Брант, беше треньорът по футбол, и Хелън знаеше, че той подтиква Зак да бъде съвършен във всичко, което прави. Нямаше начин господин Брант да позволи на сина си да се предаде без борба. Хелън се зачуди какво се бе случило между тях. Каквото и да беше, едва ли беше добро. Зак изглеждаше ужасно.

Когато звънецът би в края на часа, Хелън се опита да докосне Зак по ръката и да го попита дали е добре, но той се държа, сякаш тя изобщо не беше там, и излезе от стаята. В живота им имаше време, когато Хелън и Зак бяха приятели — някога той, делеше с нея бисквитите си с форма на животни на площадката за игра, — но сега отказваше дори да я погледне.

Хелън тъкмо беше решила да пита Клеър за Зак и загадъчното му състояние по време на тренировката по бягане, когато зърна Лукас отдалече. Всичко друго се разтвори като рисунка с тебешир под дъжда.

Той придържаше вратата, отворена над нечия глава, любезно образувайки мост, така че един по-дребен ученик от долните класове да мине под ръката му. Хвърли поглед надолу по коридора, без конкретна цел, и я забеляза. Очите му се присвиха гневно.

Хелън замръзна. Отново изпита чувството, че някой притиска с коляно гърдите ѝ. *Това не е Лукас*, помисли си тя, неспособна да диша или да се движи.

Когато Лукас изчезна сред тълпите от забързани ученици, Хелън се запъти надолу към съблекалнята, за да се преоблече за тренировката по бягане, с напълно изпразнен и чист ум, като небе след гръмотевична буря.

Когато Клеър се появи, Хелън веднага започна да ѝ задава въпроси. Беше се натъкнала на този трик преди няколко седмици, когато осъзна, че ако обсипваше най-добрата си приятелка с въпроси, Клеър нямаше да има време да я пита как я кара самата тя. Този път всъщност не беше нужно Клеър да говори. Джейсън имаше лош ден и тя се тревожеше за него.

Джейсън и Клеър не „ходеха“ официално, но откакто Джейсън я беше изцелил, очевидно не бяха просто приятели. Бяха станали много близки много бързо и сега тя беше най-близката довереница на Джейсън.

— Ще се отбиваш ли у тях след тренировката по бягане? — попита Хелън тихо.

— Да, не искам да го оставям сам точно сега. Особено след като Лукас все още е потънал вдън земя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хелън, разтревожена. — Той изобщо не се е прибирал вкъщи от... — *Откакто ми каза да вървя по дяволите, удари баща си, изложи на опасност майка си, и си навлече изхвърляне от къщи?* — довърши тя мислено.

Клеър изглежда разбра точно какво си мислеше Хелън и стисна ръката ѝ в знак на подкрепа, докато обясняваше.

— Не, прибирал се е у дома няколко пъти оттогава. Извини се на родителите си и те му простиха, разбира се. Но вече никога не е наблизил. Никой не знае къде ходи или какво прави, и, да ти призная ли честно? Всички се страхуват от него твърде много, за да попитат. Той е променен, Лени. Не говори с никого, освен може би с Касандра. Изчезва веднага след училище и понякога се прибира вкъщи чак в един-два часа сутринта, ако изобщо се прибере. Родителите му го оставят на мира, защото без Хектор наоколо, никой всъщност не може да го спре. Джейсън се тревожи — каза Клеър, преди да хвърли кос поглед към Хелън. — Не си го виждала напоследък, нали?

— Днес. Но само за секунда, по коридора — каза Хелън, завършвайки поредицата от въпроси, преди Клеър да успее да я попита как се чувства. — Слушай, трябва да побързам. Добре ли си или искаш да поговорим още?

— Върви — каза Клеър, като се навъси разтревожено.

Хелън ѝ се усмихна леко, за да ѝ покаже, че е добре, макар да не беше съвсем така, а после забърза да завърши пробега си с време, което според треньорката Тар да показва инициатива.

Лукас видя Хелън в края на коридора и застави лицето си да се присвие в гневна гримаса, призовавайки я със силата на волята си да го намрази или да се бои от него — каквото там беше нужно, за да я накара да се махне от него. За нейно собствено добро.

Но Лукас не видя в очите ѝ омраза или страх. Тя не се отдръпна от него, както се очакваше. Просто изглеждаше объркана.

Усещането беше, сякаш дъвчеше стъкло, но Лукас се застави да ѝ обърне гръб и да продължи по коридора.

Беше възнамерявал единствено да отблъсне Хелън.

Но после нещата излязоха от контрол: ударът, който нанесе на баща си; майка му, окървавена; сляпата ярост, която изпитваше. Лукас знаеше какво е усещането за гняв. Двамата с Хектор се биеха ожесточено помежду си, откакто бяха пораснали достатъчно, за да стоят прави. Но това не приличаше на нищо друго, което бе преживявал преди. Беше пробудил нещо вътре в себе си, нещо, за което нямаше представа, че носи в себе си.

Духът беше излязъл от бутилката и нямаше да се прибере обратно вътре.

Завършвайки пробегата си дълго преди Клеър, Хелън реши да върви пеша до работа, за да може да помисли. Изпрати на Клеър текстово съобщение, обяснявайки ѝ, че няма нужда от превоз до „Новинарския магазин“ днес следобед, и потисна подозрението, че Клеър вероятно ще е доволна от решението ѝ да се справя сама.

Никога преди не се бяха избягвали взаимно, но нещата се бяха променили. Животът им ги теглеше в различни посоки и Хелън започваше да се пита дали приятелството им щеше някога отново да бъде същото. От тази мисъл ѝ се доплака.

Температурата започна да се покачва стремително, докато Хелън вървеше по Сърфсайд Роуд към центъра на града. Якето ѝ не беше закопчано, а презрамките на чантата с учебниците на едното ѝ рамо и на тази с екипа за физическо — на другото, разделяха двете страни на якето ѝ, така че не можеше да загърне както трябва предницата. С раздразнено цъкане на език Хелън смъкна чантите си. Докато се навеждаше да ги остави на земята, почувства странен световъртеж. За миг ѝ се стори, че тротоарът не си пасваше напълно с улицата, сякаш имаше нещо ужасно объркано във възприятията ѝ за дълбочина.

Изправяйки се със задъхано пъшкане, Хелън протегна ръка настрани, в случай че падне, чакайки приливът на кръв в главата ѝ да спре. Световъртежът изчезна след миг, но го замести още по-смущаващо усещане. Имаше чувството, че я наблюдават, сякаш някой стоеше точно пред нея, вирайки се право в очите ѝ.

Тя отстъпи назад и протегна ръка, но докосна единствено въздух. Хвърляйки нервен поглед наоколо, тя се завъртя на пета, грабна чантите си, и изтича в градския център. Касандра беше прозряла, че Хелън не е застрашена от нападение поне през следващите няколко дни, но никога не беше обещавала, че ще я оставят на спокойствие.

Хелън знаеше, че някой от Стоте братовчеди най-вероятно я следи, просто не беше очаквала да изпитва такава параноя заради това. Внезапно си представи, че усеща нечий дъх във врата си. Тази мисъл я накара да се втурне в „Новинарския магазин“, сякаш я преследваха.

— Какво има? — попита Кейт. Погледна зад гърба на Хелън за онова, което я беше изплашило. — Следи ли те някой?

— Няма нищо — отвърна Хелън с фалшива усмивка. — Побиха ме тръпки от студа.

Кейт изгледа Хелън скептично, но Хелън се шмугна покрай нея и остави нещата си зад касата, преди Кейт да успее да задълбае в темата.

— Яде ли след тренировката по бягане? — попита Кейт. — Иди отзад и си направи сандвич — нареди тя, когато Хелън не отговори веднага.

— Всъщност не съм гладна... — поде Хелън, но Кейт я пресече ядосано:

— Това ли е окончателният ти отговор? Помисли си внимателно — предупреди я тя, като заби покрит с брашно юмрук в приятно закръгления си хълбок.

Хелън си затвори устата и влезе в задната стаичка. Имаше чувството, че и Кейт, и Джери я обвиняват, че е толкова слаба. Но не можеше да обясни на никого от двамата какво всъщност става.

Тя намаза малко фъстъчено масло върху голямо парче хляб и посипа мед отгоре, след което отхапа огромна, гневна хапка. Дъвчеше механично, без да обръща внимание на лепкавата топка хляб и сладкия крем с вкус на ядки, който слепваше устата ѝ. И без друго през повечето време имаше чувството, че се дави с нещо — сякаш в дъното на гърлото ѝ постоянно бе заседнало валмо от думи. Какво беше малко фъстъчено масло в сравнение с това?

Изгълта набързо чаша мляко и се затътри отново отпред, все още чувствайки се, сякаш е обвинена в нещо, за което нямаше вина. През остатъка от вечерта избягваше Кейт, за да я накаже.

След няколко неловки часа, през които стъпваше безкрайно предпазливо из „Новинарския магазин“, Хелън излъга, че Клеър ще я вземе. Навън в тъмнината, сигурна, че никой не може да я види, Хелън подскочи в нощното небе и литна към къщи. Устреми се високо, заставяйки се да се издигне до там, където разрежданият въздух обтягаше тъпанчетата ѝ и се впиваше в дробовете ѝ.

Веднъж беше обещала на Лукас, че няма да напуска острова, без да е допълнително обучена в презокеанските пътувания, и технически беше спазила това обещание. Все още беше над Нантъкет, само че много *високо* над него. Издигаше се нагоре и нагоре, докато видя ярката мрежа от нощни светлини, която свързваше целия континент под нея. Продължи да лети, докато очите ѝ започнаха да сълзят, а сълзите замръзнаха на бузите ѝ.

Протегна се и остави тялото си да се носи, докато умът ѝ се изпразни. Сигурно такова беше усещането да плуваш без страх в океана, но Хелън предпочиташе да плува в океан от звезди. Продължи да се носи плавно, докато студът и самотата станаха непоносими, а след това се понесе обратно надолу към земята.

Хелън се приземи в двора си и влезе тичешком през предната врата, надявайки се баща ѝ да не забележи, че на автомобилната алея не се беше появила кола, която да я остави, но Джери не беше в кухнята. Тя провря глава в стаята му, просто за да се увери, но той не беше и там. Хелън си спомни, че беше петък вечер. Двамата с Кейт вероятно имаха планове. Тъй като през по-голямата част от вечерта двете с Кейт не бяха разговаряли, Хелън не се беше сетила да попита дали Джери ще прекара нощта у Кейт, или не. Сега съжали, че се е цупила. Къщата беше твърде празна, а тишината притискаше мъчително ушите ѝ.

Хелън си изми лицето и зъбите, и си легна. Задържа очите си отворени толкова дълго, колкото може, заставяйки се със силата на волята си да остане будна въпреки факта, че беше уморена до сълзи.

Знаеше, че ако заспи, ще се спусне в Подземния свят и ще се гмурне в самота, която бе по-всепоглъщаща дори от самотата, която изпитваше в реалния свят. Но колкото по-дълго лежеше в леглото, толкова повече мислите ѝ се носеха към Лукас. Хелън разтри лицето си с ръце и се опита да избути парещите сълзи обратно в очите си. Непоносимата тежест започна отново да се настанява върху гърдите ѝ.

Не можеше да си позволи да се самосъжалява, иначе след няколко мига щеше да се търкаля в мръсотията на ямата. После през ума ѝ мина една мисъл.

Може би този път нямаше да е сама в Подземния свят.

Знаеше, че нейният спасител вероятно е мираж, но беше отчаяна. Дори разговарянето с мираж беше за предпочитане пред това, да се

лута из ада сама.

Докато съсредоточаваше мислите си върху плътния глас, който бе чула, Хелън си позволи да заспи. Представи си златния проблясък, красивата уста и звука, когато той изричаше името ѝ, докато ѝ протягаше ръка, за да я улови със своята...

Хелън се намираше в подобна на прерия равнина с обширни пространства мъртва трева и вълнисти хълмове. Беше идвала в тази част на Подземния свят и преди, но нещо се бе променило. Не можеше да го определи точно, но всичко ѝ се струваше някак различно. Първо, имаше шум. Хелън не помнеше някога да е чула в Подземния свят дори един звук, който да не е издала сама — нито дори звука от полъха на вятъра върху тревата.

По някакъв начин Подземният свят ѝ се струваше *реален*, а не просто част от ужасен кошмар. Хелън беше преживявала това и преди, макар и само за кратко, когато беше чудодейно изтеглена от ямата. Колкото и стряскаща да беше тази нова перспектива на Подземния свят, в същото време беше и облекчение. По някаква причина царството на Хадес ѝ се струваше не толкова ужасяващо. Когато се огледа сега, Хелън си спомни за онзи момент в „*Магьосникът от Оз*“, когато Дороти за пръв път видя цветни изображения.

Тя присви очи в далечината и видя танцуващи златни проблясъци, съчетани с шум от писъци, сумтене и металически звън. Водеше се битка и звучеше, сякаш беше наистина жестока. Хелън можеше да е сигурна поне в едно. Онзи тип с топлите ръце не беше мираж.

Затича възможно най-бързо към суматоката.

Когато прехвърли билото на малко възвишение, видя едър тип с прорасли сплъстени, свободно пуснати кестеняви къдрици, който отбиваше с дълъг кинжал нападенията на окаяно, подобно на лешояд същество, което пляскаше с криле около главата му. Когато Хелън дотича по-близо, чу как харпията се зъби и проклина, опитвайки се да разкъса младия човек с хищните си извити нокти. Макар той да се бореше за живота си, Хелън не се сдържа да отбележи, че типът наистина имаше нужда от подстригване.

„Подстрижката“ постигна надмощие за момент и Хелън го видя как се ухили наполовина изненадано, наполовина самодоволно. После, когато той осъзна, че все още губи, Хелън видя как усмивката бързо се превърна в самокритична гримаса. Макар да се сражаваше ожесточено, той изглежда бе запазил доброто си чувство за хумор.

— Хей! — извика Хелън, когато наближи биещата се двойка.

Мистър „Скапана подстрижка“ и харпията спряха тромаво наред битката, всеки — все още стиснал другия за гърлото. Половината уста на „Скапаната подстрижка“ се изви нагоре в изненадана усмивка.

— Хелън — успя да изрече дрезгаво той, сякаш винаги си ходеше с два хищни ноктя, обвити около шията. Хелън бе толкова изненадана от небрежното му поведение, че се засмя. После всичко се промени отново.

Светът започна да забавя ход и да се сгъстява около нея, и тя разбра, че в истинския свят тялото ѝ се събуждаше. Част от мозъка ѝ започваше да долавя дразнещ, подобен на блеене звук, който идваше от цяла една вселена разстояние, и тя разбра, че никога няма да достигне до Мистър „Скапана подстрижка“, преди да се събуди. Хелън се огледа трескаво наоколо, после се наведе и вдигна един камък в краката си, изправи се и го запрати към чудовището...

... и камъкът от Подземния свят мина право през прозореца на спалнята ѝ, строшавайки го на стотици парчета.

[1] Игра на думи — *рее* на англ. език означава пишкам, а *реа*, което се произнася по същия начин, означава грахово зърно. — Б.пр. ↑

3

Хелън седеше в леглото, заслушана в дразнещия звън на будилника си. Единствената нощ, в която всъщност искаше да остане в Подземния свят, а се беше събудила. Още беше тъмно, но дори в предутринния здрач виждаше каква бъркотия беше създала.

Джери щеше да я убие. Независимо колко го увещаваеше Кейт, че Хелън има рядко „разстройство на съня“, този път Джери наистина щеше да я убие.

Баща ѝ имаше фиксидея за съхраняването на топлината — термостатът на къщата сякаш бе свързан пряко с психиката му — а мразовитите въздушни струи вече нахлуваха право през гигантската дупка, която бе направила в прозореца си. Хелън се плесна по челото и се стовари обратно върху матрака.

Беше на практика наказана, онова летящо чудовищно нещо вероятно бе изяло Мистър „Скапана подстрижка“, и всичко — защото Хелън трябваше да стане в някакъв безобразен час сутринта, за да отиде на състезание по бягане във вътрешността на острова.

Гимназиалните спортове са сложно нещо за хора, които живеят на миниатюрни острови. За да се състезават с други училища, спортистите от острова трябва да пътуват с кораб или самолет, и за Хелън и останалите ѝ съотборници това означаваше да станат преди пукването на зората. Понякога наистина ѝ бе омразно да живее на Нантъкет.

Като потисна една прозявка и се опита да изтласка от ума си образа на Скапаната подстрижка, умиращ от жестока смърт, Хелън се измъкна от леглото. Залепи с изолирбанд едно одеяло върху счупения си прозорец, изгълта набързо порция разтворима овесена каша, и потегли към летището на острова. По ирония, отлетя дотам. Но, разбира се, не можеше да отлети чак до вътрешността на континента. Ако изпуснеше самолета, а после се появеше навреме на сбирката, това щеше да породви всевъзможни въпроси, затова тя постъпи отговорно.

Приземявайки се на разумно разстояние, тя започна да подтичва към бетонираната площадка пред хангара точно когато небето се обагри в свенлив розов цвят. Видя Клеър да паркира колата си на паркинга и изтича при нея, за да отидат заедно до чакащия витлов самолет. Хелън бе развълнувана да разкаже на Клеър за Мистър „Скапана подстрижка“, но преди да успее да отвори уста, Клеър вече въртеше очи и я сграбчваше за раменете.

— О, за бога! — промърмори раздразнено Клеър, докато разкопчаваше закопчаните накриво досадни копчета на якето на Хелън и после ги закопчаваше отново. — Приличаш на петгодишно хлапе, страдащо от дислексия. Сигурно вече ще трябва и да идвам да те обличам всяка сутрин?

— Хамилтън! — извика трениорката Тар, преди Хелън изобщо да успее да измисли отговор, камо ли пък — да разкаже на Клеър какво се беше случило предишната нощ. — Ще седнеш при мен. Трябва да обсъдим стратегията.

— Имам да ти кажа нещо — избълва Хелън към Клеър, докато тръгваше назад към трениорката. — Видях някого там, нали се сещаш, *нощес*. — Очите на Клеър се разшириха с надежда, докато трениорката отвлечаше Хелън.

През остатъка от полета трениорката бърбеше възбудено как Хелън трябва да заблуди един бегач, а после да вземе преднина пред друг — все безполезни съвети, като се имаше предвид, че стига да поиска, Хелън можеше да разбие звуковата бариера. Хелън слушаше с половин ухо и се опитваше да не се тревожи твърде много за Мистър „Скапана подстрижка“.

Той беше едър, висок и със силно телосложение, и изглеждаше, сякаш знаеше какво прави с онзи дълъг кинжал, с който се защитава. Хелън се опита да се убеди, че той вероятно е добре, но не беше напълно уверена.

Който и да беше Мистър „Скапана подстрижка“, безспорно приличаше на Потомък. Но може просто да е висок метър и деветдесет, мускулист, невероятно привлекателен простосмъртен със страхотна усмивка. А ако случаят беше такъв, с горкото създание определено бе свършено. Никой простосмъртен не можеше да отблъсне онази харпия.

Цяла сутрин Хелън се опитваше да намери възможност да поговори с Клеър, но не ѝ се удаде шанс. Направи първия си пробег, като се опита да не го спечели веднага, но беше разсеяна, питайки се дали е възможно някой да загине в земята на мъртвите или не. Безполезният вътрешен спор наруши концентрацията ѝ и в крайна сметка се оказа, че бяга твърде бързо. Престори се, че се задъхва, когато осъзна, че всички зрители я зяпат с отворена увиснала уста. Всички, с изключение на един.

Зак Брант не изглеждаше ни най-малко изненадан, когато Хелън изтича покрай него с бързината на заек. Всъщност изглеждаше отегчен. Хелън нямаше представа какво търси Зак на състезанието — никога преди не беше идвал. От начина, по който очите му сякаш бяха залепени върху нея, Хелън можеше само да предположи, че е дошъл да я гледа, но нямаше представа защо. Имаше време, когато би сметнала, че Зак я гледа, защото си пада по нея, но това време беше отдавна отминало. Напоследък той сякаш не искаше да има нищо общо с нея.

Хелън спечели надбягването, после надаваше насърчителни възгласи, докато Клеър завърши едно от своите, преди най-после да се срещнат до пясъчната ивица за троен скок.

— Е, какво стана? — изпуктя Клеър, все още задъхана от бягането.

— Видях... — Хелън млъкна, без да довърши. — Да отидем ей там — продължи тя, като посочи към един празен участък от полето в края на пистата. Наоколо се мотаеха много хора, а Зак стоеше прекалено близо.

До този момент Хелън вече щеше да се пръсне от нетърпение да разкаже на Клеър какво е видяла. Докато вървяха, прошепна полугласно:

— Видях човек. Жив човек.

— Но аз си мислех, че ти си единствената, която може да слиза там телом — не само духом.

— И аз! Но снощи се появи това момче. Е, добре де, не момче. Искам да кажа, беше с гигантски ръст. Някакъв тип, приблизително наша възраст, предполагам.

— Той какво правеше там долу? — попита Клеър. Не звучеше убедена, че Хелън наистина е видяла някого.

— Някаква харпия го смазваше от бой — каза Хелън. — Но предишната нощ той ме изтегли от плаващите пясъци. Едната му ръка е цялата лъскава, сякаш е покрита със злато. — Клеър я погледна със съмнение и Хелън осъзна колко откачено звучи. — Мислиш ли, че полудявам? Звучи откачено, нали? А дори не се предполага да е възможно.

— Ако нямаш нищо против — каза внезапно Клеър и хвърли гневен поглед над рамото на Хелън към Зак, който ги следваше. — Това е личен разговор.

Зак сви рамене, но не се махна. Клеър прие съпротивата му като предизвикателство. С най-властния си глас му кресна да се разкара, но той не помръдна. Накрая тя трябваше да хване Хелън за ръка и да я поведе към края на откритото поле, където започваше гората. Зак не можеше да ги последва безпрепятствено, без Клеър да направи сцена заради това, но и не се отдалечи. Просто продължи да се взира в тях, докато Клеър замъкна Хелън в шубрака.

— Необходимо ли е? — попита Хелън, като прекрачи един бодлив храст и размота края на плитката си от крехкия, покрит с лишеи клон на малка бреза.

— Зак се държи наистина странно напоследък и просто не искам да ни види — каза Клеър с присвити очи.

— Искаш да кажеш, че не се махна, когато ти му нареди, и ме завлече тук, защото не исках той да спечели — поправи я Хелън с кискане.

— И това също. Сега ми разкажи какво точно се случи — настоя Клеър, но отново бяха прекъснати, този път от звук на шумолящи листа. Разнесе се отнякъде по-навътре в гората.

От храсталака се появи едър мъж. Хелън изтика Клеър зад гърба си и пристъпи към натрапника, готова за схватка.

— Глупачета такива, не знаете ли, че на гимназиалните състезания по бягане се мотаят някои доста опасни мъже? — каза сприхаво русият великан.

— Хектор! — ахна Хелън с облекчение и скочи в разтворените му обятия.

— Какво става, братовчедке? — попита той със смях и я прегърна здраво. Клеър отиде при тях и силно прегърна Хектор, а после се дръпна назад и го побутна с юмрук в гърдите.

— Какво правиш тук? — запита Клеър неодобрително. — Прекалено опасно е.

— Спокойно, малката — каза Хектор, като отклони очи от нея и сведе поглед: усмивката на лицето му помръкна бързо. — Говорих с леля Ноел тази сутрин. Тя ми каза, че никой от семейството няма да е тук.

— Няма ги, а ние наистина се радваме да те видим — каза Хелън бързо, като оципа леко Клеър, задето беше толкова безчувствена.

— Разбира се, че се радваме да те видим! — възкликна Клеър, докато разтриваше оципаната си ръка. — Нямах това предвид, Хектор, знаеш. Как си?

— Не е важно — каза той, като поклати глава. — Искам да знам как сте вие. И как я кара Люк след миналата седмица — попита той с нисък глас.

Хелън се опита да не трепва, но беше невъзможно.

— Зле — каза Клеър тъжно.

— Да, знам. Говорих с леля Ноел. Още не мога да повярвам, че Люк би направил нещо такова. — Гласът на Хектор беше рязък, но той погледна съчувствено Хелън.

Хелън се опита да се съсредоточи върху болката на Хектор, вместо върху своята. Беше изгубила Лукас, но Хектор беше изгубил цялото си семейство. Той толкова се тревожеше за близките си, че беше готов да чака цял ден, свит в храстите пред някаква глупава писта за бягане, само за да влезе във връзка с някой, относително близък с тях.

Ако не се броеше Дафна, която той едва познаваше, Хектор беше сам. Хелън осъзна, че от всички хора в живота ѝ, Хектор най-вероятно има най-добра представа какво преживява тя, което беше странно, тъй като едва наскоро бяха спрели да изпитват взаимна неприязън.

— Как е майка ми? — изгърси изведнъж Хелън: имаше нужда да сложи край на мрачното мълчание, в което бяха потънали всички. Хектор я погледна предпазливо.

Тя е... заета — беше всичко, което благоволи да каже за Дафна, след което се обърна отново към Клеър и смени темата.

Обикновено Хектор казваше на всички каквото мислеше, независимо дали искаха да го чуят или не. Начинът, по който се беше измъкнал от въпроса на Хелън, я накара да се запита какво точно си е

наумила потайната ѝ майка. Хелън се беше опитала да влезе във връзка с Дафна няколко пъти през последните три седмици, но не беше получила отговор. Може би майка ѝ нарочно я избягваше? Хелън не получи шанс да задълбае повече. Хектор беше твърде зает да дразни Клеър за това как ставала все по-ниска. Но точно когато двамата започнаха да се побутват игриво, зловеща тъмнина обгърна гората.

Хелън потръпна неволно и се огледа наоколо, обзета от паника. Макар да знаеше, че е мъртъв, можеше да почувства как Креон се пресята от гроба, за да се опита да я дръпне надолу в онази ужасна тъмнина.

Хектор забеляза промяната в светлината заедно с Хелън. Протегна ръка и сграбчи Клеър за рамото, за да я предпази. Хелън улови погледа му. И двамата разпознаха това зловещо явление.

— Повелител на сенките? — прошепна Хелън. — Мислех, че Креон е единственият!

— И аз така мислех — прошепна в отговор Хектор: очите му се стрелкаха навсякъде наоколо, търсейки мишена. Но тъмнината беше като завеса, която ги притискаше. Виждаха само на няколко стъпки пред себе си. — Вземи Клеър и бягайте.

— Няма да те оставя — поде Хелън.

— БЯГАЙ! — изкрещя Хектор, когато бързо проблеснал меч се врязва през черната завеса и описва дъга върху нея.

Хектор събори Клеър, за да я отстрани от пътя си, докато самият той се навеждаше назад и настрани като гимнастик насред скока. Бронзовото острие изсвистя покрай гърдите му и се заби на цели трийсет сантиметра навътре в наполовина замръзналата горска пръст. Хектор свирепо отритна обгръщащите ги сенки, при което нападателят му полетя във въздуха и остави меча, забит в земята.

С едно плавно движение Хектор повдигна торса си обратно до вертикално положение и посегна да сграбчи меча. Когато го изтръгна от земята, използва възпиращата инерция на освободеното острие, за да посече през гърдите следващата фигура, която изникна от мрака, като през цялото време се движеше по-бързо от пулса на биещото сърце на колибри.

Хелън почувства как в бузата ѝ се удари метал и в изкривената светлина видя ярките късове от острие на стрела да се пръсват като пухчета на глухарче под дясното ѝ око. Отдръпна се инстинктивно от

експлозията, макар да бе напълно невредима, и започна да отстъпва на заден ход, докато се блъсна с пети в крака на Клеър.

Хелън застана на стража пред простосмъртната си приятелка. Зашеметена и останала без дъх, Клеър още не можеше да стои права, и със сигурност не можеше да тича. Хелън заби краката си между Клеър и нападателите и призова мълнията си.

Звук като от замахване на камшик от волска кожа и застоял мирис на озон изпълниха въздуха, когато от ръцете на Хелън изригна разклонена светлина, създавайки ромбовидна стена от електричество, която защити нея и Клеър. Неестествената тъмнина, създадена от Повелителя на сенките, се отдръпна назад от синия пламък, и се показаха не по-малко от дузина въоръжени Потомци. *Откъде се бяха взели всички те?* — запита се трескаво Хелън. *Как толкова много се бяха промъкнали зад гърба им?*

В центъра и към задния край на строя, на мястото, за което Хектор бе научил Хелън, че е запазено за офицерите от пехотата, Хелън зърна за кратко ужасяващо, противно лице. То — каквото и да беше — имаше червени очи. Погледна право към нея, а после отстъпи назад, докато отново бе покрито с мрака, който създаваха Повелителите на сенките.

— Твърде много! — изръмжа Хектор, докато отблъскваше още двама войници.

— Зад нас! — изкрещя Хелън, когато се извъртя кръгом и видя, че четирима бойци ги обграждат. Тя метна слаба мълния — точно колкото да ги зашемети, а не да ги убие. За неин лош късмет ѝ беше нужна далеч повече енергия, за да съдържа силата си, отколкото просто да освободи мълниите.

Хелън се почувства замаяна. Застави очите си да се фокусират, докато трима от четиримата мъже паднаха, присвивайки се в конвулсии на земята. Четвъртият продължи да настъпва към нея. Тя бе изчерпала по-голямата част от водата в тялото си, което вече бе леко обезводнено от бягането на дълго разстояние, и не ѝ беше останала достатъчно вода, за да произведе нова овладяна мълния. Все още можеше да създаде такава, която щеше да ги избие всичките, но не можеше да се застави да го стори.

Прескачайки Клеър, която още се бореше да си върне дъха, Хелън замахна с юмрук към останалия Потомък. Никога не я беше

бивало в удрянето и юмручният ѝ удар не привлече вниманието му. Той я удари силно в отговор, при което я събори на земята върху Клеър и накара ушите ѝ да писнат.

Тъмна фигура се спусна от небето, приземи се върху нападателя на Хелън и го блъсна така, че той залитна и се спря в дърветата. Беше Лукас. При вида му, на Хелън ѝ секна дъхът. Как можеше да е стигнал дотук толкова бързо? — запита се тя трескаво. Лукас погледна надолу към Хелън с безстрастно изражение, а после се хвърли срещу главната група нападащи Потомци.

Хелън чу как Хектор нададе рев и видя, че няколко мъже се опитваха да нагласят вериги и плътни метални белезници върху краката и ръцете му. Тя с усилие си проправи път, за да му помогне да се освободи от оковите, докато Лукас се справи с бойците, които още бяха на крака. В заслепяващо неясно петно от движения, Лукас бе обезоръжил и ранил двама души още преди Хелън изобщо да успее да стигне до Хектор.

Виждайки, че малката му армия не може да се мери с Хелън, Хектор и Лукас, противният предводител на фалангата издаде остър цвърчащ звук, и клането приключи така бързо, както и беше започнало. Ранените бяха преметнати на рамо, оръжията прибрали, и ударният отряд се разтвори в дърветата още преди Хелън да успее да отметне косата от потното си лице.

Хелън видя как Лукас им обръща гръб и се вцепенява. Хектор сложи ръце на слепоочията си и заби опакото на дланите си отстрани на челото си, сякаш се опитваше да попречи на черепа си да се разцепи наполовина.

— Не, Хектор! Недей! — изкрещя Клеър, като се хвърли върху него. Покри очите му с ръцете си и се опита да препречи зрението му, за да не види Лукас. Въпреки че Клеър почти го задушаваше, Хелън видя как лицето на Хектор почервения от ярост.

Лукас трепереше от усилието да се сдържи, но накрая се предаде. Изражението в очите му беше безумно, когато се завъртя да застане лице в лице с Хектор. Фуриите го бяха обсебили и му нареждаха да убие братовчед си или да умре, докато се опитва да го направи.

— Моля те, Лукас, върви си! Върви! — изрече дрезгаво Хелън е пресъхналото си гърло. Знаеше, че той ѝ беше наредил да не го

докосва никога повече, но не я беше грижа. Тя скочи и сложи ръце на раменете му, изблъсквайки го от Клеър и Хектор.

Хелън го блъскаше по гърдите, но Лукас не можеше да откъсне очи от Хектор. В напирания си порив да убие Прокуденика, Лукас отхвърли силно Хелън на земята, и тя извика, когато си изкълчи китката върху неравните ниски храсти.

Когато чу болезнения ѝ вик, шокът явно изтръгна Лукас от неистовата му ярост. Той погледна надолу и видя Хелън на колене, обгърнала наранената си китка.

— Съжалявам — прошепна той. Преди Хелън да успее да се изправи на крака, той скочи във въздуха и се изгуби от поглед.

Тя се загледа след Лукас: името му бе увиснало в дъното на гърлото ѝ и го притискаше и присвиваше. Искаше да го повика да се върне при нея и да настои за някакво обяснение. Ако Лукас я мразеше, защо да ѝ се извинява? И защо му е да я защитава, преди всичко?

— Лен, съвземи се! — изкрещя Клеър, като я дърпаше за ръката. — Има пожар!

Хелън с усилие откъсна очи от късчето небе, в което беше изчезнал Лукас, и се огледа наоколо, докато Клеър с мъка я изправи на крака. От сухите храсти се дигна дим, и тя чу първите тревожни викове, докато хората си проправяха път от пистата за бягане към началото на гората.

— Тръгна от своята мълния — обясни кратко Хектор. — Трябва да вървя. Не се предполага да бъда тук.

— Какво беше това? — попита Хелън, като повиши тон, за да попречи на Хектор да си тръгне.

— Отряд на Стоте братовчеди. Скъпият ни чичо Тантал иска отмъщение за Креон, и няма да спре, докато аз не бъда заловен. Нямам представа как са ме намерили — отвърна той, като добави цинична ругатня накрая. — Пази се, малка братовчедке. Ще поддържаме връзка.

— Чакай! — изкрещя Хелън след него, но точно тогава няколко свидетели се провряха през дърветата, за да видят пожара, и Хектор трябваше да побегне. — Говорех за съществото, което даваше заповедите... — замлъкна тя неубедително, без да довърши, когато гърбът на Хектор се стопи в далечината.

Хелън остави Клеър да измисли историята, с която да прикрият станалото. За Клеър беше прекалено лесно да убеди всички, че е имало

странна буря. Много свидетели бяха видели мълнии и „тъмни облаци“ мистериозно да покриват гората. Всичко, което Клеър трябваше да направи, беше да опише себе си и Хелън като невинни странични наблюдатели, които просто случайно бяха пристигнали първи на мястото. Хелън не можеше да е сигурна, но ѝ се стори, че видя как Зак направи гримаса, когато Клеър разказваше опашатата си история. Запита се дали Зак беше видял цялата случка. Но ако беше, защо не каза нищо?

По време на полета към къщи, Хелън и Клеър имаха много време да си говорят стреснато за случилото се. Не можеха да рискуват да бъдат подслушани от някой съотборник, но непрекъснато хвърляха погледи една към друга с разтревожени очи. Никоя от тях не искаше да е сама тази вечер, затова направиха планове Клеър да остане да преспи в къщата на Хелън.

Щом Клеър слезе от самолета, двамата с Джейсън се втурнаха един към друг. Той изглеждаше блед и напрегнат, и двамата се гледаха с такава очевидна преданост, че на Хелън ѝ се сви сърцето.

— Люк не знаеше дали си пострадала или не — изрече задавено Джейсън, докато пъхаше ръка под якето на Клеър. Под прикритието на дрехата, той леко прокара излъчващите си меко сияние ръце на Лечител по ръцете и ребрата на Клеър, проверявайки я за счупени кости или вътрешно кървене. — Каза, че те е съборил някакъв Потомък...

— Тя е добре — каза Хелън с успокоителен тон.

— Разбира се, че според *теб* е добре. Нямах никакво понятие колко лесно е да пострада. *Ти си* неуязвима — отвърна ѝ рязко Джейсън: гласът му се усилваше леко с всяко изречение.

— Никога не бих допуснала нещо да ѝ се случи... — подхвана невярващо Хелън, но Клеър я докосна по ръката и я накара да замълчи.

— Добре съм, Джейсън — каза Клеър търпеливо, като се пресегна към него с другата си ръка. Задържа и Джейсън, и Хелън, сякаш се опитваше да използва ръцете си като мост през пропастта между тях.

Джейсън имаше вид, сякаш смъкна от себе си тежък товар, когато кимна, най-сетне приемайки, че Клеър е в безопасност, но когато се обърнаха, за да тръгнат към колата на Клеър, той погледна гневно Хелън, сякаш ѝ нямаше доверие.

На път за паркинга Клеър повтори разговора, който бяха провели с Хектор, но не можа да даде на Джейсън кой знае колко сведения.

— През повечето време бях съборена по задник на земята. Обаче всичко свърши наистина бързо — завърши смутено тя.

— Имаше някакъв зловещ предводител — каза Хелън на Джейсън. — Не изглеждаше нормално.

— Люк не каза нищо за това — каза Джейсън, като поклати глава.

— Може би не го е видял — отвърна Хелън, неспособна да се застави да изрече името на Лукас. — Там имаше и Повелител на сенките.

— Знаем — каза Джейсън, като хвърли разтревожен поглед към Клеър. — Лукас спомена това.

— А Лукас какво е правел там? — попита Клеър.

— Не каза — отвърна Джейсън, като сви уморено рамене. — Изглежда Люк вече не смята, че трябва да обяснява постъпките си на никого.

— Той добре ли е? — попита Хелън тихо. Джейсън присви устни.

— Разбира се — каза той, като вдигна ръце, сякаш не можеше да изрече нищо друго, дори и ако и двамата знаеха, че това не е чистата истина.

— Ще имаш ли проблем да се прибереш сама вкъщи? — обърна се Клеър към Хелън, когато Джейсън излезе, за да докара колата си. На Хелън ѝ трябваше един миг, за да схване, и когато успя, беше зашеметена. Клеър я зарязваше заради Джейсън.

— Хектор каза, че преследват него, не мен. Не се намирам в никаква опасност — отвърна Хелън студено.

— Нямах точно това предвид — каза Клеър с повдигнати вежди. После накара Хелън да я погледне в лицето. — Хектор е подложен на преследване и Джейсън е обезумял заради това. Има нужда да поговори с някого точно сега.

Хелън не отговори. Нямахше да каже, че не възразява, задето Клеър осуetyава плановете им, когато това не беше така. Знаеше, че се държи детински, но не можеше да се спре. Една голяма част от нея искаше да каже, че и самата тя също има нужда от някого, точно сега. Хелън изчака с Клеър, докато Джейсън спря до колата ѝ, но Клеър не

каза нищо повече. След като заминаха, Хелън изтича до един усамотен участък, огледа се наоколо, за да се увери, че никой не я наблюдава, а после литна и се отправи към вкъщи.

Описа няколко кръга около къщата си, като гледаше надолу към пустата платформа на покрива. Само за миг си позволи да изпита надежда, че Лукас ще бъде там горе, очаквайки я да се прибере у дома. Почти ѝ се струваше, че може да почувства присъствието му там, сякаш призракът му крачеше напред-назад, оглеждайки хоризонта за нея. Търсейки с поглед мачтата на нейния кораб...

Но както обикновено напоследък, беше съвсем сама.

Хелън се приземи в двора си и влезе в къщата. Джери ѝ беше оставил бележка и бързо изстиващо задушено в глинен съд. Двамата с Кейт щяха да работят до късно. Беше вечер за приемане на доставки, което означаваше, че щяха да прекарат часове в зареждане на рафтовете и описване на инвентара. Хелън застана наред кухнята само с една запалена лампа в коридора и се заслуша в звуците на празната къща. Тишината беше потискаща.

Огледа се из тъмната кухня и се замисли за засадата, след която бе оцеляла само преди няколко часа. Напомни ѝ за онзи път, когато Креон я беше издебнал точно там, където беше застанала сега. Лукас се беше появил и ѝ беше спасил живота.

После я беше сложил да седне на плота и я беше хранил с мед. Хелън натисна очите си с пръсти, докато видя бледосини петна и си каза, че *тогава* не бяха знаели, че са братовчеди, затова не беше имало нищо лошо да изпитва тогавашните чувства. Но сега знаеше, че са братовчеди, затова не беше редно да съживява спомена.

Не можеше да си позволи да се мотае и да мисли за Лукас. Ако останеше неподвижна, това щеше да доведе до още мислене, повечето мислене щеше да доведе до истеричен плач, а Хелън не можеше да си позволи да плаче, преди да заспи, иначе щеше да страда заради това в Подземния свят.

Пропъждайки спомените си, Хелън се качи решително горе и се приготви за лягане. Всичко, което искаше, беше някой, с когото да поговори, преди да положи глава на възглавницата, но изглежда, че наблизо вече нямаше никой, нито дори Джери и Кейт.

Хелън видя, че баща ѝ беше заместил одеялото, което беше опънала на прозореца си, със син насмолен брезент, и се усмихна на

себе си. Той може и да не беше наблизил, така че Хелън да може да говори с него във всеки миг от деня, но я обичаше достатъчно, за да се опита да оправи забърканите от нея каши. Тя провери дали залепващата лента, която придържаше брезента, е достатъчно добре закрепена. Беше залепена здраво, но въпреки това в стаята беше толкова студено, че Хелън виждаше дъха си. Покатери се неохотно в леглото и придърпа ужасните непромокаеми чаршафи чак до брадичката си, за да запази топлината.

Хвърли поглед из стаята си. Тишината блъскаше в ушите ѝ, а стените връхлитаха върху нея. Вече не искаше да бъде Търсачът в дълбините. Въпреки всичките си страдания не беше научила нищо, и не беше по-близо до освобождаването на Скитниците и Прокудениците от Фуриите, отколкото когато се спусна за първи път. Беше се провалила.

Хелън бе на края на силите си. Беше изтощена до краен предел, но не можеше да си позволи да заспи в това състояние. Не знаеше дали ако го направи, изобщо ще има сили да се събуди отново. Нуждаеше се от нещо, каквото и да е, което да очаква.

Частица от мисъл проблесна във въображението ѝ — скъпият образ на силна ръка, която бе разтворена и готова да поеме нейната. Зад тази подадена за помощ ръка имаше уста, която се усмихна, докато изричаше името ѝ.

Хелън не просто искаше приятел, тя се нуждаеше от такъв. И не я беше грижа дали трябва да слезе в пъкъла, за да го намери.

Автомедонт видя Наследницата на Династията на Атрей да описва кръг около къщата си два пъти, задържайки се високо в нощното небе, преди да се приземи в двора си. Отначало си помисли, че тя е останала във въздуха, защото го е забелязала. Той се сниши отново в храстите на съседа и зае свръхестествено неподвижната поза, каквато само създание от нечовешки произход можеше да постигне. Знаеше, че Наследницата е могъща и не бива да бъде подценявана. Не беше виждал мълния като тази, която тя запрати по време на битката в гората, от много години.

Но подобно на повечето съвременни Потомци, тя беше в неведение за истинския си потенциал. Никое от тези надарени деца не

знаеше, че тази сила е предназначена, за да бъде развихрена. Силните *трябваше* да властват. Такъв бе замисълът на природата, от най-дребния микроб до огромния кит. Слабите умират, а най-силната става царица на кошера.

Със силата на волята си Автомедонт призова хитина в кожата си да се втвърди и да се стегне, докато осъзна, че вниманието на Наследницата не беше съсредоточено върху него, и че можеше да смекчи твърдата си външна маскировка.

Наследницата се бавеше с приземяването, за да може да погледне оградената платформа на покрива си. Странно — помисли си той — сякаш очакваше там горе да има някой, и въпреки, че той никога не беше виждал някой да използва платформа през трите седмици, откакто я следеше. Отбеляза си мислено интереса ѝ към платформата на покрива, доверявайки се на инстинкта си, че в това място имаше нещо повече, отколкото виждаше погледът.

Тя се приземи в двора и погледна през рамо: лунната светлина освети гладката ѝ буза. Преди много години в една далечна страна Автомедонт беше видял същото изящно лице, целувано от същата обожаваща го луна, докато гледаше назад през океана от кръв, който бе пролят за завладяването му.

Наследницата влезе в къщата си, но не включи никакви лампи. Автомедонт я чу как спира за миг и застава съвсем неподвижна точно в кухнята отпред. Странното ѝ поведение го накара да се запита дали провалът на Стоте братовчеди при залавянето на Прокуденика днес следобед не беше подтикнал някого от тях да наруши заповедите на Тантал. Дали в къщата имаше някого от тях? Автомедонт се надигна от храстите. Наследницата не биваше да бъде докосвана, все още не. Той пристъпи напред и я чу да се качва горе. Тя влезе в банята, светна една лампа и започна да се мие, сякаш всичко беше наред. Автомедонт се оттегли отново в скривалището си и заслуша.

Чу как Наследницата ляга в леглото си. Дишането ѝ беше шумно и възбудено, сякаш беше уплашена. Автомедонт протегна хоботчето, намиращо се под напълно човешкия му език, плъзгайки го навън, за да вкуси нейните феромони във въздуха. Тя се страхуваше, но в химическите следи, оставени от нея, имаше нещо повече от страх. Множество противоречиви емоции бълбукаха на повърхността, като променяха химията ѝ така бързо, че Автомедонт не можеше да ги

различи ясно. Бремето на нейната задача ѝ тежеше силно. Чу я как подсмръкна няколко пъти, после най-накрая се отпусна, и той чу как дишането ѝ преминава в бавния ритъм на съня. Когато тя отключи портала, неземният студ на Празнотата изсмука и последните остатъци топлина от стаята ѝ.

За една миниатюрна частица от секундата тялото ѝ изчезна напълно от този свят, но Автомедонт знаеше, че ще се появи отново, както се бяха появявали тези на всички други Търсачи в дълбините, живо, действащо и покрито със стерилния прах на друг свят. Тогава тя щеше да лежи неестествено неподвижна и да отвори очи часове по-късно, спомняйки си единствено, че е била в Подземния свят, за време, което от нейната перспектива може да е било и цели векове.

Наследницата можеше да лежи в позата за сън с часове, но след седмици изучаване, Автомедонт беше научил, че този Търсач в дълбините никога не си отдъхваше истински. Беше се промъквал, увисвайки от тавана ѝ, и беше чакал издайническото движение на очите под клепачите, които бяха знак за дълбокия, изцеляващ сън, от какъвто се нуждаят простосмъртните. Но той така и не идваше.

Без истинска почивка, с всяка нощ тя щеше да отпада все повече и повече, докато не дойдеше моментът неговият господар да нанесе удара си.

Хелън почувства застоялият въздух на Подземния свят да я обгръща. Трепна и се огледа наоколо, наполовина разтревожена, че опитът ѝ да мисли положително се е провалил, и че ще се озове в ямата.

— Винаги ли се шляеш из ада по пижама? — попита язвителен глас. Хелън се извъртя рязко и видя Мистър „Скапана подстрижка“, застанал само на няколко крачки от нея.

— Какво? — изпелтечи Хелън, като погледна надолу към тялото си. Беше с тениска за спане и късо долнище, обсипани с щърбо ухилени тикви и съскащи черни котки.

— Не ме разбирай погрешно, харесвам късите панталонки, а мотивът за Хелоун е безумно забавен, но ми става студено само като те гледам.

Мистър „Скапана подстрижка“ си свали якето и започна да облича Хелън с него, без дори да я попита дали ѝ е студено. За миг тя си помисли, че би трябвало да откаже, но в мига щом почувства колко топло е якето му, осъзна, че се е смръзнала до кости, и реши, че е по-добре да не се оплаква.

— Облечена съм с дрехите, с които си легнах в леглото — обясни Хелън отбранително, докато издърпваше косата си изпод яката на връхната дреха. Изобщо не се беше замисляла как е облечена, когато се спуска в Подземния свят. — Е... а ти винаги ли заспиваш с тия глупави златисти храсталаци върху ръката си?

Той сведе поглед към ръката си и се подсмихна тихо. Хелън не помнеше да е чувала смях в Подземния свят и почти не повярва, че го чува сега.

— Малко прекалено натруфено, а? Как ти се струва това? — Дървесният клон, който се виеше като змия около горната част на ръката му, се смали, докато вече не беше нищо повече от дебела златна гривна. С гравирани отгоре листа, тя обгръщаше китката му като гривна на белезници. Хелън беше виждала само още един друг

предмет да се преобразява с магия като този: поясът на Афродита, който носеше на шията си, замаскиран като сърцевидно колие.

— Кой *си* ти?

— Аз съм Орион Евандър^[1]. Глава на Римската Династия, Наследник на Династията на Атина, Трети Предводител на Потомците Скитници, и носител на Златния клон на Еней — изрече той с плътен и внушителен глас.

— Ооо — проточи саркастично Хелън. — Да не се очаква да се поклоня или нещо от този род?

За нейна изненада Орион се разсмя отново. Въпреки всичките си надутו звучащи титли, този тип определено не беше надут и високомерен.

— Дафна каза, че си могъща, но никога не е споменавала, че си толкова самоуверена и дръзка — каза Орион. Развеселеното изражение на Хелън помръкна незабавно.

— Откъде познаваш моята... Дафна? — запита тя, неумело изричайки употребата на думата „майка“.

— Познавал съм я цял живот — отвърна Орион, разтревожен. Пристъпи по-близо до Хелън и я погледна в очите, сякаш искаше да ѝ даде да разбере ясно, че вече не се шегува. — Дафна пое голям риск да ми помогне да дойда тук, за да помогна на теб. Не ти ли каза, че идвам?

Хелън поклати глава и сведе поглед, мислейки си за всички съобщения без отговор, които беше оставила на гласовата поща на Дафна.

— Не си говорим много — промърмори тя. Смущаваше се да го признае пред непознат, но Орион не я гледаше, сякаш мислеше, че е ужасна дъщеря или нещо подобно. Всъщност той се усмихна тъжно и кимна, сякаш знаеше точно какво чувства Хелън. Отвърна на погледа ѝ съчувствено.

— Е, макар че двете не сте близки, Дафна искаше да... НАВЕДИ СЕ! — Той внезапно изкрещя, като сграбчи главата на Хелън и я бутна надолу.

Озъбено черно куче прелетя над Хелън и удари Орион право в гърдите. Орион пое удара и падна назад: дългият му кинжал вече беше в едната ръка, докато другата възпря кучето, стискайки го за гърлото. Несигурна какво би трябвало да направи, Хелън с усилие се надигна

на колене и видя как Орион замахва с кинжала към озъбената глава на създанието. Беше по гръб и не може да набере инерцията, нужна, за да намушка смъртоносно съществото. Влачейки се, Хелън се изправи на крака, но нямаше представа как да се хвърли в битката. Ноктите на звяра се забиха в гърдите на Орион, като оставиха назъбени, кървави драскотини.

— Това не е зрелищен спорт! — изкрещя Орион от земята. — Ритни го в ребрата!

Хелън овладя шока си, заби лявото си стъпало и изрита чудовището с всичка сила. Ритникът изглежда не навреди ни най-малко на адската хрътка. Вместо това, единственият резултат от ритника беше, че привлече вниманието на звяра. Хелън отстъпи, препъвайки се, назад. Чудовището насочи пламтящите си червени очи към нея. Тя изписка ужасено, когато звярът се хвърли към нея.

— Хелън! — възкликна изплашено Орион, като сграбчи чудовището за опашката и го издърпа.

Обливащите се в слюнка челюсти се затвориха само на сантиметри от лицето на Хелън и, докато покриваше главата си с ръце, за да се предпази, тя чу как адската хрътка нададе изненадан писък от болка, когато Орион заби кинжала си в тила ѝ.

Хелън се събуди стреснато: ръцете ѝ се пресягаха, а краката ѝ ритяха, сякаш се опитваше да се изкачи по гребена на висока вълна. Беше отново в спалнята си.

— Няма начин! — извика тя в тъмното.

Хелън не можеше да повярва, че се беше случило отново. *Трябваше* да се научи да контролира влизането и излизането си от Подземния свят, иначе никога нямаше да е от полза в битката срещу Фуриите. Особено сега, когато беше намерила Орион. Не можеше просто да изчезва и да го зарязва всеки път, щом се появеше опасност.

Хелън не изгуби дори секунда. Обади се веднага на майка си, с намерението да попита за Орион, но както обикновено, след две позвънявания я препратиха към гласовата поща. Остави съобщение на майка си, но вместо да ѝ разкаже за Орион, толкова се ядоса, че накрая попита Дафна дали я избягва. Затвори, отвратена от хленещия тон на

гласа си. Дафна никога не я беше подкрепяла. Хелън не знаеше защо изобщо си беше направила труда да се обади.

Ожесточено разтри лицето си с ръце. Беше добре, но не можеше да каже същото за Орион. Никога нямаше да си прости, ако му се беше случило нещо. Искаше да се вмъкне под завивките си и да слезе обратно в Подземния свят, но знаеше, че усилието ще бъде напразно. Времето и пространството се движеха различно там долу, и дори и да се спуснеше незабавно, нямаше да пристигне на същото място или в същото време, както когато си беше тръгнала.

Сгъна ужасено ръце, и когато го направи, осъзна, че още беше с якето на Орион. Потупа джобовете и намери портфейла му. След около половин секунда морални угризения, Хелън го отвори и затършува из него, обзета от любопитство.

Орион имаше две разрешителни за шофиране — едно от Канада и едно от Масачузетс. И в двете пишеше, че е на осемнайсет години и има законно разрешение да управлява тежкотоварни превозни средства, но в нито едно от двете разрешителни последното му име не се споменаваше като „Евандър“ — името, което ѝ беше казал. В американското му разрешително за шофиране пишеше, че фамилията му е Тибър, а в Канада последното му име беше посочено като „Атика“. Освен това имаше студентска лична карта от академията „Милтън“ — добре известно подготвително училище на южния бряг на Масачузетс, в която се твърдеше, че името му е Райън Смит.

Смит. Да, правилно. Хелън се зачуди дали всички Потомци имаха проблем с изобретателността, когато ставаше дума за фалшиви имена, или „Смит“ беше обичайна шега сред полубоговете.

Тя потърси някакво друго късче информация в останалите джобове на якето му, но откри само четири долара и стар кламер. Закрачи из студената си като хладилник стая, обмисляйки вариантите си. Отчаяно копнееше да узнае дали Орион е добре, но не беше твърде убедена, че е добра идея да тършува из живота му. С четири различни фамилни имена, Орион очевидно бе потаен тип. Хелън не можеше да тръгне да го търси, без да провали прикритието, което той се опитваше да си създаде.

За кратко се запита защо му бяха всички тези фалшиви имена, после почти веднага отговори на собствения си въпрос. Стоте братовчеди се бяха опитали да избият всички останали Династии, и

докато не откриха Хелън и майка ѝ, бяха вярвали, че са единствените Потомци, останали на света. Като глава на Римската Династия и наследник на Атинската Династия, Орион вероятно беше прекарал целия си живот в бягане, криейки се от Стоте братовчеди — най-голямото разклонение на Тиванската Династия. Те бяха превърнали в своя мисия откриването и залавянето на Потомци от другите три Династии и убиването им. Хелън знаеше, че ако тръгнеше да търси Орион, щеше да го издаде. Както беше издала Хектор — осъзна тя внезапно.

Не ѝ беше хрумвало преди, но сега Хелън беше сигурна, че тя е виновна, задето бяха открили Хектор. Касандра беше прозряла, че Стоте не се опитват активно да я убият в момента, но освен това беше казала и че все още я следят — вероятно наблюдават всяко нейно движение. А Хектор беше открит веднага щом беше влязъл във връзка с нея. Ако Хелън тръгнеше да търси Орион, щеше да отведе Стоте право при него.

Хелън потръпна, отчасти от студ и отчасти от страх. Уви якето на Орион малко по-плътено около раменете си и реши, че няма да успее веднага да заспи отново. Слезе на долния етаж и си стопли малко от задушеното, което баща ѝ беше оставил, а после седна на кухненската маса да се нахрани, да се стопли, и да помисли какво да прави по-нататък.

След като свърши късната си вечеря, тя се върна в леглото, все още обмисляйки дали трябва да каже на клана Делос за Орион, или не. Част от нея започваше да вярва, че колкото по-надалече стои от Орион, толкова по-добре ще е той.

— Коленичи, робе — нареди Автомедонт и се обърна с лице към изгряващото слънце.

Зак направи каквото му казаха. Чу как господарят му промърморва нещо на гръцки и изважда красива, обсипана със скъпоценни камъни кама от ножницата на хълбока си. Автомедонт свърши да говори, целуна острието, и се обърна с лице към Зак.

— Коя е силната ти ръка? — попита почти приятелски. Това изплаши Зак.

— Лявата.

— Знакът на Арес — каза Автомедонт с примесено с изненада одобрение.

Зак не знаеше как да реагира на това. Не беше имал никакъв избор относно това, коя да бъде по-силната му ръка, така че как можеше това да е комплимент? Реши да си държи езика зад зъбите. Господарят му обикновено предпочиташе Зак да си мълчи.

— Протегни я — нареди Автомедонт.

Зак изпъна лявата си ръка, като се опитваше да я удържи да не трепери твърде много. Господарят му мразеше всякакви признаци на слабост.

— Виждаш ли този кинжал? — попита Автомедонт, без да очаква отговор. — Беше на кръвния ми брат. Дала му го майка му, преди той да тръгне на война. Красив е, нали?

Зак кимна мрачно и сериозно: протегнатата му ръка потрепери под красивото острие в студената зора.

— Знаеше ли, че част от душата на воина се съдържа в оръжията му и в неговите доспехи? И когато загинеш в битка, а твоят противник вземе доспехите и меча ти, той притежава късче от душата ти?

Зак кимна. В „Илиада“ имаше няколко разгорещени спора за това, кой чии доспехи да получи. Не един от великите герои загиваше безславно в битка заради доспехи. Зак знаеше, че това наистина е много важно.

— Това е защото всички се кълнем над оръжията си. *Клетвата* е това, което въплъщава душата ни в метала — обясни Автомедонт разпалено. Зак кимна, за да покаже, че разбира. — Някога дадох клетва за вярност над този кинжал, както стори и брат ми преди мен. Заклех се да служа или да умра.

Зак изпита изгарящо усещане по дланта си, сякаш тя току-що беше пронизана от огнена игла. Сведе поглед и видя, че кървеше обилно, но раната беше само повърхностна и нямаше да му причини трайна вреда. Автомедонт сграбчи китката му и насочи кръвта така, че да потече направо по острието на кинжала, докато двете страни и всички ръбове бяха окъпани в кръвта на Зак.

Закълни се в кръвта си, пролята над това острие, че ще служиш или ще умреш.

Какъв избор имаше?

— Кълна се.

На другата сутрин Хелън седна с Касандра в библиотеката на семейство Делос за поредния сеанс от онова, за което тайно числеше като за „Неделите със Сибила“. Още не беше решила дали да разкаже на семейство Делос за Орион, или не. На два пъти отвори уста да попита дали Касандра може да „види“ жив ли е още Орион, или не, и двата пъти я затвори пак. Третия път беше пощадена, защото в библиотеката се втурна Клеър, плътно последвана от Мат, Джейсън и Ариадна. И четиримата настояваха да им бъде позволено да се включат в проучването.

— Това сме го обсъждали вече — заяви твърдо Касандра. — Не можем да рискуваме. В някои от тези свитъци са закодирани проклетия, които могат да навредят на непосветените.

Другите трима се обърнаха към Клеър с очакване.

— Ами тогава посветете ни — заяви Клеър, като предизвикателно скръсти ръце и присви очи. — Направете ни жреци и жрици на Аполон.

— Я повтори — каза Джейсън, обръщайки се към Клеър. Беше толкова зашеметен, че лицето му беше безизразно.

— Значи това е планът, по който работеше през последните дни? Онзи, за който ни каза *да не се тревожим*? — попита той с все по-надигащ се и изтъняващ глас.

— Аха — отвърна Клеър, напълно невъзмутима.

— О, миличка. Няма начин да стана жрица — каза Ариадна. Тя поклати категорично глава. — Не ме разбирай погрешно, бих дала живота си за Хелън, но да се присъединя към жреческото съсловие? Е, не. Съжалявам.

— Защо не? Знаеш ли изобщо какво означава да станеш жрица? — попита Клеър. — Е, аз прочетох едно друго, и мога да ви кажа, че не е това, което всички си мислите.

Клеър обясни, че древните гърци били много по-свободомислещи по отношение на цялата история с жречеството, отколкото която и да е съвременна религия. Жреците и жриците трябвало да останат бездетни, докато служели на бог Аполон, но от никого не се очаквало да бъде жрец или жрица завинаги. Можеш да се откажеш, когато поискаш. После имаше няколко малки правила за

това, да държиш чисти различни части от тялото си, да правиш редовни жертвоприношения чрез изгаряне, придружени от основни заклинания, и да постиш по един ден веднъж на всяко новолуние в знак на почит към сестрата близначка на Аполон — Артемида. Това бе горе-долу всичко.

— О. Е, брой ме и мен тогава — каза Ариадна, като се ухили и сви рамене. — Определено не ми е проблем да се погрижа гънките между пръстите на краката ми да са почистени, преди да се присъединя към другите на масата, само не искайте от мен да се отказвам от...

— Схващаме, Ари — прекъсна я Джейсън: не гореше от желание да чуе какво се кани да каже сестра му. — Е, как ще действаме по въпроса?

— Трябва да има някакво изпитание, което да преминем — добави Мат, заинтригуван. Изглежда започваше да му харесва идеята да стане жрец на Аполон.

— Богините на Съдбата решават кой ще се присъедини. После Оракулът извършва ритуала на посвещаването — отвърна Клеър, като погледна многозначително Касандра.

— Аз ли? — възкликна Касандра, стресната. — Аз не знам как да...

Касандра млъкна рязко, когато Клеър смутено ѝ подаде стар пергамент. Очевидно беше откъснат от библиотеката на семейство Делос, което означаваше, че Клеър от дни е прониквала тайно в библиотеката и е тършувала из потенциално прокълнати свитъци, преди да го намери. За миг настъпи мълчание, когато всички осъзнаха точно колко опасни са били действията на Клеър.

— Трябваше да направя нещо! — възропта Клеър, без да се обръща конкретно към някого. — Хелън минава през ада, буквално *през ада*, всяка нощ...

— А какво те кара да мислиш, че Хелън е по-важна от теб? — попита Джейсън и лицето му стана яркочервено от гняв. — Някои от нещата, написани в онези свитъци, можеха да те убият!

— Не мога просто да седя и да гледам как най-добрата ми приятелка страда! Няма да го направя, дори и да съм *само простосмъртна* — изкрещя му в отговор Клеър, сякаш цитираше нещо, което той ѝ беше казал.

— Нямах това предвид, и ти го знаеш — каза той, като вдигна ръце и изсумтя раздразнено.

— Ей, хора — намеси се Хелън, като се опита да пристъпи между тях, пляскайки с ръце в универсалния жест за „тайм аут“.

— Просто не се бъркай в това! — изкрещя Джейсън. Шмугна се покрай Хелън на път към вратата. — Не си център на вселената за всички, да знаеш.

Вратата се затръшна зад него и последва неловка пауза. След миг Клеър се завъртя да застане с лице към Касандра.

— Можеш ли да го направиш? — запита настойчиво Клеър. Хелън с изненада видя в очите ѝ да искрят сълзи. — Можеш ли да ни посветиш или не?

Касандра вдигна поглед от свитъците, които изучаваше, откакто Клеър ѝ ги беше подала, и спря, за да си събере мислите.

На Хелън ѝ се струваше, че Касандра е толкова незаинтересувана от разгорещената кавга между Джейсън и Клеър, колкото щеше да е от някое телевизионно шоу, което случайно вървеше като фон, докато тя се опитваше да чете. В известен смисъл това беше по-обезсърчаващо от всичко, изречено по време на кавгата. Джейсън очевидно се сърдеше за нещо на Хелън, но поне всички държаха един на друг. Хелън вече не знаеше дали същото важи и за Касандра.

— Да, мога — каза Касандра. — Но това не е правилният въпрос, който трябва да ми зададеш.

— *Трябва ли* Касандра да ни посвети, Сибила? — попита Мат, присвил очи, сякаш изпробваше опасна теория, която можеше да избухне в лицето му.

В стаята се възцари студ. Зловещата, сияеща аура на Оракула обгърна момичешкото тяло на Касандра, като приведе раменете ѝ, докато тя се прегърби, и обгърна лицето ѝ в сенки, докато заприлича на старица. Когато проговори отново, гласът ѝ беше като хор, докато трите Богини на съдбата говореха чрез нея.

— Всички сте сметнати за достойни и познанието, което търсите, няма да ви нарани. Но бъдете нащрек. Защото страдание очаква всички ви. Киселинно пурпурното сияние от аурата на Оракула изгасна и Касандра падна на земята, свита на топка.

Преди някой да успее да се възстанови от шока, че са видели парализиращото присъствие на *Мойрите*, по някакъв начин Лукас се

появи до сестра си, като вече я вдигаше внимателно от пода и я вземаше в обятията си.

— Кога влезе? — попита го Ариадна, като погледна през рамо към вратата, а после обратно към Лукас с разширени очи. Той не си направи труда да отговори. Вниманието му остана напълно съсредоточено върху малката му сестра.

Очите на Касандра се отвориха с пърхане на мигли, и главата ѝ помръдна рязко, докато тя се връщаше в съзнание. Лукас я подкрепи, когато тя леко размаха ръце и крака от шока, който изпита, когато се свести и откри, че е във въздуха. Усмихна ѝ се и тя се усмихна в отговор: не беше нужно никой от двамата да говори, за да общуват. Хелън би дала всичко, което притежаваше, за да види Лукас да ѝ се усмихва така. Лицето му беше толкова красиво, когато се усмихваше. Искаше ѝ се да го докосне.

Лукас се шмугна покрай Мат, докато изнасяше Касандра от библиотеката, и когато го направи, Хелън забеляза, че той не издава звук, докато върви. По някакъв начин през последните няколко седмици Лукас се беше научил да използва способността си да манипулира въздуха, за да създава беззвучен вакуум. Сякаш вече го нямаше наистина там. Сърцето на Хелън се сви толкова силно в гърдите ѝ, че за миг си помисли, че ще се задуши. Лукас заличаваше присъствието си и вероятно го правеше, за да не се налага да търпи наистина да *бъде* в една и съща стая с нея. Толкова много я мразеше.

Клеър каза на всички, че не могат безопасно да прочетат ръкописите, без първо да преминат през подходящо посвещаване. Щеше да се наложи да почакаят, докато Касандра е в състояние да извърши ритуала. Всички останали се изнизаха мълчаливо, потънали в мисли, но Хелън изостана в библиотеката за няколко секунди, за да се съвземе.

Всеки път щом видеше Лукас, положението се влошаваше. Той се променяше, но не към по-добро. Нещо *нередно* ставаше с Лукас.

Примигвайки с възпалените си очи, Хелън се сгълча. Вече нямаше право да се тревожи за него. Не му беше гадже. Не се предполагаше дори да го поглежда.

Хелън упорито пропъди мисълта, преди тя да успее да я обсеби. Трябваше постоянно да си намира занимания. Движение. Действие. Това беше ключът.

На излизане от библиотеката Хелън се натъкна на Клеър и Джейсън, седнали на едно от многобройните задни стълбища в просторната къща на семейство Делос. Доколкото успя да разбере, вече бяха изгладили гневната част от спора си и уверено вървяха към разбирателство. Държаха се за ръце, докато си говореха. Клеър седеше на едно малко по-високо стъпало, за да компенсира дребния си ръст, и двамата се бяха навели един към друг толкова плътно, сякаш се опитваха взаимно да се изкачат в очите си.

Хелън се измъкна през задната врата, преди да се окажеше принудена да става свидетел на още от емоционалното общуване. От превърнатия в арена тенис корт идваха пляскащи и пухтящи звуци, и тя тръгна бавно натам, като се чудеше кой ли тренира. Първата ѝ мисъл беше, че Кастор и Палас тренират заедно, но когато влезе вътре, видя Ариадна и Мат да вилнеят като двойка гладиатори с дървени тренировъчни мечове. Мат падна по задник, и Хелън се присви от съчувствие към него. Знаеше точно какво преживява.

— Добре, Мат — каза Ариадна, като се наведе да му подаде ръка. — Но все още сваляш гарда твърде много, когато... — Ариадна млъкна, без да довърши, когато видя, че Хелън я наблюдава.

— Не знаех, че учиш Мат да се бие — каза Хелън смутено, когато осъзна, че двамата се изчервяват. Те се стрелнаха взаимно с нервни погледи, а после погледнаха отново Хелън с притеснени изражения на лицата.

— Хора? Какво става? — попита най-накрая Хелън, когато не можа да проумее защо се държат толкова виновно.

— Баща ми не иска простосмъртни да се намесват в никаква част от борбата — призна Ариадна. — Той един вид ни забрани да учим Мат как да си служи с меч.

— Тогава защо го правиш? — попита Хелън, но никой от тях не ѝ отговори. Хелън се опита да си представи как Мат се бие с някой като Креон, и този образ истински я изплаши. Трябваше да каже нещо. — Мат, знам, че си добър спортист, но дори и с тренировки, ще е истинско самоубийство да нападнеш Потомък.

— Знам това! — изрече той задавено. — Но какво се предполага да направя? Ако попадна насред спречкване или отново ударя някого от вас с колата си? Да стоя бездейно и да чакам някой да дойде да ме

спаси? Ще съм мъртъв, ако направя това. Така поне имам някакъв шанс.

— Потомците обикновено не нападат простосмъртни. Не се обиждай, но смятаме, че е недостойно — отвърна Хелън смутено. Не искаше да унижава Мат, но това беше истината.

— Не е нужно Мат да бъде нападнат, за да пострада. Или да загине — каза Ариадна колебливо.

— Знам, че не е нужно, но... — поде внимателно Хелън, а после млъкна, без да довърши. Не можа да избегне мисълта, че след няколко седмици обучение Мат ще започне да вярва, че може да се справи срещу един от Стоте, което беше лудост. — Ей, хора, това наистина е лоша идея.

— Не мога просто да стоя безучастно и да не правя нищо! Не се страхувам! — изкрещя й Мат. Ариадна пристъпи напред и го докосна по ръката, за да го успокои.

— Не помагаш — каза му тя тихо, преди да се обърне към Хелън със сурово изражение в очите. — Не мисля, че е правилно да бъде в близост до Потомци, а дори да не знае как да държи меч. Честно казано, не ми пука дали някой друг в това семейство е съгласен с мен. Ще го науча. Така че сега единственият въпрос е: ще кажеш ли на баща ми или не?

— Разбира се, че няма! — възкликна Хелън раздразнено, преди да се обърне към Мат, за да му заговори умолително. — Мат, *моля те*, само не се опитвай да се биеш с Потомък, освен ако не е абсолютно наложително да го направиш, за да се защитиш!

— Правилно — каза той, като присви горчиво устни. — Знаеш ли, може и да не мога да вдигна кола над главата си, но това не значи, че съм безполезен.

Хелън не помнеше Мат някога да се е държал толкова язвително, по какъвто и да е повод. Опита се да обясни какво има предвид, но езикът ѝ някак странно се върза. Честно казано, искаше ѝ се Мат да бе малко по-страхлив. Вероятно така щеше да живее по-дълго, но никак не вървеше да му го каже.

Когато Хелън не реагира веднага, Мат напусна арената, следван плътно от Ариадна. Когато излязоха на няколко крачки извън ограденото пространство, Хелън чу как Ариадна каза нещо утешително, а Мат я прекъсна раздразнено. Продължиха да говорят,

докато се отдалечаваха, но Хелън дори не се опита да подслушва. Просто беше дяволски уморена.

Хелън седна на пясъка, обхванала главата си с ръце. Нямаше нито един човек, към когото да се обърне, дори само за да побъбри за няколко минути, преди да трябваше да се изправи пред привидно невъзможната си задача в Подземния свят.

Слънцето започна да залязва. Още един ден свършваше и я очакваше още една нощ в Подземния свят. Хелън повдигна глава и се опита да намери нужната енергия, за да полети към къщи, но беше толкова изцедена, че едва фокусираше очите си. Останеше ли там още малко, щеше да заспи, а не искаше да се спуска, докато беше в задния двор на семейство Делос.

С мъка се изправи на крака, и когато го направи, отново почувства онзи странен световъртеж. Сякаш част от света се откъсна и се превърна в картина, докато тялото ѝ се движеше около нея. Хелън падна назад на едно коляно и се опита да удържи позива си за повръщане. Видя как пясъкът плува пред очите ѝ, и за миг ѝ се стори, че наистина го е видяла да се движи. Застана съвсем неподвижна и затвори очи.

Чуваше биене на сърце. И то не беше нейното.

— Кой е там? — прошепна, докато очите ѝ се стрелкаха навсякъде. Призова електрическо кълбо и го задържа в дланта си. — Приближиш ли се още малко, ще те убия.

Хелън изчака още няколко мига, но нямаше отговор. Всъщност нямаше нищо, освен напълно неподвижен въздух. В действителност цареше пълен покой. Присвивайки ръка, тя остави електричеството да се разпръсне, и дъжд от искри падна между пръстите ѝ и подскочи безобидно по пясъка. Тя тръсна глава и се засмя на себе си, неспособна да попречи на една истерична нотка да се промъкне в смеха ѝ. Започваше да се побърква и го знаеше.

Прибра се вкъщи и се зае с вечерята, но наред приготовленията ѝ се обади Джери. От скования тон на гласа му се досети, че наистина искаше да ѝ се разкрещи, задето е счупила прозореца на спалнята си, но тъй като се обаждаше да ѝ съобщи, че в магазина има ужасно объркване, включващо доставката на балони с форма на паяци, и ще я остави сама за още една нощ, той се чувстваше достатъчно виновен, за да пренебрегне цялата история с прозореца. Хелън се опита да не

звучи твърде нацупено, когато му каза, че съжалява, задето му се налага да работи до късно, после затвори телефона и се втренчи в наполовина приготвената вечеря, която вече не ѝ се искаше да довършва или да яде. Върна в опаковките каквото можа, и изяде купичка зърнена закуска, оставена до кухненската мивка, после се качи горе да се приготви за лягане.

Като наметна на раменете си якето на Орион, Хелън отвори вратата на спалнята си. Канеше се да пристъпи вътре, но краката ѝ спряха на място. Обикновено спалнята ѝ беше нейно светилище, нейно убежище, но вече не. Сега беше място, на което тя страдаше всяка нощ. И на всичко отгоре, беше студена като Северния полюс. Застанала на прага, Хелън си пое дълбоко дъх и после го изпусна, при което пред нея се появи голям облак пара.

— Е, Орион както-там-ти-е-последното-име — изрече тя към празната си стая, когато влезе вътре, затвори вратата и пхна краката си в чифт гумени ботуши. — Надявам се да си говорил сериозно, че искаш да ми помогнеш, защото никога не съм имала по-голяма нужда от помощ.

Разбира се, Орион не се показва. Хелън прекара сякаш цял ден, скитайки се около Полята на Асфодел. Крачеше през хлъзгавата кал на низините около тази поляна със зловещи цветя, надявайки се, че той ще се появи всеки момент, но той така и не дойде.

Хелън не влезе в Полята, защото цветята я потискаха. Асфоделите бяха бледи, лишени от уханье цветове, които се подаваха от земята, сковани и разположени на равни разстояния едни от други, като надгробни камъни. Беше чела, че асфоделите са единствената храна за гладните призраци в Подземния свят, и макар че все още не беше видяла никакви призраци, можеше да ги почувства навсякъде наоколо, да усети очите им в неподвижния въздух.

Беше се съсредоточила върху Орион, преди да заспи, с надеждата, че като го направи, ще се появи редом до него. Не беше разгадала Подземния свят чрез никакъв полет на въображението, но знаеше достатъчно, за да е наясно, че ще го види само ако беше слязъл в Подземния свят същата нощ. Закрачи напред-назад, с надеждата, че

той ще се появи, но усещаше, че ако не се появи до него, когато слезе, няма да го види, дори и да чака цяла вечност.

А колкото повече Хелън мислеше за това, толкова по-силно беше принудена да признае, че не бе сигурна дали Орион ще дойде при нея и през следващата нощ. Може би беше решил, че напълно се е наситил на Подземния свят.

Тя се опита да погледне на нещата откъм добрата им страна. Той поне ѝ беше намекнал да се облича по-добре, преди да си легне, и макар че щеше да е невъзможно да обясни на Джери защо спи с ботуши, все пак беше по-добре, отколкото да върви боса през цялата онази противна кал.

В понеделник сутринта Хелън се събуди и въздъхна, натъжена от факта, че нямаше да има какво да очаква с нетърпение, когато заспеше тази нощ. Напомни си, че Орион никога не е бил част от сделката. Винаги беше мислила, че ще трябва да прави това сама. Тя неохотно се измъкна от леглото, за да почисти нощната мръсотия и да се приготви за училище.

[1] Фамилното име на Орион вероятно е с корен от английската дума „evanesce“ — „изпарявам се“, „изчезвам“. — Б.пр ↑

„Добре ли спа?“ — гласеше текстовото съобщение от непознатия номер. Хелън се заби в гърба на Клеър и едва не я събори.

— Какво по дяволите, Лени? — възропта Клеър високо. Хелън залитна настрана и се опита да намери отново опора, без да прегази дребничката си приятелка.

— Съжалявам, Гиг... — промърмори разсеяно тя, докато пишеше: „Кой е това?“

— На кого пращаш съобщение? — попита Клеър любопитно.

„Забрави ли ме вече? От4аян съм.“ — гласеше отговорът.

Умно — помисли си Хелън. Толкова умно, че тя реши да рискува.

„От4аян? Защото имаш 4 фамилии имена ли?“ — попита в отговор Хелън и по лицето ѝ се прокрадна слаба усмивка, а в стомаха ѝ запърха странно едра пеперуда.

— Лени? Какво става? — Клеър хвана ръката на Хелън над лакътя и я задърпа по коридора към столовата за обяд.

— Мисля, че може да е онзи тип Орион — онзи младеж, когото срещнах в Подземния свят. Просто не знам как. Изобщо не съм му давала номера си — промърмори Хелън.

Клеър благополучно преведе Хелън през закусвалнята, докато тя се взираше с упорита решителност в екрана на телефона си. Ако това беше номер, Хелън знаеше, че може да издаде Орион, но трябваше да подложи на проверка мистериозния подател и да разбере със сигурност. Ако някой непознат имаше номера ѝ, това можеше да не е безопасно и за нея. Най-после дойде отговор.

„Ха! 4 имена, но само 1 върхна дреха. Замръзвам! Ще се срещнем ли дове4ера?“ — написа Орион, и сега Хелън беше сигурна, че от другата страна на линията е именно той. Невъзможно беше някой друг, освен Орион да знае за якето, което тя, без да иска, беше откраднала от него, и с което после беше спала... Хелън дори не беше успяла да разкаже за това на Клеър.

„Разбира се. Дове4ера. Аз поне няма да те вържа“ — отговори тя. Осъзна, че последната реплика беше заядлива, още щом я изпрати, и отчаяно ѝ се прииска да можеше да я грабне от въздуха, преди да стигне до него. Беше чакала с часове. Не че смяташе срещата с Орион за любовна. Въпросът беше, че за пръв път беше чакала момче, което не се появи. Усещането не беше върхът на сладоледа.

„Хей, не е честно. Не можеш да отида в пещерите снощи. Изпит днес.“ — позабави се отговорът на Орион.

Пещери ли? — зачуди се Хелън. Изпитваше малко по-голямо облекчение, отколкото трябваше, от факта, че той имаше такова основателно извинение, но вместо да спре и да се опита да проумее защо, тя реши да се придържа първо към най-важните неща. Като това, как я беше открил Орион.

„Откъде взе номера ми?“ — написа Хелън, докато Клеър я бутна в обичайното ѝ място и започна да разопакова обяда ѝ.

„Дафна“.

„Какво? Кога?“ — Палците на Хелън натискаха клавишите толкова силно, че трябваше да си напомни да се успокои, преди да счупи телефона.

„Ъъ... май преди 5 минути? Трябва да вървя“.

„ГОВОРИ ли с нея?“

Хелън зачака, като се взираше в екрана с отворена уста, но когато не получи незабавен отговор, разбра, че разговорът е приключил.

— Орион, значи, а? — попита Клеър с присвити устни. — Не ми каза, че си научила името му.

— Е, ти така и не попита отново за него.

— Съжалявам — каза Клеър, знаейки, че е оплескала нещата. Бях затормозена — да се измъквам от Касандра и Джейсън, да търся онзи свитък. Е, какво стана?

— Говорихме. — Хелън отхапа разсеяно от сандвича, който Клеър беше сложила в ръката ѝ.

Имаше да зададе дузина въпроси на Орион, но знаеше, че ще трябва да почака до нощес, за да получи отговори. Първият въпрос беше защо Дафна отговаря на неговите обаждания, а на нейните — не. Орион беше казал, че е познавал Дафна цял живот. Може би двамата

бяха наистина близки. По-близки, отколкото беше Дафна с родната си дъщеря? Хелън нямаше представа как се чувства заради това.

— Ще ми разкажеш ли за този Орион, или се предполага просто да седя тук и да те гледам как дъвчеш? — попита Клеър с повдигнати вежди. — И защо си толкова кисела?

— Не съм кисела!

— Тогава защо се мръщиш?

— Просто не знам какво да мисля за всичко това!

— *Кое* всичко? — почти изкрещя Клеър от раздразнение.

Хелън отново се сблъска с истината, че имаше много неща, които тя и Клеър вече не споделяха една с друга.

Като говореше възможно най-бързо и тихо, за да може да разкаже цялата история преди края на обяда, Хелън разказа на Клеър всичко за това как Орион се беше опитал да я издърпа от подвижните пясъци първия път. После описа златния клон върху ръката на Орион, факта, че той вече на два пъти изглежда отбиваше някакво нападение от адски чудовища, каквото тя не беше виждала никога там долу, и как я беше предпазил по време на едно от тези нападения.

— Не искам все още да казваш на Джейсън за това, става ли? Защото, ако не се брои това, че си изпращаме съобщения в момента, съм говорила с Орион само веднъж, затова не знам какво да мисля за него. Той каза, че Дафна го е изпратила да ми помогне — каза Хелън, като поклати объркано глава. — А, честно, Гиг, не знам какво е намислила тя. Имам чувството, че вечно крои интриги.

— Това не значи, че и Орион го прави. В Подземния свят не владееш силите си, нали? — попита Клеър с пронизателен поглед. — А той е добър боец?

— Той е удивителен боец, а доколкото съм виждала, няма и нужда от допълнителни сили, за да се грижи за себе си. Уби създаването, което ми се беше нахвърлило, на практика с голи ръце.

— Тогава може би единственият замисъл на Дафна е да се опита да те опази жива. Когато сте се срещнали за пръв път, Орион наистина те е спасил — каза Клеър със снизходителна усмивка.

Хелън искаше да възрази, но, както обикновено, Клеър беше наистина убедителна. Дафна искаше да се отърве от Фуриите, а според Касандра, Хелън единствена можеше да го направи. На всичкото отгоре, Хелън беше дъщеря на Дафна, и нейна единствена наследница.

Но дори при това положение Хелън се съмняваше, че Дафна се опитва просто да я защити.

След като няколко минути продължи да хапе устната си, опитвайки се да намери пролука в аргумента на Клеър, Хелън трябваше да признае пред себе си, че единствената причина, поради която не беше съгласна, е, че Дафна я бе изоставила като бебе. Просто ѝ нямаше доверие. Може би се държеше твърде сурово. Може би пък този път Дафна само се опитваше да помогне.

— Добре, права си... имам сериозни проблеми с възприемането на Бет или Дафна, или както там нарича себе си през това десетилетие. Но нямаше да съм толкова мнителна, ако от време на време вдигаше проклетия телефон, когато я търся — каза раздразнено Хелън. — Не очаквам да ми съобщава всичко, което прави, но би било хубаво да знам поне в коя страна се намира.

— Помисляла ли си някога, че може би е по-безопасно за теб, ако не знаеш къде е тя или какво прави? — попита внимателно Клеър. Хелън отвори уста да възрази и я затвори отново, знаейки, че няма да спечели и този спор. Но все пак ѝ се искаше да знае къде, по дяволите, беше Дафна.

Дафна задържа дъха си и остана съвсем неподвижна. Беше успяла да убеди дробовете си, че имат нужда само от малка частица от въздуха, с който бяха свикнали, но не можеше да направи много за блъскащото си като чук сърце. Мъжът, за когото беше дала кръвна клетва, че ще убие, беше в съседната стая. Тя трябваше да намери начин да се успокои, или цялата ѝ саможертва щеше да бъде напразна.

От скривалището си в спалнята му го чуваше в намиращия се в съседство кабинет. Той беше на бюрото си, пишейки огромния куп писма, с които даваше напътствия на своя култ, Стоте братовчеди. Тя можеше да си представи изваяното му някога лице, побелялата руса коса, и зъбите ѝ изтръпнаха при мисълта как го разкъсва. След толкова много години Дафна беше само на метри от Тантал, главата на Тиванската Династия и убиецът на обичния ѝ съпруг, Аякс.

Минаха часове, а Тантал все още пишеше неспирно. Дафна знаеше, че всяко от писмата, над които се трудеше Тантал, щеше да бъде взето от отделен куриер и изпратено от различни пощенски

служби, разпръснати по цялото крайбрежие. Той полагаше педантични усилия да скрие къде се намира, и поради това на нея ѝ бяха нужни деветнайсет години да го открие. Беше принудена да последва тялото на единствения му син обратно до Португалия, без нито веднъж да изпуска трупа от поглед, независимо колко пъти ѝ се налагаше да променя външния си вид. Знаеше, че дори Тантал щеше да се покаже за достатъчно време, за да сложи ритуалната монета в устата на единствения си син, и се беше оказала права.

Най-сетне чу как Тантал оставя писалката и се изправя. Той повика простосмъртния портиер да отнесе писмата на куриерите. После си наля чаша с някакво питие от добре заредения бар. Беше нужен един миг ароматът да достигне до мястото, където стоеше Дафна, но тя веднага разбра какво пиеше той. Бърбън. Не коняк, не скъпо уиски, а сладък бърбън направо от Кентъки. Той отпи няколко глътки, наслаждавайки се на вкуса, после влезе в спалнята си. Затвори вратата зад гърба си и заговори.

— Редно е да знаеш, Дафна, че едно от онези писма беше до мирмидонеца, когото внедрих на пост пред очарователната малка къщичка на дъщеря ти в Нантъкет. Ако той не получи нареждане лично от мен, тя на практика е мъртва.

Дафна едва не изстена на глас. Знаеше, че Тантал не лъже за мирмидонеца. Съществото беше повело отряд, който да нападне Хектор на състезанието по бягане на Хелън. Ако това *нещо* следеше Хелън, а не преследваше Хектор, както бе предположила, Дафна знаеше, че няма избор. Преглътна тежко, сякаш сърцето ѝ беше заседнало в гърлото, и излезе от скривалището си.

Тантал се взираше в нея, както умиращ от глад човек гледа пиршество: очите му подскачаха по цялото ѝ лице и тяло. Макар че от втренчения му поглед по кожата ѝ полазиха тръпки, тя издържа и вместо това се съсредоточи върху малкото бърбън, останал в чашата, който беше подушила. Така беше разбрал, че тя е тук.

— *Подуши* ме, нали? — попита тя: гласът ѝ пресекна заради горчивата буца в гърлото ѝ.

— Да — прошепна той отчаяно, почти извинително. — Дори след всичките тези години, още помня уханието на косата ти.

Дафна призова искра в дланта си просто за да го предупреди.

— Ако повикаш пазачите си, ще те убия на място и ще направя всичко възможно да стигна обратно до дъщеря си преди онова писмо.

— Ако успееш да се върнеш в Нантъкет, преди да пристигне моето писмо, тогава какво? Наистина ли смяташ, че можеш да убиеш мирмидонец на пет хиляди години, който се е бил редом със самия Ахил?

— Не сама — отвърна Дафна студено, като поклати глава еднократно. — Но с твоите братя и техните деца... Възможно е да успеем заедно да победим чудовището.

— Но вероятно няма да успеете — изрече мрачно Тантал. — И в крайна сметка и двамата ще платим скъпо за това. Знаеш, че Хектор ще се хвърли пръв в битката, и пръв ще загине. А се питам, дали можеш да понесеш да го изгубиш отново... Той прилича *толкова много* на Аякс. Любопитен съм обаче дали и той чувства същото?

— Цинично животно! — Около Дафна заиграха искри и се разнесе пукот, но накрая тя се овладя.

Такъв беше планът му. Да я накара да изразходи всичките си мълнии в безполезен гняв, докато не ѝ остане нищо като разменна монета. Това се беше случило в нощта, когато бе изгубила Аякс, но сега беше по-възрастна и по-благоразумна.

Нужна беше многократно повече енергия да овладее една мълния, така че да зашемети жертвата, а не да я убие, но след години практика Дафна беше успяла да разгадае тази страна на скромната си власт над мълниците. Изпрати малка, бебешко синя мълния през стаята и повали Тантал на колене.

— Поставил си на пост пред прозореца на дъщеря ми мирмидонец, а не Потомък? Защо? — попита тя спокойно. Когато той не отговори, тя прекоси стаята и го докосна със сияещата си ръка. Тантал въздъхна от удоволствие, докато тя не пусна един заряд през върховете на пръстите си.

Тя е закриляна... от единствения жив наследник на моята династия — изпъшка той: цялото му тяло се присви от причинената от електричеството болка. — Не мога да си позволя повече... Прокуденици. Атлантида... вече е твърде далече.

Той още не знаеше за Скитниците — помисли си Дафна.

— Насекомото не принадлежи към никоя от Династиите на Потомците и няма да стане Прокуденик, дори и да убие Хелън и

всички от фамилията Делос, живеещи на Нантъкет, закуп. Което, между другото, би ти спестило много неприятности — продължи Дафна, като усили волтажа. — Така че защо още не си му заповядал да нападне?

— Как бих могъл... да те спра... да ме убиеш... ако нямаш допълнителна гаранция? — изпуктя той. Дафна прекъсна електрическия поток, за да може той да говори ясно. — Искам да управлявам Атлантида, а не само да доживея да я видя. За да го направя, трябва отново да стана част от моята Династия.

Гърдите на Тантал се присвиха силно и той се търкулна по гръб в пристъп на болка. Миг по-късно си пое дълбоко дъх и се усмихна към хипнотично красивото лице на Дафна.

— Знаех, че някой ден ще ме намериш и че ще дойдеш при мен.

По вратата се разнесе настойчиво чукане, последвано от тревожен въпрос на португалски. Тантал хвърли поглед към вратата, а после нагоре към Дафна. Тя поклати глава, за да го предупреди да си затваря устата. Дафна не разбираше португалски и не можеше да рискува да остави Тантал да се обади, дори и ако именно мълчанието му щеше да издаде присъствието ѝ. Чу как пазачът на вратата се поколеба, а после се отдалечи забързано, най-вероятно за да доведе подкрепление. Тя сграбчи Тантал за ризата и му се озъби.

— *Винаги* ще бъда зад вратата, под леглото или зад следващия ъгъл — в очакване на шанса си да те убия. Това вече е в кръвта ми — прошепна тя злобно в ухото му.

Той разбра какво искаше да каже тя и се усмихна. Дафна беше дала обет, който бе по-обвързващ от всеки сключван някога договор между човеци. Някой ден щеше да ѝ се наложи да го убие, или ако *не* го убиеше, щеше да загине тя.

— Нима ме мразиш толкова много? — попита той, изпълнен със страхопочитание, че Дафна би обвързала живота си с неговия, дори и това да водеше до смърт. Още пазачи пристигнаха и заблъскаха по вратата, но Тантал не им обърна особено внимание.

— Не. Толкова много обичах Аякс и все още го обичам. — Тя забеляза с наслада колко дълбоко бе наранен Тантал, че все още обича друг повече от него. — Сега ми кажи, какво искаш от Хелън?

— Каквото искаш и *ти*, моя любов, моя богиньо, моя бъдеща кралица на Атлантида — изрече напевно Тантал, безпомощен, когато

отново попадна под магията на това лице. Пазачите започнаха да разбиват укрепената със стомана и бетон врата и Дафна бе принудена да се отдръпне назад от Тантал.

— А какво искам аз? — попита тя и очите ѝ се стрелнаха към дебелите шейсет сантиметра стени на стаята, търсейки резервен път за бягство. Нямаше такъв.

Дафна погледна през закътания прозорец зад гърба си към отвесната стена, спускаща се към океана. Вдигна поглед, като се надяваше да намери начин да се изкатери и да се прехвърли през оградения с парапет покрив на цитаделата, но надвисналата част на стената ѝ пречеше. Не можеше да лети като Хелън.

Освен това не можеше да плува. Времето ѝ изтичаше, но трябваше да чуе какво още има да каже Тантал, преди да скочи от прозореца и да се опита да не се удави. Погледна гневно Тантал и призова последните си искри, за да го сплаши и да го принуди да говори. Той ѝ се усмихна тъжно, сякаш беше по-огорчен да види, че тя се готви да го напусне, отколкото, че застрашаваше живота му.

— Искам Хелън да успее в Подземния свят и да освободи всички ни от Фуриите — най-сетне отвърна той, като посочи луксозния затвор, в който беше принуден да живее като Прокуденик. — Тя е единствената ми надежда.

Да му се не види! — изруга Орион гръмогласно, като се сниши инстинктивно и с препъване отстъпи встрани. — Когато се спуснеш, просто се появяваш ей така, от нищото?

Стояха върху някаква противна част от солените низини, обграждащи море, до което Хелън никога не беше успявала да се добере, и поради това подозираше, че то не съществува наистина. Просто още една очарователна отличителна черта на ада — обещаваеше пейзаж, който никога не предоставяше. Хелън погледна паникьосаното лице на Орион и осъзна, че на практика се беше материализирала в задния му джоб.

— Съжалявам! — възкликна тя глуповато. — Нямах намерение да се приближавам толкова.

— Това е наистина стряскащо! Няма ли начин да ме *предупредиш* предварително? — Орион още се държеше за гърдите, но беше

започнал и да се смее леко, и звукът беше заразителен.

— Не мисля — Хелън изрече думите, кискайки се. Кикотът беше нервен и тя се опита да пренебрегне този факт. Наистина беше разтревожена, че той няма да се появи, и малко по-щастлива от очакваното, че го беше направил.

— Хей, може и да съм ти изкарала акъла от страх, но поне се сетих да ти донеса якето. — Тя присви рамене и ги измъкна изпод яката, като наведе лице, за да скрие развълнуваното си изчервяване.

— Така ли? И какво ще облечеш? — попита той, като измери със скептичен поглед голите ѝ ръце. Хелън спря насред движението. Беше забравила да облече собственото си яке под неговото и остана само по тениска.

— Ъм... А?

— Просто го задръж засега — каза той, като клатеше глава, сякаш беше очаквал това. — Обаче по-добре си ми дай портфейла.

— Ще ти върна якето в края на нощта — обеща тя, като му подаде портфейла.

— Не се съмнявам.

— Ще го върна!

— Виж, наистина ли искаш да спорим цяла нощ за това, дали момчетата *някога* връщат дрехите, които вземат назаем от момчета? Защото доколкото съм забелязал, една нощ може да бъде истинска вечност тук долу.

Хелън се ухили. Трябваше да си напомни, че не знаеше почти нищо за този тип, защото започваше да ѝ се струва, че се познават от години.

— Кой *си* ти? — попита тя, като се опита да не звучи прекалено изплашена. Никога преди не беше срещала някой като Орион. Той очевидно беше точно толкова жилав и опасен, колкото и момчетата Делос, но и толкова различен. Понякога момчетата Делос се държаха малко високомерно, но Орион беше практичен и земен, дори смирен. — Откъде идваш?

Орион изпъшка:

— В крайна сметка ще имаме нужда от тази вечност. По произход ли? От Нюфаундленд съм. Виж, историята на живота ми е наистина заплетена и сложна, затова по-добре първо да си намерим някакво укритие, преди да ни открие някоя противна твар.

— По този въпрос — вметна Хелън, когато обърнаха гръб на несъществуващото море и се отправиха към гъсто обрасъл участък с раздърпана блатна трева. — Защо става така, че всеки път, когато сме заедно, попадаш между челюстите на някое отвратително чудовище?

— Клонката на Еней — каза той и посочи ярката златна гривна около китката си. — Изработил я е един от моите предци, от дърво с голяма магическа сила, което расте в периферията на подземния свят, и за мое нещастие, привлича чудовищата така, както барбекюто привлича насекомите.

— Тогава защо не я свалиш? — попита Хелън, сякаш това бе най-логичното заключение.

— Защото вие Ваше Височество Единствената Избраница, можете да слизате тук, когато си пожелаете. — Той раздели няколко високи тръстики, за да може тя да пристъпи между тях. Хелън се готвеше да оспори този довод, но не получи шанс. — Докато аз имам нужда от Клонката, за да отварям портите между световите. Ако не беше у мен, точно сега щях да се лутам из система от пещери в *Масачузетс*. Напълно объркан.

— Пещера ли? — попита Хелън, като си спомни, че Орион беше споменавал това и преди. — Входът към Подземния свят се намира в пещера в *Масачузетс*! — запита тя невярващо. Орион й се усмихна и обясни.

— Има стотици, може би хиляди порти към Подземния свят, разпръснати по целия свят. Повечето от тях се намират на онези наистина студени места в дъното на пещерите. Те са „междинни“ места, които се *превръщат* във входи към Подземния свят само с помощта на някакъв ключ. Доколкото знам, Клонката е единствената останала реликва, която може да го прави, и тъй като съм наследник на Еней, аз съм кажи-речи единственият човек, който може да я използва.

Това звучеше логично на Хелън. Тя носеше пояса, древна реликва от богинята Афродита, и само жените, родени в Династията на Атрей, можеха да си служат с него.

— Но аз си мислех, че тук магията не действа — каза Хелън, като докосна автоматично сърцевидния си медальон. Знаеше, че магията на пояса на Афродита не действа в Подземния свят, иначе тя никога нямаше да бъде наранена тук, а тя получаваше наранявания почти всеки път, когато слизаше.

— Само магията на Подземния свят действа в него — отвърна Орион. — Това е вселена, различна от нашата, и има свои собствени правила. Трябва да си го забелязала. Дори нямаме силите си на Потомци тук долу.

— Да, *това* съм го забелязала — каза Хелън. Заинтригуван от намека в интонацията ѝ, Орион ѝ хвърли поглед, докато тъпчеше високата растителност, за да направи пътека. Спря, за да помисли, а след това се засмя, когато проумя какво иска да каже Хелън.

— Адската хрътка! Ти просто стоеше там с объркано изражение!

Раменете на Хелън се затресоха от смутен смях:

— Не знаех какво да правя! Не знам как да се бия без мълниите си!

— Застина, сякаш имаше астматичен пристъп или нещо подобно — изкиска се той. — За секунда си помислих, че трябва да си поговоря с Дафна, дали да нося резервен инхалатор...

Той млъкна рязко, когато забеляза колко бързо се промени настроението на Хелън при споменаването на майка ѝ. Беше ѝ омразно как той можеше просто да я нарича „Дафна“ ей така, сякаш бяха най-добри приятели или нещо подобно.

— Значи е толкова зле, а? — попита той след един миг напрегнато мълчание.

— Не знам какво имаш предвид — отвърна Хелън гневно и монотонно. Обърна се, с намерението да си проправи сама път през високите тръстики, но Орион положи длан на рамото ѝ и я обърна отново.

— Аз също съм Скитник — каза меко. — Знам какво е да мразиш семейството си.

Гневът на Хелън се изпари при вида на тъжните му очи. Едната ѝ ръка посегна да го докосне и тя трябваше рязко да я отдръпне обратно в последната секунда. Беше забравила за миг, че към Скитниците като нея може да предяви претенции само една Династия. Половината роднини на Орион щяха да изпитват подтик да го убият, ако го срещнеха, което със сигурност щеше да се случи. Фуриите действаха като магнити, привличайки противоположните страни една към друга, докато накрая се сблъскат. Хелън беше скрита на миниатюрен остров, а Тиванската Династия въпреки това я беше намерила: можеше само да предполага, че нещо подобно се бе случило и на Орион.

— Ти и семейството ти успяхте ли да намерите начин да заобиколите Фуриите? Нали знаеш, както направих аз със семейство Делос? — попита тя тихо. Хелън не искаше да изрича конкретно името на Лукас или да разказва как двамата бяха паднали и се бяха спасили взаимно, просто се надяваше, че Дафна е осведомила Орион за някои части от миналото ѝ.

— Не — каза той сковано, разбирайки веднага какво имаше предвид Хелън. — Все още имам кръвен дълг към Династията на майка ми — Римската Династия.

— Но поне можеш да бъдеш с нея, нали? — попита колебливо Хелън.

— Не, не мога — заяви той категорично. Хелън си спомни, че той беше *Глава* на Римската Династия, а не *Наследникът*. Сигурно беше наследил титлата на майка си, когато тя беше умряла.

— Значи за теб са предявили претенции от страна на баща ти? Династията на Атина? — попита тя, правейки опит да отклони разговора от темата за майка му.

— Точно така — каза той, като се извърна от нея, за да прекрати поредицата от въпроси.

— Хей, съжалявам, но просто се опитвам да си изясня това. Ти пръв повдигна този въпрос за семействата. Като попита за майка ми.

— Права си, аз го повдигнах. — Орион вдигна ръце и издаде звук на безсилно раздразнение. — Бива ме в слушането, не в говоренето, и нямам представа какво чувстваш точно сега, защото не притежавам силите си. Не мога да прочета какво става в сърцето ти и това ме подлудява. — Той поклати глава в отговор на някаква мисъл. — Предполагам, че така се чувстват нормалните хора, а? Наистина е плашещо, така че ми дай една секунда, става ли?

— Става. — Хелън не можеше да го погледне. Нямахте си пълно доверие в присъствието на Орион.

— Ще започна отначало — каза той, сякаш я предупреждаваше. Хелън кимна и откри, че отново се смее нервно.

— Добре. Започни този път от началото. — Хелън овладя гласа си, като се опита да не звучи твърде развеселено. Беше *дразнещо*.

— Така. Ето. Аз съм Глава на Римската Династия, но тъй като към мен е предявила претенции Атинската Династия, Римската Династия ме преследва от деня, в който съм се родил. По други много

сложни и заплетени причини обаче, Атинската Династия също не ме е приела. — Орион погледна Хелън, сякаш се заставяше да скочи от стръмна скала. — Когато бях на десет, баща ми, Дедал, стана Прокуденик, защитавайки ме от братовчедите ми. Трябваше да убие един от синовете на родния си брат, за да ме предпази. Оттогава не мога дори да се доближа до него. Фуриите ни принуждават да се опитваме да убием...

Да. — Хелън го прекъсна бързо, за да не му се налага да изрича какво се бе опитал да направи. Орион ѝ кимна, благодарейки ѝ безмълвно, че го е спряла.

Представата как се опитва да убие Джери проблесна бързо през ума на Хелън и тя я отблъсна, неспособна да понесе мисълта да нападне собствения си баща.

— Всичките ми роднини ме искат мъртъв по една или друга причина, и заради това през по-голямата част от живота си се крия. Така че, съжалявам, че бях толкова груб с теб, но не ми е лесно да откровенича така, защото... ами, за мен обикновено е фатално да се сближавам с някого.

— Съвсем сам си от десетгодишен ли? — попита Хелън приглушено, все още неспособна да проумее всичко, което ѝ беше разказал. — Бягаш от двете страни на семейството си?

— И крия от Стоте братовчеди факта, че съществувам. — Орион гледаше към земята, за да скрие мрачното изражение в очите си. — Дафна ми помага, когато може. Тя беше там първия път, когато Атинската Династия дойде да ме убие. Опита се да помогне на татко и ми спаси живота. С това изплати своята част от кръвния си дълг към моята Династия, макар че аз все още съм длъжник на Династията на Атрей. Дафна нищо от това ли не ти е разказала?

— Както казах, с майка ми не си говорим много. — Прекалено ни беше да си мисли, че Дафна трябваше да я предупреди за това? Нещо все още притесняваше Хелън. — Как изобщо е открила теб и баща ти?

— Дафна си е поставила за мисия да помага на Скитниците и Прокудениците вече от сигурно двайсет години. Пътувала е по цял свят и тъй като Фуриите привличат Потомците едни към други, винаги, когато е откривала Потомък, е откривала и сблъсък. Тя има цял куп

удивителни истории. Не мога да повярвам, че никога не ти е разказвала нищо от това.

Но, разбира се, Хелън не знаеше за какво говори Орион. Не знаеше почти нищо за Бет Смит Хамилтън, своята предполагаема майка, и дори още по-малко за Дафна Атрей.

— Във всеки случай майка ти е спасила живота на мнозина, включително моя, и сега може да бъде с всеки член, на която и да е Династия. Затова е начело на Скитниците и Прокудениците.

Челюстта на Хелън увисна. Майка ѝ беше героиня? Нейната съмнителна, ненадеждна, *лъжлива* майка — онази, която Хелън дори не можеше да си спомни — беше някаква спасителка на Потомците? Ако това беше вярно, тогава имаше нещо нередно или във вселената, или в начина, по който Хелън я разбираше.

— Слушай, част от причината, поради която ти разказах всичко това, беше, защото си мислех, че може би ще ти стане по-лесно да простиш на Дафна, ако го направя. А, моля те, имай ми доверие в това отношение — трябва да простиш на майка си, Хелън. Не заради нея, а заради себе си.

— Защо защитаваш Дафна? — попита го Хелън подозрително. Помисли си за влиянието на пояса на Афродита и се запита дали Дафна го контролираше. — Тя ли те помоли да ми кажеш всички тези неща?

— Не! Разбираш погрешно това, което аз... Дафна никога не ме е молила да казвам нищо — заекна той. Хелън изсумтя подигравателно, което го възпря да продължи. Отново беше ядосана, но не знаеше точно защо. Незнанието я разгневи още повече. Тя го подмина с тежки гневни стъпки и тръгна да излиза от плевелите.

Хелън се провря през високата трева и започна да се изкачва по стръмен хълм, осеян с останките от порутен средновековен замък. Докато минаваше с бързи гневни крачки покрай каменно стълбище, което свършваше рязко във въздуха, Хелън се запита защо беше толкова разгневена. Осъзна, че причината не беше само една. Няколко неща я вбесяваха едновременно и сега беше изправена пред всичките наведнъж.

Първо, Дафна беше изпратила Орион в Подземния свят, без да си направи труда да спомене за това. Второ, Касандра възпираше Клеър и Мат да ѝ помогнат, когато именно задникът на Хелън се влачеше всяка

нощ през Подземния свят, а не този на Касандра. А Лукас... как можеше да се отнася така ужасно към нея? Дори и да я мразеше, как можеше да ѝ причинява това? За пръв път Хелън се почувства разгневена, а не съкрушена от това, което той беше направил.

Докато крачеше гневно, изкарвайки чувствата си върху земята, Хелън осъзна, че бе разгневена най-вече на себе си. Беше толкова парализирана от тъга, че бе престанала да прави избори. Беше се оставила да се носи по течението като безпомощно перце. Това трябваше да приключи.

Когато остана без дъх от изкачването по стръмния склон с главоломно темпо, Хелън се подпря на масивен, обрасъл с мъх гранитен блок, който някога бе представлявал част от външната стена на покриващия се с плесен замък. Рязко се завъртя, за да подложи на безмилостен разпит Орион, който се мъчеше да не изостави зад нея.

— Знаеш ли въобще защо си тук? — озъби се тя.

— Тук съм, за да помогна — изрече той през задъханите вдишвания.

— Каза ми, че те е изпратила майка ми. Знаеш ли какво представлява поясът на Афродита?

— Син на Афродита, между другото — каза той, като посочи към себе си. — Поясът на Афродита не ми действа. Дафна може да влияе само на сърцата. Аз мога да ги *контролирам*.

— О, просто върхът. Това наистина е ужасяваща сила — промърмори Хелън, за миг отклонена от темата. — Но въпреки това изглеждаш ужасно готов да правиш каквото ти нареди Дафна. Омагьосала ли те е с нещо?

— Не! Не съм тук заради *Дафна*, лудо момиче такова! Тук съм, защото мисля, че това, което *ти* се опитваш да направиш, е удивително, и вероятно най-важното нещо, което някой Потомък е правил от Троянската война насам! Фуриите унищожиха семейството ми, и няма нещо, което да искам повече от това, да им попреча да причинят това на някого друг. Ти си Търсачът в дълбините, и това е твоя задача, но си *смуцаващо* лош боец без силите си. Тук съм, за да те измъквам от всяка смрадлива дупка, в която падаш, така че наистина да доживееш да изпълниш истинската си задача!

Хелън рязко затвори уста. Беше очевидно, че Орион говори честно. Нямаше скрити планове, макар тя все още да подозираше, че

Дафна има такива. Всъщност, колкото по-дълбоко се вглеждаше Хелън в очите му, толкова по-силно се убеждаваше, че той би направил всичко, за да ѝ помогне да спре Фуриите.

Клонката на Еней привличаше чудовищата като магнит, но тя виждаше, че Орион имаше нужда да ѝ помага по всеки възможен начин, иначе щеше да полудее, стоейки отстрани. А Хелън знаеше, че ще полудее от мъка, ако трябваше да прави това сама. Имаше нужда от помощ, а *Орион* имаше нужда да оказва тази помощ — в известно отношение всичко беше идеално.

— Съжалявам, Орион. Това, което казах, беше несправедливо. Просто имам чувството, че точно в момента цял куп хора се опитват да ми кажат какво да правя, но никой всъщност не ми *казва* нищо... — Хелън млъкна, като се мъчеше да намери правилните думи.

— Разбирам. Ти си толкова важна, че всеки се страхува да не ти каже погрешното нещо. — Той седна да си отдъхне за миг на тревата. — Но аз не се страхувам, Хелън. Ще ти кажа всичко, което знам, ако искаш.

Бухане на кукумявка отекна зловещо из долината. Орион скочи и рязко завъртя глава, като търсеше откъде е дошъл звукът. Бръкна под ризата си да измъкне дългия нож, скрит отдолу, като хвана Хелън за рамото и започна да я бутва пред себе си, докато се движеше.

— Нагоре — нареди той сковано.

Хелън изпружи шия да погледне назад и зърна как далечна редица тръстики пада покосена с един замах. Заплахата идваше с тътен към тях, като приближаващ се валяк. Хелън беше видяла достатъчно, за да знае, че онова, което си проправяше път през мочурището, беше *гигантско*.

Без силата и бързината си на Потомка, тя имаше чувството, че се движи с темпо, съвсем малко по-бързо от обикновен ход. Орион я буташе с усилие нагоре по стръмния склон, с една ръка върху ножа си, а с другата — на кръста ѝ, за да ѝ попречи да изгуби опора. Нещото в тревата ги настигаше.

— Върви! — излая Орион в ухото ѝ.

Какво искаш да кажеш с това „върви“? Къде да вървя? — изпищя тя неразбиращо. Орион я блъсна с всичка сила към по-високия терен, и тя се запрепъва напред на ръце и колене.

Погледна назад през рамо към Орион, който стоеше на няколко крачки разстояние, с лице към нещото, което Хелън чуваше да се приближава с дращение към тях, но все още не виждаше. Орион погледна назад през рамо към нея: зелените му очи бяха толкова напрегнати, че почти сияеха. Хелън беше виждала този поглед и преди, и знаеше какво означава. Означаваше, че той се подготвя за битка. Не можеше да побегне и да го остави да се бие сам с онова нещо. Плъзна се обратно надолу по склона, за да застане до него.

— Махни се оттук! — изкрещя той.

— И къде, по дяволите, се предполага да се...

Слънцето точно започваше да се показва. Хелън се събуди в леглото си, премръзнала от студ и пресягаща се да се вкопчи в момче, което никога не се беше намирало в спалнята ѝ.

— Не! — възкликна тя дрезгаво. Дъхът излезе от устата ѝ като малко облаче дим в студената като фризер стая. — О, не, не, не, това не може да се случва!

Хелън се измъкна тромаво от леглото и се запрепъва със схванати крака към тоалетната масичка да си вземе телефона. Сигналят за съобщения мигаше. Тя влезе в пощенската си кутия и прочете:

Това беше гадно. Сега си лягам. Прати ми съобщение по-късно.

Тя седна на ръба на леглото си. Облекчен смях излезе с бълбукане изпод тракащите ѝ зъби, докато трепереше в мразовитата си спалня. Провери времето: Орион ѝ беше пратил съобщение в 4 и 22 минути сутринта. Сега приближаваше шест и половина и Хелън се зачуди дали е достатъчно късно. Решавайки, че би било глупаво да не опита да се свърже с него, тя прати съобщение в отговор:

Цял ли си обте?

Изчака няколко минути, но не получи отговор. Хелън искаше да литне до вътрешността на континента и да потърси Орион в академията „Милтън“, но последното, което ѝ трябваше, беше да си навлече неприятности, задето е избягала от час. Накрая трябваше да изостави мисълта и да започне да се приготвя за училище.

Изправи се и видя, че още е с якето на Орион. Вече го чуваше как я подкача заради това, макар този път вината, че му отмъкна якето, да не беше нейна. Тя наклони лице надолу, като бавно прокара бузата и долната си устна по яката. Миришеше на него — свежо и малко диво, но въпреки това някак безопасно.

Като сви нетърпеливо рамене, за да се измъкне от ръкавите и се сгълча да не се държи като глупачка, Хелън влезе в банята и вземе душ. Взе телефона със себе си, в случай че Орион се опита да се

свърже с нея, и си напомни да си измие косата. Дори отдели време да ѝ сложи балсам.

Докато се подсушаваше с хавлията и си миеше зъбите, се замисли как да престане да се оставя на милостта на Подземния свят. Скиташе се безцелно из него от... е, от доста по-дълго, отколкото личеше по времето в реалния свят. Длъжна беше пред Орион да измисли по-добър план.

Първото, което направи в училище, беше да открие Касандра.

Трябва да се срещнем тази вечер — каза ѝ Хелън!

Добре — отвърна Касандра спокойно. — Случи ли се нещо нощес?

— Има нещо, което трябва да кажа на цялото семейство. На всички. Клеър, Джейсън, Мат, Ари — добави Хелън, докато отстъпваше назад по претъпкания коридор.

— Не са готови — провикна се Касандра в знак на протест, но Хелън я прекъсна.

— Тогава ги *подготви*. Приключих с губенето на време. Хелън не даде на Касандра шанс да възрази.

— Навити ли сте за малко древногръцки довечера? — обърна се Хелън към Мат и Клеър по време на часа на класния.

— Да! — отговори Мат развълнувано, като свръх умник, какъвто си и беше. — Трябва ли да носим нещо?

— Клеър? — попита Хелън, като сви рамене, разбирайки, че Мат пита какво им трябва, за да бъдат посветени. — Именно ти намери свитъка.

— Нямам представа — каза Клеър. — Не прочетох цялото проклето нещо. Нямам активна склонност към самоубийство.

— Сигурна съм, че Касандра ще знае. Ще го разгадаем довечера — заяви Хелън уверено.

— Защо така изведнъж промени мнението си? — попита Мат. — Последния път, когато проверих, ти имаше резерви относно присъединяването към „изследователската група“.

— И виж колко блестящо ми се отрази — каза Хелън. — Нека погледнем истината в очите, Мат, вие с Клеър ми помагате да се готвя за изпити, откакто бяхме в забавачницата. Нощес осъзнах, че се опитвам да се справя с това изпитание сама, и вероятно затова все се провалям в него.

Щеше да каже на Мат за Орион, но забеляза, че Зак се е втренчил в нея, и реши да изчака до вечерта, за да разкаже на всички заедно. Звънецът би и сложи край на разговора. Хелън тръгна за първия си час, като се питаше какво беше чул Зак и колко от чутото щеше да успее да разбере.

Орион не се свърза отново с Хелън чак до обяд, а когато го направи, изпращаше само малки части от думи от рода на „ззз“, и „тако“ и „Я20“. Хелън можеше да го разбере. Не знаеше колко време бяха прекарвали двамата с Орион в Подземния свят предната нощ, но както обикновено преживяването я беше оставило уморена, гладна и невероятно жадна. Поне сега в живота ѝ имаше някой, който знаеше какво наистина преживява тя там долу. Попита го как е успял да се измъкне от ада все още цял, но отговорът му беше: *„Ще ми изтръпне палецът от писане“*. След това Хелън предположи, че той или планираше да ѝ разкаже лично, или че изобщо искаше да избегне преразказа на станалото, затова го остави на мира.

Тази вечер Касандра се съгласи да посвети Мат, Клеър, Джейсън и Ариадна на арената, с Кастор, Палас, Хелън и Лукас като свидетели. Издекламира няколко думи на древногръцки, но като изгаряше няколко смолисти парчета дърво в бронзово приспособление с форма на диск, за което Джейсън ѝ каза, че се наричало „мангал“. После Кастор извади кафез, пълен с птички, които започнаха да чуруликат в мига, щом им махнаха покривалото.

— Чакайте, тези за какво са? — попита Клеър с глас, граничещ с писък.

— Просто се радвай, че церемонията не изискваше нещо голямо, например кон или крава — подметна Джейсън като странична реплика към нея. Не се шегуваше.

Касандра се поклони тържествено на баща си и поднесе ръце като блюдо. Кастор извади миниатюрен нож от колана си и го положи върху дланта на Касандра. Когато го направи, тя засия в яркозелено, пурпурно и синьо с ледените нюанси на неизчисливо старата, тройна аура на Оракула. Обсебена от трите Богини на съдбата, Касандра се обърна към Мат и поднесе ножа първо на него.

— Отрежи главата на жертвеното животно и хвърли трупа в огъня, простосмъртни. Сметнато бе, че си достоен — изрекоха напевно трите гласа със зловещо хармоничен красив тон.

След миг колебание Мат пхна ръка в клетката и стисна една съпротивляваща се птица в едната си ръка, а с другата взе малкия нож. В светлината на огъня Хелън видя, че лицето на Мат е маска от отвращение, а ръцете му трепереха ужасно, докато режеше.

За щастие, той не се поколеба и жертвоприношението мина бързо. Ариадна и Джейсън последваха Мат умело, сякаш бяха правили подобно нещо и преди — което, предположи Хелън, вероятно беше така. Единствено Клеър се изплаши и Джейсън трябваше да държи ръцете ѝ през цялото време.

След като и четиримата бяха посветени, Богините на съдбата побързаха да напуснат Касандра, а огънят угасна, сякаш залят с кофа вода. Касандра се препъна за миг, подпря се на Лукас, за да запази равновесие, а после най-сетне успя да застане изправена.

Когато всички тръгнаха да се връщат в библиотеката, Клеър заплака тихичко, разтърсена от онова, което беше направила. На Хелън ѝ се искаше да изтича и да я утеши, но Джейсън притегли Клеър към себе си и се наведе да прошепне нещо успокояващо в ухото ѝ. За миг Клеър скри лице в гърдите на Джейсън и го остави да я води, докато тя го следваше сяло.

При такава демонстрация на нежност, Хелън не се сдържа и хвърли поглед към Лукас, който вървеше от другата страна на групата. Той беше възможно най-далече от нея и нито веднъж не погледна към никого от тях. Хелън извърна поглед. Почувства как бремето отново се настанява в гърдите ѝ, но този път смазващото чувство, което вече ѝ ставаше толкова познато, беше съчетано с нещо друго. Безсилен гняв. Трябваше да престане да рухва всеки път щом погледнеше Лукас, и да се съсредоточи. Залогът бе прекалено голям.

Когато всички се върнаха в библиотеката, Мат още имаше зеленикав оттенък. Хелън заговори веднага, за да отклони всякакви добронамерени, но смуцаващи въпроси дали той има нужда да повърне.

Тя разказа на всички за Орион, за битките му в Подземния свят и връзката му с майка ѝ. Имаше доста въпроси относно това, как е попаднал в Подземния свят, и не един изблик на недоверие, че някой, освен нея може да оцелее там долу. Хелън обясни, че Орион притежава Клонката на Еней и това му позволява да пътува между световите.

— И определено не е само дух — заяви Хелън уверено. — Даде ми назаем якето си и още бях облечена с него, когато се събудих на сутринта.

— Онова влизане с взлом в „Мет“? — обърна се настойчиво Кастор към брат си в мига щом Хелън спомена Клонката.

— Това трябва да е. Откраднато е само древно метално колие. *Златен лист* — отвърна Палас. — И бил откраднат от непозната жена, която влязла направо, разбила с ръка листовото стъкло и си излязла. Жена, която не си направила труда да носи маска, използвала единствено голите си ръце, и очевидно не е проляла и капчица кръв.

— Нека позная — изрече унило Хелън. — Майка ми, нали?

— Но защо ѝ е на Дафна да краде Клонката, а после просто да я предаде на Орион? — попита Джейсън. — Това е толкова могъщ предмет.

— Орион ми каза, че е потомък на Еней, затова е единственият, който може да накара клонката да подеждва — отговори Хелън.

— Тогава е Наследник на Римската Династия — каза Кастор с благоговееен тон.

Всъщност е Глава на *онази* Династия. Как разбра? — попита Хелън.

— Още не си чела „Енеида“, нали? — попита Кастор, без укор в гласа. — Еней бил най-добрият военачалник на Хектор по време на Троянската война и един от малцината оцелели, когато Троя паднала. Бил също и основателят на Рим, и създателят на Римската Династия на Потомците.

— И син на Афродита. — Ариадна се ухили многозначително на Хелън. — Та този тип Орион толкова ли е готин, колкото... Оу!

Джейсън беше сритал нетактичната си близначка под масата. Когато тя хвърли поглед към него, той поклати глава към нея, за да се увери, че тя няма да продължи. Всъщност Хелън имаше чувството, че лицето ѝ се опитва да избухне в пламъци, макар да не знаеше точно защо. Не беше направила нищо, от което да се срамува.

— Преди миг каза „онази“ Династия, сякаш той е свързан с повече от една — каза Лукас, без да вдигне очи, за да срещне тези на Хелън.

— Свързан е — заекна Хелън, като гледаше навсякъде другаде, но не и към Лукас. — Орион е глава на Римската Династия, но е също

и Наследник на Атинската.

В стаята избухнаха няколко разговора едновременно. Очевидно Орион беше първият Потомък в историята, наследник на две Династии, което прозвуча логично, когато Хелън се замисли за него, след като Фуриите полагаха такива старания да държат Династиите разделени. Когато Хелън успя да долови откъслеци от разговори в суматохата, стана ясно, че съществуваше пророчество, отнасящо се до Орион, и че то не беше хубаво.

— Чакайте! Стойте — прекъсна ги Хелън, когато чу как хората започнаха да говорят за Орион по начин, който не ѝ харесваше. — Някой ще ми обясни ли това, ако обичате?

— Няма много за обяснение — каза Касандра рязко. — Преди Троянската война Касандра от Троя направила пророчество. Предрекла, че ще се яви Множествен Наследник — според нас това означава Потомък, който наследява повече от една Династия. Този Множествен Наследник, или „Съдът, в който се е смесила кралската кръв“, за да бъде точна, е един от тримата Потомци, от които според нас се очаква да заместят тримата основни богове — Зевс, Посейдон и Хадес. Тримата Потомци ще владеят небето, океаните и земята на мъртвите — тоест, ако съумеят да съборят от власт боговете и да заемат техните места. Съществуването на Множествения Наследник е знак, че Краят на Времето приближава. Последната Битка ще се състои всеки момент.

— Известен е като Тиранина — каза Лукас тихо и всички очи се обърнаха към него. — Описват го като „роден в горчивина“, и се предполага, че е способен да „превърне всички градове на простосмъртните в руини“.

— Като Потомък Антихрист? — прошепна Клеър на Джейсън, но в притихналата стая всички чуха отчаяния ѝ въпрос.

— Не, скъпа, не е точно същото — каза успокоително Палас, като посегна към Клеър и стисна за кратко ръката ѝ. — Според нашите разбирания, това е моментът, когато ние, Потомците, получаваме шанс да се бием за своето безсмъртие. Не е замислено това да бъде краят на света. Така казано, ако Последната битка тръгне на зле, повечето простосмъртни няма да оцелеят след нея. Присъствието на тиранина е един от знаците, че всичко започва.

— Пророчеството гласи, че изборите, които Тиранинът прави непосредствено преди Последната битка, могат да решат съдбата на всички нас — в еднаква степен на богове, Потомци и простосмъртни. Това всъщност е всичко, което знаем — добави Кастор.

— Помнете — това е само част от много дълго и сложно пророчество. По-голямата част от което *липсва* — обясни Ариадна на Хелън, Мат и Клеър. — И има доста големи спорове дали това, с което разполагаме, е било записано дословно, или някои части са просто поезия, както в „*Илиада*“.

— Значи това пророчество може да не е нищо друго, освен куп красиви приказки, но вие вече сте решили, че Орион е този Тиранин? — попита Хелън невярващо. Когато никой не проговори, за да го отрече, Хелън продължи: — Това е толкова нечестно.

Лукас сви рамене, стиснал челюст, но все така не откъсваше очи от пода. Останалите от клана Делос се стрелнаха помежду си с поглед. Хелън премести поглед от едно лице към друго, а после вдигна ръце в пристъп на безсилно раздразнение.

— Вие не го познавате — заяви тя отбранително на всички.

— Нито пък ти — възрази Лукас рязко. Вдигна поглед и срещна очите ѝ за пръв път от седмица и силата на гневното му изражение направо изкара въздуха от дробовите на Хелън. За миг се възцари напрежение и всички се вцепениха, наблюдавайки Лукас. Той сведе поглед.

— Но той не е такъв — изрече Хелън с глас, съвсем малко по-силен от шепот, и поклати глава. — Орион никога не би могъл да бъде тиранин. Той е наистина мил и, ами, *състрадателен*.

— Също и Хадес — каза Касандра, сякаш говореше за отдавна изгубен приятел. — От всички богове Хадес е най-състрадателният. В края на краищата, говори се, че именно той гледа заедно с теб, когато целият ти живот преминава светкавично пред очите ти. Може би именно състрадателността на Орион го превръща в подходящия заместник за Хадес.

Хелън нямаше понятие как да възрази на това, но знаеше в сърцето си, че е погрешно от страна на Касандра да сравнява Орион с Хадес или да го нарича тиранин. Орион беше толкова изпълнен с жизненост и оптимизъм — дори я беше разсмял в *ада*. Как подобен

човек можеше да заеме мястото на Хадес и да се превърне в полубожествената версия на бога на мъртвите? Не пасваше.

— Нищо от това не е окончателно решено, Хелън — каза Ариадна, когато видя колко се разстройва Хелън. — Щом казваш, че Орион е добър човек, аз ти вярвам.

— Орион е претърпял много изпитания заради Фуриите и е готов да рискува живота си, за да ми помогне да се справя с тях, така че никой друг да не страда, както е страдал той. Това не е нещо, което един лош човек би направил — настоя Хелън.

— Звучи, сякаш го познаваш по-добре, отколкото твърдеше — каза Лукас сковано.

— Говорила съм с него само два пъти, но там долу времето тече различно. Сякаш минаха дни. Не казвам, че знам всичко за него, защото не е така. Но му имам доверие.

Хелън почувства как от Лукас се излъчват вълни на раздразнение, но той не каза и дума повече. В известно отношение би предпочела да ѝ се беше развикал отново. Поне щеше да знае какво мисли той.

— Да се надяваме, че си права, Хелън. Заради всички ни — каза Касандра замислено. После се изправи и отиде до свитъците, на практика отпращайки всички. Схванали намека, те до един се изнизаха от библиотеката и се отправиха към кухнята.

Ноел беше приготвила мини пиршество, за да отпразнуват ръкополагането на първите нови жреци и жрици на Аполон вероятно от милиард години насам. Хелън бе принудена да се усмихне на подредената трапеза, оценявайки факта, че семейство Делос отбелязваше кажи-речи всичко с храна. Спорове, празненства, съвземане след болест — всички важни повратни точки, а понякога — обикновените неделни сутрини заслужаваха обилна трапеза. Това превръщаше къщата им в дом. Хелън знаеше, че е тяхна братовчедка и че е част от това семейство, но вече не се чувстваше добре дошла. Знаеше, че ако тя остане, Лукас ще си тръгне. Тя изостана назад, изпитвайки неохота да влезе в кухнята.

— Влизай вътре и яж! — нареди Клеър бодро, като се появи зад нея.

— Ха! Толкова слаба ли изглеждам?

— По-слаба.

— Не мога да го направя, Клеър — каза Хелън дрезгаво.

— Той вече си тръгна, знаеш ли. Току-що отлетя. Но разбирам — сви рамене Клеър. — Кофти е, че не искаш да останеш и да празнуваш, но не те обвинявам. Аз също не бих се чувствала удобно.

— Това беше наистина смело от твоя страна, знаеш ли — каза ѝ сериозно Хелън. — Искате се голям кураж да се присъединиш към жреците.

— Трябваше да го направя по-рано — отвърна Клеър тихо. — Оставих те да се луташ там долу твърде дълго без никаква помощ, и... ами, *погледни се*. Толкова съжалявам, Лени.

— Толкова ли е зле, а?

— Да — каза Клеър без заобикалки. — Изглеждаш наистина тъжна.

Хелън кимна, приемайки коментара. Знаеше, че приятелката ѝ не се държи жестоко, а просто честно. Тя прегърна Клеър и се измъкна от задната врата, преди някой друг да успее да я покани да влезе и да седне. Точно се готвеше да отлети, когато чу някой да се приближава през моравата към нея.

— Само ми кажи, че не го оставяш да командва парада там долу — изрече Лукас с нисък глас. Спря, докато беше на десетина стъпки от нея, но въпреки това тя се отдръпна от него. В позата му имаше нещо войнствено, което не се хареса на Хелън.

— Не го оставям — каза тя. — Орион не е какъвто си мислиш. Казах ти, той просто иска да ми помогне.

— Правилно. Сигурен съм, че това е всичко, което иска. — Лукас поддържаше тона си равен и студен. — Можеш да флиртуваш с него колкото си искаш, но знаеш, че не можеш наистина да бъдеш с него, нали?

Челюстта на Хелън увисна.

— Не съм с него — тросна се тя, останала почти без дъх от потрес.

— Целият смисъл е да се задържат Династиите *разделени* — каза Лукас горчиво, без да обръща внимание на отричането ѝ. — Независимо колко очарователен е този тип Орион или колко пъти ти дава якето си назаем, не забравяй, че той е Наследникът на две Династии, а ти си Наследница на друга. Никога не можете да се обвържете един с друг.

— Хубаво, ще се опитам да устоя да не се *омъжа* за него в онзи сладък малък параклис в ада. Нали се сещаш, онзи точно до противната яма с трупове? — Хелън кипеше от гняв. Искаше й се да му се разкреши, но се застави да не повишава глас. — Това е нелепо. Защо изобщо ми казваш всичко това?

— Защото не искам да се увлечеш по някакъв долен римлянин само защото външността му е наслада за окото.

— Не говори така за Орион — изрече Хелън с нисък, предупредителен тон. — Той ми е приятел.

Хелън беше виждала Лукас да се разгневява много пъти преди, но никога не го беше чувала да оскърбява някого толкова грубо. Това беше под достойнството му. Той като че усети разочарованието й и трябваше да извърне поглед за миг, сякаш също беше разочарован от себе си.

— Добре. Имай си своя приятел тогава — каза Лукас спокойно, отново с овладяно изражение, — но помни, че тази задача е *твоя*. Оракулът каза, че ти си тази, която трябва да я изпълни. Не се разсейвай. Това, което се опитваш да направиш в Подземния свят, е толкова трудно, че може и да не е нужно Тиранинът да се бие с теб, за да те доведе до провал. Може би е нужно единствено да отклони вниманието ти.

Внезапно на Хелън й втръсна да слуша наставления от Лукас. Той нямаше право да й казва как да се държи и определено не трябваше да й напомня какъв е дългът й. Тя пристъпи по-близо до него.

— Не се разсейвам и знам, че това е моя задача. Но сама *не стигам доникъде*. Нямах представа какво е да си там долу!

— Напротив, имам — прошепна той дрезгаво, още преди Хелън да е свършила да говори. После Хелън си спомни. Лукас също беше слизал в Подземния свят, в нощта, когато паднаха. Сега тя беше достатъчно близо до него, за да види очите му, и те бяха толкова тъмносини, почти черни и хлътнали. Лицето му изглеждаше по-слабо и прекалено бледо, сякаш не беше виждал слънце от седмици.

— Тогава би трябвало да знаеш, че е почти невъзможно да успееш да минеш през това място, без някой там да ти помогне — каза Хелън и гласът й пресекна леко при мисълта колко зле изглеждаше той. Но тя не се отказа. — А Орион ми помага, не ме разсейва. Пое

много рискове, за да е там и да ме подкрепя, и знам в сърцето си, че иска да спре Фуриите също толкова силно, може би дори *повече*, отколкото го искаме ние. Не вярвам, че той е злият Тиранин, за когото говорят всички. И няма да съдя приятеля си на основата на някакво древно пророчество, което може и да не е, но може и да е куп поетични безсмислици.

— Това е чудесно от твоя страна, Хелън, но помни, че в пророчествата винаги има зрънце истина, независимо колко поезия е натрупана като глазура отгоре им.

— Какво ти *става*? Никога не си говорил така! — възкликна Хелън, като извиси гласа си до вик за първи път. Не я беше грижа дали цялото семейство ще дотича и ще ги види двамата насаме. Направи още една крачка към него и този път той отстъпи назад. — Едно време се присмиваше на тези глупости за „неизбежната съдба“.

— Именно.

Не беше нужно Лукас да довършва мисълта си на глас. Хелън знаеше, че той говори за тях двамата. В очите ѝ започнаха да парят сълзи. Хелън знаеше, че не може да дава воля на емоциите си пред него, иначе щеше наистина да изгуби контрол. Преди да успее да се разплаче, тя скочи в нощното небе и литна към вкъщи.

Зазоряването наближаваше. Небето започна да избледнява от най-наситеното черно до среднощно синьо, а скоро щеше да се освети от пищните цветове на изгрева. Дафна не знаеше дали това е добре или не. Беше спряла да трепери преди часове, което означаваше, че изпада в хипотермия. Слънцето щеше да я стопли, но щеше също и да я обезводни допълнително. Беше изчерпала повечето вода в тялото си, създавайки несмъртоносни мълнии, които да запраща по Тантал, а това беше преди да се хвърли в океана, преди повече от двайсет и седем часа.

Размърда се върху парчето плавей, в което се беше вкопчила, след като се хвърли през прозореца. Беше паднала от повече от трийсет метра в кипящите вълни, а след това се беше блъскала многократно в скалите. Дълбоката рана на челото ѝ се беше затворила, а три от четирите ѝ счупени ребра бяха зараснали, но четвъртото нямаше да продължи да заздравява, докато не поемеше храна и вода. Лявата ѝ

китка също беше още счупена, но ребрата я измъчваха най-много. Струваше ѝ се, че всеки дъх, всяко надигане и спадане на водата, са ѝ последни.

Но не съвсем.

Дафна вдигна глава и мъчително я изви, за да потърси суша. Приливът сменяше посоката си. Щеше да я върне по-близо до брега, както предишната сутрин. Можеше само да се надява, че пазачите на Тантал или се бяха отказали да я търсят, или че приливът я е запратил достатъчно надалече, за да може да остави жалката си колекция от бракувана рибарска мрежа, стиропор и клонки да изплува на брега. Знаеше, че няма да може да издържи цяла вечност във водата. Салът ѝ започваше да потъва. Независимо от пазачите, Дафна щеше да е принудена скоро да отиде на брега или да се удави.

Остана скрита, като хвърляше поглед към брега всеки път, когато големите вълни го позволяваха. Видя как едър мъж тича към ръба на водата, толкова бързо, че очите на простосмъртен не можеха да го видят. Той се разсъблече до кръста, докато се носеше устремено през пясъка: русите му къдрици проблясваха в златно в първите припламващи лъчи на зората.

Любимият ѝ Аякс, истински син на слънцето, беше дошъл със зората да я спаси.

Дафна се опита да извика от радост, но откри, че може само да изхрипти през отеكلото си гърло. Макар че от това напуканите ѝ устни се разкървавиха, тя се усмихна при вида на красивия си съпруг, който точно се канеше да я вземе в обятията си и да я отнесе далече от всяка опасност. Точно както беше правил винаги, преди да го убият.

Ако можеше да извика тогава, Дафна щеше да го направи. Аякс беше мъртъв — спомни си тя отново и болката беше толкова голяма, колкото и в онзи първи миг. Защо да се бори за живота си толкова упорито, когато нейният любим я чакаше край река Стикс? Помисли си за ужасната лъжа, която бе разказала на дъщеря си, и за миг съжали, задето е оставила Хелън да вярва, че е братовчедка на Лукас, сега, когато тя, Дафна, щеше да умре. Раненото ѝ тяло се отпусна, а очите ѝ все още бяха приковани върху двойника на нейния съпруг.

Солидните бедра на мъжа се удариха във водата, по някакъв начин устоявайки на обичайното дърпане на течението. Когато се плъзна под повърхността, тя го видя да се хвърля настрани през

вълните. Когато ушите ѝ се потопиха под водата, Дафна чу как Хектор, син на Палас, се провиква към морето и го моли да подкрепи нейното отслабващо тяло.

Дафна почувства как някой наклони лицето ѝ отново към въздуха, и си пое накъсано и задавено дъх. Закашля се от противната солена вода, която излизаше на мехурчета от дробовете ѝ, като неуспешно се опита да изрече думите *Мирмидонец* и *Хелън*. Но всичко, което виждаше, беше разтревоженото лице на Хектор. Изчерпала и последната си издръжливост, Дафна най-сетне изгуби съзнание.

Хелън не видя Орион през следващите няколко дни. Тя трябваше да слиза всяка нощ, независимо дали искаше или не, но му каза да не губи време да е среща с нея там, докато не измислят план.

По-добре ми е да съм сама засега, изпрати тя текстово съобщение, докато Клеър шофираше към училище. В края на краищата, чудовищата смятат, че ти си вкусният.

Умни чудовища. Много съм хубав на вкус.

Кой го казва?

Не ми ли вярваш? Провери сама.

Така ли? Как?

Ухапи ме.

Хелън избухна в смях. Клеър хвърли поглед към нея, докато вървяха през паркинга.

За какво си пишете? — попита Клеър.

Нищо важно — промърмори Хелън, като скри телефона си в чантата.

Докато тя и Орион си изпращаха съобщения през целия ден, шегувайки се колко е изтощително да водиш двоен живот, Хелън започна да придобива чувството, че той беше прекалено облекчен, че е оставен на спокойствие.

Не е нужно да скачаш от радост при мисълта, че НЯМА да ме видиш довечера, нали знаеш — написа тя раздразнено, докато отиваше на обяд.

НЕ съм щастлив, че няма да те видя. Щастлив съм, защото трябва да уча. Не мога да си плащам общежитието без пълна стипендия, а окаеният ми задник няма къде другаде да се дене. Лоши оценки = бездомен Орион. :(

Хелън се взря в съобщението, челото ѝ се сбърчи. Беше наясно, че е сложил намръщеното лице накрая, за да омаловажи написаното, но то не свърши работа. Тя си помисли какво ли означаваше да нямаш друго място за живеене, освен училищния пансион.

Къде ходиш през лятната ваканция? А през коледната? Просто си стоиш сам в пансиона ли?

О, боже. Гадна работа... — изпрати съобщение той след дълга пауза. *През лятото работя. По Коледа съм доброволец.*

А като малък? Когато си бил само на 10? Хелън си спомни как ѝ беше казал, че оттогава е сам. Не може да си имал работа като толкова малък.

В тази страна всичко е възможно. Виж, нека просто да оставим темата, става ли? Часът започва.

— Хелън? — попита Мат, потискайки една усмивка. — През целия обяд ли ще си разменяш съобщения с Орион?

— Съжалявам — каза Хелън с мрачно изражение. Прибра телефона си, като се питаше коя страна имаше предвид Орион. Представи си го като малък, принуден да работи в някое ужасно експлоататорско предприятие, което нямаше скрупули относно използването на детски труд, и започна да се изпълва с гняв.

— Случи ли се нещо между вас двамата? — попита Ариадна. — Изглеждаш разстроена.

— Не. Всичко е наред — каза Хелън възможно най-бодро. Всички се взираха в нея, сякаш не ѝ вярваха, но не можеше да им каже за какво ставаше дума в съобщението. Беше лично.

Тази вечер Орион ѝ изпрати есемес с пожелание за успех в Подземния свят, но го прати толкова късно, че Хелън го получи чак на другата сутрин. Беше очевидно, че я отбягва — вероятно защото не искаше да говори за детството си. Хелън реши да не повдига въпроса, докато той не започнеше да ѝ има по-голямо доверие. Това не беше нещо, което можеше да пришпорва, но с изненада откри, че нямаше нищо против да почака. Така че какво, ако се налагаше да се постарее малко повече, за да спечели доверието му? Той си заслужаваше допълнителното усилие.

— Това Орион ли е? — попита Клеър и очите ѝ се присвиха, когато Хелън скочи да извади вибрацията си телефон.

— Съобщи, че е открил нещо — каза Хелън, пренебрегвайки безпокойството на Клеър.

Най-добрата ѝ приятелка я стрелна със загрижен поглед и Хелън изпита надежда, че Клеър няма да подхване темата. Няваше нужната енергия да се справи с кръстосан разпит в стил: „Ти харесваш ли това момче, или *си падаш по него*“ от страна на най-добрата си приятелка, не и когато залогът беше толкова голям.

— Какво има? — попита Касандра.

— Свитък от личния дневник на Марк Антоний, в който се говори много за отвъдния живот. Пита дали искаш да го сканира и да ти го прати по имейла.

Касандра разтърка очи. Бяха се заключвали в библиотеката на семейство Делос всеки ден след училище три поредни вечери, в търсене на някаква насока, която да ги отведе до план. Но тук не се бе появило нищо.

— Я чакай, Марк Антоний ли? Този от „Антоний и Клеопатра“ ли? — попита Ариадна с блеснали очи. — Голяма змия е била тази.

Хелън се ухили в знак на съгласие и прати въпроса на Орион. Спря, за да прочете отговора му.

— Да, същият римлянин. Предполагам, че му е роднина по линия на майчините му братовчеди. Изглежда наистина заплетено, но майката на Орион е била роднина и с Марк Антоний, и с Юлий Цезар, ако човек се върне достатъчно назад.

— Да, но ако се върнеш достатъчно назад, дори ние с теб може да се окажем роднини, Лен — каза Клеър иронично. Тя разчорли мастиленочерната си коса, за да покаже колко генетично различни са двете с русата Хелън.

— Хм. Никога не съм мислила за това по този начин, но вероятно си права, Гиг — каза замислено Хелън. Тревожна идея започна да се заражда в ума ѝ, но Касандра прекъсна незавършената ѝ мисъл.

— Хелън, кажи на Орион да не си прави труда. Марк Антоний се опитвал да стане фараон, затова вероятно се е интересувал само от египетския задгробен живот. — Усилващото се раздражение на Касандра беше очевидно.

Хелън започна да пише отговора на Касандра, добавяйки и благодарността, която Касандра така очевидно беше изпуснала.

— Почакай за секунда, Лен — каза Мат, преди тя да успее да изпрати есемеса. — Само защото информацията на Орион е от различна култура, това не я превръща в ненужна.

— Съгласен съм с Мат — каза Джейсън, съвземайки се от унеса, в който бе потънал, докато учеше. — Египтяните са били обсебени от задгробния живот. Възможно е да са знаели повече за Подземния свят, отколкото гърците. Възможно е да разполагат точно с информацията, от която Хелън има нужда, за да се ориентира там долу. Възможно е да я пренебрегнем, ако сме предубедени в полза на гърците.

— Разбира се, възможно е египтяните да са имали триизмерна карта на Подземния свят, допълнена с магически пароли! — отвърна Касандра саркастично, когато раздразнението ѝ прекипя. — Но Марк Антоний е бил *римски* нашественик. Един египетски жрец, посветен до нивото на познания, от които Хелън ще има нужда, би умрял, преди да издаде на някой *завоевател* дори една от свещените тайни на Подземния свят!

Всички знаеха, че Касандра им припомня как същото ниво на отдаденост се очаква от новопосветените жреци и жрици на Аполон. Джейсън и Ариадна бяха възпитани да се справят с подобни очаквания. Мат и Клеър спряха да помислят над това. Хелън наблюдаваше как двамата ѝ най-стари приятели се споглеждат разтревожено. Когато изглежда се овладяха и събраха смелост, тя нямаше как да не изпита гордост.

Хелън се огледа из стаята, мислейки си колко невероятно прекрасни бяха приятелите ѝ, когато очите ѝ се спряха върху Джейсън. Той гледаше Клеър така, сякаш тя току-що беше отменила Коледа. Когато видя, че Хелън го наблюдава, той бързо извърна поглед, но въпреки това ѝ се стори блед.

— Това, което наистина ни трябва, са Изгубените Пророчества. — Касандра закрачи из стаята.

— Няма ли това да ги превърне в „Намерените Пророчества“? — духовито подметна Мат.

— Добре, ще се захвана — каза Клеър, пренебрегвайки несполучливата игра на думи. — Какво са Изгубените Пророчества?

— Това е загадка — отговори Джейсън, като поклати глава. — Предполага се, че представляват сбирка от пророчествата, които Касандра от Троя направила точно преди и по време на десетте години на Троянската война. Но никой не знае какво се съдържа в тях.

— Това е сериозна работа. Как са се изгубили? — попита Клеър.

— Касандра от Троя била прокълнатата от Аполон винаги да пророкува свършено точно — не е лесно, между другото — но никога да не ѝ вярват — каза Касандра с безумна нотка в гласа.

Хелън помнеше историята, макар че тя беше съвсем малка част от „Илиада“. Аполон се влюбил в Касандра от Троя точно преди войната. Когато тя му казала, че иска да си остане девица и отхвърлила ухажванията му, той я прокълел. Ужасно гаднярска постъпка.

— Проклятието на Аполон карало всички да мислят Касандра за луда. Жреците все пак записвали онова, което предричала през войната, но не смятали, че тези пророчества са особено важни. Повечето били изгубени или оцелели само части от тях — каза Ариадна със сведени очи, сякаш се смущаваше от предците си. — Именно затова всички пророчества за Тиранина са толкова накъсани. Никой съвременен Потомък не е успял да открие всичките.

— Каква загуба — каза мрачно Мат. — Питам се колко ли пъти боговете са вършили безнаказано подобни престъпления, просто защото са *можели*.

Ариадна рязко извъртя глава при обвинителния тон на Мат. Беше изненадана да го чуе да говори така разпалено, но Хелън беше виждала тази страна на Мат и преди. Той винаги бе мразил хулиганите. Хранеше неприязън към надменните грубияни, откакто Хелън се помнеше. Това беше една от главните причини, поради които той искаше да стане адвокат. Мат смяташе, че силните трябва да закрилят слабите, а не да ги тормозят, и Хелън видя как същият детински гняв срещу несправедливостта отново кипи в Мат при мисълта как Аполон прокллина едно младо момиче, понеже е отказало да прави секс с него.

Хелън трябваше да признае, че в думите на Мат има смисъл. През повечето време боговете приличаха на едри, свръхестествени хулигани. Хелън се питаше защо хората изобщо някога ги бяха почитали. Докато се мъчеше да проумее това, телефонът ѝ отново избръмча.

— Орион казва, че разбрал, че дневникът е погрешна следа, защото бил наистина глупав — прочете Хелън на глас. Следващият му есемес я накара да избухне в смях: — Току-що нарече Марк Антоний „досаден глупак“.

— Ау, сериозно ли? Това е много лошо — каза Ариадна, като изпърха разочаровано с неестествено дългите си мигли. — Антоний

винаги е звучал толкова романтично на хартия.

— Шекспир може да направи всеки привлекателен — отбеляза Мат, усмихвайки се, когато видя, че зараждащото се увлечение на Ариадна към един мъртвец бе смазано. Обърна се към Хелън:

— Знаеш ли, наистина е хубаво да те видя да се смееш, Лени.

— Е, петък вечер е. Помислих си — какво, по дяволите? — пошегува се Хелън, но никой не се засмя. Всички, освен Касандра се взираха в нея с очакване. — Какво? — запита тя най-накрая, когато мълчанието се проточи твърде дълго.

— Нищо — отговори Клеър, леко раздразнена. Тя се изправи и се протегна, давайки знак, че, що се отнася до нея, вечерта е приключила. Схващайки намека ѝ, Касандра излезе от стаята, без дори да се сбогува. Всички останали се изправиха и започнаха да си събират нещата.

— Искаш ли да останеш и да гледаме някой филм? — обърна се Джейсън към Клеър с надежда. Огледа се наоколо, за да покаже, че поканата се отнася за всички. — Петък е.

Мат хвърли поглед към Ариадна. Тя се усмихна и го насърчи да остане, а после всички погледнаха Хелън. Тя не искаше да се прибира вкъщи сама, но знаеше, че не може да понесе да седи в тъмна стая с две все още неоформени двойки с бушуващи хормони.

— Ще съм заспала още преди да извадим пуканките от микровълновата — излъга Хелън и се насили да се засмее. — Вие се забавлявайте, но мисля, че е по-добре аз да си почина.

Никой не ѝ възрази, нито се опита да я убеди да остане. Докато излизаше навън, Хелън се запита дали не се въздържаха да възразят по-убедително, защото знаеха, че тя има нужда да се наспи, или защото не я искаха наоколо. Не можеше да ги вини, ако предпочитаха да я няма — никой не обича излишните хора, а един излишен човек с разбито сърце е още по-лош вариант.

Вдишвайки с пълни гърди свежия хладен есенен въздух, тя вдигна лице към ясното нощно небе с намерението да литне.

Погледът ѝ беше привлечен от трите ярки звезди на Пояса на Орион и тя се усмихна на съзвездieto, мислейки си „хей, симпатяга“.

Изпита внезапен порив да се прибере вкъщи пеш, вместо да лети. От Сиасконсет до къщата ѝ беше далече, почти цялата дължина на острова, но напоследък беше свикнала да прекарва цели часове,

скитайки се из тъмното. Напъха юмруци в джобовете си и тръгна с усилие по пътя, без да се замисли повече. Когато хвърли поглед към небето, осъзна, че това, което наистина искаше, беше да бъде с Орион, дори и ако *този* Орион беше просто куп мразовити звезди. Липсваше й.

Хелън беше преполовила Майлстоун Роуд, питайки се дали някой ще я помисли за луда, ако я завари да върви право през тъмната вътрешност на острова посред нощ, когато телефонът ѝ избръмча. Номерът беше скрит. За миг се зачуди дали е Орион. Отговори бързо, с надеждата, че е той. Когато чу гласа на Хектор от другата страна, така се стресна, че едва успя да изпелтечи някакъв поздрав.

— Хелън? Млъкни и ме слушай — прекъсна я Хектор с обичайната си прямота. — Къде си?

— Ами, тъкмо вървя към къщи. Защо, какво става? — попита тя, по-скоро любопитна, отколкото обидена от резкия му тон.

— Вървиш пеша? Откъде?

— От твоята къща. Искам да кажа, от старата ти къща. — Тя прехапа долната си устна, надявайки се, че не е казала нещо глупаво.

— Защо не *летиш*? — Той ѝ крещеше.

— Защото исках да се... Чакай, какво става, по дяволите?

Хектор бързо обясни, че Дафна е имала сблъсък с Тантал, а после е била ранена и изгубена в морето за повече от ден. Разказа ѝ как на Дафна ѝ бяха трябвали три дни да се възстанови достатъчно, за да може да му разкаже за мирмидонеца, поставен на пост пред входната врата на Хелън.

Хелън знаеше, че би трябвало да е разтревожена за майка си, но чу думата *мир-ми-до-нец*, и трябваше да прекъсне Хектор, за да попита какво е това.

— Прочете ли изобщо „Илиада“? Не си, нали? — попита укорително Хектор и гласът му отново се повиши. Хелън си представи как лицето му става пурпурно от гняв.

— Разбира се, че я прочетох! — заяви тя.

Хектор изруга силно, а после обясни колкото можеше спокойно, че мирмидонците били елитните воители, които се сражавали заедно с Ахил по време на Троянската война, и Хелън сглоби ситуацията. Беше запозната със специалния отряд от кошмарни войници на Ахил; просто никога преди не беше чувала думата

произнесена както трябва. Мирмидонците не бяха човешки същества, а *мравки*, преобразени в хора от Зевс.

— Страховитият тип, който ни нападна на състезанието ми по бягане! — възкликна Хелън, затискайки устата си с длан. Най-сетне разбра защо водачът на групата — *военачалникът*, внезапно осъзна Хелън — я беше смутил толкова много. Защото всъщност не беше той, а „то“. — Мислех си, че всички мравки войници са женски — добави тя, объркана.

— Да, и аз си мислех, че мравките изглеждат като мравки, а хората — като хора — каза Хектор сухо. — Не се заблуждавай, Хелън. Това същество не е човек, и определено няма същите чувства като нас. Да не споменаваме факта, че притежава огромна сила и има хиляди години боен опит.

Хелън се сети за едно предаване за мравките, което беше гледала по телевизията. Те можеха да маршируват с дни, да повдигат товари, стотици пъти по-тежки от самите тях, а някои бяха и невероятно агресивни.

Оглеждайки се нагоре и надолу по тъмния, студен път, на Хелън внезапно ѝ се прииска Хектор да беше с нея, макар през 10 процента от времето да беше мърморещ досадник. Прииска ѝ се също да му беше обръщала по-голямо внимание, когато я удряше в лицето. Тогава поне щеше да умее да се бие.

— Е, какво да правя? — попита Хелън, като се опитваше да гледа едновременно навсякъде.

— Издигни се във въздуха. Това нещо не може да лети. Обикновено си по-защитена във въздуха, Хелън. Опитай се да запомниш това отсега нататък, става ли? — наставляваше я той. — Върни се при семейството ми и им разкажи какво съм ти казал.

После остани там с Ариадна. Тя ще те пази. Лукас и Джейсън ще намерят гнездото, а баща ми и чичо ми вероятно ще трябва да отидат в Ню Йорк, за да изложат този въпрос пред Стоте.

След това Касандра ще взема решенията. Би трябвало всичко с теб да е наред.

Подобно на великия военачалник, какъвто винаги бе трябвало да бъде, Хектор можеше да планира всеки миг от един сблъсък. И въпреки това Хелън не мислеше, че той звучи много убедително, когато ѝ обеща безопасност.

— Наистина се страхуваш от този мирмидонец, нали? — попита Хелън, докато се издигаше във въздуха.

Мисълта, че Хектор се страхува от нещо, плашеше Хелън повече от пустия път пред нея. Чу го как въздъхна тежко.

— Потомците използват мирмидонци като наемни убийци от хиляди години. Като не броим Римската Династия, която си има собствена „вратичка“ за убиване на роднини, ако един Потомък иска да убие роднина, без да стане Прокуденик, се обръща към мирмидонец. Разбира се, това не е нещо, за което обичаме да говорим. Мирмидонците са част от нашия свят и не всички са подли убийци. Но някои са. Те са физически по-силни от нас и не им се налага да се тревожат за Фуриите. Използването на мирмидонец, за да шпионираш собственото си семейство, е предупреждение, че някой ще бъде убит по чуждо поръчение, и дава на баща ми и чичо ми правото да свикат официална, поверителна среща на Стоте. Нещо, наречено Конклав.

— Но това е хубаво, нали? — попита Хелън нервно. — Кастор и Палас могат да свикат този Конклав и да се отърват от мирмидонца, нали?

— Ако успеят да докажат, че си дъщеря на Аякс и част от семейството, Стоте ще накарат Тантал да се отърве от мирмидонца. Ако не успеят, ами, тогава за Стоте ти си просто член на Династията на Атрей, и според тях си мишена. Но не зная какво ще направят. Не съм там, нали? — Звучеше по-скоро тъжно, отколкото горчиво, сякаш смяташе, че трябва да се извини на Хелън, задето я оставяше сама, когато тя беше в опасност, което беше пълно безумие. Та той беше в *изгнание*. Преди тя да може да възрази, Хектор продължи със сприхав тон:

— Просто направи точно каквото ти казвам, и тогава ще се страхувам по-малко. Става ли?

— Става — обеща тя, вече чувствайки се виновна, защото знаеше, че няма да спази това обещание.

Тя и Хектор поговориха накратко за Дафна, макар че той не пожела да ѝ каже къде се намират. Увери Хелън, че майка ѝ ще се възстанови напълно, а после обеща да се свърже отново с нея, когато може.

След като приключи с разговора, Хелън литна към своята част от острова, за да потърси сама „гнездото“. Искеше поне да го открие и да

се увери, че баща ѝ е добре. После искаше именно тя да реши дали е опасно или не. Хелън не беше на пет години. Имаше достатъчно знания и умения, за да разузнае положението и да реши сама дали си струва да вдигне тревога. Освен това не беше точно безпомощна. Разполагаше с пояса на Афродита, който да я пази от нараняване, и с мълнията си, за да зашемети съществото, ако се окажеше упорито и жилаво. Ако този Антман^[1] дори само се доближеше до нея или Джери, първо щеше да го изпече като филийка, а по-късно да измисля извинение за пред баща си.

Докато обхождаше квартала, Хелън си представяше гнездото като голяма, подобна на паяжина конструкция, и предполагаше, че ще изпъква лесно. Нищо не привлече погледа ѝ. Точно се готвеше да се откаже, когато забеляза, че на половината път нагоре по стената на съседната къща и отчасти закрыта зад огромен рододендронов храст, имаше мъничка издутина, сякаш стената се раздуваше като малък балон.

Беше толкова фина, че Хелън знаеше, че простосмъртните ѝ съседи нямаше да забележат разликата. Гнездото беше съвършено замаскирано, за да изглежда съвсем като голямо парче от страничните керемиди на къщата, чак до материята и цвета. Мирмидонецът дори беше замаскирал образуваната издутина, като беше разрешил фалшивите керемиди, за да създаде оптическа илюзия.

Хелън се взря в гнездото за няколко минути, с блъскащ в ушите ѝ пулс, докато чакаше да види дали то се движи. Когато не чу дори най-слаб звук от дишане на обитател в тънката цепнатина, реши, че е безопасно да го огледа. Духна върху потните си длани, за да ги изсуши, нареди си да спре да се държи като бебе, и се спусна по-близо, докато се озова точно на една линия с него. Гнездото беше изработено от някакъв подобен на цимент материал, оформен с множество малки дупчици за надзъртане. Както подозираше, повечето от тези дупки гледаха право към къщата ѝ. От този ъгъл можеше да види дори вътре в спалнята си.

Косъмчетата на тила ѝ започваха да настръхват при мисълта как някакво гигантско насекомо я наблюдава как се съблича, когато чу под себе си цвърчене.

Хелън се издигна напред с краката до по-безопасна височина. Като летяща назад стрела, набра височина, докато в същото време не

отлепваше очи от земята, за да види откъде беше дошъл шумът. От моравата на съседите към нея се виждаше същото скелетоподобно лице със същите червени, изпъкнали очи, които беше видяла по време на битката в гората. Главата на създанието се завъртя ослепително бързо, сякаш се въртеше на върха на стъбло, вместо върху шия, и това леко, но стряскащо движение беше достатъчно да пречупи решимостта на Хелън. Тя литна през острова и се приземи в имението на семейство Делос миг по-късно.

Докато вървеше бързо към тъмната входна врата, Хелън осъзна колко е късно. Всички бяха легнали. Погледна в безмълвните прозорци и пристъпи от крак на крак, чувствайки се странно от мисълта да натисне звънеца и да разбуди цялата къща в два сутринта. В края на краищата, не се намираше в никаква непосредствена опасност. Според това, което беше казал Хектор, мирмидонецът я наблюдаваше от седмици, а още не я беше нападнал. Хелън се зачуди дали не трябваше просто да си върви у дома, да се справи с гнездото сама и да разкаже на братовчедите си за това на сутринта.

Чу тупване зад гърба си и се обърна рязко, със сърце, заседнало в гърлото ѝ.

— Какво правиш тук навън? — попита Лукас с дрезгав шепот, като наместваше притеглянето на гравитацията върху тялото си, докато преминаваше от едно състояние в друго. Веднага тръгна енергично към нея. Изражението му се преобрази в застинала маска на изненада, когато забеляза нервността на Хелън. От начина, по който тя се оглеждаше наоколо, кършейки ръце, Лукас разбра, че тази нервност няма нищо общо с него. — Какво е станало? — попита настоятелно.

— Аз... — поде тя задъхано, после млъкна, без да довърши, когато една смущаваща мисъл отвлече вниманието ѝ. — Едва сега ли се прибираш вкъщи? Къде беше?

— Бях навън — каза Лукас кратко. Направи още няколко крачки към нея, докато беше достатъчно близо, че да е принудена да повдигне глава, за да го погледне, но тя отказа да отстъпи дори на крачка пред него. Вече не се страхуваше от него. — Сега отговори на моя въпрос. Какво ти се е случило?

— Хектор се обади. Дафна научила, че Тантал е изпратил мирмидонец да ме следи. Онова нещо тъкмо ме хвана да слухтя около гнездото му преди няма и две секунди.

Без предупреждение, Лукас посегна и сграбчи Хелън за талията и я хвърли право във въздуха. Тя се освободи от гравитацията по рефлекс и, подхваната от инерцията, се извиси на пет, десет, дванадесет метра нагоре. Лукас се стрелна покрай нея с бързината на ракета, като я улови за ръката. Дръпна я зад себе си с невероятна бързина. Ушите на Хелън изпукаха от налягането на миниатюрната свръхзвукова вълна, която двамата с Лукас създадоха.

— Къде е гнездото? Близо до моята къща ли? — изкрещя той трескаво, надвиквайки бушуващия вятър.

— У съседите ми. Лукас, спри! — Хелън беше изплашена не от него, а че се движеха толкова бързо. Той забави скоростта и се обърна с лице към нея, но не спря напълно, нито пусна ръката ѝ. Като долетя по-близо, я погледна право в очите, търсейки лъжа.

— Ужили ли те?

— Не.

— Хектор ли ти каза да отидеш да потърсиш гнездото му сама? — Думите му бяха изречени толкова бързо, че тя почти нямаше време да проумее какво казва.

Главата я заболя, а зрението ѝ се размъти. Бяха толкова високо, че въздухът беше опасно разреден. Дори полубоговете не можеха да оцелеят в космоса, а Лукас беше довел Хелън чак до ръба.

— Хектор каза да не се приближавам до него... но исках да видя сама, преди да накарам всички да изпаднат в паника. Лукас, трябва да се снишим! — изрече умолително тя.

Лукас сведе поглед към гърдите на Хелън и видя как те шумно се присвиват навън и навътре, докато се бореше за кислород. Приблужи се и тя почувства как той споделя с нея малкото въздух, с който се беше обгърнал. Полъх на кислород докосна леко лицето ѝ. Тя вдиша и на мига се почувства по-добре.

— Можем да си призовем още годин за дишане въздух, но трябва първо да се отпуснеш — каза Лукас. Отново звучеше като себе си.

— Колко високо сме? — Тя се взираше в него, шокирана, че се държи мило с нея. Не знаеше какво друго да каже.

— Погледни надолу, Хелън.

Замаяна, тя проследи погледа му към гледката под тях.

Двамата с Лукас се носеха в безтегловност над бавно въртящата се Земя, като само я гледаха. Черно небе поръбваше бяло-синята мъгла

на атмосферата, която обвиваше планетата като пелена. Безмълвието и чернотата на космоса само подчертаваха колко скъпоценно, колко удивително всъщност беше тяхното островче на живота.

Това беше най-красивото нещо, което Хелън бе виждала, но не можеше да му се наслади напълно. Знаеше, че ако някога отново се издигнеше толкова високо, щеше винаги да помни, че Лукас я беше довел тук *първ*. Сега това също беше нещо, което споделяха. Беше толкова объркана, че ѝ се доплака. Напълно случайно, Лукас бе предявил право на владение над още едно късче от ума ѝ, а именно *той* ѝ беше наредил да стои далече от него.

— Защо си правиш труда да ми показваш това? Или изобщо да ме учиш на нещо? — попита Хелън, задавяйки се с думите. — Ти ме мразиш.

— Никога не съм казвал това. — В гласа му нямаше емоция.

— Трябва да се спуснем на земята — каза тя, като се насили да отмести очи от лицето му. Не беше честно. Не можеше да го остави да си играе така с нея.

Лукас кимна и хвана здраво ръката ѝ. Тя се опита да я отдръпне, но Лукас упорстваше.

— Недей, Хелън — каза той. — Знам, че не искаш да ме докосваш, но все още можеш да припаднеш тук горе.

Искаше ѝ се да изкрещи, че той греши. Кажи-речи *единственото*, което искаше, беше да го докосва, и това желание я разяждаше отвътре. В този момент си представи как се приближава и се допира до него, докато почувства как телесната му топлина се процежда през пролуките в дрехите му. Представи си как уханието му щеше да я удари като вълна, предизвикана от прилива на тази топлина. Знаеше, че подобни мисли не бива дори да ѝ минават през ума, но те го правеха. Правилно или погрешно, независимо дали ѝ беше позволено да прави нещо по въпроса или не, това беше нещото, което наистина искаше.

Това, което не искаше, беше да бъде блъскана и дърпана в толкова много различни посоки, че не знаеше как да се държи. Дори вече не знаеше коя се предполага да бъде в близост до него. Ненавиждаше го за това, но по-лошото беше, че бе разочарована от себе си, задето го желаше дори след като се беше отнесъл с нея толкова лошо.

Засрамена от собствените си мисли, Хелън не си позволяваше да погледне към Лукас, докато се снишаваха. Когато вече можеше сама да си поеме въздух, забеляза, че се намират над някаква тъмна част от континента. Потърси с поглед познатите сияещи мрежи, които разпозна като нощните Бостън, Манхатън и Окръг Колумбия, и не можа да повярва, когато ги откри. По нейни изчисления те се намираха на стотици мили разстояние.

— С каква скорост се движим? — запита тя Лукас, изпълнена със страхопочитание.

— Ами, не съм успял да надмина скоростта на светлината... все още — каза той с палаво пламъче в очите. Хелън обърна глава и се втренчи в него, удивена, че той отново се държи както обикновено. Това ѝ се струваше правилно. Това беше онзи Лукас, когото познаваше. Той се усмихна за миг, после сякаш се възпря. Докато още продължаваше да се взира в нея, устните му бавно се отпуснаха и унило увиснаха.

Хелън изпита чувството, че пада към него. Осъзна, че за нея Лукас беше емоционална черна дупка. Ако се намираше в близост до него, сърцето ѝ просто *не можеше* да се отдалечи. Тя пусна ръката на Лукас и се понесе плавно пред него. Имаше нужда от един миг, за да се овладее.

Насочи вниманието си обратно към ситуацията, заставяйки се да се съсредоточи и да се овладее. Трябваше да държи ума си зает, иначе беше загубена.

— От двете ти реакции разбирам, че този мирмидонец е наистина голям проблем — каза тя.

— Да, така е, Хелън. Мирмидонците са по-бързи и по-силни от Потомците, но по-лошото е, че не изпитват емоции като нас. Да те шпионира някой такъв, е много сериозна работа. А аз така и не разбрах, че е там. — Той въздъхна, сякаш вината за това по някакъв начин бе негова.

— Но откъде можеше да знаеш? Не сме се доближавали един до друг от повече от седмица.

— Хайде — каза Лукас. Понесе се към Източното крайбрежие, пренебрегвайки последния коментар на Хелън. — Трябва да се върнем и да кажем на семейството.

Тя кимна и полетя начело. По пътя надолу не се държаха за ръце, но въпреки това Хелън чувстваше Лукас близо до себе си, смущаващо топъл и солиден. Непрекъснато си повтаряше, че само си въобразява, че са в синхрон, но действията ѝ доказваха, че греши. Докоснаха земята едновременно, преминаха в ново състояние и продължиха навътре в къщата, без дори да изостанат за миг един от друг.

Лукас влезе шумно през входната врата, светна лампите в коридора и започна да вика останалите от семейството. Малко по-късно всички бяха в кухнята и Хелън повтаряше всичко, което ѝ се беше случило тази нощ, без онази част за посещението във външните предели на атмосферата заедно с Лукас.

— Това е повод за Конклав — каза Кастор на брат си. — Включването на мирмидонец в уравнението може да се смята за акт на война в границите на Династията.

— Огледа ли хубаво лицето на мирмидонца? — попита Касандра. Хелън кимна и се опита да не потръпва при мисълта как главата му се беше мятала бързо като нещо извънземно.

— Имаше червени очи — отговори Хелън гнусливо.

— Хектор случайно спомена ли името на мирмидонца? — тихо се обърна Палас към Хелън. — Ще ни е от помощ, ако знаем с кого си имаме работа.

— Не. Но следващия път, когато се обади, мога да попитам — отвърна внимателно Хелън, наясно, че дори изричането на името на Хектор разстройваше Палас. Разбираше, че Палас не искаше нищо повече от това, да може да говори директно със сина си. Не беше правилно, че Хектор не можеше да е там — помисли си тя гневно. Имаха нужда от него.

Касандра въведе всички в библиотеката. Отиде направо до една книга, която беше толкова крехка, че Кастор и Палас я бяха разделили на съставните ѝ страници и бяха сложили всеки отделен лист в собствена найлонова папка. Хелън се приближи до Касандра, докато тя внимателно прелистваше купчината страници, и забеляза, че книгата беше наистина стара — сякаш от времето на крал Артур.

— Това е сборник със старинни ръкописи от времето на Кръстоносните походи — каза Касандра, като вдигна един лист е изрисуван върху него рицар в черни доспехи. Подобно на мирмидонца, той имаше изпъкнали червени очи и лице като на скелет.

— Прилича много на него — отбеляза Хелън, като надзърна към страницата. Беше красиво произведение на изкуството, но все пак беше картина, а не снимка. Хелън сви рамене. — От това изображение не мога да определя със сигурност. Всички мирмидонци ли изглеждат еднакво?

— Не, някои от тях имали черни, съставени от фасетки очи, а други били с леко червеникава кожа. За някои се твърдяло, че имат антени, които криели под шлемовете си — отговори Кастор замислено. — Хелън, сигурна ли си, че онзи, когото видя, имаше *червени очи*?

— О, да, няма съмнение за това — заяви Хелън категорично. — Освен това бяха наистина лъскави.

— Автомедонт — каза Палас, като погледна Кастор. За пръв път, откакто Хелън помнеше, Кастор си послужи с английска ругатня, и при това — мръсна, докато кимаше в знак на съгласие с брат си.

— Има логика — каза Касандра. — Никой Потомък досега не е казал, че го е убил.

Защото никой не би могъл. — Лукас хвърли поглед към Хелън, като поклати бавно глава, сякаш не можеше да повярва, че това се случва. — Той е безсмъртен.

— Добре, вижте, *това* не го схващам — каза Хелън нервно. Тя търсеше някаква пукнатина в историята, нещо логично, което да накара положението да изглежда не толкова безизходно. — Ако мирмидонците са безсмъртни, тогава защо светът не гъмжи от тях?

— О, могат да бъдат убити в битка. И повечето от тях са загинали в някакъв момент от историята. Но, виждаш ли, при Автомедонт има един вид уловка — каза Ариадна с широко отворени очи, с извинително изражение. — Има разкази за войници, които буквално отсичали главата на Автомедонт, а той просто я вдигал, слагал си я отново, и продължавал да се бие.

— Сигурно ме будалкаш — каза Хелън с повдигната вежда. — Как изобщо може това да е възможно? Той не е бог. Я чакай, той бог ли е? — попита тя Ариадна в припряна странична забележка, в случай че беше пропуснала нещо.

— Не, не е бог — отговори вместо нея Касандра. — Но е възможно да има обща кръв с някой бог. Това е просто моя догадка, но ако Автомедонт е станал кръвен брат с някого от безсмъртните преди

хиляди години, *преди* те до един да бъдат заточени на Олимп, тогава той *не може* да бъде убит дори в битка.

— Кръвни братя? Сериозно ли говориш? — попита Хелън със съмнение. Представи си две хлапета в къщичка в ствола на дърво, които убождат пръстите си с безопасна игла.

— За Потомците сключването на кръвно братство е свещен ритуал и е доста трудно да се извърши извън битка — обясни Джейсън с усмивка, изглежда разбирайки погрешното тълкуване на Хелън. — Трябва да си готов да умреш за някого, а въпросният човек трябва да е готов да умре за теб. После трябва да обмените кръв, докато спасявате взаимно живота си.

Очите на Хелън се стрелнаха към Лукас. Не можеше да не си спомни как бяха развалили проклятието на Фуриите, като едва не загинаха един за друг. От изражението в очите на Лукас, Хелън разбра, че той си мислеше точно същото. Не си бяха обменили кръв в нощта, когато паднаха, но и двамата бяха спасили взаимно живота си и това ги бе обвързало завинаги.

— Не можеш да го накараш да се случи, или да го планираш. Това е нещо, което произтича от извънредна ситуация — обърна се Лукас направо към Хелън. — А ако двамата братя оживеят, понякога споделят една или няколко отличителни сили на Потомците. Сега си представи да сключиш такова кръвно братство с бог. На теория това може да те направи безсмъртен.

— Но не сте *сигурни* дали такъв е случаят с Автомедонт — каза Хелън предизвикателно. — Касандра каза, че само прави догадки.

— Да, но догадките на Касандра обикновено са доста близо до целта — отвърна рязко Лукас, а гневът му бързо се усилваше.

— Раздуваш това до огромни размери от секундата, в която ти разказах! Колкото повече мисля за това, толкова по-силно се съмнявам, че съм в истинска опасност — продължи тя отбранително.

Лицето на Лукас побеля от гняв.

— Достатъчно! — изкрещя Ноел от вратата. — Лукас, качвай се горе и си лягай. — Лукас се извърна рязко, за да застане с лице към майка си, но Ноел не му даде шанс да се захване с нея. — Втръсна ми до смърт да гледам как вие двамата се карате! И двамата сте толкова уморени, че вече дори не говорите смислено. Хелън, качи се горе с Ариадна. Оставаш да преспиш тук.

— Не мога да оставя баща си сам, когато онова *нещо* на практика е у съседите — каза Хелън, като се отпусна тежко на ръба на писалището на Кастор. Ноел имаше право. Цялото безкрайно тичане наоколо, в съчетание с минното поле от емоции, през което трябваше да се придвижва всеки път, когато Лукас беше наблизо, внезапно я удари като тухла. Беше *изтощена*.

— Повярвай ми, ако ти си тук, то и онова създание няма да е далече. Знам, че ще ти е трудно да приемеш това, но и баща ти, и Кейт ще бъдат в по-голяма безопасност, ако отсега нататък стоиш надалече. — Ноел каза това възможно най-мило, но въпреки това думите ѝ бяха сурови. — Лукас, искам да отидеш с баща си и чичо си на Конклава. Мисля, че за теб ще бъде най-добре да прекараш известно време в Ню Йорк.

— Ноел! Той още няма осемнайсет! — понечи да възрази Кастор.

— Но е Наследник на Тиванската династия, Кас — отбеляза внимателно Палас. — Креон е мъртъв. След Тантал, ти си следващият в линията на сродниците. Това превръща най-голямото ти дете в Наследник. Лукас има пълно право да присъства на Конклава, преди да навърши пълнолетие.

— Тантал може да има друго дете — каза Кастор нетърпеливо.

— Прокуденикът, белязан да умре, няма да създаде повече деца — изрече напевно Касандра с многобройни гласове от тъгла на стаята.

От звука, гръбнакът на Хелън се сви и се прегърби, сякаш някой беше лиснал студена вода в гърба ѝ. Като един, всички в стаята се обърнаха да видят как зловецата аура на Оракула потрепва през лицето на Касандра и пурпурни, сини и зелени светлини преминават като духове по краищата на тялото ѝ. Обикновено хубавото ѝ лице беше сбръчкано като на старица.

— Лукас, синът на слънцето, винаги е бил предопределен за Наследник на Тиванската династия. Така че това трябва да се случи. — Оракулът се изкиска зловец, а тялото ѝ се сгърчи в мощна конвулсия.

Светлината внезапно угасна и Касандра се сви. Огледа се наоколо с ужасени очи и обвини ръце около тялото си, сгущвайки се страхливо в дрехите си. На Хелън ѝ се прииска да утеши Касандра, но около нея витаеше хлад, който Хелън не можеше да пренебрегне. Просто не можеше да се застави да пристъпи по-близо до изплашеното момиче.

— Сега всички си лягайте — каза Ноел с треперлив глас, нарушавайки мълчанието.

Тя избута всички към вратата и подкара малката група като стадо към стълбите, оставяйки Касандра сама в библиотеката. Хелън се завлече горе и рухна върху леглото в стаята за гости, без дори да се съблече или първо да махне завивките.

Когато се събуди на другата сутрин, беше покрита със засъхнала слюз. Беше заспала в толкова скапано настроение, че когато стигна в Подземния свят, се озова затънала до гърдите в някакво праисторическо бласто. Не беше ямата с плаващите пясъци, което бе огромно облекчение, но въпреки това *вонеше*. Употребил и последната частица от усилията си, за да попречи на калната вода да нахлуе в устата ѝ, докато газеше през нея: от удавянето винаги я делеше само една погрешна стъпка. След цяла нощ в състояние, близко до паниката, при събуждането си Хелън откри, че беше още по-уморена, отколкото предния ден.

Измъкна се с усилие от леглото и забеляза, че тениската ѝ е още почти раздрана, в косата ѝ се бяха оплели клечки и мъртви шета, и беше изгубила едната си обувка. Разбира се, на път към банята се сблъска с Лукас. Той се втренчи в нея за миг и очите му пробягаха бързо нагоре-надолу по раздърпаните и дрехи, докато останалата част от тялото му остана вдървена.

— Какво? Пак ли ще ми се развиваш? — попита предизвикателно Хелън, твърде уморена, за да внимава.

— Не. — Гласът му изневери. — Няма вече да се карам с теб. Очевидно не помага.

— Тогава какво?

— Не мога да направя това — каза той, повече на себе си, отколкото на Хелън. — Баща ми сгреши.

Замъгленият ѝ ум още обработваше думите му, когато той отвори най-близкия прозорец и скочи през него.

Хелън го проследи как отлита, твърде уморена, за да се изненада. Продължи към банята, като с всяка стъпка пръскаше противна слюз по пода. Сведе поглед към мръсотията, която оставяше, и си помисли колко по-лошо щеше да стане, когато се съблечеше. Единственото решение, което частично парализираният ѝ мисловен процес измисли, беше да влезе под душа, все още напълно облечена. Докато търкаше

разкъсаната си тениска с калъп сапун с лимонов аромат, тя започна да се смее. Смехът беше неуверен, от онзи, който заплашва да премине в ридание.

Ариадна почука на вратата. Хелън затисна устата си с ръка, но беше твърде късно. Ариадна прие мълчанието ѝ като сигнал, че става нещо лошо и нахълта в банята.

— Хелън! Ти да не би... О, уау. — Тонът на Ариадна се промени и в един миг от загрижен стана слисан. Видя през стъклената врата на душкабината, че Хелън все още е напълно облечена. — Тъм, знаеш, че си пропуснала нещо, нали?

Хелън отново избухна в смях. Ситуацията беше толкова нелепа, че не можеше да направи нищо друго, освен да се разсмее.

— Нима носиш една обувка? — изрече задавено Ариадна.

— Събудих... се... само с една! — Хелън вдигна босия си крак и посочи към него. И двете момичета се разсмяха истерично при вида на мърдащите пръсти на Хелън.

Ариадна помогна на Хелън да се почисти и двете заедно завлякоха мръсните чаршафи и подгизнали дрехи до пералното помещение. Докато успеят да слязат за закуска, всички други бяха почти приключили.

— Къде е Лукас? — попита Ноел, като изви нервно шия, за да погледне зад Хелън.

— Скочи през един прозорец — отговори Хелън. Взе чаша и си наля кафе. Когато повдигна глава, забеляза, че всички са се втренчили в нея. — Не се шегувам. Сблъскахме се в коридора и когато ме видя, той буквално скочи през един прозорец. Някой да иска кафе?

— Каза ли къде отива? — попита Джейсън, очевидно обезпокоен.

— Не — отвърна тя с равен тон.

Ръцете на Хелън трепереха, но въпреки това разбърка малко сметана в чашата си и отпи. В такова състояние реши, че кафето всъщност може да я успокои. Имаше чувството, че цялото ѝ тяло е горещо и студено едновременно.

— Хелън? Зле ли ти е? — попита Ноел с присвити очи.

Хелън поклати неуверено глава. Невъзможно беше един Потомък да се разболе от някоя от болестите на простосмъртните и въпреки това, когато прокара ръка през челото си, я отдръпна, мокра от пот. Все

още взирайки се в ръката си, тя чу как един електромобил приближи тихо към къщата и спря.

— Лени! Довлечи си задника тук навън и ни помогни с тези книги! — изкрещя Клеър от автомобилната алея.

Хелън се обърна да погледне през прозореца зад гърба си и видя Клеър и Мат да излизат от колата на Клеър. Благодарна за прекъсването, Хелън изтича навън, изплъзвайки се изпод пронизващия поглед на Ноел, за да им помогне.

— Чухме, че имаш проблем с мравките — каза Клеър ухилено и започна да трупва книги върху протегнатите ѝ ръце.

— Защото точно това ми трябва, нали? — засмя се печално Хелън. — Още проблеми.

— Не се тревожи, Лен. Ще се разделим на групи и ще се занимаваме с това на смени. Ще го разгадаем. — Мат звучеше толкова сигурен. Той нарами една раница, пълна с книги, затвори багажника, и обви с ръка раменете на Хелън, докато вървяха заедно към къщата. — С Клеър неслучайно сме включени в списъка с най-търсените хора на ПЕТА, нали знаеш.

Когато Хелън, Клеър и Мат точно се канеха да се върнат вътре, чука Кастор и Палас да се сбогуват, и решиха да оставят членовете на семейство Делос насаме за малко. Доколкото Хелън схвана, Конклавът беше важно мероприятие, нещо като съчетание между процес на Върховния съд и международна среща на върха. Щом започнеше, на никого не беше позволено да си тръгне, докато не бъде взето решение за курс на действие, затова понякога тези заседания можеха да отнемат седмици.

Хелън се опита да не подслушва твърде много, докато те се прегръщаха и сбогуваха, но не можа да се сдържи, когато дочу как Кастор тайно дръпна Ноел настрана, за да попита дали Лукас ще идва или не.

— Не знам къде отиде. Досега вече може да е стигнал в Тибет — отвърна Ноел сякаш накрая на издръжливостта си. — Надявах се, че ще отиде с вас в Ню Йорк за няколко седмици. За да го измъкна оттук и да му дам шанс да...

— Шанс да направи какво? — попита Кастор печално, когато Ноел вече не знаеше какво да каже. — Просто го остави на мира.

— Оставила съм го на мира, и това очевидно не помага! — възкликна Ноел. — Напоследък е постоянно толкова разгневен, Кас, и мисля, че положението става по-лошо — не по-добро.

— Знам. Той се промени, Ноел, и според мен ще трябва да приемем, че това може да е за постоянно. Надявах се, че ще намрази само мен, но изглежда, че мрази целия свят — изрече Кастор унило. — И, честно казано, не го виня. Можеш ли да си представиш някой да ни беше разделил така, както аз разделих тях?

— Ти нямаше избор. Те са братовчеди. Това не е нещо, което ще се промени — заяви убедително Ноел. — И все пак, ако баща ти беше причинил на нас това, което ти причини на Лукас...

— Не знам какво щях да му направя — заяви Кастор, сякаш не можеше дори да мисли за това. Хелън ги чу да се целуват и моментално „изключи“ свръхсилния си слух на Потомка.

— Да вървим в библиотеката и да се захващаме за работа! — предложи тя високо на Клеър и Мат и тръгна да заобиколи къщата, за да влезе от друг вход. Умът ѝ препускаше.

Дали наистина Кастор беше разделил нея и Лукас, и ако да — как? Хелън си спомни избухването на вечеря и осъзна, че Лукас беше точно толкова ядосан на Кастор, колкото и на нея — може би повече. Дали Лукас я бе наранил, защото баща му бе му заповядал да го направи?

— Лен? Знаеш, че те обичам, но наистина трябва да престанеш да се рееш из облаците — каза Клеър с мила гримаса. Хелън се огледа наоколо и осъзна, че беше спряла насред коридора на път за библиотеката, сякаш краката ѝ просто бяха отказали да се движат, или нещо подобно.

— Съжалявам! — възкликна тя и забърза да настигне приятелите си.

Лукас кръжеше около музея „Гети“ — блестяща бяла сграда, елегантно кацнала на върха на един от по-неугледните хълмове на Лос Анджелис. Бялата каменна постройка, увенчаваща сухия, каменист хълм, поразително наподобяваше Партенона.

Партенонът първоначално е бил съкровищница, затова на Лукас му се струваше подобаващо, че идваше в „Гети“, за да отмъкне няколко монети.

Търсеше място, което да му предостави укритие за краткия миг на приземяването му, когато щеше да му се наложи да забави темпото достатъчно, че да могат да го видят. Лукас влезе толкова бързо, че човек не би могъл да го види, и се спусна на земята толкова леко, че не остави никакви следи от стъпки. В мига, щом докосна земята, Лукас наполовина затича, наполовина литна към вратата толкова бързо, че охранителната камера улови само неясно размазано петно. Спирайки точно до вратата, Лукас застина и изчезна.

През последните няколко седмици се беше научил, че ако не се движеше твърде много, можеше да разпръсква светлината, така че повърхността на тялото му изглеждаше като онова, което се намираще зад нея. В началото, преди да усъвършенства своята „мантия невидимка“, все още беше възможно някой Потомък да различи лека пролука между картината, която Лукас създаваше, и обкръжението му. За щастие само един Потомък някога го беше забелязал и това си беше проклетата грешка на самия Лукас.

След половинчасово чакане, през вратата най-после излезе един служител по поддръжката с гребло в едната ръка и сутрешния термос с кафе в другата. Лукас просто се промъкна покрай него и влезе, без да настъпи дори една-единствена аларма. Можеше да изтръгне вратата от пантите ѝ, но не искаше да привлече твърде много внимание към себе си. Не знаеше дали планът му ще проработи, но не искаше семейството му да започне да изпитва подозрения и да се намеси.

Винаги го бяха учили, че музеите са свещени места, защото подслоняваха толкова много реликви на Потомците, но никога не си беше представял, че един ден ще дойде момент, в който да обмисля влизане с взлом в някой. Сега беше отчаян. Трябваше да направи нещо, за да помогне на Хелън.

Баща му беше сгрешил. Нужен беше само един поглед към Хелън — с дрехи, разкъсани и покрити с онази черна кал от Подземния свят — и Лукас разбра със сигурност, че не *той* е проблемът на Хелън. Беше постъпил, както беше наредил баща му, но тя още страдеше. Да стои далече от нея не беше достатъчно.

Лукас знаеше, че Хелън е силна, и вярваше, че тя взема добри решения дори когато не беше съгласен с нея. Тя беше заявила, че Орион ѝ помага, така че независимо колко силно го разяждаше мисълта за тях двамата заедно, Лукас беше отстъпил.

В нощта, когато загина Пандора, той си беше обещал, докато гледаше загоряването от платформата на покрива на Хелън, че ще понесе всичко, стига Хелън да продължи нататък и да води пълноценен и смислен живот. Беше се превърнал в създание с изкривено мислене в опита си да прекъсне връзката между тях. И въпреки това тази сутрин тя беше изглеждала по-зле, отколкото преди Лукас да я отблъсне.

Каквото и да ѝ се случваше, то отиваше далеч отвъд чувствата ѝ по отношение на обречената им връзка.

Лукас се движеше толкова бързо по коридорите на музея, че лицето му не можеше да бъде записано на камерите. Макар че обкръжението му се променяше за частици от секундата, той знаеше къде отива. Имаше много табели, които да го насочват в правилната посока. „Съкровищата на древна Гърция“ беше огромен надпис, доставящ удоволствие на тълпите, а тази прочута изложба от наскоро открити при разкопки златни артефакти вече беше пътувала по цял свят. Този месец беше ред на „Гети“ и бяха обвинили музея с ярки копринени транспаранти в чест на събитието.

Освен това бяха качили онлайн множество снимки на артефактите. В истински южнокалифорнийски стил не толкова впечатляващите златни предмети, останали от други рекламни снимки на музея, бяха скупчени заедно на големи, искрящи групови снимки. Лос Анджелис просто обичаше да вмести колкото може повече ослепителен блясък в една рамка и след повече от две седмици летене по цял свят, претърсвайки всеки музей, именно така Лукас най-накрая беше открил онова, което търсеше. По интернет.

В сравнение с другите предмети в сбирката, малката шепа монети едва ли си заслужаваше показването. Трябваше да отиде до една от задните витрини, за да ги намери, но когато успя, не изгуби и миг. Доколкото знаеше, тези три монети — всяка с гравирани върху едната страна мак — бяха последните останали оболи, изсечени в чест на Морфей, бога на сънищата.

Лукас открадна всичките.

— Тъпчем на едно място! — изстена Хелън към бездушния таван на библиотеката. — Знам, че не звучи твърде смислено, но, повярвайте ми, там долу не съществува такова нещо като географски напредък. Споменах ли брега, който не води до океан? Това е просто

мокър пясък като бряг по време на отлив, само че няма океан. Никога. Това е просто бряг. Няма вода!

Беше толкова уморена, че имаше чувството, че започва да полудява и от време на време потръпваше неочаквано, което започваше да я тревожи. Не можеше да се разболе. Беше едновременно невъзможно и дразнещо. Телефонът на Хелън избръмча, прекъсвайки разпръснатите ѝ мисли. Орион питаше дали „Гръцките гении“ вече са измислили нещо. Тя се усмихна на измисленото от него прозвище на нейната група за проучвания и отговори, че не са. Попита го какво чете той от римска страна.

„Война, оргии, изплакване, повтаряне. Става досадно“ отговори той. Почти ;)

— Пак ли е Орион? — попита Ариадна с измъчено изражение. Хелън хвърли поглед към нея и кимна отегчено, докато печаташе.

Хелън разбираше защо всички се тревожеха — трябваше да се постараят Династиите да останат разделени — но понякога се чувстваше обидена. Безспорно, Орион беше прекрасен. И смел. И забавен. Но това не означаваше, че са гаджета или нещо подобно.

— Чакай! Можеш да намериш Орион! — възкликна Клеър, смущавайки блуждаещите мисли на Хелън.

— Да, вече ти казах. Съсредоточавам се върху лицето му и се появявам точно до него, точно както правят Джейсън и Ариадна, когато връщат хората от периферията на Подземния свят. Но мога да го намеря само ако е в същата безкрайност като мен — отговори Хелън. — Защото ако не е, няма да го намеря никога, дори и ако слезе в следващия... О, забрави.

— Хелън, разбирам всичко това — каза раздразнено Клеър. Това, което не знам, е дали Орион е единственият, когото можеш да намериш само като си *помислиш* за него.

— Вече се опитах да намеря Фуриите по този начин, Гиг — безброй пъти. Никога не се получава.

— Те не са хора — изрече Клеър с много ясен тон, опитвайки се да сдържи вълнението си. — А ако се съсредоточиш върху някой, който живее там долу? Мислиш ли, че можеш да използваш този човек като един вид насочваща светлина?

— Това е земята на мъртвите, Гиг. Да търсиш някой, който живее там долу, е един вид оксиморон, нали? — попита Хелън, изгубвайки се

в логиката на Клеър.

— Не и ако е похитена, *тялом и духом*, от самия владетел — каза Клеър. Тя скръсти ръце на гърдите си и се усмихна, сякаш знаеше някаква тайна.

Джейсън издаде изненадан гърлен звук.

— Как си станала такава умница? — попита той, като се втрени възхитено в Клеър.

— Просто късмет за теб, предполагам — отговори тя ухилено.

Ариадна, Хелън и Мат се спогледаха смутено, докато Джейсън и Клеър се усмихваха един на друг, забравяйки, че в стаята има и други хора.

— Хей, приятелчета? Никак не ми се ще да ви прекъсвам, но за какво говорите? — попита Мат.

Джейсън се изправи и отиде до купчините с книги. Когато се върна, донесе стара книга и я сложи разтворена пред Хелън. Тя видя изображение на млада чернокожа жена, която се отдалечаваше от наблюдателя, но гледаше назад през рамо, сякаш не искаше да си отиде. Беше облечена в рокля от цветя и носеше корона, която искреше от скъпоценни камъни, големи колкото гроздови зърна. Тялото ѝ беше грациозно като на балерина, и дори в профил лицето ѝ беше зашеметяващо красиво. И все пак, въпреки голямата си красота и богатство, тя излъчваше смазваща печал.

— О, да — каза тихо Ариадна. — Сега си спомням.

— Коя е тя? — попита Хелън, изпълнена със страхопочитание от образа на тази тъжна, красива жена.

— Персефона, богинята на цветята и царица на Подземния свят — отговори Джейсън. — Тя всъщност е Потомка. Единствена дъщеря на олимпийската богиня Деметра, богинята на земята. Хадес отвлякъл Персефона и я подлъгал да се омъжи за него. Сега тя е принудена да прекарва есенните и зимните месеци в Подземния свят. Казват, че Хадес ѝ направил нощна градина до двореца си. Градината на Персефона.

— Позволено ѝ е да напуска Подземния свят само за да посещава майка си през пролетта и лятото. Когато се връща на земята, навсякъде, където мине, цветята разцъфват. — Ариадна звучеше унесено, сякаш беше омагьосана от мисълта как Персефона кара света да разцъфне.

— Октомври е. Сега трябва да е долу — добави Мат с предпазлива надежда.

— И сте сигурни, че не е една от безсмъртните? — Хелън сбърчи вежди със съмнение. — Как е възможно да е още жива?

— Хадес сключил сделка с Танатос, бога на смъртта, че Персефона не може да умре, докато Хадес не ѝ позволи — обади се Касандра от отсрещния край на стаята, при което Хелън подскочи.

Беше забравила, че Касандра седеше там, пишейки писмо на баща си, който още беше в Ню Йорк. На Кастор и Палас беше позволено да получават само писмени съобщения, докато бяха на Конклава, и бяха поискали конкретни сведения за мирмидонеца. Касандра винаги беше имала смущаващата способност да остава неподвижна като статуя, а напоследък тази способност беше толкова ясно изразена, че ставаше направо стряскаща. Тя отиде при останалите от групата и се вгледа намръщено в изображението на Персефона.

— Значи тя е хваната в капан там долу — каза Хелън, като се съсредоточи отново върху скръбната фигура на Персефона.

— Но въпреки това би могла да ти помогне — каза Касандра. — Тя знае всичко за Подземния свят.

— Тя е пленница — отговори Хелън, като се намръщи ядосано. — Би трябвало *ние* да помагаме на *нея*. Орион и аз, искам да кажа.

— Невъзможно — каза Касандра. — Дори Зевс не е могъл да накара Хадес да се раздели с Персефона, когато Деметра поискала дъщеря си обратно. Деметра потопила света в ледена епоха и с това едва не погубила човечеството.

— Той е похитител! — възкликна Мат възмутен. — Защо Хадес не е заключен на Олимп с останалите? Той е един от тримата главни богове. Не трябва ли да е част от Примирието?

— Хадес е най-възрастният брат от Тримата големи, затова предполагам, че технически е олимпиец, но винаги е бил различен. Не си спомням никакви източници, в които да се твърди, че изобщо е *бил* на планината Олимп — каза Касандра с лека скептична гримаса. — Подземният свят се нарича още „Хадес“, защото е изцяло негово владение. Не е част от Примирието или дори от света, като стана въпрос.

— Подземният свят има собствени правила — каза Хелън. Разбираше тази част по-добре от когото и да било. — И предполагам

всички си мислите, че Персефона може да е готова да наруши някои от тях?

— Не искам да обещавам нищо, но ако някой изобщо би бил в състояние да ти помогне там долу, това вероятно ще е тя — каза Джейсън. — Тя е царицата.

Телефонът на Хелън избръмча.

Искаш ли да научиш любимия мръсен виц на Юлий Цезар? — гласеше съобщението на Орион.

Да се срещнем довечера — отговори Хелън. *Мисля, че попаднахме на нещо.*

[1] По аналогия с Батман; буквален превод „човекът мравка“. — Б.пр. ↑

Хелън се взираше в кроасана в ръката си и ѝ се искаше една от дарбите ѝ да беше рентгеновото зрение. Имаше огромно желание да узнае какво се криеше под напластената хрупкава коричка. Ако беше спанак, трябваше да отиде върху подноса в края на витрината. Ако беше шунка и сирене, е, добре, тогава трябваше да попадне в стомаха ѝ.

— Лени? Втренчила си се в този сладкиш от десет минути каза Кейт сухо. — Още малко и ще остарее, преди да го сложиш в устата си.

Хелън изправи рамене и фокусира погледа си, като се опита да се засмее, сякаш всичко беше наред. Смехът излезе от устата ѝ толкова принудено и с такова закъснение, че прозвуча стряскащо. Кейт я изгледа странно и се втренчи многозначително в кроасана. Хелън отхапа, както се очакваше от нея, и съжали за това. Спанак. Все пак това ѝ предостави нещо за вършене, така че да остане будна, а тя *трябваше* да остане будна през остатъка от смяната си, независимо какво ѝ се налагаше да сложи в устата си.

През цялата нощ зрението ѝ ту се замъгляваше, ту се проясняваше отново, а тя знаеше, че ако случайно заспеше и се спуснеше в дълбините, без да си представя лицето на Орион, нямаше да се срещне с него в Подземния свят, както планираха. Но, което бе още по-важно, не можеше да си позволи да задреме и частица от секундата по-късно да се появи в „Новинарския магазин“, цялата в засъхнали неравни люспи кал от Подземния свят.

През последните няколко дни Хелън беше вцепенена от страх, че може да заспи в клас или на работа, да се спусне в подземния свят, и да се събуди пред всичките си познати, необяснимо покрита с мръсотия. Особено *тази* вечер. Беше по-уморена от когато и да било в живота си, а Зак се беше усамотил на една маса в дъното на „Новинарския магазин“, в частта, отделена за „кейковете на Кейт“, където се намираше и Хелън.

На няколко пъти Хелън беше пробвала да подхване разговор, в опит да разбере какво прави съвсем самичък там в събота вечер, но той почти не забеляза присъствието ѝ. Просто продължаваше да поръчва храна и кафе и да натиска като обезумял клавишите на лаптопа си, сякаш просто се забавляваше.

Нито веднъж не я погледна в очите. Когато все пак го хванеше да я зяпа — което се случваше по-често, отколкото се харесваше на Хелън, той обикновено имаше отвратено изражение, сякаш току-що я беше зърнал да си бърка в носа или нещо подобно.

Докато забърсваше плота за хиляден път, за да се поддържа будна, Хелън чу как звънчетата на входната врата извъняха, когато някой влезе. Прииска ѝ се да изпищи. Беше толкова късно, толкова примамливо близо до времето за затваряне.

Единственото ѝ желание беше вечерта да приключи, за да може да преброи парите в чекмеджето, да се прибере у дома и да се стовари в леглото. Точно в десет можеше да каже на Зак да се измита, но един нов клиент можеше да ѝ отнеме цяла вечност.

Чу как Кейт изписка щастливо от изненада:

— Хектор!

След около половин секунда Хелън се озова отпред, като скочи в прегръдките на Хектор заедно с Кейт.

Хектор вдигна с лекота и двете — по едно момиче във всяка ръка. Макар че обикновено му отнемаше около пет минути да каже нещо, което да вбеси Хелън до безумие, когато той се усмихна и протегна ръце за прегръдка, тя забрави колко дразнец беше обикновено. Да увисне на шията на Хектор беше все едно да посегне нагоре и да прегърне слънцето — нищо, освен животворна топлина и светлина.

— Бих могъл да свикна с това! — засмя се Хектор, като вдигна и двете във въздуха и ги притисна, докато останаха без дъх.

— Разговарях с Ноел само преди няколко часа! Тя ми каза, че още си в Европа, за да учиш. Какво правиш в Нантъкет? — попита Кейт, когато Хектор ги свали на земята.

— Домъчня ми за вкъщи — каза той, като сви рамене. Хелън знаеше, че казва истината, дори и ако цялата измислена за параван история за следването в Европа беше лъжа. — Просто едно посещение набързо. Няма да остана дълго.

Тримата бърбиха приятелски още няколко минути, макар че Хектор непрекъснато стрелкаше Хелън с разтревожени погледи. Хелън знаеше, че щом Хектор се безпокои за нея, значи е плашеща гледка. След като се извини, тя отиде в задната стаичка да наплиска лицето си с малко вода.

Когато Хелън се върна на щанда със „сладкишите на Кейт“, Зак не седеше на мястото си, а бързаше *обратно* към него. Той си събра припряно нещата и изхвърча като светкавица от кафенето, без да откъсва очи от пода. Хелън го последва колебливо до предната част на кафенето, като го гледаше как излетя покрай Хектор и излезе през вратата. Хектор повдигна вежди при това странно поведение.

— Ще ни липсва ужасно — каза Кейт саркастично. После погледна колко е часът. — Знаете ли какво? Ако побързам, мога да успея да се отбия в банката преди последното отчитане на постъпленията. Можеш ли да затвориш магазина сама, Лени?

— Аз ще ѝ помогна — предложи Хектор, с което накара Кейт да се усмихне.

— Сигурен ли си? Нали знаеш, че мога да ти платя само под формата на храна? — предупреди го Кейт закачливо.

— Дадено.

— Страхотен си! Непременно опаковай и колкото искаш остатъци за семейството си — каза Кейт, като си събра нещата и се отправи към вратата.

— Ще го направя — провикна се Хектор, докато тя излизаше, подтичвайки. Звучеше доста жизнерадостно, когато се провикна за „довиждане“, но лицето му посърна в мига щом Кейт си отиде.

Независимо колко много би искал да изпълни заръката на Кейт, Хектор нямаше как да занесе на семейството си каквото и да било. Хелън докосна утешително ръката му, а после го притегли в прегръдка, когато го видя да клати глава.

— Не можех да стоя повече надалече. Трябваше да видя някой роднина. — Той притисна Хелън силно, сякаш можеше да прегърне цялото си семейство чрез нея. — Радвам се, че мога да бъда поне с теб, принцесо.

Докато Хелън отвърщаше на прегръдката му, от нежността, която изпитваше, започна да се надига мрачен гняв, и той нямаше нищо общо с факта, че Хектор все още я наричаше „принцесо“, макар

милион пъти да го беше молила да не го прави. Как смееха Фуриите да разделят Хектор с любимите му хора? Той беше по-привързан към семейството си от всеки друг, когото Хелън беше срещала. Сега повече от всякога членовете на семейство Делос се нуждаеха от силата на Хектор, за да им помогне да оцелеят, но той беше Прокуденик. Хелън трябваше да открие Персефона и да я помоли за помощ. Трябваше да сложи край на това.

— Значи просто се отби, защото имаше нужда от прегръдка? — Попита Хелън иронично, когато се отдръпнаха един от друг, в опит да разведри настроението.

— Не — каза той сериозно. — Не че една прегръдка от теб не си струва идването, но има нещо друго. Чувала ли си нещо за проникване с взлом в „Гети“?

Хелън поклати глава, а Хектор измъкна от джоба на якето си лист хартия и ѝ го показа.

— Очевидно е бил Потомък — каза Хелън, когато прочете описанието на невероятното проникване в музея и откраднатите експонати. — Кой го е направил?

— Не знаем. Дафна разпита всички Скитници и Прокуденици, които познава, но досега никой не си е признал да го е извършил. — Хектор потърка долната си устна с палец. Хелън беше виждала баща му да прави този жест, когато мислеше. — Не можем да разберем защо тези златни монети, и *единствено те*, са били откраднати. Доколкото знаем, те не притежават магия, типична за която и да било от Четирите Династии.

— Ще питам семейството — каза Хелън, като взе листа и го пхна в задния джоб на джинсите си. После закри уста, когато от нея се изтръгна огромна прозявка. — Извинявай, Хектор. Но едва си държа очите отворени.

— Дойдох тук, изпълнен със самосъжаление, но знаеш ли какво? Сега, когато съм тук, се тревожа повече за теб. Изглеждаш доста изтощена.

— Да, да, пълна развалина съм — засмя се Хелън печално, докато се опитваше да пригладя косата си и да оправи дрехите си. — Подземният свят е, ами, *точно* толкова ужасен, колкото си мислиш. Но поне вече не съм сама там долу — и това е нещо.

— Орион. Той е стабилен — каза Хектор, като кимна сериозно. Хелън го погледна изненадано, а той продължи: — Никога не съм го срещал лично, разбира се. Заради Фуриите. Но Дафна ни свърза веднага щом се наложи да се махна оттук. От време на време си разменяме есемеси и той наистина ме подкрепя. Имал е тежък живот и знае какво преживявам. Усещам, че мога да се разбера с него.

— С Орион наистина се говори лесно — съгласи се замислено Хелън. Запита се дали Хектор знаеше за детството на Орион повече от нея. Тази мисъл я смути. Искаше ѝ се *тя* да е единствената, която слушаше тайните на Орион, и нямаше представа какво означава това.

— И е надежден. Той ми помогна да открия Дафна, когато беше изгубена в морето. Той е силен Потомък, Хелън. Но мисля, че е още по-добър приятел.

— Леле. Ти направо *преливаш* от хвалебствия — каза Хелън, смутена, че всички тези гръмки похвали идват тъкмо от Хектор. — Какво става? Да не би ей така, леко по мъжки, да си падаш по Орион?

— Както и да е — пренебрегна Хектор закачките ѝ. — Виж, просто искам да кажа, че го харесвам. Това е.

— Е, аз също — каза Хелън тихо, без да е сигурна какво друго иска да чуе Хектор от нея.

— И не виждам причина да не го харесваш. Всъщност, не виждам причина да не изпитваш към него нещо повече от *харесване*. И това е чудесно — каза Хектор. — Но той е Наследник и на Атина, и на Рим, а ти си Наследница на Династията на Атрей. Знаеш ли какво означава това?

— Ние двамата заедно обединяваме три от четирите Династии — каза Хелън, като се мръщеше.

Тайно се беше надявала, че онова, което беше настроило Лукас срещу Орион, е ревност, но сега, когато се замисли, не беше толкова сигурна. Може би на него не му пукаше дали Хелън е с друг, или не. Може би единственото, което го интересуваше, беше да запази Династиите разделени.

— Не че вие двамата не бихте могли да се погушкате известно време — каза Хектор бързо, изтълкувал погрешно нараненото изражение на Хелън. — Но не бихте могли наистина да...

— Наистина ли, да направим... *какво точно*? — Хелън погледна остро Хектор и скръсти ръце. — Не, продължавай. Умирам да чуя

какво, според наръчника с правилата на Потомците, мога да правя и какво — не с Орион.

— Можеш да се забавляваш — можеш да се забавляваш *много*, ако искаш. Дано не прозвучи грубо, но чувам, че Потомците на Римската Династия особено много ги бива по тази част. Обаче не се сближавай твърде много с него в емоционално отношение, Хелън — каза той сериозно. — Никакви деца, никакво дългосрочно обвързване, и, в името на боговете, не се влюбвай в него. Династиите трябва да останат разделени.

Беше прекалено необичайно да говори за това с Хектор, но в същото време и не беше. Хелън знаеше, че той не я съди, нито ѝ изнася безсмислена лекция: той само искаше онова, което беше най-добро за всички.

— Ние сме просто приятели — отвърна тя с увереност, която не изпитваше напълно. — Никой от двамата ни не иска нищо друго.

Хектор я гледаше изучаващо в продължение на един миг, сякаш я съжаляваше.

— Целият свят може да е влюбен в теб и ти няма дори да забележиш, нали? Например онзи побъркан хлапак, който седи тук само за да може да те зяпа с часове.

— Имаш предвид Зак? — Хелън поклати глава. — Може би преди две години щях да се съглася с теб, но вече не. Зак ме *мрази*.

— Тогава защо се е настанил тук като на бивак в събота вечер? — попита Хектор със съмнение.

Хрумна му някаква мисъл и очите му започнаха да оглеждат бързо наоколо, докато най-накрая се спряха върху плота. Лицето му застина.

— Той знае — прошепна Хектор.

— Невъзможно. Никога не съм му казвала нищо.

— Винаги ли си зарязваш телефона така?

Хектор посочи към плота и наистина, телефонът на Хелън лежеше до парцала, с който беше бърсала. Тя *никога* не оставяше телефона си на видно място, когато беше на работа, особено откакто Орион беше започнал да ѝ праща съобщения.

Хелън се устреми към телефона и го сграбчи, преглеждайки съдържанието на първото нещо, което светна на дисплея. Беше цялата

поредица от текстови съобщения, разменени с Орион, включително планът им да се срещнат в Подземния свят.

Зак сигурно беше откъснал телефона от чантата ѝ и беше прочел съобщенията ѝ. Хелън се взираше в екрана, с ум, застинал от смайване. Как можеше Зак да я предаде така?

— Той беше и на онова състезание по бягане, нали? — Лицето на Хектор беше мрачно, а очите му бяха като две пронизващи цепки. — Видях го в края на гората, докато следеше теб и Клеър. Точно преди Стоте „мистериозно“ да изникнат от дърветата.

— Да, беше там — измънка тя, все още зашеметена. — Имах му доверие! Не достатъчно, за да му разкажа за силите си, но никога не съм мислела, че би направил нещо, за да ми навреди.

— Е, той знае, и сигурно предава сведения на Стоте. Само така може да са ме открили. — Хектор прегледа следващата поредица съобщения и въздъхна тежко. — А сега Стоте ще разберат и за Орион.

Тази мисъл не бе хрумнала на Хелън, но сега, когато Хектор повдигна въпроса, тя изпита прилив на паника. Като Скитник, Орион беше прекарал целия си живот в криене на съществуването си от членовете на Тиванската Династия, а Хелън неволно ги беше отвела право при него. Тя трескаво започна да пише съобщение.

— Непременно му кажи да се отърве от телефона си — добави Хектор, като започна да обикаля около „Новинарския магазин“, проверявайки за някакъв знак за предстояща атака. Хелън обясни на Орион ситуацията толкова бързо, колкото ѝ позволяваха палците.

Орион изобщо не изглеждаше изненадан.

„Още преди да се свържеш с теб, знаех, че в крайна сметка ще ме открият. Не се паникьосвай. Подготвил съм се за това“.

Хелън не можеше да повярва, че е толкова спокоен. Предаде му поредицата съобщения, до които се беше добрал Зак, но той отговори, че всичко, което са си писали в съобщенията, е неразгадаемо за други хора. Добави, че няма как някой да проследи използвания от него телефонен номер до местонахождението му и няколко пъти ѝ повтори, че е в безопасност.

„Те са фанатици. Ще те убият“ — написа тя, неспособна да повярва, че той все още не се приготвяше за тръгване.

„Виж, неслучайно имам 4 (доколкото знаеш) фамилни имена. Довери ми се, ОК? Ще се видим довечера, както сме се разбрали.“

Хелън се усмихна на телефона си, облекчена, че Орион все още беше готов да ѝ помогне. После се ядоса. Орион почти не беше трепнал, когато му каза, че е разкрит. Не знаеше ли колко опасни бяха Стоте братовчеди?

— Какво става? — попита Хектор, когато се върна от проверката на задната уличка и видя буреносното ѝ изражение.

— Той казва, че всичко е уредено.

— Тогава не се тревожи за него. Орион се измъква с хитрост от заговори за убийството му, откакто е проходил. Щом твърди, че е взел нужните предпазни мерки, значи го е направил. — Хектор говореше с такава пълна вяра в способността на Орион да се предпази, че Хелън остана безмълвна. — Просто се съсредоточи върху това, което трябва да направиш — каза той през рамо, като хвърли поглед нагоре и надолу по пустата улица. — Трябва да се върна при Дафна и да ѝ разкажа за това.

— Излизаш *там* навън? — извика Хелън слисано, като скочи, за да го спре. — Но те може да се крият! Нали знаеш, че има нов Повелител на сенките.

— Мисли стратегически, Хелън. Щом Стоте не предприеха своя ход преди минути, когато не подозирах нищо и бях уязвим, това означава, че няма да нападнат тази вечер. Истинският въпрос, който една добра предводителка би си задавала, е защо не идват да ме заловят, когато знаят, че съм точно тук? — Той я измери замислено с поглед.

— Защо ме гледаш така? — попита тя, като посочи Хектор с пръст и присви подозрително очи. — Какво знаеш, което аз не знам?

Хектор се усмихна и поклати глава, сякаш на Хелън напълно ѝ беше убягнало това, което искаше да каже.

— Знам, че много хора разчитат на твоя успех. Той е толкова важен, че са готови да ме оставят да си отида без битка, за да са сигурни, че спускането ти в Подземния свят тази нощ няма да бъде осуетено. — Той отвори вратата към задната уличка и целуна Хелън по челото. — Просто не забравяй, че хората, които наистина те обичат, се нуждаят много повече от *теб*, отколкото от *успеха* ти. Каквото и да планирате двамата с Орион тази нощ, внимавай в Подземния свят, принцесо.

— По дяволите! — изкрещя Хелън.

— Трябваше да се случи нещо ли? — попита Орион с очакване.

Току-що се беше опитала да си представи лицето на Персефона и да телепортира себе си и Орион при царицата. Не бяха се придвижили и на милиметър. Хелън закрачи наоколо в кръг и започна да рита клонките, докато осъзна, че те всъщност бяха мънички, пожълтели кости.

— Защо не може просто *да се получи*? — изстена тя. — Поне веднъж ми се ще да измисля план и той да проработи. Твърде много ли искам?

Орион отвори уста, готвейки се да каже нещо, за да успокои Хелън.

— Разбира се, че не е! Прекъсна го Хелън: гневната ѝ тирада набираще сила. — Но тук долу нищо не се получава! Не действат нито дарбите ни, нито дори географията. Онова езеро там е под наклон! Би трябвало да стане река, но, о, не, не и тук долу! Това би било твърде логично!

— Добре, добре! Печелиш! Нелепо е — съгласи се Орион, като се подсмиваше. Положи длани върху горната част на ръцете ѝ, като я принуди да застане неподвижно и да го погледне в лицето. — Не се тревожи. Ще измислим нещо друго.

— Просто всички разчитат на мен. А аз наистина мислех, че имаме план, знаеш ли? — въздъхна Хелън, а гневът ѝ се бе изпарил. Остави главата си да клюмне напред и да се удари глухо в гърдите на Орион. Беше толкова уморена. Орион я остави да се облекне на него, докато я галеше успокоително по гърба.

— Да ти кажа ли истината? Никога не съм смятал, че ще се получи — каза Орион предпазливо.

— Наистина ли? — Хелън го погледна, изтощена. — Защо не?

— Ами, не си виждала лицето на Персефона — само на картина.

— Но първия път, когато се появих до теб, не бях виждала и твоето лице, не цялото. Представих си само гласа и ръцете ти, и... устата ти. — Хелън се запъна на последната дума, свеждайки неволно очи, за да се възхити на устните му.

— Е, това все пак са истински части от мен — не просто картини — каза Орион тихо, извърщайки поглед. — Във всеки случай, дори не

си сигурна дали изображението на Персефона, което си видяла, е точно.

— И смяташе да споменеш това... кога? — попита Хелън, като го опипа по рамото, за да разсее напрежението с малко хумор. — Защо не каза нещо?

— Защото какво, по дяволите, знам аз? — каза той, сякаш бе очевидно. — Виж, твърдя, че докато не открием какво действа, някои идеи не бива да бъдат отхвърляни. Ще разгадаем това, но само ако не ставаме тесногръди.

Хелън почувства как ѝ поолекна на сърцето. Орион знаеше точно как да се справи с предизвиканите от недоспиването промени в настроението ѝ. По някакъв начин не беше проблем да се държи като самата себе си, когато беше с него, без значение колко скапано се чувстваше.

— Благодаря. — Усмихна му се признателно.

Хелън усещаше под дланта си сърцето на Орион, биещо силно. Дишането му се ускори, всеки дъх се задържаше високо и сковано в дробовите му. Внезапно Хелън осъзна много ясно факта, че той я държеше, и кръстът ѝ се стегна от чувствителност под тежестта на ръцете му. Отмина един напрегнат миг. Хелън имаше чувството, че по някакъв начин Орион чака *нея*. Засмя се нервно, за да прикрие факта, че дишаше точно толкова бързо, колкото него, и се измъкна леко от ръцете му.

— Имаш право. Добре е да останем отворени към всякакви идеи — каза тя, като се отмести на една крачка.

Какво правя, по дяволите? — помисли си тя, като стисна юмруци, докато ноктите ѝ се впиха в дланите.

Това, което правеше, беше, че се *опитваше* да не мисли твърде много за онова, което Хектор беше казал — как можела да „се позабавлява доста“ с един Потомък от Римската Династия. Какво точно означаваше това? В края на краищата, това беше Династията на Афродита...

— Едва ли случайно ти се намират някакви, а? Идеи, имам предвид — продължи тя, като отблъсна мислите си за това точно колко ѝ беше позволено да се забавлява с Орион.

— Всъщност мисля, че може и да имам — каза той, като смени курса толкова бързо, та Хелън се зачуди дали не беше изтълкувала

погрешно ситуацията. Орион се взираше напрегнато в наклоненото езеро, като хапеше долната си устна.

— Слушам — каза тя, просто за да му напомни, че още е там.

Дали наистина *си беше мислил* да я целуне, или тя просто ласкаеше себе си? Хелън го гледаше как леко хапе долната си устна и не знаеше за кой от тези два варианта се надява да е верен.

Защо трябваше Орион да е Наследник? Защо не можеше да е някой невероятен тип, когото току-що бе срещнала, за предпочитане — напълно смъртен, за да може да е изцяло необвързан с тези глупости за Примирието? Щеше да е толкова по-лесно, ако Орион беше просто нормален младеж.

— Знаеш ли, във всичко, което съм чел за Подземния свят, е имало само няколко неща, които се споменават отново и отново — продължи той, в неведение за бушуващите мисли на Хелън. Те сякаш са единствените неща, за които историците са единодушни, че са там през сто процента от времето.

Хелън започна да отмята списъка на пръсти, като изброяваше всички различни неща, които можеха да се вместят в описанието на Орион:

— Добре, точно сега се намираме в Ереб — това безлично небитие. После идват Полята на Асфодел: зловещи. И Тартар: гадост.

— Бил съм в Тартар само веднъж — когато за пръв път се, ъъ, срещнахме — каза Орион, имайки предвид онзи път, когато я беше изтеглил от подвижните пясъци. — И това ми стига.

— Това е и мястото, където са затворени всички титани. Определено не е приятно място да прекараш вечността — каза тя мрачно. — Значи, съществуват Тартар, Ереб, Полята на Асфодел, Елисейските полета — наричани още „рай“. Сигурна съм, че още не съм ги открила. Какво пропускам? О, да, петте реки. *Реките!* — възкликна Хелън, схващайки в последния миг. — Всичко тук долу е свързано с реките, нали?

Като спомен от трескав сън — по-скоро емоция, отколкото образ — Хелън изпита смущаващо чувство за някаква река, но не беше сигурна коя. Щом се опита да насочи ума си право към нея, споменът отплуваше като бледа риба.

— Стикс, Ахерон, всичките. Те в известен смисъл очертават пространството тук долу, нали? — каза замислено Орион, докато

подхващаше тази нова нишка на мисълта. — Могат да ни водят, като пътеки.

— И как точно роди този малък гениален проблясък? — попита Хелън възхитено, а предишната ѝ мисъл се беше изгубила, сякаш никога не е съществувала.

— От това, което каза за любимото си езеро ей там — отвърна той с крива усмивка. — Би трябвало да е река, но не е. Това ме наведе на мисълта, че реките трябва да са различни. Останалите пейзажи тук непрекъснато се сменят, сякаш са взаимно заменяеми. Но реките си остават на мястото. Винаги са тук. Искам да кажа, че дори повечето простосмъртни знаят за река Стикс, нали? Реките присъстват във всеки надежден разказ за Подземния свят, който съм чел, а в повечето книги пише, че в един или друг момент *всички реки се събират*.

— Значи намираме, *която и да е* река и я следваме, и в края на краищата тя ще се срещне с онази, която ни трябва — каза Хелън, като гледаше Орион в очите, без да мига, сякаш ако помръднеше, това щеше да разруши новата надежда, която изпитваше. — Градината на Персефона е до двореца на Хадес, а за двореца се предполага, че се намира близо до река. Намерим ли тази река, можем да открием Персефона.

— Да, но това е цял различен вид проблем. Реката около двореца на Хадес е Флегетон, Реката на Вечния Огън. Сигурен съм, че не е приятно да се разхождаш край бреговете ѝ. — Орион замислено сбърчи чело. — А после тепърва трябва да убедим Персефона да ни помогне да се освободим от Фуриите.

Внезапно Орион отмести поглед от нейния и започна да се оглежда наоколо напрегнато, сякаш чу нещо.

— Какво? — попита Хелън. Хвърли поглед над рамото му, но не видя нищо.

— Нищо. Хайде — каза Орион смутено. Дръпна я за ръката, подтиквайки я да върви нататък.

— Хей, защо се разбърза? Видя ли нещо? — попита Хелън, като подтичваше редом с Орион, но той мълчеше. Виж, просто ми кажи дали има хищни зъби, става ли?

— Чу ли за някаква кражба в „Гети“? — попита той напълно неочаквано.

— А, да — каза Хелън, изненадана, че той внезапно смени темата. — Мислиш ли, че има нещо общо с това, което видя току-що?

— Не знам какво съм видял, но независимо от това, стояхме твърде дълго на едно място — каза той раздразнено. — Не биваше да позволявам това да се случи. Не мога да повярвам, че...

Хелън го зачака да си довърши изречението, но той не го направи. Вместо това продължи да се мръщи, сякаш нещо не беше наред, докато вървеше до нея. Хелън непрекъснато се оглеждаше наоколо, но не виждаше, нито чуваше никаква заплаха.

Дребните кости, осеяли земята, същите, които Хелън така небрежно бе подритвала по-рано, ставаха по-големи на всеки няколко крачки. Когато тя и Орион изминаха няколко метра, скелетите увеличиха размерите си — първо бяха колкото мишки, после — колкото котки, после — с размерите на слонове. Скоро се лутаха сред скелети, многократно по-едри от този на който и да било динозавър. Когато погледна нагоре към масивните калцирани скелети, стърчащи от земята, Хелън изпита чувството, че двамата с Орион вървят през гора от кости.

Извити ребра се извисяваха над тях, като колоните на готическа катедрала. Неравни стави, покрити с разклонени колонии от мъртви и прашни лишеи, лежаха като масивни скални блокове на пътя им. Хелън забеляза, че множество различни анатомии бяха разбъркани, сякаш стотици същества с размерите на небостъргачи бяха умрели, натрупани едни върху други. Мащабът беше толкова увеличен, сякаш гледаше през микроскоп. От нейната перспектива, всяка пора в огромните като секвои кости беше толкова голяма, че те изглеждаха като направени от пластове дантела. Тя прокара ръка по една от решетестите повърхности и хвърли поглед към Орион.

— Знаеш ли какви са били тези създания? — прошепна тя. Орион сведе очи и преглътна.

— Ледените Гиганти. Чел съм истории за това, но никога не съм вярвал, че е истина. Това е прокълнатото място, Хелън.

— Какво се е случило тук? — прошепна тя, толкова изпълнена със страхопочитание от видяното, колкото и от емоционалната реакция на Орион.

— Това е цяло бойно поле, пренесено направо в Подземния свят. Това може да се случи само когато всички войници се бият до смърт.

Ледените Гиганти вече са изчезнали — каза той с безнадежден монотонен глас, който бе толкова нетипичен за него. — Сънувах кошмари за едно друго полесражение като това, пренесено в Подземния свят. Само че, вместо на Ледени гиганти, всички кости принадлежаха на Потомци.

Обикновено усмихнатата му уста беше присвита и неумолима, и Хелън си спомни казаното от Хектор. Орион беше водил тежък живот. Сега тя усети това в него, като тъжна нотка в онова, което иначе трябваше да е радостна песен.

Наклони лице под неговото, докато улови погледа му, притегляйки го по-близо до себе си, разтърси леко ръката му, сякаш за да го събуди.

— Хей — каза тя тихо. — Знаеш ли какво винаги ме е смущавало в уроците по история?

— Какво? — Привидно случайният въпрос на Хелън сепна Орион и го изтръгна от мрачния му унес точно както възнамеряваше тя.

— Говори се само за войни и битки и кой кого завладял. — Хелън обвини двете си ръце около горната част на едната му силна ръка, и отново го поведе. — Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

Лицето му разцъфна в усмивка, когато ѝ позволи да го поведе. Хелън с удоволствие видя как буреносните облаци, които бяха затъмнили лицето му, се проясниха толкова бързо, сякаш тя имаше силата да ги прогони, когато си пожелае.

— Мисля, че за всяка дата на битка, която ни карат да наизустяваме в час по история, би трябвало да ни карат да научаваме поне по две удивителни неща. Например колко хора биват спасявани всяка година от огнеборци, или броят на хората, които са крачили по повърхността на Луната. Знаеш ли кое е ужасното? Дори не знам отговора на тези въпроси.

— Нито пък аз — каза Орион с кротка усмивка.

— А *би трябвало* да знаем това! Ние сме американци!

— Е, официално погледнато, аз съм канадец.

— Достатъчно близко! — каза Хелън, като размаха въодушевено ръка във въздуха. — Мисълта ми е, че, предвид всички тези удивителни неща, на които са способни хората, защо се

съсредоточаваме върху войната? Човешките същества би трябвало да бъдат по-добри.

— Но ти не си човешко същество, не и в действителност, не и *изцяло* човешко същество. Хубаво малко полубожествено създание — изсъска лукав, изпълнен с фалшиво ласкателство глас.

Хелън чу отекващо стържение и ярко проблясване привлече погледа ѝ, докато Орион измъкваше от калъфа един от множеството ножове, които държеше затъкнати под дрехите си. Бутна я зад гърба си и впи пръсти в хълбока ѝ, а голямата му ръка я прикова на място, в случай че се опиташе да направи някоя глупост, например да изскочи и да замахне.

— Ела и се изправи лице в лице с мен — отправи Орион предизвикателство към противника им. Гласът му беше спокоен, леден — сякаш беше очаквал това.

Разгневена на себе си, задето беше толкова безпомощна без мълните си, Хелън твърдо реши да се научи да се бие като простосмъртна веднага щом се върнеше в реалния свят. Ако някога успееше да се върне.

Тънък, бълбукащ смях отекна през гората от кости, и зловещ звук, почти като песен, си проправи с лъкатушене път към тях.

— Едро невръстно полубожествено създание! По-едър от повечето, като ловеца, на когото е кръстен! Искаш ли да се биеш с мен, глупав Небесен Ловец? Внимание! Аз измислих войната, малки красавци, аз я изобретих. Но не, не, Небесният Ловец няма да ме послуша. Ще се бие! И вечно ще я преследва през нощта! Защото, о, колко красива красива красива е тя!

Напевният глас се накъса на звънки изблици детински смях, от който зъбите на Хелън затракаха. Чу се скимтящ звук. Докато Орион кръжеше, за да я предпази, Хелън зърна издължена, върлинеста фигура, която се стрелкаше насам-натам из гробището на Ледения Гигант. Беше мършав, почти гол, и целият изрисуван с тъмносини завъртулки, като някой дивак от Каменната ера.

— Толкова приличаш на моята сестра, на моята любима. Толкова приличаш на Лицето! О! Лицето, което обичаше, което поведе корабите, което проля толкова кръвкръвкръв! Отново, отново! Искам отново да играя играта с хубавите малки божества! — Кикотейки се,

той се стрелна по-близо, опитвайки се да подмами Орион да се отдалечи от Хелън, но Орион не се хвана.

Когато дивакът се приближи, Хелън го огледа по-добре. Ужасена, тя се притисна по-силно към гърба на Орион. Дивакът имаше изпъкнали сиви очи и множество дълги плитчици, които можеше да са били платинено руси или бели, преди да се сплътят от синя индигова боя и съсирена кръв. Кръвта сякаш излизаше с бълбукане от кожата му. Тя течеше от носа и ушите му — дори от *скалта* му, излизаше сякаш от всяка подходяща дупка на пропития му от злоба мозък.

В ръката му имаше нацърбен меч, чиито краища бяха оранжеви от ръжда. Извъртайки се рязко, когато Орион пресрещна един от финтовете на дивака, Хелън го подуши за миг. Повдигна ѝ се от мъртвешката воня. Той миришеше на кисела от страха пот и гниещо месо.

— Арес — прошепна Орион на Хелън през рамо, когато богът хукна, кикотейки се истерично, да се скрие сред костите. — Не се бой, Хелън. Той е страхливец.

— Той е откачен! — прошепна трескаво в отговор Хелън. — Той е напълно и изцяло откачен!

— Повечето от боговете са, макар да съм чувал, че Арес е най-ужасният — каза Орион с утешителна усмивка. — Не се страхувай. Няма да го допусна близо до теб.

— Ъм, Орион? Ако той е бог, не може ли на практика да те смачка? — попита тя тактично.

— Ние не разполагаме с полубожествените си сили тук, така че защо той ще може да използва божествените си сили? — каза той, като сви рамене, сякаш подхвърляше идея. И *той* е този, който бяга от нас. Това обикновено е доста добър знак.

В думите на Орион имаше смисъл, но въпреки това Хелън не се отпусна. Чуваше как лудият бог си тананика, докато се отдалечаваше, подтичвайки. Не звучеше много уплашен от тях.

— Ей, ти там, малко богче! От другите ли се криеш? Провикна се внезапно Арес, на няколкостотин метра от тях. — Толкова неудобно, когато се нуждаеш и от трима ви закуп, за да започна любимата си игра! Скоро, скоро. Засега ще се укротя. Вместо това ще ви гледам как си играете с домашния любимец на чичо ми. Ето го и него, малко богче!

— На кого говори? — прошепна през рамо Орион на Хелън.

— Не знам, но не мисля, че е на нас. Може би му се привиждат разни неща? — предположи тя.

— А може би не. По-рано ми се стори, че видях... — Изречението на Орион бе прекъснато рязко.

Силен вой се разнесе из гората от кости. Беше толкова плътен и висок, че Хелън го почувства как вибрира в гърдите ѝ. Последва втори, после — трети, всеки — по-близо от предишния. Хелън застина съвсем инстинктивно, като бял заек в снега.

— Цербер — гласът на Орион пресекна. Той се съвзе бързо от страха си. — Размърдай се!

Той сграбчи Хелън за ръката и я задърпа, изтръгвайки я рязко от предизвикания от ужаса транс. Двамата хукнаха да си спасяват живота, докато кикотът на Арес отекваше в ушите им.

Прескачаха мъртвите кости, опитвайки се да държат воя зад себе си, докато внимаваха да не попаднат в задънена улица. За щастие костите продължаваха да стават все по-дребни и по-дребни, докато те излизаха с лъкатушене от гората.

— Знаеш ли къде отиваш? — попита задъхано тя. Орион извикателно си, за да я измъкне изпод ръкава на якето си, и погледна златната гривна.

— Сияе, когато съм в близост до изход — извика ѝ в отговор.

Хелън се промъкна покрай една тазова кост, която изглеждаше особено остра, а после хвърли поглед към гривната на Орион. Тя не излъчваше дори най-слабо сияние. Воят на триглавата адска хрътка на Хадес приближаваше все повече с всяка секунда.

— Хелън. Трябва да се събудиш — каза Орион мрачно.

— Никъде не отивам.

— Това не подлежи на обсъждане! — извика ѝ той, истински разгневен. — Събуди се!

Хелън поклати упорито глава. Орион я хвана грубо за ръката, принуждавайки я да спре. Разтърси раменете ѝ и я погледна гневно в очите.

— Събуди се.

— Не. — Тя отвърна гневно на погледа му. — Или си тръгваме заедно, или не мърдам оттук.

Нов разтърсващ гърдите ѝ рев процепи въздуха. И двамата се обърнаха и видяха Цербер, на разстояние по-малко от едно футболно

игрище, тичащ през смаляващото се прикритие на костницата.

При вида му от дъното на гърлото на Хелън излезе странно скимтене. Не знаеше какво беше очаквала — може би питбул или мастиф, с вмъкната глава на доберман, която да завършва триото. Видът на всякаква разпознаваема глава щеше да е утешителен. Но не. Трябваше да се сети, че никое от тези познати, питомни кучета не е съществувало преди цели космически ери, когато се бе пръкнал този звяр.

Цербер беше вълк. Шест метра висок, триглав вълк с челюсти, от които капеше слюнка, и нямаше в тялото си дори една питомна хромозома. Когато едната глава й се озъби, очите се завъртяха назад и се показва бялото им. Едната глава се втрени в Хелън, другите две — в Орион. Заострените шии се изправиха върху общия гръб, а всичките три глави се сведоха заплашително. Една лапа пристъпи безшумно напред, после втора, докато от трите гърла излизаше тътнещо ръмжение.

— ИИИУАУАУАУАА!

Пронизителен вик наруши смъртоносната концентрация на Цербер, последван от дъжд от парченца кости, който се посипа с трополене по най-лявата глава.

И трите глави реагираха мигновено. Цербер се обърна и се впусна в спринт след тайнствения „певец“, зарязвайки Хелън и Орион. Хелън се опита да види кой ги беше спасил, но успя да различи само бледа сянка сред спаружените късове кост.

— Давай-давай-давай! — пришпори я обнадеждено Орион, като я обърна кръгом. Като я хвана за ръката и я стисна здраво, той затича към каменна стена, появила се в далечината. Хелън се съпротивляваше.

— Трябва да се върнем! Не можем да оставим...

— Не съсипвай една прекрасна геройска постъпка с твоя собствена *лоша* такава! — подвикна той, като я теглеше със себе си. — Не е нужно да надминаваш по храброст всички, нали знаеш.

— Не се опитвам да... — понечи да възрази Хелън, но нова поредица гневни излайвания от Цербер я накараха да размисли. Адската хрътка очевидно беше приключила с героя, напяващ йодлери, и отново беше по следите им. Беше време да млъкнат и да бягат.

Хелън и Орион хукнаха презглава към стената, хванати здраво за ръце, докато се насърчаваха взаимно да продължат. И двамата бяха изтощени. Хелън вече беше изгубила бройката на часовете, които бяха прекарвали в Подземния свят, и на километрите, които бяха извървели за това неподдаващо се на изчисляване време. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че венците ѝ боляха, и усещаше краката си отекли и натъртени в ботушите. Орион хриптеше мъчително до нея, сякаш всяко дихание стържеше дробовете му като с шкурка.

Когато погледна надолу към ръката на Орион, с пръсти, здраво преплетени с нейните, Хелън видя как гривната на китката му започва да сияе. С всяка крачка по-близо до стената, подобното на златиста мъгла сияние от гривната се усилваше, докато заблестя около тялото на Орион в ореол от златиста светлина. Хелън откъсна очи от осветеното тяло на Орион, за да види как сияеща пукнатина се оформи между тъмните камъни на стената пред тях.

— Не се бой! Просто продължавай да бягаш — изкрещя той, докато тичаха към стената така, сякаш всеки миг щяха да се блъснат в нея.

Тя чу шляпащия звук от едри лапи да ги настига, докато адската хрътка скъсяваше разстоянието. Земята се разтресе, а въздухът стана горещ и влажен, докато Цербер буквално дишаше във врата на Хелън.

Скалите не се разделиха. Не се отдръпнаха успокояващо встрани, за да дадат път на Хелън и Орион. Вкопчена здраво в ръката на Орион, Хелън се хвърли напред без колебание.

Скочиха през солидната стена, устремиха се през пропаст от празен въздух, и се удариха в нещо, което изглежда бе друга стена. Хелън чу отвратително хрущене, когато слепоочието ѝ се удари в твърдата повърхност. Неспособна да си поеме дъх, Хелън зачака да се хлъзне по стената и да падне на земята, но това така и не стана. Отне ѝ един миг да осъзнае, че гравитацията се беше извъртяла на сто и осемдесет градуса, и че тя вече беше на земята. Лежеше върху леденостуден под на много студено и много тъмно място.

— Хелън? — Разтревоженият глас на Орион се разпиля на късчета в тъмнината и отека по многобройните отделни проходи.

Тя се опита да му отговори, но от устата ѝ излезе единствено хриптещ звук. Когато се опита да вдигне глава, леко ѝ се повдигна. В стомаха ѝ нямаше нищо, което да повърне.

— О, не — чу тя как промълви Орион, докато се тътреше към нея в тъмното. Чу щракащ, стържещ звук, последван от яркооранжев пламък, когато той включи запалка. Беше принудена да затвори очи: знаеше, че иначе със сигурност ще повърне. — О, Хелън, главата ти...

— С-студено — успя да изстене тя, и наистина усещаше студ. Беше дори по-студено, отколкото в спалнята ѝ, а тя не можеше да се повдигне от това студено място. Присви пръстите си и те изглежда можеха да се движат, но по някаква причина ръцете ѝ отказваха да помръднат.

— Знам, Хелън, знам. — Той обикаляше трескаво около нея, но говореше с утешителен шепот, сякаш се опитваше да успокои дете или ранено животно. — Удари си главата доста лошо и още сме на портала — на ничия земя. Не можеш да се изцелиш сама, освен ако не те преместя, ясно?

— 'сно — успя да изхленчи тя. Започваше да обезумява от страх, че крайниците ѝ не реагираха както трябва.

Почувства как Орион подпъхна ръце под проснатото ѝ тяло, усети го как се напруга за един кратък миг, а после почувства как цели лъчи от болка се стрелват от слепоочието към пръстите на краката ѝ.

Орион ѝ шепнеше, докато я изнасяше от студеното място и я внасяше на друго, малко по-топло, но Хелън нямаше представа какво казва той. Беше твърде заета да се опитва да не повърне. Целият свят се накланяше и въртеше, и тя отчаяно копнееше разтърсващите стъпки на Орион да спрат. Всеки път, щом той стъпеше на земята, тя имаше чувството, че стъпва върху главата ѝ. Най-после той се наведе, като я държеше на скута си, и тя чу отново щракването на запалката му.

Изад затворените си клепачи долови топло сияние, когато Орион запали свещ. Хелън почувства как той отметна косата от слепоочието ѝ и се постара да я загърне в якето си, близо до кожата си. След миг тя започна да се чувства малко по-добре.

— Защо ми се гади толкова силно? — попита тя, след като гласът ѝ укрепна.

— Никога ли не си получавала сътресение? — попита той на свой ред: звучеше развеселен. Притисна я по-силно в кратка прегръдка. — Всичко е наред. Вече оздравяваш бързо, сега, когато сме далече от портала. В тази част на пещерата отново имаш силите си на Потомка, така че скоро ще си съвсем добре.

— Хубаво — каза тя с пълна убеденост. Щом Орион ѝ казваше, че ще се оправи, Хелън знаеше, че това ще стане. Само след още няколко секунди се почувства напълно върнала се към нормалното си състояние и се отпусна в ръцете му. Но когато го направи, почувства как той се вдърви.

— Сега трябва да те оставя — каза той внимателно.

— Хм? — попита Хелън, като вдигна очи към неговите. Орион я погледна тъжно.

— Ние сме обратно в света на живите, Хелън. Ще дойдат да ни търсят.

Щом той свърши да говори, от всички страни едновременно се разнесоха жални ридания. Орион оброни глава с измъчено изражение и въздъхна тежко. С едно рязко, мощно движение той преобърна с ритник свещта до тях, и я угаси. Опита се да избута Хелън от скута си, за да може да се изправи и да я отхвърли от себе си във внезапната тъмнина.

Всяко мускулче в тялото на Хелън се скова, възпирайки Орион да се наведе напред и да се изправи. Тя решително простря ръка върху гърдите му, блъсна го назад и праметна крак през него, за да го прикове към земята. Заля я вълна от ярост, докато стискаше хълбоците му между бедрата си.

— Никъде няма да вървиш — каза тя. Гласът ѝ беше нисък и накъсан от омраза.

— Не, Хелън. Недей — изрече умолително Орион, но знаеше, че е твърде късно.

Фуриите бяха обсебили Хелън и ѝ заповядваха да убие Орион.

Зак обиколи острова с колата за последен път, просто за да се увери, че Хектор не го следи, а после се върна на кораба на господаря си. Хектор може и да беше Прокуденик, но все още предаваше сведения на семейство Делос, и Зак не можеше да си позволи да сгреши. Автомедонт щеше да направи нещо много по-ужасно от това да го убие, ако без да иска, отведеше Хектор до базата им на кораба с червените платна.

Изгасвайки двигателя, Зак се загледа в дока, който водеше към изящната яхта, поклащаща се леко върху нощните вълни. Дланите му започнаха да се потят, а стомахът му се сви при мисълта да слезе по онази дъсчена стълба и да докладва подробно на Автомедонт. Прякото докладване беше просто формалност — Зак беше изпратил по имейла на господаря си цялата поредица от съобщения веднага щом ги беше отмъкнал, — но Автомедонт обичаше да напомня на своята пионка, че всяка секунда от неговия ден принадлежи на господаря му.

Зак нямаше как да се измъкне от всичко това. И за всичко бе виновна Хелън. Тази кучка.

Той просто бе искал да разбере какво криеше тя през всичките тези години. Беше се опитал да говори за това с нея насаме, но независимо колко внимателно се беше държал, тя отказваше да му се довери. Ако само му беше обърнала внимание, може би ако беше излязла с него няколко пъти, нищо от това нямаше да се случи.

В крайна сметка Зак получи всички отговори, които искаше — и още много, които не искаше. Автомедонт идваше от епоха, в която единствената разлика между свободния човек и роба беше изборът на момента, а Зак беше на погрешното място в погрешното време.

Зак излезе от колата си и заслиза по дървеното мостче, напомняйки си, че господарят му поне бе показал към него достатъчно уважение, че да бъде честен. Дори му бе възложил важна работа. Трябваше да шпионира предишните си приятели, особено Хелън, и да предава на господаря си всички сведения, които успееше да събере, за

мисията ѝ в Подземния свят. Непочтено, но — хей — поне беше начин да *влезе* в този свят. Хелън беше снобка. А момчетата Делос? До един бяха прекалено заети да се перчат с хубавите си мускули и да спят с всяко готино момиче на острова, че да забележат един нищожен нормален човек като него.

Тази вечер беше изпълнил добре службата си към своя господар, макар че информацията, която бе предоставил, не беше благоприятна. Зак беше доказал, че има и друг оцелял Скитник, а щом имаше двама — Хелън и този нов тип, Орион — тогава можеше да има още много, много повече.

Зак не беше глупак. Не му беше отнело дълго време да проумее политиката или крайната цена. Въздигането на Атлантида щеше да дари Потомците с безсмъртие, а след хилядите години, през които се бяха намирали в задънена улица в отношенията си с боговете Стоте братовчеди бяха твърдо решени да си поискат плячката.

Имаше известни спорове, произтичащи от вечно недоволното семейство Делос, как в резултат от това щяла да започне голяма война, но господарят на Зак му беше обяснил всичко. Войната щеше да бъде наистина лош избор за боговете. Стоте, сдобивайки се с безсмъртие в мига, щом възродяха Атлантида, щяха да превъзхождат числено Дванайсетте Олимпийци с *поне* осемдесет и осем души, а всички знаеха, че в Стоте има повече от сто братовчеди.

Ако олимпийците се опитаха да се борят, щяха да бъдат принудени да се предадат незабавно. Човечеството щеше най-сетне да има богове, които можеха наистина да го разбират, богове, които някога са били смъртни. Може би, за разнообразие, молитвите на хората щяха да получават отговор, вместо да бъдат пренебрегвани.

Това звучеше съвсем смислено на Зак. Разбра, че е на правилната страна.

Просто понякога Зак чуваше господаря си да изрича ужасни неща, например как му се искало всички човеци да изчезнат или да бъдат превърнати в безмозъчни роби, като колония от мравки. Неведнъж Автомедонт беше казвал, че иска *неговият* господар да „заличи целия свят“. Зак никога не беше срещал повелителя на своя господар, и от това, което беше чувал, не искаше и да го среща. Никога.

Щом стъпи на яхтата, Зак чу множество гласове под палубите и долови кисел, гранив мирис, като от вкиснато мляко. Тялото му се присви отвратно от миризмата на посетителите, но той си нареди да не му обръща внимание. Понякога и неговият господар не миришеше както трябва. Макар външно да изглеждаше предимно като човек, Автомедонт имаше външен скелет, вместо кожа, и не дишаше през устата, а през миниатюрни дупчици, скрити по цялата му външна повърхност. Миризмата му не беше човешка — по-скоро на мускус, смесен със сухи листа.

Зак седна на празната в момента горна палуба. Всички останали от Стоте, които бяха дошли на острова с Автомедонт, бяха повикани обратно от Тантал скоро след сблъсъка с Хектор, Лукас и Хелън в гората. Зак не беше сигурен точно защо, но мислеше, че има нещо общо с нападението над Тантал. Каквото и да се беше случило, сигурно е било сериозно, та елитната гвардия на Тантал да обкръжи така колите. Всичко, което Зак знаеше, беше, че сега цял батальон от редиците на Стоте братовчеди се е заел да преследва някаква тайнствена жена по целия свят.

Гласовете отдолу се повишиха леко в знак на несъгласие, а после бързо се смекчиха, когато едната от двете страни отстъпи. Зак беше достатъчно благоразумен да не се намесва, така че зачака на една от пейките от тиково дърво.

Те знаеха, че е там, разбира се. Зак се беше научил, че господарят му може да го чуе, независимо колко тихо се опитваше да ходи. Който и да беше там долу с него, беше също толкова надарен — или високопоставен Потомък, или нещо още по-могъщо. Господарят му не разговаряше с подобен почтителен тон с никое създание, което смяташе за по-низше от себе си, а на тази планета имаше твърде малко създания, които Автомедонт не смяташе за по-низши.

Когато чу как групата под палубата започна да се изкачва, Зак се изправи почтително. След господаря му по стълбите се качваха висока жена и блед млад мъж. Имаха вид на манекени с изящната си красота и блестящите си сиви очи, и се движеха с плавна походка.

Но при по-внимателен оглед, бялото в сивите им очи бе твърде много, и те сякаш се задъхваха, вместо да дишат. Зак се дръпна назад и от недоволното изражение върху лицето на господаря си разбра, че

беше допуснал ужасна грешка. Задъхващата се жена изви глава към Зак, като змия, която фокусира поглед върху набеелязаната жертва.

— На колене, робе! — заповяда Автомедонт.

Зак падна на колене, но продължи да се взира в хипнотично *грозната* жена. Беше му отнело един миг да го осъзнае, но въпреки високия си ръст и острите си черти, тя не беше красив манекен. Беше отблъскваща, а такова беше и прегърбеното, препъващо се момче до нея.

Именно от тях идваше онзи ужасен мирис — на развалено мляко, смесено със сира. От вонята очите му се насълзиха, затова ги затвори. Бурни, безредни чувства закипяха в него. Испита желание да удари някого или да подпали нещо.

— Най-после малко почитителност — изсъска жената.

— Той е непосветен — каза пренебрежително Автомедонт.

— Твърде глупав ли е, за да изпълни дълга си?

— Съвсем не. Родом е от това място и е доста привързан към Лицето — отговори гладко Автомедонт. — Ако това са Тримата Наследници от пророчеството, очаквам мойт роб да се държи точно както ни е нужно. Като завистливо човешко същество.

— Хубаво.

Зак не чу жената и младежът да си тръгват, но когато отвори очи, тях ги нямаше. Останал бе да витае само ужасният мирис. Чувството на безразсъдство го завладя и той се огледа по палубата на кораба за нещо, което да счупи.

Фуриите шепнеха имена и ридяха жаловито.

Хелън се застави да махне ръка от гърдите на Орион и да се отдръпне. Чувстваше го между краката си, но не можеше да го види в непрогледната тъмнина на пещерата. Това помогна. Ако можеше просто да спре да го докосва, щеше да успее да се успокои, а тя *имаше* нужда да се успокои. Беше толкова разгневена, че можеше да се закълне, че усети как земята се разтресе.

Но тя не се отдръпна. Без да е решавала, откри, че впила пръсти в него, вкопчва се в ризата му и го придърпва по-близо до себе си, докато той се опитваше да се отдръпне.

Нов трус разлюля дъното на пещерата под нея и този път тя знаеше, че не си е въобразила. Разтърсването беше толкова силно, че я отблъсна от Орион. Мощно бумтене отекна из пещерата, когато земята се надигна и отново се смъкна с трясък. Тя чу как дъхът на Орион заседна в гърлото му, когато неуспешно се опита да изрече името ѝ. Някак беше успял да се измъкне изпод нея, но Хелън знаеше, че още е близо.

Отчаяно копнееща за малко светлина, Хелън си помисли дали да не призове мълния. Беше жестоко обезводнена, след като толкова дълго бе вървяла с усилие из Подземния свят, и знаеше, че обезводняването ще направи мълниите ѝ твърде нестабилни. Ако не можеше да ги контролира напълно, някоя можеше да избухне от нея с пълна сила и да срути вече отслабената от земетресението пещера. Поясът на Афродита предпазваше Хелън от оръжия, но не и от лоша преценка, а земята можеше да я задуши толкова бързо, колкото морето — да я удави.

— Хелън. Бягай — успя да изрече дрезгаво Орион. — *Моля те.*

Гласът му дращеше по нервите ѝ като нокти по черна дъска, но поне я упъти как да се върне при него.

Спусна се върху него, като го възседна отново и го притисна здраво между коленете си. Почувства как дланите му сграбчват ръцете ѝ над лактите, възпирайки я да обсипе главата му с дъжд от удари. Всяка от ръцете му бе обвита около всяка от китките ѝ в тъмното.

Докато се бореха, Хелън почувства *трета* ръка, безплътна като въздух, но непогрешимо принадлежаща на Орион. Ръката посегна нагоре да докосне гърдите ѝ. Тя се разтресе и потрепери конвулсивно, отдръпвайки се от шока на невъзможното му докосване.

С безгранична нежност третата ръка на Орион премина през дрехите ѝ, през кожата и през костите ѝ. Докосна разклонените като струни нерви, затворени в гръбнака ѝ, после обгърна с длан мястото под гръдната ѝ кост, където започваше смехът ѝ — същото място, което я болеше така ужасно, откакто изгуби Лукас.

Макар Хелън да знаеше, че емоциите ѝ не се дължат на някакъв орган в гърдите ѝ, имаше чувството, че Орион държи центъра на сърцето ѝ в невидимата си ръка.

Тя застина, завладяна от това ново усещане. Орион се надигна и седна под нея: лицата им бяха на сантиметри едно от друго в

тъмнината.

— Не е нужно да се нараняваме взаимно, Хелън — промълви той тихо. Устните му леко докоснаха свръхчувствителното късче кожа между ухото и челюстта ѝ. Финият мъх по бузата на Хелън настръхна и посегна да докосне устата на Орион, сякаш призован от него. Юмруците на Хелън се отпуснаха и паднаха от бойната си поза, смъквайки се неуверено надолу, докато дланите ѝ се отпуснаха върху топлите, набити рамене на Орион.

Вътре в нея третата ръка на Орион се огъваше и се движеше бързо в пет посоки, като пет протегнати пръста. Вътрешното му докосване се разля по всеки от четирите ѝ крайника и накрая петият пръст посегна нагоре да изпълни главата ѝ.

— Никога не бих могъл да те нараня. — Гласът му се пречупи, и истинските му ръце се спуснаха надолу по гърба ѝ, за да обгърнат хълбоците ѝ.

— Не знам какво ми правиш — прошепна Хелън, като се стараеше гласът ѝ да е почти беззвучен, за да не изстене, изхълца или изпищи, без да иска. Не можеше да реши дали вътрешното докосване на Орион беше най-удивителното нещо, което беше изпитвала някога, или беше толкова интимно, че минаваше през насладата и се превръщаше в болка. — Но и аз не искам да те нараня.

— *Те не бива да го правят!*

Настойчив шепот нахлу в пещерата и звукът бързо се усили до крещене. Фуриите кипяха от гняв и за пръв път, откакто Хелън се помнеше, наистина я докоснаха.

Блъскайки се с челата си и с крехките си, покрити с пепел крайници в гърба на Хелън, Фуриите я обградиха. Препъвайки се напред, те дращеха лицето ѝ и дърпаха косата ѝ, вкопчени в нея с острите си малки нокти, за да я откъснат от здравата хватка на Орион.

Хиляда неотмъстени убийства пробляснаха като червени светкавици в мислите на Хелън.

— *Убий го! Убий го веднага!* — съскаха те. — *Той все още е длъжник на Династията на Атрей. Накарай го да плати с кръв!*

Завладяно от Фуриите, сърцето на Хелън се изплъзна от невидимата ръка на Орион и се изпълни с ярост. Тя се хвърли назад и го удари с всичка сила — опитвайки се да забие юмрук в гърлото му.

Целият самоконтрол на Орион се изпари. Фуриите го обсебиха бързо. Той се озъби като животно и се изстреля напред, като сграбчи ръцете на Хелън над лактите и грубо я блъсна и я събори по гръб. Възвърнал силите си на Потомък, той беше по-бърз и по-силен, отколкото тя можеше да си представи. Хектор се беше оказал прав. Орион притежаваше огромна мощ. Хелън се опита да се измъкне изпод него, но беше твърде късно. Сега той имаше надмощие и с едрият си ръст и уменията си с лекота можеше да я задържи притисната към земята.

Рискувайки катастрофално изригване на електричество, Хелън остави един заряд да протече през кожата ѝ. Надяваше се да прати Орион в безсъзнание, но от изтощение пропусна целта, а болезненият шок, който предизвика, само го разгневи още повече. Орион изкрещя и се загърчи в агония, но не я пусна. Когато се съвзе от електрическата буря в главата си, той се облегна тежко на раменете ѝ, като я притисна отново към мокрия под на пещерата, докато от устните ѝ се откъсна задавен болезнен стон.

Тогава Хелън осъзна, че ужасно беше подценила Орион, и че щеше да си плати за това. Все още не го виждаше, но усещаше как се извисява над нея с цялата си маса. Никога досега не беше обръщала внимание колко е едър, вероятно защото никога преди не беше имала причина да се страхува от него. Докато го блъскаше безрезултатно по лицето и гърлото, тя разбра, че няма да спечели тази битка. Беше ранена, обезводнена и изтощена отвъд всякакви граници. Орион щеше да я убие.

Дори не ѝ се налагаше да мисли за това. Знаеше, че по-скоро би предпочела да умре, погребана под хиляда тона отломки, отколкото да му се подчини. Отпусна се и започна да призовава истинска мълния — такава, която щеше с лекота да го убие и най-вероятно да срути пещерата и да убие и нея самата. Но не получи шанс да я запрати.

Внезапно Орион я пусна, отгласна се и се надигна, сякаш се събуждаше от някакъв сън. Тя го чу как трескаво се препъва, отдалечавайки се от нея в тъмнината. Фактът, че не знаеше къде е отишъл, я накара да закопнее отчаяно за малко светлина. Напрягайки слух да чуе нещо в кълтящата тишина, Хелън зачака звук от нова атака.

Ботушите на Орион изскърцаха някъде навън. Фуриите съскаха, призовавайки Хелън от скривалището на Орион. Насочваха я, искаха тя да довърши схватката.

Но сега, когато вече не го докосваше, Хелън се почувства несигурна. Орион не ѝ беше враг, нали? Всъщност тя държеше на него — толкова много, че започваше да се тревожи, че наистина го е наранила. Но непроницаемият мрак на пещерата не разкриваше нищо, независимо колко упорито се опитваше Хелън да се взира през него.

Реши, че трябва да узнае две неща. Първо, дали той беше добре? Второ, ако беше, дали се канеше да я нападне? Съсредоточавайки цялата си останала сила върху поддържането на балансиран заряд, Хелън призова малко кълбо от сияещо електричество в лявата си ръка и го вдигна над главата си. Очите ѝ бързо обходиха назъбените сталактити и сталагмити, докато забеляза Орион. Беше се подпрял с гръб на стената от другата страна на малката пещера, със здраво стиснати очи. По брадичката му се стичаше кръв.

— Ако ще ме убиваш, направи го сега, докато очите ми са затворени. — Плътният му глас прозвуча уверен и овладян, отеквайки надолу по пустите проходи. — Няма да се съпротивлявам.

Призоваването на светлина беше грешка. Сега Хелън видя как трите Фурии скърцат със зъби и забиват нокти в телата си в сенките. Те късаха дрехите си и оставяха тъмночервени подутти следи по бледата си и лепкава кожа.

Хелън се изправи и тръгна бавно към Орион, като робот, като убиец с часовников механизъм, пълен със зъбчати колела вместо с мисли. В главозамайващ пристъп на омраза, тя падна на колене пред него и пхна дясната си ръка под ризата му.

Плъзгайки ръка по колана на Орион, Хелън затърси опипом ножа, за който знаеше, че той държи закачен отзад. Орион навярно се досети какво прави тя, но не се опита да я спре. Хелън измъкна ножа му от калъфа и притисна върха на острието към гърдите му.

— Не искам това — каза тя. Гласът ѝ потрепери, а очите ѝ бяха замъглени от сълзи, които се събраха, преляха, а после рухнаха по горещите ѝ бузи. — Но имам нужда от него.

Орион все така стоеше със затворени очи, с ръце, вкопчени в стената на пещерата. На ледената, блуждаеща светлина от едва овладяното електричество, Хелън го видя как се успокои, сякаш беше

правил това много пъти преди. Призрачно белите крайници и пепеляви коси на Фуриите ту се появяваха, ту изчезваха с премигване от крайчеца на окоето на Хелън.

— И аз я почувствах. Жаждата за кръв — прошепна той, толкова тихо, че Хелън по-скоро разбра какво иска да каже, отколкото чу думите му. — Всичко е наред. Вече съм готов.

— Погледни ме.

Орион отвори яркозелените си очи. Фуриите запищяха.

Момчешко изненадано изражение се прокрадва по лицето му. Той започна да си поема дъх на малки, мъчителни вдишвания, и главата му заклума апатично към Хелън, сантиметър по сантиметър, докато устните му съвсем леко докоснаха нейните. Устата му беше много топла и мека. Като някакъв нов вкус, който не можеше да разпознае напълно, но искаше да го погълне целия, Хелън придърпа долната му устна в устата си, за да отпие по-голяма глътка от него. Улавяйки лицето му в едната си ръка, за да наклони посърващите му устни към своите, тя забеляза нещо лепкаво между пръстите си. Дръпна се назад и погледна надолу.

По ръцете ѝ имаше кръв.

Рязко изтръгната от транса си, Хелън погледна надолу и видя тъмен, мокър кръг да се разстила по ризата на Орион. Видя изненаданото му изражение. Беше го намушкала. А после продължи да натиска върха на острието малко по малко, забивайки го в тялото му, докато се накланяха един към друг. И той безропотно я беше оставил да го направи.

Виждайки какво беше направила, Хелън издърпа със сила острието от гърдите на Орион и го запрати с дрънчене на пода зад гърба си.

Той се хвърли напред с лека въздишка и рухна в коленете ѝ.

Ужасена, Хелън заби пети в хлъзгавата земя и с пълзене се отдалечи от неподвижното тяло на Орион, като при това изгаси кълбото от светлина, което бе призовавала. Гърбът ѝ се удари в един сталагмит и тя остана неподвижна, ослушвайки се за някакъв звук от Орион. Фуриите ѝ нашепваха да стане и да довърши онова, което беше започнала, но тя беше твърде зашеметена да се подчини.

— Орион! — провикна се тя през пещерата.

Щеше да го изнесе — убеждаваше се сама себе си. Острието не беше проникнало чак толкова дълбоко, така че той просто беше в безсъзнание. Нали така? *Правилно* — каза си твърдо тя. Ако той беше прекалено зле, за да се изцели сам, щеше да го отведе при Джейсън и Ариадна, и те можеха да го спасят, знаеше, че могат да го направят. Не я беше грижа колко беше изтощена, колко грамаден беше той, или колко далече трябваше да го отнесе. Орион щеше да оживее, независимо какво ѝ се налагаше да направи.

Но Фуриите... те щяха да внушат дори на състрадателните близнаци желание да убият Орион. Тоест, ако Хелън успееше да устои на Фуриите, докато го носеше обратно към Нантъкет. Как можеше да си вярва, че няма да го нападне след онова, което току-що му беше причинила?

— Орион, отговори ми! — извика Хелън в тъмното. — Не можеш да умреш!

— Е, някой ден ще умра. Но все още не — изстена той. Шепотът на Фуриите се усили. — Трябва да се махнеш оттук.

— Не искам да те оставям. Ранен си.

— Почти съм изцелен. Следвай водата нагоре по склона. Тя ще те изведе оттук. — Орион преглътна мъчително. — Моля те, махни се от мен!

Сега Фуриите говореха на Орион, насочвайки го към Хелън. Тя ги чуваше как го умоляват да я убие. Той издаде отчаян звук и Хелън го усети как се хвърли към нея.

Избягвайки на косъм нападението му, Хелън се освободи от гравитацията и се издигна във въздуха. Щом полетя, можеше да усети и най-слабото движение на въздуха, чак до едва доловимия полъх около висящите от тавана сталактити. Въздушните течения ѝ помогнаха да определи кой път водеше нагоре и извън пещерата.

Усещаше и внезапните пориви на вятъра, предизвиквани от Орион, който размахваше ръце отдолу, докато я търсеше в тъмнината. Ранен или не, Хелън знаеше, че трябва да го остави веднага, иначе никой от двамата нямаше да преживее нощта. Тя излетя вън от пещерата и нагоре през лъкатушещите проходи, докато видя мъждивия проблясък на предутринна светлина при отвора на пещерата.

Хелън се понесе по-нависоко, за да се ориентира. Поглеждайки надолу към все още тъмния пейзаж, видя, че се намираше недалече от

южния бряг на Масачузетс и относително близо до крайбрежието. Обърна се към първите лъчи на изгрева, и се отправи на изток над водната шир.

Някъде над Марта'с Винярд започна да плаче. Непрекъснато си представяше удивеното изражение на Орион, когато го намушка — намушка го, повтаряше си тя шокирано.

От гърдите ѝ се изтръгна ридание и тя покри устата си с ръка. Усети много нереден вкус по устните си и погледна отвратено дланта си. Беше покрита с кръвта на Орион. Наистина едва не го беше *убила* и доказателството за това беше оставило петно върху кожата ѝ. Ако не я беше целунал, щеше вече да е мъртъв.

Хелън се спусна опасно във въздуха над къщата си. Опита се да изчисти миглите си от сълзите, които замръзваха в мига щом набъбнеха в очите ѝ, но те просто продължаваха да идват. Сякаш колкото повече се опитваше да задуши риданията, толкова по-силно се изтръгваха те от нея. Какво беше направил Орион със сърцето ѝ?

Хелън започна да губи контрол върху вятъра и се запремята във въздуха като найлонова торба по време на буря. Спусна се от небето и се устреми право към синия насмолен брезент, който покриваше прозореца на спалнята ѝ.

Отмятайки рязко брезента настрани, тя се спусна в леглото и зарови глава под леденостудената си възглавница, за да заглуши сълзите си. Чуваше как баща ѝ хърка в съседната стая, в блажено неведение, че дъщеря му едва не беше станала убийца.

Хелън заплака възможно най-тихо, но колкото и уморена да беше, отказваше да заспи. Не можеше да понесе мисълта да слезе отново в Подземния свят толкова скоро, макар да знаеше, че няма никакво значение. Този цикъл, в който беше впримчена, беше сякаш безкраен. Какво значение имаше дали ще заспи, или ще остане будна? Нямаше покой за нея, каквото и да правеше.

Зак видя как Хелън повдига синия насмолен брезент над прозореца си и влита под него. Беше виждал господаря си да прави много неща, които бяха физически невъзможни, но да види момиче, което бе познавал цял живот, да *лети*, беше нещо, което му бе трудно да възприеме. Хелън винаги беше приличала на ангел, толкова

красива, че беше болезнено да я гледа, но в полет наистина изглеждаше като богиня. Освен това изглеждаше разстроена. Той се запита какво ли ѝ се беше случило. Каквото и да беше, не беше хубаво. Зак предположи, че все още не беше постигнала успех в Подземния свят.

И как, по дяволите, изобщо се беше измъкнала от къщата? — зачуди се той. После започна да се поти. По някакъв начин Хелън беше изключила лампите в спалнята си, а после около половин час по-късно се беше появила зад него във въздуха. Да не би вече да можеше и да се телепортира? Какво щеше той да каже на господаря си?

Зак знаеше, че трябва да докладва. Обърна се да тръгне към колата си, паркирана надолу по улицата, и подскочи. Автомедонт стоеше зад него, ням като гроб.

— Как се измъкна Наследницата? — попита той спокойно.

— Просто заспа... Не си е тръгвала, кълна се.

— Мога да подуша страха ти — каза Автомедонт, а червените му очи блестяха в тъмното. — Очите ти са твърде бавни, за да я видят. Вече не мога да разчитам на теб за тази задача.

— Господарю, аз...

Автомедонт поклати глава. Това беше достатъчно да затвори устата на Зак.

— Сестрата на моя повелител получи вест от брат си. Почти са готови — продължи Автомедонт с безизразния си и безчувствен тон. — Трябва да се приготвим да заловим Лицето.

— Сестрата на вашия повелител? — попита остро Зак. — Но Пандора е мъртва. Не говорите ли за съпругата на Тантал, Милдред? — Зак рухна на колене, целият въздух излезе изведнъж от дробовете му. Автомедонт го беше ударил с юмрук в корема толкова бързо, че Зак не го беше видял да замахва.

— Задаваш твърде много въпроси — каза Автомедонт.

Зак се задъха и се хвана за корема, вече сигурен, че Автомедонт има друг господар. Вече не работеше за Тантал, и Зак предположи, че това имаше нещо общо с онази висока, нечовешки изглеждаща жена и уродливото момче с нея. Която и да беше, сега тя командваше парада от името на брат си, а брат ѝ беше истинският господар на Автомедонт. Зак знаеше, че Автомедонт му няма достатъчно доверие, за да му каже

за кого работи, но това не означаваше, че той не можеше сам да открие. Просто трябваше да внимава.

— Простете ми, господарю — изхриптя Зак, докато се изправяше, все още превит от болка и кипящ от огорчение. — Ще ви донеса каквото ви е нужно. Дайте ми напътствия.

Устата на Автомедонт се присви конвулсивно, сякаш подушваше неискреното намерение на Зак. Зак се опита да си внуши лоялни мисли. Животът му буквално зависеше от това.

— Въже, кол и бронзов мангал. Знаеш ли какво е мангал?

— Церемониален съд за горене. Използван за разпалване на въглища или огън — повтори безжизнено Зак. Господарят му кимна веднъж.

— Дръж всички тези неща под ръка. Когато му дойде времето, всичко ще се случи *много* бързо.

Когато се надигна и седна, Хелън разтърка пулсиращата си глава и забеляза, че още бе покрита с кръв и мръсотия. Кожата ѝ беше мазна и чувствителна на допир от недоспиването, и усещаше лицето си сгорещено, макар да знаеше, че спалнята ѝ е буквално смразяващо студена. Върху чашата с вода на нощното ѝ шкафче имаше бодлив пласт лед.

Заставяйки се да се измъкне от леглото, тя влезе със залитане под душа и застана там, опитвайки се да забрави как я беше гледал Орион, колко объркан беше изглеждал. Думата *намушкване* непрекъснато отекваше във вътрешността на работещия ѝ с прекъсване ум, объркващо съчетана със спомена за това, как я беше докосвал.

Хелън знаеше, че Орион може да контролира сърцата, но нищо не би могло да я подготви за чувството, което беше изпитала, когато той протегна ръка и я докосна отвътре. Беше донякъде болезнено, но по хубав начин — по *най-хубавия* начин, осъзна Хелън. Горещото ѝ лице се сгорещи още повече и тя стисна здраво очи и застана точно под шибащата струя. За миг ѝ се струваше, че Орион можеше да ѝ направи каквото поиска, и тя знаеше, че щеше да му позволи. По-лошо — подозираше, че каквото и да поискаше от нея, би могъл да я накара да изпита и наслада от него.

— Хелън! — изкрещя Джери, изтръгвайки я рязко от живите ѝ мисли. Наричаше я „Хелън“ само когато беше наистина вбесен. — Защо в тази *проклета* къща е толкова дяволски студено... *проклятие!*

„Това е“, помисли си Хелън, „Най-накрая ядосах баща си толкова много, че направо забрави да говори английски.“

Джери дойде до вратата на банята и започна да ѝ крещи. Представи си го отвън, как сочи ожесточено с пръст към вратата, докато не се вбеси толкова много, че започна да обърква думи от рода на „безотговорна“ и „невнимателна“ и да казва неща като „без внимателна“.

Хелън спря крановете и се вмъкна в една хавлия, все още мокра. Дръпна вратата и отправи спокоен поглед към баща си. Каквото и да се беше канил Джери да изкрещи, то заглъхна със скимтящ звук, веднага щом видя лицето ѝ.

— Татко — каза тя внимателно, застанала опасно близо до ръба на емоционалните си задръжки. — *Това* е положението. Вече се обадох на господин Танис в железарията и той се отби в *петък* да вземе мерки за прозореца. *После* направи поръчка в една работилница за стъкла в Кейп, защото тази къща е толкова стара, че *нищо* една от частите, които ни трябва, не е стандартен размер. Трябва да почакаме работилницата в Кейп Код да *направи* прозореца, да го *докара*, и господин Танис ще дойде и ще го постави. Но дотогава в спалнята ми ще е *отвратително смразяващо студено*, ясно?

— Ясно! — каза той, като се отдръпна от внезапния гневен пристъп на Хелън. — Стига да се погрижиш за това.

— Грижа се!

— Хубаво! — Той пристъпи тромаво от крак на крак и я погледна с разкаяно изражение. — Сега, какво искаш за закуска?

Хелън му се усмихна, признателна, че — ако си послужеше с клишето за „подхвърлянето на прага“ — Дафна бе избрала да я подхвърли именно на прага на Джери.

— Тиквени палачинки? — каза тя и подсмръкна. Избърса течация си нос в ръкава на хавлията си като малко дете.

— Болна ли си? Какво ти е, Лен? Изглеждаш, сякаш си била до ада и обратно.

Хелън се засмя, устоявайки на изкушението да му каже колко близко до целта е предположението му. Внезапният ѝ смях само обърка

Джери още повече. Той отстъпи заднешком с леко озадачено изражение на лицето и слезе на долния етаж да ѝ направи палачинки.

След като навлече дебел вълнен пуловер и още по-дебели вълнени чорапи, Хелън отиде при него в кухнята и му помогна. В продължение на около час тя и баща ѝ просто се мотаеха, ядяха и четяха неделния вестник. Всеки път, щом мисълта за Орион изникнеше в ума ѝ, тя се опитваше да я изтика встрани.

Не можеше да си позволи да се привърже твърде много към него. Знаеше това. Но някои подробности непрекъснато изплуваха и изпълваха представите ѝ — единствената бенка, надвиснала като тъмна сълза върху извивката на дясната му буза; острата, триъгълна форма на резците му, когато се усмихваше. Защо още не беше пратил съобщение?

— Ще ходиш ли у Кейт по-късно? — попита тя баща си, за да отклони ума си от Орион.

— Е, аз исках да те питам пръв — отговори той. — Ще ходиш ли у Люк?

Хелън спря да диша за миг, овладя се, и се опита да се престори, че стомахът ѝ не се е свил. За миг се опита да възрази на гласа в главата си, който нашепваше думата „невярна“. С Лукас не бяха заедно. Какво значение имаше дали си мисли за Орион?

— Ще ходя при *Ариадна*, татко. С нея имаме работа, така че върви у Кейт. Няма да съм тук.

— Нов училищен проект? — попита той толкова невинно, че Хелън разбра, че не ѝ вярва.

— Всъщност, не — призна Хелън. Беше твърде уморена, за да продължи да поддържа всички лъжи, и реши, че ще опита за разнообразие да каже частица от истината: — Тя ми дава уроци по самоотбрана.

— Наистина ли? — възкликна той, напълно потресен. — Защо?

— Искам да се науча да се защитавам.

Докато го изричаше, Хелън си даде сметка колко вярно беше. Не можеше да прекара остатъка от живота си, като се крие зад други хора. Най-накрая щеше да остане без защитници — особено ако продължаваше да ги намушква в гърдите.

Досега Орион трябваше вече да е пратил съобщение. Къде ли беше?

— О! Добре. — Джери се навъси, докато си събираше мислите. — Лени, предавам се. Двамата с Лукас излизате ли или не? Защото аз не мога да го проумея, Кейт не може да го проумее, а ти изглеждаш наистина нещастна. Предполагам, че двамата сте скъсали, но ако да, тогава защо? Той направи ли ти нещо?

— Не е направил нищо, татко. Нещата изобщо не са такива — измънка Хелън. Все още не беше в състояние да изрече името на Лукас. — Ние сме просто приятели.

— Приятели. Сериозно? Лени, приличаш на жив мъртвец.

Хелън потисна един изблик на горчив смях и сви рамене:

— Може би имам грип или нещо от този род. Не се тревожи, ще го превъзмогна.

— За грипа ли говориш или за Лукас?

Телефонът на Хелън избръмча. Тя се хвърли към него — *Орион!* — но беше Клеър, която я питаше къде е.

— Сега пък какво има? — попита Джери.

— А? Нищо — отвърна Хелън, все още втренчена в телефона. Защо Орион още не ѝ беше пратил съобщение?

— Изглеждаш разочарована.

— Трябва да вървя. Клеър се задава по улицата — излъга тя, пренебрегвайки коментара на баща си, че е разочарована — не беше, каза си тя. Беше разтревожена, а това беше различно.

Какво ѝ беше направил Орион? Знаеше, че това не е нормално. Имаше чувството, че мозъкът ѝ е бил отвлечен, и очевидно кожата ѝ го беше придружила. Все още *чувстваше* ръцете му върху себе си, и знаеше, че това не е просто плод на въображението ѝ. Усещаше точки на натиск отзад в кръста ти, сякаш пръстите му я притискаха. Чувстваше как той обвива хълбоците ѝ, как я притегля по-плътно към себе си, макар да знаеше, че той е на километри от нея във вътрешността на континента.

Протегна ръка, за да се закрепи, и преброи до три. Чувството, че ръцете му са върху хълбоците ѝ намаля, но не изчезна напълно. Бързайки да се махне от толкова многобройните невъзможни усещания, тя целуна баща си за „довиждане“, сложи си обувките и палтото, и забързано излезе от къщата.

Стъпалата заплуваха пред нея и във вентреца се понесе познат аромат. Хелън се завъртя на пета и изви глава, за да открие откъде

идва. Изгубила ориентация, тя падна на колене и протегна ръце, като опипваше наоколо, сякаш беше с вързани очи. Нещо беше ужасно не наред с очите ѝ. Небето пред нея изглеждаше неравно, сякаш беше разкъсано, а после — набързо съшито наново, с един-два милиметра накриво.

Хелън почувства топлина — прекрасна, успокояваща топлина в море от студ. Някакво невидимо слънце я топлеше съвсем леко. Тя затвори очи и протегна длан да докосне топлината, която висеше на една сянка разстояние, но когато посегна да я докосне, тя се оттече в студения октомврийски въздух и изчезна.

Горещи сълзи опариха разфокусираните очи на Хелън. Почувства се, сякаш току-що ѝ бяха отказали нещо, от което отчаяно се нуждаеше. Тя замахна с ръце към празния въздух, но там нямаше нищо.

Ела при мен, Безсънна. Липсва ми прегръдката ти.

Хелън застина и се огледа наоколо. Беше чула някакъв мъж да шепне — но откъде?

Звукът беше дошъл от вътрешността на собствения ѝ ум, но гласът определено не беше нейният. Беше прозвучал толкова успокояващо. На Хелън ѝ се искаше да го чуе отново.

Надигайки се на колене, тя смутено огледа прозорците на съседите, надявайки се, че никой от тях не я е видял. Не знаеше как да обясни внезапния си изблик на когото и да било, най-малко пък — на себе си. През ума ѝ мина ужасяваща мисъл. Замъгленото зрение, нарушеното равновесие и внезапните горещи и студени вълни бяха все познати странични ефекти на недоспиването. Проблемите с паметта — също. Възможно беше да си е въобразила всичко, включително и гласа.

Хелън знаеше, че не може да си позволи да се паникьоса. Отърси се от страха. Притичвайки надолу по улицата, тя се увери, че никой не я гледа, и после се издигна във въздуха. Мигове по-късно се приземи върху арената на семейство Делос, точно до Ариадна и Мат, които вече бяха започнали тренировка. Мат изпищя като малко момиче.

— Какво, по дяволите, Лени? — Той задрапа из пясъка, за да си върне изгубената опора. — Ти току-що падна от проклетото небе!

— Съжалявам! Не съобразих — извини се Хелън.

Беше забравила, че Мат никога не я бе виждал да лети, но беше толкова изненадана, че Мат и Ариадна се упражняват открито, че беше

забравила да се спусне за леко кацане. Готвеше се да попита дали Мат по някакъв начин беше убедил бащата на Ариадна, че трябва да го обучат, когато чу Клеър да се смее в ъгъла.

— Боже, Мат! От пети клас не съм те чувала да вземаш такъв висок тон. — Клеър притисна книгата с кожена подвързия, която четеше, към гърдите си, докато се тресеше от смях.

— Ха. Ха. — Очевидно точно в този момент Мат не беше настроен да търпи закачки. Той се обърна към Хелън със строго изражение: — Какво правиш тук, Лен? Не трябва ли да си в библиотеката с Касандра?

— Какъв е смисълът? Клеър е десет пъти по-добра в проучванията от мен. Само ще ѝ се пречкам, като измъквам от библиотеката книги, които не разбирам и наполовина толкова добре като нея. — Хелън направи изразителен жест към Клеър, които някак успя да се поклони великодушно, както продължаваше да си седи. — Точно в момента проучванията не са това, което ми трябва. Имам нужда от Ариадна, за да ме обучи.

Ариадна погледна към Хелън със съмнение:

— Хелън? Знаеш, че те обожавам, и така нататък, но *никак* не си падам по идеята да бъда убита от електрически удар. Защо не отлетиш до континента и не си намериш едно хубаво дърво, което да подпалиш, и ще обявим равен резултат?

— Не ме разбирате — каза настойчиво Хелън.

Всички погледи се обърнаха към нея и тя застина. За миг осъзна, че може да звучи твърде силно, може би дори малко плашещо, когато се ядосаше. Погледна надолу и видя, че ръцете ѝ синееха от статично електричество, и незабавно угаси зараждащата се мълния. Разтърсвайки глава, за да я проясни, Хелън отново насочи блуждаещото си внимание и се успокои. Знаеше, че умът ѝ вече не беше напълно „заземен“ и че трябваше да внимава.

— Обясни ни го тогава. Какво не разбираме? — попита сериозно Ариадна.

— Трябва да се науча да водя близък бой без силите си. Трябва да съм в състояние да побежда някой поне толкова едър и силен като Мат, без да изгубя и грам от силите си на Потомка или някоя от другите си дарби.

— Има ли причина за това? — попита Клеър направо.

— Миналата нощ в Подземния свят с Орион се натъкнахме на Арес.

Слисани погледи обходиха арената. Замъгленият ум на Хелън си даде сметка с няколко часа закъснение, че вероятно е трябвало да се обади на някого или да предупреди някого за цялата история с Арес. Да срещнеш бог, беше наистина голяма работа. Беше толкова затормозена от онова, което се беше случило между нея и Орион в пещерата, че дори не се беше замислила за евентуалните последици от случилото се *преди* това, когато двамата бяха още в Подземния свят.

Случилото се между тях беше по-важно за Хелън от някакъв бог, особено сега, когато започваше да подозира, че Орион я отбягва нарочно. И въпреки това, трябваше да се сети да каже на някого за Арес. *Защо вече не мога да контролирам мислите си?* — зачуди се Хелън със замъглен ум.

Защото имаш нужда от мен. Ела. Мога да те даря с най-сладките сънища.

Хелън се завъртя в кръг и потърси с поглед източника на гласа. След едно завъртане стана ясно, че гласът отново звучи само в ума ѝ. Тя си пое дъх няколко пъти и тръсна глава, за да я проясни от всички висящи из нея паяжини, които прокарваха ярки, призрачни пътеки през очите ѝ.

— Хелън? Добре ли си? — попита Ариадна, като докосна леко лакътя на Хелън с ръцете си на Лечителка. Хелън се усмихна в отговор на любезността ѝ, но отдръпна ръка.

— Арес избяга от Орион, защото е очевидно, че той умее да се бие, със или без силите си, но аз не умея — каза Хелън, като успяваше да задържи погледа си фокусиран единствено със силата на волята си. — Трябва да се науча как да се изправя срещу Арес сама.

Особено сега, когато Орион я мразеше и не искаше да я вижда никога повече. Когато си помисли как ще се върне в Подземния свят без Орион, едва се сдържа да не се просълзи.

— Арес. Тоест, Арес, богът на войната? — Клеър сякаш искаше да се увери напълно, че всички говорят за едно и също.

— Да — каза Хелън, като кимна със съжаление.

— Е, какво се случи? — изкрещя Мат раздразнено. — Говори ли с него?

— Не беше като нормален разговор или нещо от този род. Той е луд, Мат — и имам предвид наистина *откачен*. Говореше, сякаш рецитираше поезия или нещо подобно, и от най-странни места по тялото му течеше кръв. Дори *косата* му кървеше, ако можеш да си го представиш, и мисля, че никаква част от тази кръв не беше негова. — Хелън погледна надолу и видя, че пръстите ѝ вибрират. Цялата се тресеше.

На ярката дневна светлина Хелън внезапно се зачуди дали си беше въобразила цялата среща с Арес. Всичко около нея изглеждаше толкова реално, но сякаш беше фалшиво. Цветовете бяха прекалено наситени, а гласовете се забиваха в ушите ѝ, сякаш до един бяха твърде високи и разтърсващи. Сякаш обкръжението ѝ внезапно се беше превърнало в декор на бродуейски мюзикъл, и Хелън беше единствената, която стоеше достатъчно навътре във фона на сцената, за да види, че светът е направен от боя и шперплат.

— Доколкото можем да разберем, в Подземния свят Арес е толкова смъртен, колкото и ние. — Тя се опитваше да надвика всички мисли в главата си. — Но въпреки това е едър и умее да се бие. Не мога да се отбранявам срещу него, ако не съм по-обучена. Трябва да ме научиш, Ари. Ще го направиш ли?

— Ще трябва ти да ѝ бъдеш спаринг-партньор, за да мога да я уча — тихо каза Ариадна на Мат. — Навит ли си за това?

— Вероятно не. Но въпреки това, да го направим — отвърна той.

— Долу в клетката — заяви Ариадна тържествено. — Мат. Ще трябва да се преоблечеш в „ги“^[1]. Не искам да изпоцапаш с кръв всекидневните си дрехи.

Докато Хелън и Мат тренираха, Клеър влезе вътре да съобщи на останалите от семейство Делос за срещата на Хелън с Арес и може би да се опитат да измислят някакъв план. Мат и Хелън тренираха с часове, а Ариадна не беше особено мила. Неведнъж на Хелън ѝ се стори, че сладката ѝ, деликатна приятелка е истинско отражение на Хектор в целия му блясък на строеви сержант, който обучава новобранци.

Не беше лесно да удрия Мат. Той носеше защитно облекло, така че не пострада, но въпреки това Хелън се отдръпваше по-често, отколкото беше редно. Всеки път се тревожеше, че ще го нарани. Тази

мисъл я връщаше към спомена как беше наранила Орион, и вината я заливаше.

Фуриите я бяха накарали да го направи. Не го беше искала наистина, когато намушка Орион, — напомни си тя многократно. Макар че в момента, когато стоеше на колене пред него, беше искала да го убие. Всъщност имаше само още един човек, към когото беше изпитвала такова завладяващо чувство.

Това са Фуриите, помисли си Хелън твърдо. Това е инстинкт, не е истинска емоция.

Но ако инстинктивният ѝ порив беше толкова ужасен, как можеше да има доверие на себе си? Сякаш всичко, което желаше инстинктивно, беше или неморално, или щеше да нарани някого, или просто смъртоносно погрешно. Нямаше представа какво да прави по-нататък.

Твърде уморена, за да повдигне ръце, Хелън отпусна китки. Мат я удари с юмрук в лицето.

— Уф, Лени! Без мълнията си наистина не ставаш за нищо — изкрещя Клеър, когато влезе през вратата.

— Благодаря, Гиг — каза Хелън саркастично, като се надигна неохотно, след като бе паднала по задник. — Какво казаха Касандра и Джейсън?

— Че ще се опитат да го разгадаят. — Клеър направи гримаса. Да бъда ли честна? Мисля, че никой няма понятие какво да прави по-нататък.

— Страхотно — каза Хелън, докато Мат я дръпна за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Хайде — каза той, за да я окуражи. — Отново на работа.

Хелън не искаше да тренира повече, но знаеше, че Мат е прав. Времето беше недостатъчно. Всички знаеха, че в края на краищата Хелън ще трябва да си легне, а изглеждаше, сякаш тя имаше нужда от всичко наведнъж... бойни умения, планове как да се справи с Арес, теории за това какво прави той там долу.

Необходимо ѝ беше всички да се съберат и да ѝ изяснят определени неща, иначе задачата никога нямаше да бъде изпълнена. Въпреки това Хелън се чувстваше отговорна, сякаш именно тя трябваше да се справи с това.

Един глас в главата ѝ, чието звучене подозрително наподобяваше този на Хектор, ѝ припомни, че даването на права и пълномощия е едно от най-важните умения, които един пълководец трябваше да усвои.

Откога пък съм пълководец? — помисли си Хелън печално. В този момент би дала всичко, за да може да се обади на Хектор и да го помоли за съвет, или да прати есемес на Орион и да си размени с него някоя и друга шега. А Лукас... тук Хелън спря.

Лукас ѝ беше нужен заради хиляди неща, нито едно, от които нямаше никога да получи. Защо не можеше просто да ги има в живота си? Защо всичко трябваше да бъде толкова сложно?

— Съсредоточи се! — рязко нареди Ариадна.

Мат видя преимущество и се стрелна, като подкоси краката на Хелън и я събори. Гърбът ѝ се стовари върху тепиха и Хелън се втренчи нагоре към голата крушка над клетката, мислейки си къде се беше отклонило вниманието ѝ. В един ярък проблясък изброи всички погрешни стъпки, които я бяха довели до това място.

Първо: Хектор — знаеше, че той беше станал Прокуденик по нейна вина. Трябваше да му попречи да убие Креон. Но понеже тя толкова се страхуваше от тъмнината, създадена от Повелителя на сенките, Хектор беше принуден да убие *нейния* враг вместо нея. Сега Хектор беше прокуден.

Второ: Орион — той се беше съпротивлявал на Фуриите, когато можеше да я убие с лекота. В отплата тя го бе намушкала в гърдите. Сега започваше да изглежда, че го е изгубила. Тази мисъл ѝ причини толкова дълбока болка, че тя ахна и се отдръпна от нея.

Последно: Лукас. Винаги Лукас.

Дори само мисълта за името му сякаш накара бушуващите мисли на Хелън да спрат. Никаква друга мисъл не посмя да я последва. За един кратък миг на яснота, нямаше нищо друго, освен името му, разчистващо ярка пътека през претоварения ѝ ум.

— Лени? Добре ли си? — попита Мат нервно. Хелън осъзна, че все още лежи по гръб, замислена.

— Фантастично — каза тя, като попиваше устната си, която току-що се бе подула след неговия удар. Тя погледна Мат, застанал над нея с все още вдигнати и готови за бой юмруци. — Знаеш ли какво, Мат? Почваш доста да задобряваш.

Мат забели очи и се отдалечи с отвратено изражение на лицето, сякаш мислеше, че Хелън го дразни нарочно. Но не беше така. Той беше понатрупал мускули през последните няколко седмици и сега стойката му беше като на боец, а не като на състезател по голф. Ако Хелън присвиеше очи и забравеше, че гледа Мат, той изглеждаше як. И доста привлекателен, трябваше да признае, макар че ѝ беше неприятно да мисли за Мат по друг начин, освен като за брат.

— Смяташ ли да станеш или приключи за днес? — бодро подвижна Клеър към проснатото тяло на Хелън.

— Да, мисля, че приключих — каза Хелън, като гледаше към тавана.

— Хубаво, защото имаш цял куп есемеси от Орион — каза Клеър, преглеждайки ги, без да се стеснява. — Олеле, изглежда наистина разстроен. Какво се е случило?

Клеър не успя да довърши въпроса. Хелън излетя от клетката и дръпна телефона си.

Орион ѝ беше оставил около половин дузина есемеси. Започваха забавно, сякаш искаше да разведри ситуацията, а след това ставаха все по-сериозни. Предпоследното изпратено съобщение гласеше: *Можем да забравим за това, нали?*

А десет минути след това беше изпратил: *Предполагам, че станалото снощи развали сделката.*

— Какво е станало нощес? — попита Клеър, като четеше през рамото на Хелън. — Вие двамата да не би...? — Тя млъкна рязко, когато видя очите на Хелън да пламват от гняв.

— Какво? Какво искаш да попиташ, Гиг? — каза Хелън, главно за да скрие смущението си. Не искаше да говори за това как я беше докоснал Орион, дори не и с Клеър. Това беше нещо лично, но, по-важно, можеше да ги настрои срещу Орион.

Всички знаеха правилата относно Примирието. Щяха да са против тя да вижда отново Орион, ако сметнеха, че е твърде привързана към него. Но привързана или не, Хелън не знаеше дали може да продължи в Подземния свят без него. Нуждаеше се от него. Просто се надяваше, заради всички тях, че не се нуждае от него прекалено много.

— Клеър не искаше да каже нищо лошо, Хелън — каза спокойно Мат. — Просто сме загрижени. От реакцията ти на съобщенията му е

очевидно, че двамата сте се сближили.

— Знаете ли какво? Втръсна ми от всички потайни многозначителни погледи, които ми хвърляте всеки път щом Орион ми прати съобщение — каза отбранително Хелън. — *Разбира се*, че се сближаваме! Дватамина минаваме заедно през ада. Буквално през ада, схващате ли? А миналата нощ беше тежка — наистина тежка. След онова, което направих, не знаех дали изобщо някога ще получа отново вест от него.

— Какво стана? — попита Мат спокойно, когато чу гласа на Хелън да пресеква от вълнение. Тя се овладя и продължи.

Хелън им разказа всичко за Цербер, за тайнствения човек, който беше отклонил вниманието му, и как тя и Орион бяха побягнали към портала, за да се спасят. После, с мрачен монотонен глас, описа как бяха видели Фуриите.

— Той им се съпротивляваше, но предполагам, че аз не бях достатъчно силна — призна тя. — Погледнах го в очите и го намушках със собствения му нож. И го направих бавно.

Докато го целувах, добави Хелън мислено, но никога не би го изрекла на глас.

Всички се втренчиха в нея, напълно потресени. Сълзи на вина избиха от очите ѝ и тя ги изтри гневно: искаше ѝ се да може също така лесно да изтрие и образа на Орион. Беше толкова изненадан и наранен. И то, защото тя го беше предала.

— Да, знам. Аз съм ужасен човек. Сега ще ми дадете ли един миг да отговоря на съобщенията му?

Тримата се опитаха да ѝ кажат, че не е паднала в очите им, че не е виновна, задето е нападнала Орион, но Хелън им обърна гръб и съсредоточи вниманието си върху телефона. Имаше много по-голяма нужда да се свърже отново с Орион, отколкото от това, добронамерените ѝ приятели да успокоят чувството ѝ за вина.

Толкова съжалявам, написа Хелън. *Моля те, моля те, моля те, прости ми!*

Зачака. Не последва никакъв отговор. Тя започна да превърта другите съобщения, които беше оставил, и от това, което прочете, не ѝ се стори, че Орион звучи ядосано, но може би беше имал време да помисли за случилото се и да промени решението си. Можеше да не го

види никога повече. Отчаяна, тя изпрати истинска вихрушка от съобщения:

Кълна се, че ако не ми простиш, няма да спя никога повече.

Орион? Поне ми отговори.

Моля те, кажи нещо.

Хелън се взираше в екрана на телефона си след всяко съобщение, очаквайки отговор, но такъв нямаше. След като няколко минути не се случи нищо, тя седна на пода, напълно изтощена. Цялото ѝ тяло беше сгорещено и разтреперано, и усещаше главата си така, сякаш някой с едри масивни ръце беше сграбчил лицето ѝ.

— Все още нищо от Орион? — попита Ариадна. Хелън поклати глава и разтри очи. Откога се взираше в екрана? Когато се огледа наоколо, забеляза, че Джейсън и Касандра бяха дошли при тях в помещението за тренировки. Тя разтри лице и потрепери: изведнъж ѝ стана много студено.

— Трябва да ни разкажеш за онази суматоха за отвличане на вниманието, която е отклонила Цербер от следите ви — каза Касандра.

— Не видяхме кой беше — отговори Хелън. — Но ще ти кажа, че който и да беше, наистина го бива в тиролското пеене.

— Просто изглежда невъзможно — каза Касандра със съмнение.

— Може да е била някоя от онези харпии? — предположи внимателно Джейсън.

— Не беше харпия, Джейсън. Беше глас на човек, който рискуваше да бъде изяден от огромен, триглав вълк, за да ни помогне. Знам, че звучи откачено — но Орион също го чу. Не беше илюзия.

И аз не съм илюзия, красавице. Чакам те.

Хелън седна по-изправена, с наклонена на една страна глава, опитвайки да открие откъде идва гласът. Беше очевидно, че никой друг не го беше чул.

— Ще дойдеш ли с нас в библиотеката, Хелън? — Касандра зададе въпроса по такъв начин, че той прозвуча почти като заповед. — С Джейсън искаме да говорим с теб.

Джейсън кимна рязко на Ариадна, когато мина покрай нея. Устните му бяха здраво стиснати в знак на раздразнение. Хелън забеляза, че той дори не погледна Клеър и Мат; просто ги подмина студено. Когато хвърли поглед назад през рамо, Хелън видя Клеър да се взира в Джейсън, докато той се отдалечаваше от нея. Имаше вид,

сякаш ѝ се искаше или да му извика, или да се разплаче. Хелън се досети, че между тримата се беше случило нещо и че то имаше нещо общо с факта колко открито Ариадна обучаваше Мат сега.

Качиха се горе в библиотеката. През големите остъклени врати, от които се разкриваше изглед към океана, Хелън видя, че е паднал здрач. Умираще още един ден, но за Хелън това беше просто промяна в светлината.

Загледа се към оловносивия хоризонт, докато той ставаше по-тъмен, после — по-светъл, и после — отново по-тъмен, променяйки се от морето към небето, и си помисли колко много приличаха променящите се нюанси на сивото от нейното възприятие за деня и нощта. Всичко ѝ се струваше като абсурдна смесица от черно и бяло.

Скоро щеше да е принудена да заспи. Дори и ако Орион откажеше да я види отново, Хелън знаеше, че в края на краищата ще затвори очи и ще се върне там. Сама.

— Хелън? — Касандра звучеше разтревожено.

Хелън осъзна, че умът ѝ отново се беше залутал и се зачуди колко ли време се беше взирала през прозореца.

— Искали сте да говорите с мен? — попита тя, като се опита да звучи нормално. Носът ѝ беше запушен и пак започваше да тече. Джейсън и Касандра се спогледаха, сякаш не бяха решили кой ще говори пръв.

— Питаме се как се чувстваш — каза Касандра накрая.

— И по-добре съм се чувствала. — Хелън премести поглед между двамата, долавяйки нещо подозрително.

— Би ли искала да те прегледам? — попита Джейсън внимателно. — Може да успее да помогна.

— Това е чудесно, но освен ако не можеш да дремнеш вместо мен, не мисля, че можеш да направиш много.

— Защо не му позволиш да опита? — попита Касандра с прекалено сладък тон.

— Добре, какво става? — попита Хелън с нетърпящ възражение тон. Те отново се спогледаха заговорнически. — Хей. Тук съм. Нали знаете, че мога да видя как се споглеждате.

— Чудесно. Искам Джейсън да те прегледа, защото искаме да разберем дали слизането в Подземния свят е навредило на мозъка ти. — На Касандра явно ѝ беше втръснало да бъде любезна.

— Това, което тя иска да каже, е, че забелязваме, че изглеждаш разсеяна, а здравето ти се влошава — каза по-кратко Джейсън.

— Достатъчно, Джейсън. Тя иска да бъдем прями, така че аз ще бъда, дори и ако ти си твърде боязлив. — Властният жест на Касандра я накара да изглежда като жена, по-възрастна с цели десетилетия от нея. — Потомците са податливи само на един вид болести, Хелън. *Умствено* заболяване. Полубоговете не прихващат грип или настинка. Те полудяват.

— Или можеш просто да го изтърсиш направо, Кас. Точно какво планирахме да *не* правим — каза Джейсън, като завъртя раздражено очи. — Хелън, не казваме, че си луда...

— Не, но смятате, че съм тръгнала натам. Нали? — Хелън и Касандра си размениха погледи, всяка — оглеждайки преценяващо другата.

Касандра се бе променила. Онова, което беше останало от милото малко момиче, което Хелън някога бе срещнала, или беше изчезнало, или беше погребано толкова дълбоко, че Хелън не мислеше, че някога ще го види отново. Хелън трябваше да признае, че не харесва особено жената, която заемаше мястото на сестричката на Лукас. Всъщност смяташе, че тази нова Касандра е донякъде кучка и само броени мигове я деляха от изпичането на тази мисъл.

— Това, което трябва да узнаем, е дали си способна да довършиш започнатото в Подземния свят — продължи Касандра, без да се смути от предизвикателния поглед на Хелън.

— А ако кажа „не“, какво ще направите? Какво може да направи, който и да било друг? — попита Хелън, като сви рамене. — Пророчеството гласеше, че аз съм единствената, която може да прогони Фуриите, и всяка нощ слизам в Подземния свят, независимо дали искам или не. Така че какво значение има дали мога да се справя с това, или не?

— Честно ли? Никакво. Но променя начина, по който гледаме на информацията, която ни носиш — каза Джейсън сериозно. — *Опитваме* се да вярваме, че това, което ни разказа за слизането си миналата нощ, е вярно, но...

— Сигурно ме будалкаш!

— Каза, че си видяла бог — бог, който е затворен на Олимп от хиляди години! После каза, че в Подземния свят с теб и Орион е имало

и друг *жив* човек, някой, който се появил от нищото и чудодейно ви спасил живота — каза Касандра, повишавайки тон.

— Как този друг човек се е озовал там долу?

— Не знам! Виж, за секунда дори се усъмних дали това е истина, но не бях единствената, която видя всичко това, ясно? Питайте Орион. Той ще ви каже абсолютно същото.

— Кой ще потвърди, че твоите халюцинации не влияят на възприятието на Орион за Подземния свят, както и на твоето? — Изкрещя Касандра на Хелън. — Ти си Търсачът в дълбините, не той! Много пъти си ни казвала, че ако си легнеш, чувствайки се нещастна, се озоваваш на ужасно място. А ако си лягаш, *чувайки несъществуващи гласове*, какво тогава?

— Откъде знаеш, че чувам гласове? — прошепна Хелън. Джейсън я погледна съчувствено, сякаш всички останали виждаха нещо, което убягваше на Хелън.

— Всичко, което казваме, е, че ти изглежда си в състояние да контролираш пейзажа на Подземния свят до някаква степен. Трябва да обмислиш възможността, че може да си в състояние да създаваш цели преживявания.

Хелън изплашено поклати глава, неспособна да приеме това, което казваха. Ако бяха прави, тогава кое беше действително? Не можеше да си позволи да се поддаде на тази коварна мисъл. Имаше нужда да вярва в някои неща, или със същия успех би могла да се предаде. А не можеше да се предаде, дори и да искаше. Твърде много хора разчитаха на нея. Хора като Хектор и Орион. Хора, които тя обичаше много.

— Кас, ти си Оракулът — каза Хелън, улавяйки се за сламки. — Защо не можеш просто да погледнеш в бъдещето ми и да ми кажеш дали полудявам?

— Не мога да те видя — каза Касандра малко по-високо, отколкото беше необходимо. Издаде задавен гърлен звук и закрачи из стаята. — Не мога да те видя и никога не съм успявала да видя Орион. Не знам защо. Може би защото вие двамата се срещате само в Подземния свят, а аз мога да виждам само бъдещето на тази вселена, или може би...

— Какво? — предизвика я Хелън. — Ти започна този разговор, Касандра. По-добре го довърши.

— Може би ти и Орион полудяват и нямат ясно бъдеще, което да мога да разчета — каза Касандра уморено, като хвърли неуверен поглед към Джейсън, който я гледаше гневно, предупреждавайки я с очи.

— Не. — Хелън се изправи. Почувства как някакво напрежение в главата ѝ се освободи и носът ѝ отново потече. — Чувам какво казваш, но грешиш. Бях тласната до границата на издръжливостта си и знам, че това изчерпва голяма част от силите ми, но не полудявам.

Джейсън въздъхна и оброни глава в дланите си, сякаш беше също толкова изтощен като Хелън, и му беше омръзнало толкова, колкото и на нея. Заля го внезапна вълна от енергия. Той отиде с три бързи крачки до бюрото на баща си и измъкна шепа хартиени кърпички от кутията, която стоеше отгоре.

Ето — каза той с напрегнат тон, като поднесе кърпичките към лицето на Хелън.

Хелън вдигна опипом ръка и докосна носа си. Когато отдръпна ръката си, тя беше покрита с кръв.

— Потомците не получават спонтанно кървене от носа. — Изражението на Касандра беше непроницаемо. — С Джейсън смятаме, че този проблем е много по-сериозен, отколкото някой друг е готов да признае.

Хелън се почисти колкото можа по-добре и погледна първо Касандра, после Джейсън. Никой от двамата не искаше да я погледне в очите.

— Джейсън — каза Хелън и в иначе раздразнения ѝ тон се прокрадна умолителна нотка. — Просто изплюй камъчето. Колко по-сериозен?

— Мислим, че умираш — отвърна той тихо. — Не знаем точно защо и поради това нямаме представа как да ти помогнем.

[1] Спортен екип за трениране на бойни изкуства. ↑

Мат уви хавлиена кърпа около кръста си и седна на дървената пейка пред душовете за момчетата в намиращата се на долния етаж зала за изтезания, или, както предпочиташе да я нарича семейство Делос, стая за „упражнения“. Да се мотаеш с полубогове не беше лесна работа, но вече не можеше просто да забие глава в пясъка и да се преструва, че светът е безопасно и предсказуемо място. Целият живот на Мат, цялото му бъдеще, се бяха променили в мига, когато удари Лукас с колата си преди по-малко от месец.

Погледна дясната си ръка и направи гримаса. Беше напълно сигурен, че кокалчетата му не би трябвало да бъдат толкова големи или толкова пурпурни. Опита се да не им обръща внимание. Последния път, когато каза на Ариадна, че си е счупил нещо, тя го беше оправила, а после беше придобила ужасяващ сив оттенък. Мат не искаше да вижда Ариадна в такъв вид никога повече, най-вече заради самия него.

Мат просто имаше нужда от една минута, за да се отпусне под все още носещата се пара от душа, а после да отиде до малкия фризер в ъгъла и да си сложи на ръката малко лед. Тя щеше да се оправи, а ако ли не — е, той и без друго беше левичар. Телефонът му иззвъня и той трепна, докато се пресягаше за него, държейки се за ребрата.

— Да? — отговори разсеяно, докато вървеше към огледалото. Върху ребрата му се надигаше голяма червена подутина. *Супер, помисли си. Сега ще си имам и цял куп синини върху горната част на тялото, в тон с прекрасната повърхностна синина върху пресеца.*

— Здравсти, човече.

— Зак? — изсъска Мат. Незабавно забравяйки болките и страданията си, той се завъртя кръгом и се увери, че Джейсън или Лукас не са влезли в помещението. — Какво, по дяволите?

— Знам, знам. Просто трябва...

— *Не* ме моли за услуга — предупреди Мат. — Вече съм ти правил достатъчно през годините.

— Няма да те моля за услуга. Искам само да... Не можеш ли поне да се срещнеш с мен? — Зак звучеше отчаян. — Нали знаеш, да поговорим? Просто искам да говоря с теб!

— Не знам, човече. — Мат въздъхна с истинско съжаление. — Може да се каже, че вече сме отвъд този етап. Искам да кажа, избрахме страните си, нали? След като издаде Хектор, абсолютно всеки член на семейство Делос си търси повод да ти нарита задника. Просто стой надалече, ясно?

— Ясно — каза Зак толкова тихо, че Мат едва го чу. Гласът му потрепери, сякаш беше обезумял от страх. — Просто имах нужда от приятел.

— Зак... — поде Мат, но връзката прекъсна. Той не се обади отново на Зак.

В леглото ли си?

Хелън за малко не си изпусна телефона, когато видя, че съобщението беше от Орион — което щеше да бъде наистина лошо, като се имаше предвид, че тя се намираше на стотици метри над земята и той нямаше как иначе да се свърже с нея. Съвземайки се от катастрофалното суетене с телефона, тя закръжи във въздуха и си заповяда да се успокои, докато пишеше отговор.

Почти. Ще се срещнеш ли с мен? — написа тя, чудейки се дали телефонът ѝ имаше емотиконка със значение „надявам се“.

Забто. Трябва да те видя. Сега шофирам към небтерите бте се видим скоро.

Хелън беше невероятно щастлива, че Орион най-после се беше свързал отново с нея, но все още се чувстваше неловко. Нямаше чувството, че ѝ е простил. Би дала много, за да може да види лицето му или да чуе гласа му, вместо да се задоволява със съобщение, което той вероятно бе написал набързо, докато шофираше.

Спусна се и се приземи бързо в задния си двор и изтича в къщата.

— Имаш ли представа колко е часът? — провикна се Джери, когато тя премина бързо покрай него, отправяйки се към стълбите.

— Единайсет без четири минути — извика в отговор Хелън, като изтича нагоре по стълбите и влезе право в банята. — Накажи ме утре,

става ли? Сега наистина трябва да си лягам!

Чу как баща ѝ си мърмори сърдито на долния етаж колко хубаво било, когато била на девет. На твърде висок глас, той се отдаде на спомени колко прилежна била на тази възраст, как правела всичко, което се очаквало от нея, а после вдигна очи към тавана, питайки защо дъщерите не могат просто да си останат завинаги на девет години. Хелън се направи, че не го чува, докато си миеше лицето и зъбите.

Тя непрестанно мислеше само за срещата с Орион. Нямаше представа какво щеше да му каже, но това нямаше значение. Просто трябваше да го види.

Преди да влезе в стаята си, тя си сложи топли чорапи и ботуши, които държеше в коридора, просто в случай че и вътре е толкова студено, колкото и навън. Вратата заяде. Тя я отвори със сила, и дървото на горния праг изскърца жално, когато тя нахълта през входа. Първите ѝ стъпки изхрущяха, сякаш беше стъпила върху разсипани късчета корнфлейкс. Когато се огледа наоколо, Хелън видя защо.

Цялата стая беше покрита със скреж. Скринът, леглото, подът, дори стените проблясваха в сребристобяло от пластове перест лед. Дъхът ѝ образува облаче пред лицето като разстилащ се облак дим. Когато наклони глава назад невярващо, Хелън видя подобните на малки пръсти ледени висулки, надвиснали като късчета кристал над леглото ѝ. В стаята ѝ сигурно беше поне с десет-петнайсет градуса *по-студено*, отколкото навън. *Как изобщо би могло да е възможно това?* Подозираше, че има нещо общо с Подземния свят. Помнеше, че пещерата, която водеше до портала на Орион, беше смразяващо студена.

Затваряйки вратата зад гърба си и надявайки се отчаяно, че стаята ѝ ще се размрази до сутринта, Хелън потрепери и отметна завивките на леглото си. Люспици лед се издигнаха и затанцуваха из стаята, като шепи лъскав прашец, подхвърлен във въздуха. Часовникът на нощната ѝ масичка показваше единайсет часът и единайсет минути. Като издърпа ципа на якето си възможно най-плътно догоре, Хелън стисна тракащите си зъби решително и се вмъкна между твърдите си, студени чаршафи.

Когато Хелън се озова до него, Орион вече вървеше надолу по безкрайния бряг, който не стигаше до никакво море.

— Здравсти — каза той стеснително, сякаш се срещаха за пръв път.

— Здравсти и на теб — отвърна Хелън с както се надяваше, наперен тон. Беше наистина нервна и изпълнена с отчаяно желание да разведри настроението помежду им. — Е, отново ли сме приятели, или дойде тук долу само да ми кажеш къде мога да си дяна мисията?

Вместо да се засмее, Орион ѝ се усмихна тъжно. Хелън преглътна сковаващото чувство, което се надигаше в гърлото ѝ. Не знаеше какво щеше да прави, ако Орион престанеше да ѝ помага. Можеше да не го види никога повече.

— Съжалявам! Наистина, наистина съжалявам, ясно? Не исках да те намушкам!

Това звучеше ужасно. Хелън почувства как очите ѝ почват да парят. Орион изпадна в истинска паника при вида на сълзите и. Ако не беше толкова разстроена, изражението на лицето му щеше да ѝ се стори забавно.

— Ей! Задръж, изобщо не съм ти сърдит. Всъщност *ти* би трябвало да си *ми* сърдита.

— Защо би трябвало да съм ти сърдита? — попита Хелън, объркана. Избърса сълзящото си око с опакото на ръката и се опита да види лицето му. Той отказваше да я погледне.

— Аз те принудих, Хелън. Опитвах се да... — той млъкна, без да довърши, и се забави за миг, преди да започне отново: — Имало е Потомци от Римската Династия, които можели да контролират сърцата толкова добре, че дори членовете на вражески Династии можели да бъдат заедно и да говорят помежду си, сякаш Фуриите изобщо ги няма. Знам, че аз също съм достатъчно силен да го направя, но никога не съм имал кой да ме научи как. Опитах се да го направя в пещерата с теб, но вместо това направих нещо, което си обещах, че никога няма да причиня на друг човек. Манипулирах те. Накарах те да ме целунеш и толкова съжалявам.

Аз — не — отвърна Хелън толкова бързо, че го прекъсна. Той понечи да ѝ възрази, но тя заговори, без да го изслушва. — Ако не го беше направил, щях да те убия. Не мисля, че щях да съм в състояние да си простя, ако го бях направила. Едва не те убих — повтори Хелън.

Отново се давеше, чувствайки колко много се беше приближила до извършването на нещо, с което знаеше, че съвестта ѝ не може да се справи.

— Хей, аз съм добре, така че няма да плачеш, става ли? — Той я хвана за раменете и я притегли в огромна, топла прегръдка. Хелън се отпусна с признателност в обятията му. — Повярвай ми, вършил съм неща, които са далеч по-лоши. Ето защо искам да спреш и наистина да си помислиш дали ме искаш до себе си, или не.

— Малко си бавен, а? — каза тя: думите ѝ прозвучаха приглушено в гърдите му. Тя се дръпна назад от обятията му, смеейки се сега, когато най-лошото беше отминало. — Разбира се, че искам да си тук. *Нуждая* се от теб. Не искам никакви чудовища да ме нападат тази нощ.

— Хелън, това не е шега. Бих могъл да направя нещо много лошо, отколкото просто да те убия.

— Какво искаш да кажеш? — Хелън си спомни как я беше докоснал отвътре, как това беше донякъде болезнено, макар че усещането беше толкова хубаво. Той беше толкова нежен. Тя си представи колко ужасно щеше да е усещането, ако той *не беше* такъв. — За невидимата ти ръка ли става дума?

— Моята какво? — попита Орион, объркан. После внезапно се изчерви и сведе очи.

Той се отдръпна леко от Хелън и остави известно разстояние между двамата. Тя се размърда неспокойно за миг, несигурна какво да прави с ръцете си.

— Съжалявам. Не знаех как иначе да я нарека — заекна тя извинително, мислейки си, че може би е казала нещо глупаво. — Усещането беше, сякаш ме докосна отвътре в гърдите. Представих си ръка.

— Не, не съжалявай. Наричай го както поискаш. Просто никога не съм чувал да го описват така, това е всичко. Не че съм го правил толкова много — добави той бързо. — Винаги съм знаел, че това не е видът любов, която искам. Принудена.

— Не, аз също не бих го искала. Страхотен талант си имаш — каза Хелън предпазливо. Не искаше да го обиди, но истината беше, че това я плашеше малко. — Всички от Римската Династия ли могат да правят това?

— Не — увери я Орион. — Но могат да те разколебаят — и недей да мислиш, че това не е достатъчно лошо, защото е. Понякога за разликата между извършването на правилната и на погрешната постъпка е нужно съвсем малко, но доколкото ми е известно, аз съм единственият, който може напълно да вдъхне любов в едно сърце. Или да го разбие завинаги. И това не е най-ужасното, което мога да правя.

Хелън не можеше да си представи много неща, по-лоши от това, да имаш сърце, което е разбито завинаги, но нещо в начина, по който очите на Орион се разшириха и хлътнаха от страх, ѝ подсказа, че *той* можеше.

— Е, кое е най-лошото, което можеш да правиш? — попита тя внимателно. Орион стисна челюст и проговори през зъби.

— Аз съм Земеръсец.

Произнесе „Земеръсец“ така, както повечето хора биха казали „убиец с брадва“.

— Добре — каза Хелън безизразно. — Чакай, не разбирам. Какво му е толкова ужасното на това?

Той се втренчи в нея невярващо:

— Хелън, някога да си чувала за *благодарно* земетресение? Такова, след което хората обикалят наоколо, повтаряйки: „Хей! Наистина е страшен късмет, че имаме това опустошително земетресение! Толкова се радвам, че всички, които познавам, са мъртви, а целият град вече е купчина развалини!“

Хелън не искаше да се смее, но въпреки това смехът се изплъзна. Подразнен, Орион се опита да се извърне от нея, но тя не смяташе да го пусне да си отиде. Сграбчи една от яките му мишци с две ръце и задърпа, докато той се обърна назад и я погледна в лицето.

— Не си тръгвай. Говори ми — настоя тя: идваше ѝ да се ритне, задето се беше засмяла. — Обясни цялото това нещо със Земеръсеца.

Орион сведе глава и хвана ръката ѝ. Докато говореше, си играеше нервно с пръстите ѝ, като ги търкаляше между своите, сякаш натискът го успокояваше. Този жест напомни на Хелън за един друг път, когато Лукас беше взел ръката ѝ. Тя понечи да се отдръпне, но не го стори. Орион имаше нужда от нея и тя осъзна, че искаше да го подкрепя. Винаги. Примирие или не, Хелън не можеше да убеди себе си, че е погрешно да държи на Орион.

— Знаеш, че сродниците на баща ми, Атинската Династия, произхождат от Тезей, Потомък на Посейдон — поде той внимателно. — Е, това се случва много рядко, но аз съм роден с *всички* таланти на Посейдон, включително способността да предизвиквам земетресения. Законът на нашата Династия изисква, когато някой Потомък се роди точно с този талант, бебето да бъде изложено на стихииите. Но баща ми отказал да го направи.

— Какво имаш предвид под „изложено на стихииите“? — От нещо в мрачния начин, по който Орион изрече думите, кожата ѝ настръхна.

— Оставено на някой планински склон, за да умре, погубено от природните стихии. — Орион вдигна очи, за да срещне погледа ѝ. — Смятало се, че е свещен дълг на един родител да постъпва така с бебетата, родени със силата да предизвикват земетресения, за да предпази общността като цяло.

— *Свещен дълг*? Това е варварство! Твоята Династия наистина ли е очаквала от баща ти да те остави да умреш на някой планински склон?

— Моята Династия приема този закон много сериозно, Хелън, а баща ми го нарушил. Когато бях на десет и откриха, че съм още жив, тръгнаха да ни преследват. Трима от братовчедите ми са мъртви заради избора, който баща ми направи. Какво да кажем за тях? Всички те имаха бащи, които ги обичаха, някои от тях имаха съпруги и синове, които ги обичаха, а сега са мъртви — заради мен.

В думите му имаше смисъл. Баща му беше извършил убийство, за да го предпази, но мъжете, които ги преследваха... те бяха загубили точно онова, в закрила, на което Дедал беше извършил убийство. И наново беше започнал цял един цикъл от убийства и отмъщение.

— Така ли, баща ти — Дедал, нали? — е станал Прокуденик? — Тя зададе въпроса тихо, като внимаваше да не притиска Орион твърде много. Когато Орион кимна, но не вдигна поглед от земята, на Хелън ѝ хрумна една шокираща мисъл: — Ти си *съгласен* с тях! Смяташ, че баща ти е трябвало да те остави да умреш.

— Не знам какво е трябвало да направи, знам само какво е направил в действителност. И знам как са се разви нещата — каза Орион мрачно. — Преди да осъдиш законите на бащината ми Династия, само си помисли колко много простосмъртни — не само

Потомци, а и невинни, нормални хора като баща ти Джери — биха могли да бъдат убити от мен. Почувства ли треперенето в пещерата? Знаеш ли колко хора са почувствали онова земетресение, което предизвиках миналата нощ, или пък дали някой е пострадал? Защото аз не знам.

Хелън си спомни боричкането им в пещерата, как земята се беше разлюляла под нея. Започна да се досеща колко могъщ беше той в действителност и това беше плашещо. Но беше също и вълнуващо. Орион *беше* опасен, но не в смисъла, в който смяташе.

— А можех да нанеса много по-голяма вреда. — Гласът му беше нисък и треперлив. — Хелън, мога да срутя цели градове, да потопя цели острови в океана, или дори да раздробя този континент, ако наистина си го поставя за цел.

Хелън видя как в очите му заискри отчаяна светлина и сложи длан върху ръката му, за да го спре. Цялото му тяло трепереше. Виждаше, че той беше напълно ужасен от онова, което можеше да направи, и че дори *мисълта* за причиняването на толкова много болка му се струваше отблъскваща. Това ѝ каза всичко, което имаше нужда да знае за него.

— Ти си способен на чудовищни неща, значи трябва да си чудовище. Дори не знам защо се мотая с теб — каза Хелън рязко.

Орион я погледна, наранен, докато не видя усмивката, която се разля по лицето ѝ. Тя поклати глава съчувствено, сякаш смяташе, че е било глупаво от негова страна дори да си помисли, че жестоките ѝ думи са казани насериозно. Той изсумтя раздражено и разтърка челото си с ръба на дланта.

— Опасен съм, когато съм извън контрол. А ти и аз заедно с Фуриите... — той замълча неуверено, отчаяно копнеещ да намери думите, които щяха да накарат Хелън да го разбере. — Мога да нараня много хора, Хелън.

— Разбирам. — И наистина разбираше. — В пещерата можеше да ме нараниш по милион начини, и може би при това да нараниш още милиони хора. Но не го направи. Ти си по-добър човек, отколкото смяташ. Имам ти пълно доверие.

— Наистина ли? — попита той приглушено. — Наистина ли не се страхуваш от мен?

— Може би трябва. Но не се страхувам — отговори тя меко. — Знаеш ли, когато членовете на семейство Делос за пръв път видяха мълните ми, за миг ме гледаха, сякаш бях оръжие за масово поразяване. Но не съм изпепелила нито един голям град. Това, което ни прави надеждни или опасни, не са нашите таланти, а изборите, които правим. Точно ти би трябвало да знаеш това.

Орион поклати глава:

— Съществува пророчество — каза той.

— Ъх! Не отново *тези* преувеличени измишльотини! — възкликна Хелън ожесточено. — Искаш ли да знаеш какво мисля? Мисля, че всички тези древни пророчества са толкова пълни с поетични глупости, че през половината време никой не разбира какво означават. Ти не си големият лош Тиранин, Орион. И никога няма да бъдеш.

— Надявам се, че си права — промърмори той толкова тихо, че Хелън едва го чу.

— Толкова се страхуваш от себе си — отбеляза тя, истински натъжена, че той не можеше да види какво престъпление беше това.

— Да, така е. Имам причина за това.

— Добре, не смятах да питам, но сега на практика съм принудена. По-рано каза, че си вършил далеч по-лоши неща от мен и това беше точно след като признах, че съм намушкала в гърдите един от най-добрите си приятели. В такъв случай, какво би сметнал за по-лошо от това?

Орион се усмихна замислено, докато вървеше, премисляйки внимателно въпроса ѝ. Хелън забеляза лицето му и се усмихна. Той беше толкова внимателен и когато нещо беше важно за него, той отделяше време да го премисли, преди да си отвори устата.

Наистина харесваше тази негова черта. Тя някак ѝ напомняше за Мат.

— Може ли да проведем този разговор по-късно? — каза Орион накрая. — Обещавам да ти кажа някой ден, просто все още не, става ли?

— Разбира се. Когато си готов.

Той хвърли поглед към нея със стиснати устни, опитвайки се да си придаде сурово изражение, но очите му бяха уязвими и това го правеше да изглежда много млад.

— Наистина ли съм един от най-добрите ти приятели? — попита тихо.

— Ами, да — отвърна Хелън, чувствайки се нервна, сякаш може би не беше редно да признава, че държи на него толкова много. Но тя само признаваше приятелските си чувства — не се обвързваше по никакъв начин, който можеше да навреди на Примирието, нали така? — Аз не съм ли една от най-добрите ти приятели?

Орион кимна, но на лицето му имаше измъчено изражение.

— Не съм имал много приятели — призна той. — Никога не знаех кога ще се наложи да изчезна, затова никога не виждах смисъл, разбираш ли?

Усмихна се достатъчно весело, но под усмивката все още изглеждаше затормозен, сякаш в ума му се въртяха хиляда мисли едновременно. Хелън не го подтикна да говори. Сигурно през целия си живот е бил ужасно самотен. Сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

Знаеше, че от нея се очаква да поддържа някаква бариера между себе си и Орион. Но всеки път, щом го видеше, го чувстваше по-близък. И вече не искаше да го спира.

И без друго, какво значение има? — помисли си тя непокорно. Така или иначе няма да съм жива достатъчно дълго, за да се обвържа с някого. Примирието не се намира в никаква опасност.

Продължиха да вървят без определена посока, натам, накъдето краката им решаха да се отклонят. И без друго нямаха ограничения във времето, или краен срок. Технически погледнато можеха да останат там долу толкова дълго, колкото можеха да издържат без храна и вода, и макар че Хелън вече чувстваше началото на силна жажда, беше се научила да се справя доста добре без вода.

Докато вървяха, говореше главно Хелън, разказвайки на Орион всичко за Клеър и Мат, и за баща си, Джери. Би трябвало да се чувстваше по-притисната да постигне напредък, но не беше така. Вярваше, че в крайна сметка двамата с Орион щяха да открият проклетата река, която търсеха, и тя щеше да ги отведе до Градината на Персефона.

Хелън обмисляше дали да не каже на Орион, че всъщност умира, но не можеше да се застави да развали момента. Изпитваше твърде голяма наслада. А и, освен това, какво можеше, така или иначе, да направи Орион, за да предотврати смъртта ѝ? Какво можеше изобщо

някой да направи? Нищо не ѝ гарантираше, че откриването на Фуриите ще сложи край на слизанията ѝ в Подземния свят и ще спаси живота ѝ. Хелън трябваше да приеме факта, че тази задача можеше да е последната, която някога щеше да изпълни.

Поне е нещо, за което си струва да се умре, помисли си тя.

Хвърли поглед към Орион и осъзна, че можеха да ѝ се случат и по-лоши неща. Слизането в селенията на Хадес също не беше забавно, но поне беше открила Орион тук долу. *Това просто идва да покаже, че Съдбата е глупост, помисли си тя иронично. Дори ако някой ти предскаже бъдещето, всъщност никога не знаеш какво ще откриеш, докато не стигнеш там.*

През ума на Хелън мина причудлива мисъл и тя се изсмя на глас.

— Какво има? — попита Орион, като я стрелна с поглед.

— Не, няма нищо — отвърна тя, все още кискайки се. Без да гледа къде върви, тя се препъна в няколко камъка, търкалящи се из пясъка, и трябваше да се вкопчи в ръката на Орион, за да се закрепим. — Просто си мислех, нямаше ли да е страхотно, ако с теб случайно се натъкнем на това, което търсим?

— Да, това наистина би било страхотно — съгласи се той, докато ѝ помагаше да секрепи. — Повечето хора биха искали да се махнат оттук колкото е възможно по-бързо.

— Не е това — каза тя, потисната. — Мисълта ми не е, че искам търсенето ни да приключи *още в този миг*. Но наистина искам Градината на Персефона да се появи като с магия пред нас.

Пейзажът се промени.

Нямаше предупреждение, нито внезапен полъх на вятъра, нито стряскащо разтваряне на пейзажа като в старите филми. В един миг вървяха по безкрайния бряг посред бял ден, а в следващия се озоваха на друго място. Друго място, мрачно и ужасяващо.

Точно от лявата им страна масивна постройка, изградена изцяло от странна, металночерна скала, се извисяваше в безжизненото, беззвездно небе. Парапетите гневно гледаха отвисоко към тях като зли очи и им се стори, че най-външната стена се раздвижи и се измести в мъглата на далечината, сякаш негодуваше, че гледат право към нея.

Зад черния замък, право нагоре се изстреля тънка огнена искра, осветявайки голата равнина наоколо. Когато проследи промъкващите се пламъци надолу до източника им. Хелън осъзна, че сигурно гледа

към Флегетон, Реката на Вечния Огън, която обкръжаваше двореца на Хадес.

Точно пред Орион и Хелън стоеше нещо, подобно на купол от ковано желязо, с размерите на футболен стадион. Беше изградено от същия черен материал като замъка, само че вместо да бъде издялано на огромни, солидни блокове, веществото беше насила оформено в декоративни извивки. Под сводестия купол се намираше просторна градина. Сякаш онзи, който я бе построил, се опитваше да скрие факта, че е направил огромна клетка над градината, придавайки ѝ елегантен вид.

Черната материя се къпеше в цветове. Синьо, пурпурно и дори топли тонове като червено и оранжево се издигаха на повърхността и се спускаха върху подобни на дим вълни. Беше като да гледаш дъга, заровена в сажди — истинско чудо от светлина, вечно впримчена в мрак.

— О — промълви Орион. Той се оглеждаше наоколо, толкова удивен от застрашително изглеждащия замък и клетката до него, колкото и Хелън. После погледна надолу към ръцете на Хелън, все още стиснали ръката му, и се ухили дяволито: — Благодаря, че ме взе със себе си.

— Рано е да ми благодариш — прошепна Хелън.

Тя се взираше ужасено в главната врата на клетката. Катинарът отгоре беше по-голям от тялото ѝ, но нямаше ключалка.

— Това не е добре — прошепна Орион, когато очите му най-сетне забелязаха катинара, в който Хелън се взираше толкова напрегнато.

— Не, не е — отвърна Хелън гневно.

Всичко това я вбесяваше. Тази красива постройка не беше нищо повече от затвор, който да впримчи една млада жена, която беше отвлечена от дома си, а след това — с измама принудена да встъпи в омразен брак. Хелън се приближи гневно до портата без ключалка и я ритна с всичка сила.

— Персефона! — изкрещя Хелън. — Знам, че си вътре!

— Луда ли си? — Орион се приближи тичешком зад Хелън и се опита да затисне устата ѝ с длан, но тя го отблъсна.

— Пуснете ме да вляза! — кресна тя властно, сякаш в нея се беше въплътила някоя френска кралица от преди революцията. —

Настоявам да бъда допусната в градината на Персефона на мига!

Портата щракна и се разтвори със зловещо скърцане. Орион обърна глава към Хелън с увиснала от шока челюст.

— Ако кажеш какво искаш, можеш да го накараш да се случи.

Хелън се съгласи с кимване, все още опитвайки се да проумее как го беше направила. Спомни си началото на разговора и как на шега бе казала на Орион, че „не иска да ги нападат“ тази нощ. Бяха вървели много дълго, без да срещнат никакви чудовища. После тя поиска градината на Персефона да се появи като по магия и това се бе случило.

— Но трябва да знам *точно* какво искам, а после да помоля за него на глас — каза тя.

Лицето ѝ се изкриви в печална гримаса и от гърдите ѝ се откъсна болезнен стон, когато си спомни преживените мъчения. Увиснала от перваза. Затворена в дървото. Хваната натясно в адската къща. Най-лошото — давяща се в ямата. Силата я напусна и краката ѝ се подкосиха, но *нямаше да падне*. Не и сега.

— Толкова пъти съм страдала тук долу, а съм можела да сложа край на това, когато поискам — продължи тя с горчив монотонен глас: имаше нужда да го каже, за да го повярва. — Всичко, което е трябвало да направя, е било да изрека на глас какво искам да се случи, и то е щяло да стане. Прекалено лесно е.

— Колко си млада! — мелодичен, но изпълнен с меланхолия глас достигна до тях от вътрешността на огромната, позлатена клетка. — Да знаеш какво наистина искаш и да имаш увереността да го кажеш, са две от най-трудните за изпълнение неща в живота, млада принцесо.

Хелън обмисли това за миг и неохотно призна пред себе си, че е съгласна. Ако поискаше Лукас, и го получише, щеше да е виновна в нещо, което щеше да я накара да се почувства далеч по-зле, отколкото една счупена кост.

— Влезте и ми погостувайте. Обещавам, че нищо лошо няма да ви се случи — продължи гласът, подканвайки ги любезно.

Хелън и Орион се спогледаха, минаха заедно през отворената порта и влязоха в градината на Персефона.

Пъстри петна от светлина се простираха в дантелени лъчи от пода до тавана. Мъждивата светлина, която проникваше през клетката и надвисналият балдахин от странна растителност, падаше върху

тъмнозелените листа, които искряха и блестяха навсякъде наоколо, а танцуващата светлина създаваше илюзията за нежен бриз.

Хелън се промъкна по-близо до храст, който ѝ заприлича на люляков, и шокирано затаи дъх, когато усети допира му. Когато се наведе да огледа храста, видя, че цветчетата всъщност бяха пурпурни скъпоценни камъни, фино издялани и нанизани заедно, за да създадат почти съвършени имитации на истински цветя. При по-внимателен оглед Хелън видя, че листата също не бяха истински, а изтъкани от копринени конци. Нищо не беше истинско. Нищо не растеше тук.

— Каква красота — промърмори Орион.

Отначало Хелън си помисли, че той говори за скъпоценните камъни с форма на цветя, но когато хвърли поглед към него, видя, че той гледа надолу по пътеката към най-елегантната жена, която Хелън някога беше виждала.

Беше висока около метър и осемдесет, грациозна като лебед, с кожа в толкова наситен нюанс на черното, че беше почти синя. Не изглеждаше чак толкова по-възрастна от Хелън, но нещо в начина, по който се движеше, търпелива и умела, я правеше да изглежда много по-стара. Дългата ѝ шия беше обвита в дълги нанизы от огромни, искрящи диаманти, които, честно казано, очите ѝ засенчваха с големината и блясъка си. Върху лъскавата ѝ, дълга до коленете коса имаше тиара, направена от всички видове скъпоценни камъни, които Хелън можеше да назове, и много, които не можеше. Носеше рокля от благоуханни, живи розови листенца, които блестяха от роса. Листенцата бяха бели отгоре, а впоследствие нюансът им се усилваше до румено розово, а после — до още по-тъмно, докато краката ѝ заприличаха на заобиколени от облак пищни, червени рози.

Под босите ѝ крака, върху чиито пръсти проблясваха множество халки, напъпваше, разцъфваше и след това повяхваше безкраен килим от цветя. При всяка нейна стъпка оживяваше букет от цветя, само за да се спаружат и умрат веднага щом докоснеха неплодната почва на Подземния свят. Беше като да гледаш как стотици великолепно цветя се хвърлят от някой зъбер като леминги и Хелън искаше това да спре.

— Ужасно, нали? — изрече Персефона с мелодичния си глас, като гледаше надолу към умиращите цветя под краката си. Моята същност ги създава, но в Подземния свят нямам власт да ги поддържам живи. Никое цвете не може да оцелее тук долу.

Тя гледаше право към Хелън, докато говореше: погледът ѝ казваше много повече, отколкото думите. *Тя знае, че умира*, помисли си Хелън.

Хелън бързо хвърли поглед към Орион, който сякаш изобщо не чуваше тихия „момичешки“ разговор. Хелън се усмихна на царицата, за да изрази признателността си. Не искаше Орион да знае, че не ѝ остава още много време. Ако узнаеше, че тя умира, можеше да промени държанието си към нея.

Сякаш подчинявайки се на някакъв древен протокол, Орион пристъпи напред и сведе глава и рамене в почтителен поклон.

— Господарке Персефона, Царице на Хадес, идваме да помолим за услуга — изрече той с официален тон. Звучеше странно, но подходящо за ситуацията. Хелън с изненада осъзна, че подобно на децата Делос, Орион беше възпитан като Потомък и можеше с лекота да превключва между съвременния жаргон и обноските на стария свят.

— Разрешавате ли да се присъединим към Вас? — попита той.

— Елате, седнете и бъдете добре дошли — каза тя, като посочи към една скамейка от оникс отстрани край пътеката. — Защото ти си добре дошъл тук, ако не никъде другаде, млади Наследнико на две вражески Династии. — Тя направи реверанс, който би засрамил някоя примабалерина.

Устата на Орион се стегна. Отначало Хелън си помисли, че е от гняв заради споменаването на далеч несъвършеното му детство, но когато погледна по-внимателно, осъзна, че е от прекалено вълнение.

Хелън най-накрая разбра нещо за Орион, което не беше схванала напълно преди. Никой никога не беше приел Орион. Потайното му семейство го мразеше, защото не беше оставен да умре на някой планински склон, а другата половина го мразеха, защото Фуриите ги принуждаваха. Майка му беше мъртва, а дори само видът му хвърляше баща му в разпалвана от Фуриите ярост. Ако не се броеше Дафна, която имаше скрит мотив за всичко, което правеше, дали някой Потомък досега всъщност бе канил Орион толкова любезно да седне до него?

Изучавайки сериозното изражение на Орион, Хелън усети, че тук, при Персефона, беше единственото място, на което някой Потомък официално го посрещаше с „добре дошъл“.

Той е добре дошъл единствено в ада, помисли си Хелън. Почувства болка в гърдите дори само като се замисли над тази представа.

Когато осъзна, че Хелън стои там, смаяно зяпнала, Персефона протегна ръка, великодушно подканвайки я да дойде при тях на пейката.

Хелън се изчерви и смутено поклати глава. Отново я бяха хванали да се отнася в пространството като луда и не помнеше кога се беше чувствала по-недодялана. От все сърце ѝ се искаше да беше обърнала внимание на всички онези любезни обръщения, които беше пропуснала в „Илиада“. Персефона изглежда долови смущението ѝ и ѝ отправи топла, дружелюбна усмивка.

— Няма нужда да бъдем толкова официални. Като се замисля, може би е редно аз да ти се поклоня — каза Персефона със съвсем лека закачлива нотка в гласа.

— Хей, не аз съм тази с короната — каза Хелън със смях, усещайки, че няма нищо лошо да се пошегува. Персефона се усмихна мило, но после изражението ѝ стана сериозно.

— Все още не — каза тя загадъчно, а после продължи с уверен глас: — Търсите начин да убиете Фуриите.

Орион и Хелън се спогледаха, шокирани от подобно открито изказване.

— Да — каза убедено Орион. — Искам да ги убия.

— Не, не го искаш. — Персефона обърна искрящите си очи с цвят на шоколад към Орион, разтапайки го на мига. — Трябва да им *помогнеш*. Те отчаяно се нуждаят да ги спасиш от страданията им, скъпи мой. Знаеш ли кои са Фуриите?

— Не знаем — отвърна Хелън. Не ѝ допадаше колко свойски се държи прекрасната богиня с Орион. — Моля ви, обяснете ни.

— Фуриите са три млади сестри — родени от кръвта на Уран, когато синът му, титанът Кронос, го нападнал. В мига на създаването си, Фуриите били отвлечени от Богините на съдбата и принудени да изиграят ролята си във Великата Драма. Болката, която изпитват, е истинска, а бремето, което носят... — Персефона млъкна, без да довърши, и се вгледа умолително в очите на Орион. — Те все още не са много повече от деца, а никога не са изживели дори един миг на радост. Знаеш какво искам да кажа, принце. Знаеш какво изживяват.

— Омраза — каза той, като хвърли поглед към Хелън. Тя си спомни колко ужасно беше да изпитва омраза към Орион в пещерата и разбра, че той си мислеше същото за нея.

— Трябва да им помогнем — прошепна му Хелън, и той се усмихна в отговор. Двамата бяха в пълна хармония. — Трябва да ги освободим.

— Фуриите и Потомците — каза Орион, твърдо решен.

— Да — съгласи се Хелън. — И обещавам, че ще освободя и вас, Ваше височество.

— Не, недей! — внезапно възкликна Персефона. Тя заговори припряно. — Побързай, Хелън, няма да оцелееш още дълго, без да сънуваш! Трябва да занесеш на Фуриите вода от реката...

Името на реката беше удадено от мощен, гръмлив глас:

— ХЕЛЪН, ПРОГОНВАМ ТЕ ОТ СВОЕТО ЦАРСТВО.

Хелън почувства как нещо запраща цялото ѝ тяло нагоре и го изхвърля от Подземния свят, сякаш я беше загребала и я хвърлила нечия мощна ръка, широка цял километър. За миг ѝ се стори, че видя огромно лице, което запълни цялото ѝ полезрение. Струваше ѝ се познато. Яркоселените му очи бяха толкова тъжни...

Хелън се събуди в леглото си. Изправяйки се до седнало положение, смъкна финия пласт от ледени кристалчета, посипали се по завивките ѝ като пресято брашно, и няколко от блещукащите късчета затанцуваха в сухия, мразовит въздух. Усещаше лицето си вкочанено, затова измъкна ръка изпод одеялата и я вдигна към вдървената си буза. Макар че пръстите ѝ бяха почти безчувствени от студ, разбра, че цялото ѝ лице е покрито с бодлив слой скреж. Помръдна ръка, за да докосне косата си, и откри, че тя също е замръзнала на дебели ледени възета.

Като дишаше бързо и разпращаше облаци от пара пред себе си, Хелън се огледа наоколо, опитвайки се да овладее треперенето си. Всичко в стаята ѝ имаше лек синкав оттенък, но дълбокият мраз беше най-силен около леглото ѝ. Хелън вдигна часовника от нощното си шкафче и трябваше да изтрие с палец един пласт лед, за да види циферблата. Докато се взираше в него, времето се смени от единайсет часът и единайсет минути на 11:12.

Макар и на двамата с Орион да им се струваше, че бяха прекарали долу в Подземния свят цели дни, в реалния свят тя беше затворила очи само преди броени секунди и вече беше почти премръзнала. Студът определено се усилваше. Хелън се запита дали при следващото ѝ слизване тялото ѝ ще замръзне напълно.

После се запита дали някога ще слезе отново. Беше я прогонил самият Хадес. Това не звучеше много обещаващо.

Измъкна се от леглото си, подхлъзвайки се, прекоси заледения под на стаята, за да си вземе телефона, но нямаше съобщение от Орион. Той вероятно още се изкачваше от пещерите. Времето не минаваше, докато бяха в Подземния свят, което означаваше, че мигът, в който Орион влизаше в портала, щеше да е също и мигът на излизането му, независимо колко време беше „прекарал“ от другата страна. Ако имаха късмет, Орион се връщаше точно сега, след като му беше позволено да остане в Подземния свят достатъчно дълго, за да чуе какво имаше да каже Персефона. Хелън можеше само да се надява, че Орион беше успял там, където тя така очевидно се бе провалила.

Тя потрепери силно и осъзна, че трябва да се махне от стаята си и да се стопли по някакъв начин. Спомни си лекцията на Хектор на брега, веднага след като едва не я беше удавил. Хелън може и да беше недосегаема за оръжия, но не беше напълно неуязвима, и прекомерният студ можеше да я убие така сигурно, както и удавянето.

Като насили заледената си врата и я отвори възможно най-тихо, Хелън подаде глава от спалнята си и се огледа наоколо. За щастие баща ѝ още беше на долния етаж и гледаше телевизия. Тя затвори плътно вратата зад гърба си, избута до пролуката импровизираната преграда за задържане на топлината, за да скрие от баща си колко нереално студено беше в спалнята ѝ, и извика надолу към Джери, че ще си вземе вана, за да заспи по-лесно. Той измърмори нещо за това, как трябвало просто да затвори очи и да си даде повече от една секунда, но не я попита нищо, нито възрази.

Докато влизаше в банята, Хелън се удари няколко пъти по челото с телефона си като наказание за ужасния си провал в подземния свят. Не можеше да повярва, че е била толкова глупава. Царството на Хадес вероятно не беше най-подходящото място, на което да говори за освобождаване на пленената царица, тъй като „шефът“ вероятно слушаше през цялото време. А Хелън открито беше заплашила да

отведе единственото същество в цялата вселена, на което Хадес държеше — неговата кралица. *Глупачка!* Сега Хелън беше прогонена. Как, да му се не види, се предполагаше да изпълни задачата си, ако не можеше да слезе в Подземния свят?

Докато се разсъбличаше и пълнеше ваната с гореща вода, тя се замисли за срещата си с Персефона. Стори ѝ се странно, че Хадес не се беше намесил по един или друг начин, когато тя и Орион говореха за освобождаване на Фуриите. Едва когато Хелън подхвана всички онези приказки за освобождаване на неговата царица, Хадес бе тропнал с крак.

Предпазливо се отпусна в горещата вода, все още с телефона в ръка, и съхрани в ума си това късче информация. После въздъхна и се нахисна във водата, опитвайки се да измисли как да размрази стаята си, преди баща ѝ да научи за станалото. Телефонът ѝ завибрира.

Будна ли си? — изпрати ѝ съобщение Орион.

О, за Бога, чу ли името на реката? — написа Хелън в отговор.

За какво говориш? Изритаха ме веднага след като П. каза, че ще умреш.

О. Имаше и още — отвърна Хелън, като пренебрегна цялата история с умирането и се надяваше, че Орион ще направи същото. Тя ми каза, че трябва да дадем на Фуриите вода от река... не чух името, защото и мен ме изпъдиха.

Все пак е нещо. Някой ден ще открия правилната река.

Чакай, „ти ще откриеш“? Какво ще кажеш за „ние ще открием“?

Коя част от „няма да оцелееш“ не схвана?

Това е само, ако не сънувам.

Ако не сънуваш ли?

Не и когато слизам в Подземния свят.

Тогава няма да слизаш повече.

Хелън си помисли, че това звучи малко заповеднически.

Решението всъщност НЕ Е твое — написа тя в отговор.

НЯМА да споря — дойде дръзкият му отговор.

Я чакай. Ти не контролираш това.

Н. Е. Сега изчезвай. Трябва да карам.

В продължение на десет минути Хелън се плацикаше из ваната, мърморейки си. Той пропускаше нещо — довод, който тя знаеше, че

трябва да изтъкне — но тя още не можеше да види какво е. Опитва се да го накара да се върне към спора с всевъзможни съобщения. Дори заплаши да си легне и веднага да се спусне в дълбините. След това той изпрати дълъг отговор, едно от онези съобщения, които трябва да превъртиш с бутона, за да прочетеш всичко.

Ако се върнеш в леглото, кълна ти се, че ще стигна с плуване до Нантъкет, ще заритам по вратата ти и ще разкажа всичко на Джери. Ти можеш да му обясниш защо искат да умреш. Не влизай в Подземния свят. Вече не се шегувам.

Да заплашва, че ще каже на баща ѝ, си беше чиста подлост — беше казала на Орион, че Джери е „недостъпна зона“ и той беше обещал никога да не нарушава това правило. Трябваше обаче да признае, че ако наистина обмисляше да го направи, единственото, което би я спряло, беше заплахата, че баща ѝ ще научи. Орион я познаваше много добре. Хелън се запита как бе успял да го постигне за такъв относително кратък период от време. За миг се усмихна на телефона, а след това се застави да спре. Не ѝ харесваше да ѝ нареждат какво да прави, но наистина ѝ харесваше, че той държи на нея достатъчно, за да опита.

И без друго не мога да сляза — призна накрая тя след дълго затишие в „разговора“ им. Хадес ми забрани и изрита и двамата ни от Подземния свят, защото заплаших да отведа П. Ти можеш ли все още да слезеш?

Със сигурност. Ти си пропъдена? Леле. Наистина има такова нещо като добър бог. Странно, че това е Хадес.

Знаеше, че той просто се тревожи за безопасността ѝ, но в мотива му имаше нещо наистина сгрешено. Хелън започна да натиска клавишите още преди да знае какво ще напише. Обърканият ѝ ум най-накрая проумя защо беше толкова разстроена, че е прогонена, и защо, на първо място, беше спорила така ожесточено с Орион.

Но спомни си пророчеството, написа тя трескаво. Аз съм Търсачът в дълбините — единственият човек, за когото се предполага, че може да прогони Фуриите. Ако не направя това. Още колко хора ще страдат? Няма да видиш баща си никога повече.

Хелън прехапа устни, мъчително опитвайки се да реши дали трябваше да му каже какво мислеше всъщност.

Няма да можем да се виждаме никога повече. Не мисля, че мога да се справя с това — изпрати тя съобщение накрая, поправяйки мислено „поне през малкото време, което ми остава“.

Настъпи дълга пауза, по време на която Орион не отговаряше, и Хелън се запита дали току-що беше допуснала огромна грешка. За да отклони ума си от него, тя изпрати имейл на Касандра и на останалите Гръцки гении, обяснявайки всичко, което се беше случило в Подземния свят. После остана да се взира в тъмния екран на телефона си, докато не чу как баща ѝ се качва горе, ляга си и захърка. Орион все още не отговаряше.

Хелън излезе от ваната и се подсуши. Знаеше само, че не може да се върне в замръзналата си стая. Винаги съществуваше вариантът кушетката долу, но тя реши, че всъщност няма значение дали ще си легне или не. И без друго вече не помнеше колко седмици бе изкарала без истинска почивка.

Остана дълго в горещата баня, наваксвайки с ритуала по поддържане на външността си, който пренебрегваше от цяла вечност. Оскуба с пинцета разни неща, които се нуждаеха от скубане, и намаза всички извивки на тялото си с лепкави масла. Когато приключи, избърса парата от огледалото над мивката и за пръв път от цяла вечност се огледа хубаво. Първото, което забеляза, беше колието, подарено от майка ѝ. То изпъкваше остро и релефно върху зачервената ѝ кожа, проблясвайки на шията ѝ, сякаш беше добило сила от грижите, с които си бе позволила да се поглези. После тя погледна лицето си.

Това беше лице, заради което толкова много хора бяха загинали преди цели ери, заради което толкова много хора все още умираха. Потомците все още се избиваха помежду си, за да отмъстят за смърти, случили се още пред стените на Троя — чак до първата жена, притежавала същото това лице, което Хелън гледаше в огледалото.

Струваше ли си, *което и да е* лице всичко това? Звучеше напълно безсмислено. В тази история трябваше да има нещо повече. Не беше възможно цялото това страдание да е заради едно момиче, колкото и хубаво да е то. Сигурно ставаше въпрос за нещо друго, което не беше описано в книгите.

Тя чу как телефонът ѝ избръмча и се втурна да го вземе, при което събори половината от тоалетните принадлежности върху мивката. Грабна различните шишенца и тубички от въздуха, преди да

успеят да се ударят с шумно дрънчане в пода и да събудят баща ѝ. Потискайки едно нервно изкикотване, тя ги върна безмълвно на правилните им места, после погледна съобщението.

Премислих. Ако това е нужно, за да те опазя жива, тогава съм готов на него — отговори Орион, почти половин час след като бяха спрели да си пращат съобщения. *Ще те оставя, ще се откажа от цялото това търсене, но не мога да те оставя да умреш.*

Хелън невярващо се отпусна тежко на ръба на ваната. Отказването от търсенето щеше да осъди Орион на живот като беглец, без дом или семейство. Той беше готов да изстрада всичко това — заради нея.

Или беше заради глупавото ѝ лице? В края на краищата, те едва се познаваха. Какво можеше да го подтикне към подобна саможертва?

Дафна беше нарекла почти еднаквите им лица „прокълнати“ и Хелън винаги беше приемала, че майка ѝ има предвид, че лицата им са им навлекли проклятие. За пръв път обмисли възможността майка ѝ да е искала да каже, че те навличат проклятие на хората, които ги *поглеждат*. Мисълта, че Орион жертва всичко, което някога е искал само защото за нея беше опасно, не се струваше правилна на Хелън. На карта беше заложено толкова много повече от един човешки живот, дори и ако този живот беше нейният собствен.

Хелън почувства как нещо поддаде вътре в нея — е, и какво, ако си падаше по него, или той по нея? Орион не можеше да се накаже сега. Не само заради цената, която щеше да плати самият той, но и заради това, което такова отказване щеше да струва на всички. Ако никой не прогонеше Фуриите, какво щеше да стане с Хектор и останалите Прокуденици? Какво щеше да стане с всички Потомци? Хелън си спомни как Орион ѝ разказа за съня си, в който бе видял поле, покрито с кости на Потомци в царството на Хадес, и осъзна, че това е било нещо повече от обикновен кошмар. В този сън Орион беше получил предупреждение, Хелън беше сигурна в това. Цикълът трябваше да свърши, иначе в крайна сметка техният вид щеше да изчезне, също като Ледените гиганти.

Глупак такъв. Тя ръгаше клавишите с пръсти, сякаш се опитваше да натика думите направо в голямата му, дебела, жертвоготовна и невероятно смела глава. *Ако се откажеш от нашата мисия, лично ще те проследя и откроя! Ще намеря начин да оправя този проблем със*

сънуването, прогонването от царството на Хадес, и когато успея, ще освободим Фуриите заедно. Междувременно ПРОДЪЛЖАВАЙ. Ясно?

Натисна „изпрати“ и зачака. Настъпи продължителна пауза. На няколко пъти Хелън започваше да пише съобщение, но накрая изтриваше всичко. Беше толкова уморена, че очите ѝ сълзяха, а ушите ѝ непрекъснато се запушваха, което я принуждаваше да се прозява многократно, за да ги отпуши.

Посред прозявката Хелън почувства как нещо изпука зад очите ѝ и забеляза, че горната ѝ устна внезапно бе станала много влажна. Докосна устата си и видя кръв по пръстите си. Вдигна хартиена кърпичка към носа си, преди да успее да изцапа нещо, и я притисна силно, чакайки кръвенето да спре. Най-накрая, след като попи окървавеното си лице и хвърли гневен поглед към телефона си, сякаш това щеше да накара Орион да отговори по-бързо, екранът светна отново.

Можеш да ме преследваш, колкото си искаш, Хамилтън, но знаеш, че никога няма да ме намериш, нали?

Той отново подмяташе шегите, което беше добър знак. Хелън знаеше, че това решение е било тежко за него, затова имаше нужда да се увери. Беше ѝ нужно нещо подобно на обещание, в случай че не оцелее до края на тяхната мисия.

Споразумяваме ли се? Ще продължиш, независимо какво става? — написа тя. Той не отговори веднага, затова тя добави: „Хей? Имаме ли сделка?“

Извинявай. Точно си лягам. Да, ще продължа.

Хелън се усмихна и се плъзна от ръба на ваната, за да се облегне на стената. Уви се в хавлията си и пхна краката си в чехлите, докато се вмъкваше бързо в импровизирано гнездо от топли, влажни хавлиени кърпи. Представи си го как се мушва под завивките в спалнята, вземайки телефона със себе си. Щеше да заспи така, помисли си тя, с разговора им, обгърнат в дланта ѝ.

Знаех си, че мога да разчитам на теб — изпрати тя, като притисна съобщенията му плътно към себе си.

Вечно и завинаги. Къде си?

В леглото — написа тя, макар че беше по-скоро „на пода“.

Хубаво, аз също. Най-сетне можеш да си починеш. И аз също! Изтощен съм.

Хелън не искаше да спира да си разменя съобщения с него. Можеше да остане цяла нощ будна, разменяйки си с него малки истории в тъмното, най-после отново ѝ беше топло, сякаш след цели години треперене. Очите ѝ започваха да се затварят сами.

Лека нощ, Орион.

Сладки сънища.

Хелън отвори очи. Нямаше чувството, че се събужда, и подозираше, че това бе така, защото не беше спала наистина. Чувството беше по-скоро сякаш я бяха ударили по главата и беше изгубила съзнание за няколко часа, а сега се свестяваше. Като при рязка смяна на филмов кадър, в един миг Хелън гледаше последния есемес от Орион, а в следващия бе забила очи в килимчето на пода в банята. Слънцето се беше показало, косата ѝ беше суха, и тя чуваше как баща ѝ се измъква от леглото.

От нервното, лепкаво усещане по цялото си тяло, Хелън се досети, че макар мозъкът ѝ да беше изключил за няколко часа тя не беше получила онова, което ѝ трябваше. Не се беше спуснала в Подземния свят, което беше облекчение, но и не беше сънувала. Това беше много лошо. Персефона ѝ каза, че няма много време, и Хелън не знаеше още колко дълго може да издържи, без да сънува.

Когато чу как Джери отваря вратата на дрешника си, Хелън реши да пристъпи към действие. Тя скочи и развали „гнездото“, което си беше направила предишната нощ, после припряно започна да си мие зъбите, за да заблуди баща си, че току-що го е изпреварила в банята.

Беше понеделник, нова седмица, и бе неин ред да готви. Втурна се в замръзналата си стая, ужасявайки се какво ще открие, но приятно се изненада, че тя почти се бе размразила. Една мисъл мина през главата ѝ. Силният студ сигурно имаше нещо общо с това, че превръщаше леглото си в портал към Подземния свят. Тъй като не беше слизала в Подземното царство нощес, студът се беше поразнесъл. Вътре още беше студено като във фризер и всичко беше влажно от водата, останала след потапянето, но поне не ѝ се наложи да духа със сешоар към крина си, за да отвори чекмеджетата, както предишния ден.

Досега беше успяла да скрие от баща си точно колко студено беше станало в стаята ѝ, но знаеше, че няма да е в състояние да опази тази тайна от него още дълго. Хелън реши, че няма какво да направи

по този въпрос. Просто се надяваше той да не влиза в стаята ѝ. Имаше си други тревоги и далеч не най-маловажната от тях беше мирмидонецът, който вероятно я наблюдаваше в този момент. Хелън се постара да отхвърли тази разстройваща мисъл, но все пак влезе в дрешника си, преди да си свали дрехите.

Облече се възможно най-бързо, треперейки през няколко секунди, в които бе принудена да остане гола и уязвима, а после изтича на долния етаж, за да се стопли на печката, докато приготвяше закуската. За малко усили газта на печката, сякаш имаше лагерен огън. Когато въздухът около нея затрептя от горещината, тя въздъхна щастливо и затвори очи, но нещо не беше както трябва. Нямаше чувството, че е *сама*. Отвори очи и се в огледа наоколо. Въздухът продължи да танцува пред нея няколко минути, а после се успокои.

В ума ѝ започна да се прокрадва съмнение. Не чуваше гласовете, но въпреки това ѝ се струваше, че в кухнята има и друго присъствие, а това очевидно беше невъзможно. Хелън знаеше, че губи разсъдъка си. Не ѝ оставаше много време, но не можеше да направи нищо по въпроса, докато не дойдеше нощта. Обърна се отново към печката и се залови да приготвя закуската.

Когато свърши с тиквените палачинки, хвърли поглед към часовника. Баща ѝ закъсняваше малко, затова тя положи допълнителни усилия и посипа пудра захар на върха на купчината от палачинки през стара фунийка във формата на прилеп, както правеха, когато беше малка. След като приключи, отново вдигна поглед към часовника. Точно се канеше да отиде до подножието на стълбите да повика Джери, когато го чу да слиза.

— Защо толкова се... — Хелън спря като закована, когато видя баща си.

Той носеше опърпана черна рокля с ръкави на червени и бели райета, черна перука, а лицето му беше боядисано в зелено. В ръка държеше традиционната заострена шапка на магьосница, с дебела копринена панделка и сребърна катарاما отпред. За един миг тя просто се взираше в него с увиснала отворена уста.

— Загубих един бас с Кейт — каза той глуповато.

— О, боже, това трябва да го снимам. — Раменете ѝ се тресяха от смях, докато сграбчваше телефона си. Щракна набързо една снимка на баща си, преди той да успее да избяга, и моментално я изпрати на

кажи-речи всички, които някога беше срещала. Хелоуин днес ли е? Загубих представа за времето.

— Утре — каза той, докато сядаше да си изяде палачинките. Имам да изкарам цели два дни в женски дрехи и после няма да празнувам Хелоуин никога повече.

В „Новинарския магазин“ времето около Хелоуин винаги беше оживен и зает период, и въпреки мрънкането на Джери, че ще е принуден да носи рокля, Хелън знаеше, че той обича да отбелязва всички празници. Попита баща си дали има нужда от помощ в магазина, но той ѝ каза, че няма начин да я пусне да влезе.

— Изглеждаш по-зелена от мен — каза той разтревожено. Имаш ли нужда да си останеш вкъщи днес?

— Ще се оправя — каза Хелън, като сви рамене и сведе поглед към закуската си, за да скрие вината, която изпитваше. Наистина не знаеше дали ще се справи или не, а не можеше да гледа баща си и да го лъже.

Клеър се приближи бавно до къщата в безшумната си кола, смъкна прозореца откъм страната на пасажера и усили песента на радиото, вместо да натиска клаксона.

— По-добре да вървя, преди съседите да повикат ченгетата — каза Хелън на баща си, като си събра нещата и излезе тичешком от къщата.

— След училище се прибири направо вкъщи, имаш нужда от почивка! — извика Джери след нея. Хелън помахна уклончиво от прага, знаейки, че не може да го направи. Трябваше да тренира с Ариадна за завръщането си в Подземния свят. Времето ѝ изтичаше, а тя трябваше да изпълни много обещания, преди то да свърши.

Лукас гледаше как Хелън изтичва от входната си врата и скача в колата на Клеър. Изглеждаше изтощена и кльощава, но въпреки това усмивката, която отправи към Клеър, беше ведра и красива и пълна с обич. Хелън си беше такава. Независимо какво преживяваше, тя притежаваше това магическо умение да отваря сърцето си за другите. Дори само близостта с нея го караше да се *чувства* обичан, макар и да знаеше, че любовта и вече не беше насочена към него.

Едва не го бе хванала отново тази сутрин, и той започваше да подозира, че я плаши. По някакъв начин тя все още можеше да го усети. Лукас трябваше да разбере причината, защото със сигурност нямаше да спре да я пази. Не и докато не се увереше, че Автомедонт е изчезнал завинаги.

Щом потеглиха, Клеър и Хелън запяха пискливо, разваляйки една от любимите му песни на Боб Марли. Когато Хелън запя, гласът ѝ беше ужасен. Това беше едно от нещата, които Лукас харесваше най-много у нея. Всеки път, щом тя запищеше като току-що настъпена котка, му се приискваше да я грабне, и...

Напомняйки си, че Хелън му е братовчедка, той помрачи светлината около себе си, увивайки се в тъмнината като в плащ, и се извиси във въздуха, за да включи телефона си и да започне деня си. Чакаше го текстово съобщение.

Знам, 4е беше там долу с нас. И мисля, 4е знам как го направи — гласеше съобщението. Трябва да поговорим.

Кой е това? — отвърна Лукас, вече знаейки кой е. Кой друг можеше да бъде, в края на краищата? Но не искаше да отстъпва и на сантиметър пред този тип. Не можеше. Беше прекалено ядосан.

Орион.

Да го накара да го напише в съобщението, беше още по-лошо. Когато виждаше името на този тип и си представяше Хелън да го изрича, нещо започваше направо да го яде отвътре. Гневът се усилваше с всеки ден и той трябваше да си даде един миг, за да се спре, преди да метне телефона си в Атлантическия океан.

Страхотно. Какво искаш? — написа в отговор Лукас, когато свитите му юмруци се отпуснаха достатъчно, за да пише. Не му ли стигаше това, че беше оставил Хелън да си отиде, ами трябваше да получава и есемеси от онзи, който имаше възможност да прекарва с нея всяка нощ?

Имаш нужда да се държиш като глупак — това ми е ясно. Но няма време. Хелън умира.

— В добро настроение си — подметна Хелън.

— Наистина съм — изпищя Клеър.

— Ооо, не ми казвай! Поруменели бузи, влажни очи. *Възможно ли е да си влюбена? О, йе!*

Хелън изпя последната част от песента на Боб Марли, която Клеър пееше гръмогласно. Тя напълно обобщаваше възторженото настроение на Клеър, която се присъедини към нея за рефрена „о, йе“, отговаряйки на безмълвния въпрос на Хелън.

— Какво мога да кажа? Той наистина е божествен. — Клеър въздъхна и се изкикоти бурно, докато се устремяваше надолу по улицата.

— Какво стана? — изпищя Хелън, толкова вживяла се, че беше замаяна. Беше толкова хубаво да се смее отново, че за миг забрави всичко останало в живота си, освен сияещото лице на Клеър.

— Той НАЙ-СЕТНЕ ме целуна! Снощи — пропя Клеър. — Изкатери се по стената на *къщата* ми! Можеш ли да повярваш?

— Ъм, да? — Хелън се ухили и сви рамене.

— О, да, вярно, предполагам, че можеш — каза Клеър, като махна добродушно с ръка, зарязвайки темата. — Та, както и да е, отворих прозореца си, за да му се развикам и да му кажа, че ще събуди баба ми — знаеш я какъв слух има, може да чуе кучешка пръдня през две къщи. Но той каза, че *трябвало* да ме види. Че повече *не можел* да стои далече от мен, а после ме *целуна*. Не е ли това най-хубавата първа целувка в историята?

— Най-накрая! Защо му трябваше толкова време? — засмя се Хелън. Смехът се превърна в писък, когато Клеър настъпи рязко спирачките на един знак „СТОП“. От двете страни на улицата към тях засвириха клаксони.

— О, не знам. — Клеър продължи да шофира, пренебрегвайки факта, че едва не беше предизвикала ужасяваща автомобилна катастрофа. — Смята, че съм прекалено крехка, че не съм наясно с опасността, в която се намирам — дрън-дрън. Сякаш не съм прекарала целия си живот в близост до Потомка. Нелепо, нали?

— Да. Нелепо — каза Хелън, като направи гримаса, изплашена както от небрежното отношение на Клеър към Потомците, както и от безразсъдното ѝ шофиране. — Знаеш ли какво, Гиг? Любовта не те прави неуязвима за автомобилни катастрофи.

— Знам това! Боже, звучиш точно като *Джейсън*! — отвърна Клеър, и цялото ѝ същество сякаш се разтопи отчасти, когато изрече

името му. Спря на мястото си на училищния паркинг, изключи двигателя и се обърна към Хелън с въздишка. — Толкова съм влюбена.

— Очевидно! — ухили се Хелън. Знаеше, че вече не е любимият човек на Джейсън, но независимо от това как се държеше той с нея, тя беше наясно, че Клеър се нуждаеше от подкрепата ѝ. — Джейсън наистина е страхотен, Гиг. Толкова се радвам за вас двамата.

— Но не е японец — отбеляза Клеър и лицето ѝ посърна. — Как се предполага да го заведе вкъщи при родителите ми?

— Може би няма да са толкова против — отвърна Хелън, като сви рамене. — Хей, свикнаха с мен, нали?

Клеър ѝ отправи неуверен поглед, протегна ръка с дланта надолу и я наклони наляво и надясно, сякаш за да каже: „Горе-долу“.

— Наистина ли? — възкликна Хелън. Не можеше да повярва. — Били сме приятелки цял живот, да му се не види, а твоите родители все още не ме харесват?

— Мама те *обича*! Но, Лени, трябва да разбереш — ти си наистина висока и се усмихваш много. Това, така да се каже, не попада твърде много на баба.

— Не мога да повярвам — промърмори Хелън съкрушено, докато излизаше от колата и тръгваше през паркинга. — Прекарала съм с тази старица повече време, отколкото...

— Тя е традиционалистка! — заяви Клеър в нейна защита.

— Тя е расистка! — възрази Хелън и Клеър се отдръпна, защото знаеше, че тя е донякъде права. — Джейсън е идеален за теб, Гиг. Не смей да позволяваш фактът, че не е японец, да съсипе това! Той беше готов да умре за теб.

— Знам — каза Клеър с дрезгав от вълнение глас. Закова се на място, макар че всички останали бързаха да влязат в училище, за да не закъснеят. Хелън спря заедно с нея, трогната от рядката ѝ проява на уязвимост. — Бях толкова уплашена там долу, Лен. Толкова изгубена и жадна, нали знаеш? И тогава... се появи той. Все още не мога да повярвам, че наистина дойде да ме спаси на онова ужасно място.

Хелън зачака Клеър да се успокои. Неподправеността на емоциите около близкото до смъртта преживяване на Клеър напомниха на Хелън колко ужасен всъщност беше Подземният свят. Орион беше променил Подземния свят толкова драстично за нея, че тя вече не

смяташе пребиваването там долу за наказание. Стига да беше с него, това можеше да ѝ достави удоволствие.

— Но аз го обичам не само защото ме спаси — продължи Клеър, изтръгвайки Хелън от мислите за Орион. — Джейсън е един от най-добрите хора, които съм срещала. Щях да му се възхищавам, независимо от всичко.

— Тогава забрави какво смята баба ти — каза Хелън с решително кимване.

— О, ще ми се да можех! Но старата досадница изобщо не млъква — изпъшка Клеър, като дръпна вратата и влезе заедно с Хелън, като и двете отново се смееха. Хелън беше забравила колко страхотно беше усещането просто да се мотае и да бърби с Клеър. Започна деня си с приповдигнато настроение.

Остатъкът от сутринта обаче приличаше на бавно гмуркане в състояние на изтощение. Хелън трябваше непрекъснато да се разтърсва, за да се събуди, и на няколко пъти учителите ѝ я сгълчаваха, задето почти бе задрямала. Някак успя да изкара утринта и се срещна отново с Клеър на обяд.

Когато седна на обичайната им маса, Хелън видя Мат в другия край на столовата и му махна да дойде при тях. Докато той се приближаваше, Клеър смушка Хелън с лакът и посочи всички момичета, които зяпаха и шушукаха, докато Мат минаваше.

Той имаше порязано място на устната и ожулвания по кокалчетата, очевидно от схватка. Тениската му, която висеше прекалено свободно преди месец, сега изглеждаше тясна. През леко изопнатата материя беше лесно да се види, че гръдните и раменните му мускули бяха почти *раздробени*. Бебешката пухкавост на лицето му беше изчезнала и той изглеждаше с по-изваяни черти и по-възрастен; дори вървеше различно, сякаш беше готов на всичко.

— О, боже мой — възкликна Клеър с невярващо изражение на лицето. — Лени, Мат не е ли истински жребец?

Хелън за малко не се задави със сандвича си и трябваше да преглътне набързо, за да отговори.

— Нали? Мат изведнъж се е превърнал в супер гадже!

Клеър и Хелън спряха, спогледаха се и възкликнаха „УУУУАААУ УУУ!“ точно в един и същи момент, а после избухнаха в смях.

— Какво има? — попита Мат, когато стигна до масата, като изгледа странно и двете. Посочи сандвича на Хелън и предположи: — Краставица и вегетариански пастет?

— Не, познай какво — не е сандвичът — каза Клеър, като бършеше очи и още се опитваше да си поеме дъх след смеха. — А ти! Вече официално си адски привлекателен тип!

— О, я млъквай — каза той, когато прилив на червенина мигновено заля лицето и врата му. Очите му се стрелнаха към Ариадна, която бе спряла да побъбри с друга съученичка, а после бързо се отдръпнаха.

— Би трябвало да предприемеш нещо — каза Хелън с нисък глас докато Клеър бе заета да маха на Ариадна с ръка да се приближи.

— И да ме разкара? — отвърна той тъжно и поклати глава. По дяволите, не.

— Не знаеш... — поде Хелън, но Мат я прекъсна решително.

— Да, знам.

Когато Ариадна дойде при тях, Хелън нямаше друг избор, освен да зареже темата, но наистина не можеше да разбере какъв беше проблемът на Мат. Знаеше със сигурност, че Ариана държи на него, и може би всичко, което Мат трябваше да направи, беше да рискува и просто да я целуне, както беше направил Джейсън с Клеър. Хелън отново се сети за Орион и си спомни какво беше усещането от докосването на устните му.

— Хелън? — извика Ариадна. Хелън вдигна поглед и видя, че всички се бяха втренчили в нея.

— Да? — каза Хелън, смутена и малко стресната.

— Не чу нито дума от това, което казахме току-що, нали? — попита Касандра.

— Съжалявам — отвърна Хелън отбранително. *Кога се беше озовала Касандра тук?* — зачуди се тя.

— Нощес сънува ли? — попита Касандра, сякаш повтаряше нещо, казано преди. Хелън поклати глава. Касандра се отпусна назад в стола си и сгъна ръце, присвила с тревожно замислено изражение устните си с естествен яркочервен цвят.

— Защо не каза нищо? — обърна се Клеър към Хелън, с едновременно загрижен и виновен вид.

— Не знам — измънка Хелън. — Не ми се е случвало да не сънувам от толкова отдавна, че предполагам, съм забравила да го спомена.

— Е, Орион не забрави — каза Касандра със своя зловещ маниер. После лицето ѝ се промени драматично и тя се наведе към Хелън, като за миг изглеждаше съвсем като нормално момиче. — Орион винаги ли е толкова... — тя млъкна, без да довърши, неспособна да оформи въпроса си правилно.

— Забавен? Твърдоглав? Грамаден? — изстреля Хелън в бърза последователност, опитвайки се да отговори на въпроса на Касандра с всяка подходяща за Орион дума, изникнала в замъгления ѝ ум.

— Наистина ли е едър? — попита Ариадна любопитно. — Като първия Орион?

— Огромен е — отговори Хелън бързо, като се опита да не се изчервява. Още няколко описателни думи изникнаха в главата ѝ, когато си помисли за Орион, но тя ги премълча. — Помогни ми, Кас. Дали винаги е толкова *какъв*?

— Непредсказуем — реши накрая Касандра.

— Да. Тази дума всъщност го описва страхотно. Чакай, откъде знаеш това?

— Не предвидих появата му — каза Касандра, по-скоро на себе си, отколкото на някого друг.

— За какво говориш? Да не би да ти е пратил съобщение или нещо подобно? — попита Хелън, като се объркваше все повече и повече. — Никога не съм му давала номера ти.

— Лукас ми го даде. — Касандра се държеше, сякаш всички знаеха това.

— Какво?

— Орион е пратил съобщение на брат ми много рано тази сутрин.

— Откъде е взел Орион... — Хелън заекна ужасено и спря да диша. Не можеше да изрече имената на Орион и Лукас в едно и също изречение, дори и животът ѝ да зависеше от това.

Звънецът би и всички останали си събраха нещата, докато Хелън се взираше безцелно в пространството, неспособна да отблъсне мисълта за Лукас. Знаеше, че е толкова изтощена от недоспиване, че мозъкът ѝ вече беше засегнат, но въпреки това беше наясно, че името

на Лукас, а не това на Орион, беше нанесло съкрушителния удар по нервната ѝ система.

— Защо не каза нещо, Лен? — попита Клеър с наскърбен тон. Тя автоматично сграбчи люлеещата се ръка на Хелън и я повлече към следващия ѝ учебен час, когато Хелън не реагира на звънеца.

— Какво да кажа? — измънка Хелън, все още замаяна.

— Тази сутрин! Не каза нищичко за това, как се чувстваш, нали знаеш... остави ме да бърбям до безкрайност за Джейсън, сякаш не е станало нищо.

— Гиг, недей — каза Хелън умолително. — Много повече предпочитам да слушам колко си щастлива *ти*, отколкото да говоря за това, колко объркана съм *аз*. Наистина. От помощ ми е да чувам, че в света още се случват хубави неща, особено когато се случват на теб. Искам да бъдеш неприлично щастлива до края на живота си, независимо какво ще стане с мен. Знаеш го, нали?

— Господи, наистина умираш, нали? — ахна тихо Клеър. — Джейсън го каза, но не му повярвах.

— Още не съм мъртва — отбеляза Хелън, засмивайки се немошно, докато влизаше заднешком в стаята. — Върви в клас, Гиг. Сигурна съм, че ще преживея поне социалните науки.

Клеър ѝ помахна тъжно, а после затича ситно надолу по коридора, докато Хелън влезе и седна на обичайното си място. Гледаше шокирано как Зак дойде и седна до нея. Той се опита да каже нещо, но тя го пресече.

— Не мога да повярвам, че наистина имаш тази дързост — каза Хелън. Стана и си взе нещата, но Зак я сграбчи за ръката, докато минаваше покрай него.

— Моля те, Хелън, в опасност си. Утре... — прошепна той настойчиво.

— Не ме докосвай — изсъска Хелън, издърпвайки китката си от хватката му.

Лицето на Зак посърна, а очите му се вдигнаха отчаяно към нея. За миг на Хелън ѝ стана мъчно за него. После се сети как заради него Хектор за малко не беше загинал на състезанието по бягане и омекващото ѝ сърце отново се вкамени. Може и да познаваше Зак от началното училище, но онези дни бяха отдавна отминали. Хелън се премести на друг чин и не го погледна повече.

След училище Хелън и Клеър имаха тренировка по бягане, а после отидоха в имението на семейство Делос заедно. Когато стигнаха там, наоколо нямаше никой. Нямаше я дори Ноел, която беше оставила залепена на хладилника бележка, уведомяваща всеки един, който влезеше в кухнята, че няма нищо за ядене и че тя ще се върне след няколко часа с продукти за готвене. Клеър и Хелън си размениха гримаси, когато прочетоха бележката, после нападнаха шкафове за всичко, което можеха да намерят, за да укротят къркорещите си след бягането стомаси. Когато седнаха с отмъкнатата от шкафове закуска, се заеха да установят защо къщата беше толкова дяволски празна.

Парис и Кастор бяха още в Ню Йорк, затънали в неспирните препирни на Конклава. Според последното им писмо, все още нямаше решение за трайно отървяване от мирмидонца, макар да бяха постановили, че не му е позволено да обитава острова. Кое и без друго беше безсмислено, защото се оказа, че през цялото това време той е живял на яхта. Джейсън и Лукас бяха на тренировка по футбол, а тъй като виолончелото на Касандра липсваше от библиотеката, Хелън и Клеър предположиха, че тя и Ариадна са в училище, репетирайки за пиесата.

По някакъв начин двете момичета Делос се бяха оставили да ги убедят да свирят музиката за зимното представление на „*Сън в лятна нощ*“. Никоя от тях не беше имала достатъчно време, но Касандра беше особено вкисната заради станалото. Тя вече не виждаше какъв е смисълът да се опитва да изглежда нормална, когато недоразвитото ѝ тяло и неестествената ѝ неподвижност толкова очевидно показваха, че не е. Хелън знаеше, че външното поддържане на нормален вид е важно, но трябваше да се съгласи, че никакво количество доброволно поемани задачи не можеше да придаде на Касандра вид на нормално четиринайсетгодишно, подкарало петнайсетата си година момиче, така че защо да измъчват бедното същество с театър?

— Ей, Гиг — каза замислено Хелън, след като тя и Клеър бяха опустошили до троха последните останки от скритите запаси със сладки с шоколадови парченца на Джейсън. — Колко тежиш?

— Точно сега ли? Вероятно към половин тон — каза тя, като изтупа няколко шоколадови трохи от скута си. — Защо?

— Тази вечер искам да пробвам нещо, което може да е малко опасно. Навита ли си?

— Толкова съм навита, че мога да се прекръстя на някоя от онези пружини играчки — отвърна тя гладко с дяволита усмивка.

Подскачайки по целия път, Хелън изведе Клеър на арената, докато Клеър правеше постоянни неуспешни опити да отблъсне с хълбок, да препъне или да отхвърли с рамо много по-едрата си и неестествено силна приятелка. Когато най-после стигнаха до средата на пясъка, след много препъване и кикотене, Хелън стана сериозна, като нареди на Клеър да не мърда. Застана плътно до нея и се съсредоточи върху тежестта на миниатюрната си приятелка.

— Лен, гъдел ме е! — изкикоти се Клеър. — Какво правиш?

— Опитвам се да те направя безтегловна, за да мога най-сетне да ти покажа какво е усещането да летиш — промърмори Хелън, все още със затворени очи. — Може би да опреш длани на раменете ми?

Клеър с готовност направи каквото поиска Хелън. Винаги беше искала да узнае какво изживяваха Хелън и Лукас, когато се рееха без усилие във въздуха, но досега Хелън беше твърде несигурна в умението си, за да се съгласи да опита с Клеър. Лукас я беше предупредил, че ще е трудна работа да пренася някого със себе си, но това вече не плашеше Хелън толкова много. Смяташе, че ако не опита сега, можеше никога отново да не получи шанс.

Щом Клеър се отпусна в обятията на Хелън, двете се издигнаха плавно на около три метра във въздуха. Клеър ахна благоговейно.

Чувствам се... *Удивително е!* — Гласът на Клеър потрепери от възторг, и макар че Хелън още се концентрираше върху всички променливи фактори, които им помагаша да се задържат в и над въздуха, беше принудена да се усмихне.

Летенето наистина бе удивително и въпреки това, което Лукас беше казал, Хелън се изненада да открие, че да издигне Клеър във въздуха беше сложно, но не и изтощително. Знаеше, че Лукас не би я подвел за нещо такова, затова нямаше друг довод, освен да признае пред себе си онова, което той й повтаряше през цялото време. Наистина *беше* по-силна. Окуражена, Хелън се издигна още по-високо.

— Какво правиш, по дяволите? — изкрещя Джейсън от земята под тях, като стресна и двете.

Клеър изпищя и концентрацията на Хелън се наруши. Преди да успее да се съвземе, двете започнаха да падат бързо. Когато погледна надолу, Хелън видя, че се бяха издигнали по-високо, отколкото беше

планирала. Макар че двете с Клеър бяха падали дълго, все още бяха на трийсет стъпки над Джейсън, Касандра, Ариадна и Мат, които до един се бяха втренчили нагоре към тях с паникьосани изражения.

— Свали я веднага! — нареди Джейсън разярено.

— Джейсън, добре съм — обади се Клеър с успокоителен тон, но той отказваше да слуша.

— Веднага, Хелън — изръмжа той. Дори от толкова високо, Хелън видя, че лицето му беше яркочервено от гняв. Тя реши, че е по-добре да направи каквото казва, преди той да си спука някоя вена или нещо подобно, и започна внимателно да спуска Клеър към него.

Все още беше на около три метра от земята, когато Джейсън подскочи нагоре и грабна Клеър от въздуха, принуждавайки Хелън да я пусне изцяло. Беше толкова разгневен, че не можеше дори да погледне Клеър, докато я оставяше да си стъпи на краката. Нахвърли се върху Хелън в мига щом тя стъпи на земята пред него.

— Как може да си такава егоистка? — попита той задавено.

— Егоистка? — изписка слисано Хелън. — *Аз ли съм егоистка?*

— Помисли ли изобщо колко лошо можеше да нараниш Клеър, ако я изпуснеш? — Гласът му се повишаваше и той се разгневяваше все повече с всяка дума. — Имаш ли *понятие* колко дълго страда някой простосмъртен след счупване на крак, дори след като счупването зарасне? Кракът може да му причинява болка до края на живота му!

— Джейсън — опита се да го прекъсне Клеър, но Хелън вече му крещеше в отговор.

— Тя е най-добрата ми приятелка! — изкрещя Хелън. — Никога не бих позволила да ѝ се случи нещо лошо!

— Не можеш да обещаеш това. *Никой* от нас не може да ѝ обещае това, заради факта, че сме такива, каквито сме! — изрева той в отговор.

— Джейс... — Ариадна успокояващо положи длан върху ръката на близка си. Той отърси грубо ръката ѝ и после се нахвърли върху нея.

— И ти не си по-добра, Ари. Не искаш да излизаш с Мат, но си мислиш, че ако го *обучаваш*, това ще помогне? — От гласа му струеше осъдителен тон. — Колко пъти трябва да ставаме свидетели на това, преди най-накрая да приемем истината? Простосмъртните не оцеляват

твърде дълго в близост до Потомци. Или не си забелязала, че нямаме майка?

— Джейсън! Достатъчно! — възкликна Ариадна. Сълзи на потрес избиха в очите ѝ.

Но Джейсън вече беше приключил. С едно бързо движение той се извъртя кръгом, отдръпна се от ръцете на Клеър, които посягаха към него, и се запъти право към притъмняващия бряг. Клеър се втурна след него, като погледна Хелън умолително. Хелън изрече само с устни „съжалявам“, а в отговор Клеър въздъхна и сви рамене, сякаш никоя от тях не можеше да направи нищо. После тръгна да гони Джейсън, който бързо се отдръпваше в съгъстващите се сенки на брега.

— Това са майка ми, Айлийн, и леля Ноел, когато са били заедно в колежа в Ню Йорк Сити — каза Ариадна. Тя извади една снимка, притисната между страниците на някаква книга на една лавица над леглото ѝ и скочи долу да я подаде на Хелън.

На снимката се виждаха две зашеметяващи млади жени, които наливаха питиета зад претъпкан бар. Имаха дръзко и дяволито излъчване, на което Хелън веднага се възхити, и се смееха жизнерадостно, докато сервираха многоцветни коктейли на размазаните тълпи от хора пред тях.

— Погледни Ноел! — възкликна Хелън изненадано. — Кожени панталони ли носи?

— Определено — каза Ариадна с болезнена гримаса. — Предполагам, че тя и мама са били малко щури, когато са били помлади. Работели в нощни клубове и модни ресторанти из целия град, за да си плащат обучението. Всъщност така се запознали с баща ми и чичо Кастор. В *нощен клуб*.

— Майка ти е била много красива — отбеляза Хелън и наистина го мислеше. Айлийн беше стройна, но въпреки това с доста приятни извивки, и изключително женствена. Имаше гъстата, черна коса и наситената, златистокафява кожа на латиноамериканка. — Но тя не...

— Не прилича изобщо на нас? Не. Потомците приличат на други Потомци от историята. Не наследяваме нищо от простосмъртните си родители — каза Ариадна тъжно. — Мисля, че за баща ми щеше да е по-лесно, ако можеше да ни погледне и да види, че нещо от нея

продължава да живее в нас. Обичаше я много — и все още я обича и до днес.

— Да, знам — промърмори Хелън и с изненада осъзна, че наистина знаеше. По някакъв начин можеше да усети колко много е била обичана непознатата жена на снимката. Като гледаше как Айлийн и Ноел се заливат от смях, Хелън не можеше да не се сети за себе си и Клеър. — Били са наистина близки, а?

— Най-добри приятелки още от невръстна възраст — каза Ариадна многозначително. — Съществува модел, цикъл във всичко в живота ни, Хелън. Определени мотиви се повтарят отново и отново за Потомците. Двама братя или братовчеди, отгледани като братя, които се влюбват в две сестри или *почти* сестри, е единият от тези цикли.

— И само една от тези жени е още жива — каза Хелън тихо, най-сетне проумявайки твърде покровителственото отношение на Джейсън. — Е, Джейсън няма никаква причина за тревога. По-скоро ще умра, отколкото да позволя нещо да се случи на Клеър.

— За нещастие, на Потомците не им е дадено да могат да влияят на тези неща — каза Ариадна с присвити очи. — Баща ми е бил готов да умре за майка ми, но историята невинна свършва с геройска битка, за да спасиш човека, когото обичаш, знаеш ли? Понякога хората просто загиват. Особено в близост до нашия вид.

— Какво е станало с майка ти? — Беше минало толкова време, а Хелън никога не беше задавала на никое от децата Делос този въпрос. Може би Джейсън беше прав — помисли си Хелън. Може би беше егоистка.

— Погрешното място, погрешното време — отвърна Ариадна, докато вземаше снимката на засмяната си майка и нежно я пхаше обратно между страниците на „*Ан от Зелените покриви*“.

Повечето Потомци биха направили почти всичко, за да избегнат убийството на простосмъртен. Най-често обаче, някой простосмъртен загива напълно случайно просто защото се намира *близо* до Потомък. Точно затова баща ми и брат ми мислят, че би трябвало да стоим далече от всеки, който може да пострада.

— Но ти обучавааш Мат.

— Никога не съм познавала майка си. Всички ми разказват, че имала голяма уста и огнен латиноамерикански нрав. — Ариадна поклати разкаяно глава. — Но да си жилав и издръжлив не е

достатъчно. Баща ми така и не научил майка ми на нищо от начина, по който се бият Потомците, и мисля, че това трябва да е имало нещо общо с причината тя да загине. Не си правя илюзии. Знам, че Мат никога не би могъл да *победи* Потомък, но не става въпрос за това. Ако поне не му предам никакви умения, никога няма да мога да си простя, ако пострада. Това звучи ли донякъде смислено?

Хелън кимна и взе треперещите ръце на Ариадна между своите.

— Да, звучи. Нямах представа, че нещата между теб и Мат са толкова сериозни.

— Нещата не са такива — каза Ариадна бързо, но после раздразнено отметна глава назад и отправи една въздишка към тавана. Това беше жест, който Хелън бе виждала Джейсън да прави много пъти, когато спореше с Клеър. — Честно ли? Не знам какво има между нас. Не мога да реша дали съм обидена, че не е опитал нищо, или щастлива, че не ме е изкушил.

Беше очевидно колко раздвоена е Ариадна. Хелън не знаеше какво да каже и в крайна сметка реши, че може би Ариадна нямаше нужда някой друг да ѝ казва какво да прави. Вместо да се опитва да дава съвети, Хелън просто седеше там и държеше ръката ѝ, докато премисляше ситуацията за себе си.

— Ари, знаеш ли къде... — каза Лукас, като отвори вратата на спалнята. Застина, когато видя Хелън. — Съжалявам, трябваше да почукам.

— Кого търсиш? — попита Ариадна, сякаш изпитвайки го.

Лукас сведе очи и затвори вратата, без да отговори на въпроса ѝ. Хелън си нареди да диша и се застави да раздвижи някак тялото си, за да не изглежда толкова слисана, но въпреки това Ариадна забеляза.

— И ти ли? Все още? — попита тя, леко отвратено. — Хелън. Той ти е *братовчед*.

— Знам това — каза Хелън с напрегнат глас, протягайки ръце в умолителен жест. — Мислиш, че искам да изпитвам това ли? Знаеш ли, че *предпочитам* да бъда в Подземния свят, защото там поне знам, че съм далеч от тази любовна болка? Колко *нередно* е това?

— Всичко това е наистина, наистина погрешно — каза Ариадна съчувствено, почти умолявайки Хелън. — Толкова съжалявам за вас двамата, но трябва да спреш с това. Кръвосмешението, дори и да е непреднамерено, когато двамата Потомци не знаят, че са роднини, е

още един мотив, който се повтаря отново и отново. Винаги завършва по най-лошия възможен начин. Знаеш това, нали?

— Да. Прочетох „Едип цар“ — знам как свършва тази история — но какви варианти имам? Разполагаш ли с някакви древни средства, които ще ме накарат да го разлюбя? — попита Хелън, като говореше само отчасти саркастично.

— Стойте далече един от друг! — каза тросната Ариадна.

— Ти беше там, когато той откачи и ми каза, че не ми е позволено дори да го *поглеждам* — извика Хелън в отговор. — И това продължи... колко? Девет дни? Не можем да стоим далече един от друг. Обстоятелствата винаги ни събират отново, независимо какво си причиняваме.

Голям мехур от отчаяние се надигаше и издуваше в гърдите на Хелън и съжалителният поглед на Ариадна беше достатъчен да го накара да се пукне. Хелън се изправи и започна да крачи.

— Буквално отидох до ада и обратно, в търсене на място, където да захвърля чувствата си към него, но не намерих достатъчно широка или дълбока дупка. Така че, моля те, кажи ми, ако имаш някаква идея, защото на мен ми свършиха теориите, а ако това, което казва Касандра, е вярно, вече нямам и време.

Хелън почувства изпукване зад очите си и вдигна ръка, за да попие струята кръв, наквашила устните ѝ. Ариадна седеше, зашеметена и неподвижна, на ръба на леглото, докато Хелън изтича до прозореца, отвори го със сила и скочи навън.

Устреми се право нагоре. Искеше да види тънката синя линия от въздух около земята, когато тя отново преминаваше в черно небе. Искеше да запази образа ѝ свеж в ума си, когато положеше глава на възглавницата тази нощ. Беше напълно сигурна, че ако не получеше някакво чудодейно прозрение, никога нямаше да вдигне отново глава.

Като почисти замръзващата кръв от лицето си възможно най-добре с края на тениската си, Хелън се вгледа в бавно въртящата се Земя. От нейната страна на планетата падаше нощта, но все още можеше да различи финия като паяжина атмосферен слой. Беше просто крехък отрязък от нищожна материя, който поддържаше живот от едната страна, и замръзнало забвение — от другата. Хелън се удиви, че нещо, което изглеждаше толкова деликатно, може да е толкова

могъщо. *Още един дар от Лукас*, помисли си тя, усмихвайки се при вида на тази смиряваща гледка.

Хелън затвори очи и се остави да се носи плавно. Намираше се високо, по-високо, отколкото се бе издигала преди, и земното притегляне беше толкова леко, че за миг тя се зачуди дали може да пререже и последната нишка на гравитацията, която я свързваше със света, и да се понесе чак до луната.

Твърда като стомана ръка стисна гърба на якето ѝ, като я дръпна грубо надолу и едва не разкъса дрехите ѝ. Хелън се извъртя, докато падаше обратно към Земята, и видя измъченото лице на Лукас, докато той я притегляше към себе си.

— Какво правиш? — прошепна той задъхано в ухото ѝ, притискайки я здраво към своите задъхано повдигащи се гърди, докато бързо сваляше и двамата надолу. Гърлото му така се беше свило от тревога, че гласът му пресекна многократно, докато се опитваше да заговори. — В космоса ли се опитваше да отлетиш? Знаеш, че това ще те убие, нали?

— Знам, Лукас. Аз... толкова е хубаво това усещане просто да се освободиш. — Осъзна, че беше изрекла името му на глас за пръв път от цяла вечност. Беше такова облекчение най-после да усети името му отново в устата си, че се засмя. — Обичам да го правя понякога. Ти никога ли не си?

— Да, правил съм го — призна той, все още вкопчен в нея и заравяйки лице все по-дълбоко и по-дълбоко в шията ѝ, докато се спускаха плавно от студеното нощно небе. Прошепна в ухото ѝ: — Но очите ти бяха затворени. Помислих, че си припаднала.

— Съжалявам, мислех, че съм сама — прошепна тя в отговор.

Знаеше, че би трябвало да попита, но наистина не я беше грижа как беше попаднал там Лукас. Държеше се за него все по-здраво и по-здраво, сякаш се опитваше да го придърпа в гърдите си и да обвие кожата си около него.

Това беше Лукас и тя искаше да го задържи, да задържи човека, който той беше в този момент, преди да е успял да се превърне отново в онзи гневен непознат. Той въздъхна дълбоко и изрече името ѝ, преди да се отдръпне от прегръдката ѝ и да потърси платформата на покрива ѝ.

— Къде е Джери? — попита той, докато кръжаха над къщата и. Отсъствието на „Пиги“, престарелият джип „Вранглер“ на Джери, от автомобилната алея биеше на очи, и никоя от лампите вътре не светеше.

— Вероятно още работи — каза Хелън, без нито за миг да откъсва очи от него. — Ще влезеш ли? Или нещата пак ще загрубеят?

— Обещах ти, никакви караници повече. И без друго не се получи — каза Лукас и дръпна Хелън надолу, за да се приземи с нея върху платформата на покрива ѝ.

— *Наистина* го направи нарочно, нали? — За миг стояха там, взирайки се един в друг през тежкото мълчание. — Баща ти имаше ли нещо общо с това?

— Изборът беше мой — каза той унило.

Тя го зачака да обясни, но той не го направи. Не се опита да си намери никакви оправдания или да прехвърли вината на някого друг. Вместо това, Лукас остави на Хелън да реши какво ще стане по-нататък между тях. Тя раздражено го удари с юмрук в гърдите, не толкова силно, колкото можеше, но достатъчно силно, за да го накара да почувства нещо. Той не се опита да я спре.

— Как можа да ми *причиниш* това! — изпищя тя, на косъм да започне да вие.

— Хелън. — Той улови стиснатите ѝ юмруци и ги притисна към онова място на гърдите си, където го беше ударила. — Какво друго можех да направя? Отново бяхме заедно през цялото време. Седяхме заедно, споделяхме най-съкровени тайни и това те смущаваше. Имаш да мислиш за по-важни неща, вместо за мен.

— Имаш ли представа колко болезнено беше това? — попита тя задавено: искаше ѝ се да го удари пак, но откри, че ръцете ѝ се отпуснаха сами и вместо това го погалиха.

— Да. — Той говореше толкова нежно, че Хелън разбра, че раздялата им го беше наранила точно толкова, колкото и нея. — И цял живот няма да се освободя от последиците.

Челото ѝ се сбърчи от тревога. Знаеше, че Лукас не преувеличава — беше се променил. Лицето му беше толкова бледо, че отразяваше лунната светлина, а очите му имаха тъмносин цвят, граничещ с черно. Беше като да гледа лунния близник на своя слънчев Лукас. Все още беше красив, но толкова тъжен, че за нея беше болезнено да го гледа.

След всичко, на което я беше подложил, Хелън знаеше, че би трябвало да ѝ се иска да го накаже, но не беше така. Някъде по пътя беше обвинила ръце около шията му, а той беше започнал да прокарва ръце нагоре-надолу по гърба ѝ, и тя вече не беше ни най-малко разгневена.

Когато се вгледа в очите му, видя как в тях се промъква странно мрачно изражение, което се опитваше да угаси сиянието, което винаги беше откривала у него. Но преди да успее да измисли как да го попита какво има предвид под „последствия“, Лукас смени темата.

— Днес имах дълъг разговор с Орион — каза той, като отвори вратата на покрива, която водеше към долния етаж на къщата, и я задържа отворена за Хелън. — Струва му се, че не ни казваш всичко за това, което се случва в Подземния свят. Помоли ме да помогна. Той държи много на теб.

— Знам това. — Хелън го въведе в къщата и го поведе надолу към студената си спалня. — Но той греши. Не крия нищо от никого. Просто разбрах, че за мен няма помощ, така че защо да навлизам в подробности? Не *сънувам*, Лукас. Как според Орион ти или някой друг бихте могли да поправите това?

Лукас се отпусна тежко на ръба на леглото на Хелън, смъкна якето си и изрита обувките си, докато мислеше. Разполагаше се толкова удобно в спалнята ѝ, сякаш мястото му беше именно там. Всички инстинкти на Хелън крещяха, че мястото на Лукас *наистина* беше в спалнята ѝ, макар и двамата да знаеха, че той не биваше да е там.

— Миналата нощ слязох в Подземния свят. Отначало беше, за да видя дали мога да ти помогна по някакъв начин — без да се намесвам, разбира се. А после след няколко часа беше просто, за да наблюдавам двама ви заедно. По много причини — призна най-сетне Лукас, разкривайки напълно картите си. — Както и да е, проявих небрежност. Орион ме видя там и се досети как съм успял. Свърза се с мен днес да ми каже *защо* умираш и заедно осъзнахме, че може би аз имам точно това, което ти е нужно, за да се оправиш отново. Така че, предполагам, в крайна сметка намерих начин да ти помогна. — Той праметна крака върху леглото ѝ и се облегна на възглавниците.

Хелън спря като закована. Искаше ѝ се да го гледа цяла нощ така, легнал в леглото ѝ, невероятно свършен, но не можеше да подмине

това, което току-що ѝ беше казал.

— Слязъл си в Подземния свят? Кога? Как? — попита тя, като се опитваше да не изпищи.

— В събота през нощта. Арес ме видя да се крия в костницата и говори с мен. Аз бях другото „малко полубожество“. Помниш ли? После отвляхох вниманието на Цербер, когато тя ви подгони.

— Певецът на йодлери? — попита Хелън невярващо. — Я чакай, Цербер е *тя*?

— Да — каза той, като се изкиска. — Аз бях онзи, който пееше йодлери, а Цербер е вълчица. Сега върви да се измиеш. Няма да мърдам оттук.

— Но...

— Побързай — настоя той. — Трябваше да изчакам, докато се отдалечиш от семейството ни, за да ти донеса това, но вече не мога да издържам да те гледам толкова болна.

Хелън се втурна в банята и едва не изми устата си със сапун, а лицето си — с паста за зъби — толкова силно се тресеше. Разсъблече се и изстърга езика си, почисти с конец зъбите си и се среса, кажи-речи всичко едновременно, преди да скочи в една чиста пижама и да изтича обратно в спалнята си.

Той беше още там, точно както беше обещал, и последните разяждащи съмнения на Хелън се изпариха. Неестествената раздяла беше приключила, и вече нямаше да започнат да си крещят или да се отблъскват взаимно.

— О, хубаво. Не са халюцинации — каза тя, като се шегуваше само наполовина. — Нито сън.

— Но трябва да сънуваш — каза той тихо от другия край на стаята, взирайки се в нея. Хелън поклати глава.

— Това е по-хубаво — каза тя уверено. — Дори и да ме убие, да стоя будна и да те виждам в леглото си е по-хубаво, от който и да е сън.

— Не се предполага да казваш подобни неща — напомни ѝ той.

Той затвори очи за секунда. Когато ги отвори, се усмихна решително и повдигна крайчеца на завивката. Хелън дотича и се гмурна под тях, извън себе си от щастие. Вече не я беше грижа кое е правилно и кое — погрешно. Умираще — разсъждаваше тя — не беше ли редно поне да умре щастлива? Хелън се обърна по гръб и вдигна подканващо ръце към Лукас, но той улови лицето ѝ между дланите си

и я накара да се отпусне обратно в леглото. Кръжеше над нея върху завивките, като я притискаше на сигурно място под тях.

— Това е обол — каза той, като вдигна малка златна монета. — Ние, Потомците, ги слагаме под езиците на обичните си мъртъвци, преди да изгорим телата им на погребалната клада. Оболът е монетата, с която мъртвите плащат на лодкаря, Харон, за да напуснат Земите на сенките, да пресекат река Стикс и да влязат в Подземния свят. Но този обол е специален и много рядък. Не е бил изработен за Лодкаря. Той е за друг обитател на Земите на сенките.

Лукас вдигна монетата, за да може Хелън да я види ясно. На едната ѝ страна имаше звезди, а на другата — цвете.

— Това мак ли е? — попита Хелън, опитвайки се да си спомни къде беше виждала тази малка златна монета преди. В мислите ѝ бързо се мярна вестникарско заглавие. — Откраднал си ги от „Гети“! Лукас, проникнал си с взлом в музей!

— Това е част от причината, поради която не мога да позволя семейството ми да узнае, че съм тук, опитвайки се да направя това. Но ти знаеш истинската причина да го направя... братовчедке — каза Лукас.

Той внезапно се надвесил и прокара бързо устни по бузата ѝ, но не я целуна. Усещането беше по-скоро, сякаш я вдиша. Усещането от топлите му устни толкова близо до кожата ѝ я накара да потръпне.

Хелън знаеше точно защо Лукас беше принуден да крие това от семейството си. Кражбата беше нищо в сравнение с неморалността на онова, което правеха. Хелън знаеше, че би трябвало да е отвратена, задето беше в леглото с някой, който ѝ беше толкова близък роднина, но изглежда не можеше да убеди тялото си, че не бива да желае Лукас. Чувстваше Мат като свой брат, Орион ѝ се струваше нов и непознат и толкова напрегнат, че беше малко опасно, но Лукас ѝ се струваше *правилен и подходящ*. Ако другите мъже бяха къщи, то Лукас беше домът ѝ.

Как можеше да е толкова объркана? Побутна го леко, за да го накара да се дръпне назад и да я погледне. Все още ѝ трябваша отговори, а не можеше да мисли, когато лицето му беше толкова близо до нейното.

— Лукас, защо ги открадна?

— Този обол не е за Харон. Бил е изсечен за Морфей, бога на сънищата. Това ще отведе цялото ти тяло долу в Земята на сънищата, когато заспиш.

— Земята на сънищата и Земята на сенките са точно една до друга — каза Хелън, най-сетне разбирайки защо го е направил.

Откраднал си ги, за да ме последваш долу, нали?

Той кимна и прокара пръсти през лицето й.

— Има една стара легенда, която гласи, че ако дадеш на Морфей обол с мак върху него, той може да ти позволи да посетиш земята на сънищата, докато си *все още в тялото си*. Помислих си, че ако му предложа размяна, може да ме пусне да пресека неговите владения и да слеза чак до Подземния свят. Не знаех дали ще се получи, но какъв избор имах? Когато те видях в събота сутринта в коридора...

— Скочи през един прозорец — припомни му Хелън. По лицето й се прокрадна усмивка, когато осъзна, че току-що беше постъпила кажи-речи по същия начин с Ариадна.

— За да отида да открадна тези — каза той, като сведе лице към нея и й се усмихна. — Знаех, че си зле, знаех, че когато те отблъснах, това не помогна, и не можех повече да седя безучастно и да гледам. Трябваше да слеза в Подземния свят и да открия причината. Орион ме зърна как ви следя и сам се досети кой трябва да съм. После до голяма степен проумя как съм успял да вляза в Подземния свят.

— До голяма степен? — попита Хелън.

— Мислеше, че понеже съм син на Аполон, е имало нещо общо с музиката. Кое то не беше лоша догадка — призна Лукас неохотно.

— Наистина имаш прекрасен глас — каза Хелън. Искаше да подтикне Лукас да не спира да говори, само за да чува този глас и да го чувства, изпънат до нея в леглото й, възможно най-дълго. — Но защо музика?

— Отначало Орион мислеше, че правя каквото направил Орфей, когато последвал мъртвата си съпруга в Подземния свят, като се опитал с пеенето си да я върне пак към живота. В крайна сметка обаче, свърза откраднатите оболы с мен, смени *Орфей с Морфей*, и се досети как съм го направил. После ми разказа защо си толкова зле и ме помоли да пробвам това с теб — каза Лукас по такъв начин, който накара Хелън да заподозре, че по време на онези разговори чрез

текстови съобщения беше ставало нещо много повече, отколкото Лукас признаваше. — Той е умен тип.

— Какво? Да не би сега да сте най-добри приятели? — попита Хелън с повдигнати вежди. Лукас преглътна мъчително, сякаш го беше наранила. Загрижена, Хелън посегна и прокара ръка през лицето му, опитвайки се да изтрие тъгата, която се беше появила там толкова бързо.

— Уважавам го. Дори и ако отказва да направи каквото искам. — Гласът му прозвуча грубо и гъгниво. — Време е да спиш.

— Не съм уморена — каза тя бързо, спечелвайки си лек смях от Лукас.

— Изтощена си! Без повече спорове — упрекна я той строго, макар че закачливото му изражение лиши думите му от укорителна нотка. — Помоли Морфей да те дари отново със сънища. Беше много мил към мен. Не се съмнявам, че ще ти помогне, ако може.

— Ще останеш ли? — помоли Хелън. Взираше се в него, изпълнена с обожание. — Моля те, ще останеш ли с мен?

— Докато мога да издържа — обеща той, потръпвайки. — Никога не се простудявам, но по дяволите! Тук е истински фризер.

— На мен ли го казваш — рече Хелън, като забели очи. — Ела да ме топлиш. — Лукас се засмя тихо и поклати глава, сякаш не знаеше какво да прави с нея.

Лягайки върху завивките, той се настани, оставяйки Хелън да се свие удобно. Сгъна ръцете ѝ във формата на буквата „Х“ на гърдите и приглади косата ѝ назад, сякаш я полагаше в гроба. Погледна напрегнато надолу към нея.

— Отвори уста — прошепна Лукас.

Хелън почувства как той се тресе и видя как по лицето му преминаха безброй чувства, докато пъхаше тежкото плоско златно късче под езика ѝ. То беше още топло от допира до тялото му, леко солено, и тежестта му в устата ѝ беше забележително успокояваща. Лукас посегна и нежно затвори клепачите ѝ. Докато държеше дланта си присвита над очите ѝ, Хелън почувства как той докосва леко бузата ѝ с устни, когато се наведе към ухото ѝ.

— Не позволявай на Морфей да те съблазни...

Звездни небеса и мастилено черни ивици коприна заобикаляха Хелън. Намираше се в палатка, която нямаше горна част, само

вълнисти стени от тъмни, хлъзгави чаршафи, които сякаш дишаха бавно, докато поемаха и изпускаха лек и непрестанно променящ се полъх, като бриз. Тук-там между гънките на материята имаше строги дорийски колони, издялани от черен порфир. Мъждиви насочващи светлини танцуваха надолу по проходите, като кръжаха в нощния въздух. Когато една от тях наближи Хелън, тя видя, че отблизо приличаха на мънички пламъчета от свещи, проблясващи в мехурчета с цветовете на дъгата.

Тревата под краката ѝ беше покрита с цяло поле от макове, чиито главици клюмаха като пияни от появяващите ветрове. Въпреки тъмнината, Хелън чувстваше хладната, подобна на роса влага на цветята, и виждаше златния прашец, който искреше в кървавочервените цветове.

На около дузина стъпки от мястото, откъдето беше влязла в този нощен свят, копринени чаршафи и огромни възглавници в среднощно синьо, пепелно сиво и наситено пурпурно се разстилаха над краищата на най-огромното и разкошно легло, което Хелън беше виждала. Звездите блещукаха отгоре, а купищата коприна сякаш им намигаха в отговор, като блестящи хлъзгави петна от масло в призрачно синята лунна светлина. Две бели като слонова кост ръце, последвани от голите гърди на мъж, се издигнаха от тъмната маса на мамещата като люлка материя, когато той се протегна блажено и продължително.

— Зовях те, Красавице. Толкова се радвам, че най-накрая си тук. — Гласът му ѝ беше познат. — Красавицата и Сънят. Спящата Красавица. Създадени сме един за друг, знаеш ли? Всички поговорки го твърдят. Сега ела и легни при мен.

Заразително игривият му тон привлече Хелън към крайчеца на леглото. В този глас имаше нещо, което бе така успокояващо и сладко, че Хелън разбра, че той сигурно беше най-добрата душа в тази или която и да било друга вселена.

Погледна надолу към гигантското легло и видя Морфей, бога на сънищата. Той имаше най-бялата кожа, която Хелън някога беше виждала, лъскава и буйна вълниста черна коса, и дълги стройни крайници с деликатно изваяни мускули. Гол до кръста, той носеше копринено долнище на пижама в толкова наситен виненочервен цвят, че, подобно на всички останали цветове в спящия му дворец, граничеше с черно, но никога не стигаше точно до него.

Морфей погледна Хелън с удивителните си бяло-сини очи, които приличаха на течен живак. Сгуши се в черните копринени чаршафи. *Защото, знам, ще светиш върху крилете на нощта, по-бял от утринен сняг върху крило на гарван*^[1] — помисли си Хелън, докато съзерцаваше контраста на кожата му с чаршафите, питайки се къде ли беше чувала тези стихове. Който и да ги беше написал — помисли си тя — сигурно беше прекарал много нощи с Морфей.

— Значи *твоя* глас чувах в главата си. Малък подлец такъв — каза Хелън, свеждайки усмихнато лице към изящния, полугол мъж. — Мислех, че полудявам.

— Така беше, Красавице. Затова можеше да ме чуеш толкова ясно. Зовях те многократно, но ти не ми обръщаше внимание, затова накрая си отидох. Сега ела и легни — каза той с леко недоволство, като протегна една от млечнобелите си длани. — От твърде отдавна не съм те прегръщал.

На Хелън дори не ѝ се наложи да го обмисля. Не беше виждала този бог никога преди, но го позна. В края на краищата беше прекарала почти всяка нощ от живота си, сгушена в обятията му. Нямаше нещо, което Морфей да не знаеше за нея, нито една ужасна малка тайна, която да беше успяла да скрие от него, а и той изглежда я обичаше. Всъщност от начина, по който огрените му от звездите очи се взираха в нея, Хелън разбра, че той я обожаваше.

Тя се усмихна с облекчение, плъзна ръка в неговата и въздъхна, когато почувства как главата ѝ пада върху гладките му, ярко осветени от лъчите на луната гърди. Всяко мускулче в тялото ѝ се отпусна, докато вълна след вълна успокояваща отмора заливаше изтощените ѝ крайници. За пръв път от месеци Хелън си отдъхваше истински. Дори само няколко мига в обятията на бога наваксаха всички тези седмици на безсъние.

Морфей издаде някакъв идващ от гърдите му звук, дълбоко тътнещо тананикане на наслада, и погали лицето ѝ нежно, подмамвайки устните ѝ да се разтворят, той плъзна два пръста в устата ѝ и си прибра монетата.

— Но не беше нужно да ми носиш заплащане, за да ме посетиш. В многото часове, които прекарваш със затворени очи, преди да слезеш в Подземния свят или след това, си свободна да сънуваш. Можеше да се рееш с всеки от другите спящи умове, накъдето поискаш — каза

той, като посочи към игривите ветрове, които постоянно блъскаха палатката, като от време на време нахлуваха вътре и разрошваха дългата му, мека коса. — Имаш по-голям контрол над нещата, отколкото осъзнаваш, Хелън. Можеш да ме посещаваш тук телом, без да ми заплащаш дори един обол, ако искаш.

— Но аз не мога да те посещавам — възрази Хелън, леко объркана. — Дори когато не слизам в Подземния свят, не мога да сънувам.

— Защото се страхуваш от това, което ще откриеш в сънищата си, не защото те спира някаква външна сила. Чувстваш се толкова виновна за това, което искаш, че не можеш да се изправиш лице в лице с него дори в съня си. — Морфей повдигна Хелън и я сложи върху себе си, така че тя гледаше право надолу към него. Зарови пръсти в косата ѝ и я накара да се развее около тях като златна завеса, която ограда двамата.

— Мога да сънувам, когато поискам? — попита Хелън, вече знаейки отговора. В мига, в който бе научила, че Лукас ѝ е братовчед, беше престанала да сънува по собствен избор. Просто никога преди не го беше признавала пред себе си.

— Моя измъчена Красавице. Мразя да гледам как някой страда, а най-вече ти. Остани тук с мен и бъди моя кралица, а аз ще сбъдна всичките ти сънища.

Лицето и тялото под нея се промениха и приеха по-познат образ. Хелън ахна и се дръпна назад. Този, който седна в леглото и внимателно хвана ръцете ѝ, беше Лукас.

— Мога да приемам този образ толкова често, колкото поискаш, и не е нужно да се чувстваш виновна, защото аз не съм наистина той — каза Лукас. Хелън почувства как той я притегля по-близо и не се възпротиви. Всичко това беше сън, нали така? Тя прокара ръце по гърдите му и му позволи да я целуне леко, докато той говореше. — Или мога да приемам образа на друг. Другият, когото желаеш толкова много. Може би повече...

Хелън почувства как устните, притиснати към нейните, станаха по-пълни и по-меки, и усети как голите рамене под дланите ѝ стават по-яки и набити. Отвори очи и откри Орион да я целува. Отдръпвайки се, Хелън се запита тревожно какво целеше Морфей с това. Той знаеше

най-съкровени й мечти, така че защо беше превърнал Лукас в Орион?

Орион я бутна по гръб и тя не се сдържа и се засмя, когато той скочи върху нея с палава усмивка. Беше толкова забавен, и да бъде с него беше толкова лишено от усложнения. С Лукас тя можеше да бъде изцяло себе си, но с Орион можеше да бъде каквато й харесваше да бъде в момента. Мисълта беше опияняваща.

Орион плъзна ръцете й над главата, приковавайки я под себе си. Опиянението изчезна толкова бързо, колкото се беше появило, и лицето му стана сериозно.

Хелън внезапно проумя последното предупреждение на Лукас. Не можеше да си позволи да бъде прелъстена, иначе никога нямаше да стане от това легло. Макар да не искаше, Хелън тръсна глава, попречвайки на Орион да се наведе и да я целуне. Морфей отново прие собствения си образ и се подпря на лакти над нея с момчешка въздишка.

— Човек направо може да се пристрасти към теб — каза Хелън тъжно.

Позволи си да се замисли какво би било да живее вечно в някой дворец на сънищата с този бог. Прокара пръсти през косата му, правейки тъмна като среднощното небе палатка от дългите му букли около лицата им — обратното на онова, което той беше направил със слънчево русата й коса преди мигове.

— Но аз не мога да остана тук — каза тя, като го отблъсна назад и седна. — Има твърде много неща, които трябва да свърша в света.

— Опасни неща — възрази той с искрена загриженост. — Арес те търси в земите на сенките.

— Знаеш ли защо ме търси?

— Знаеш защо. — Морфей се засмя меко. — Той следи напредъка ти. Това, което правиш тук, в Подземния свят, ще промени живота на мнозина, включително и на някои безсмъртни. Но дали ще е за добро или лошо, никой не може да каже.

— Как се озова Арес тук долу, Морфей? Да не би Хадес да му помага да наруши Примирието? — По някакъв начин Хелън знаеше, че Морфей ще бъде честен с нея.

— Подземният свят, Сухите земи и Земите на сенките не са част от Примирието. Дванайсетте олимпийци не могат да слизат на Земята

и това е единственото правило, което са се заклели да спазват. Множество дребни божества бродят на воля по Земята и всички богове могат да идват и отиват оттук до Олимп и... други места. — Морфей се намръщи в отговор на мислите си, а после нападна Хелън, като я претърколи отново по гръб и я взе в прегръдките си. — Остани при мен. Мога да те закрилям тук, в царството си, но не и извън него. Виждам всички сънища, знаеш ли, дори сънищата на другите богове, и знам, че Арес не е много повече от животно. Единствената му цел е да причинява колкото може повече страдания и разрушение и много иска да те нарани.

— Той е ужасен, съгласна съм. Но *въпреки* това не мога да остана тук и да се крия в леглото ти. — Хелън изпъшка, знаейки, че вероятно щеше да се упреква жестоко за това по-късно. — Независимо колко е опасно, трябва да се върна.

— Смела Красавица. — Богът на сънищата сведе поглед към нея с възхитена усмивка. — Сега те желая още повече.

— Ще ми помогнеш ли, Морфей? — попита Хелън, като галеше блестящата му коса. — Трябва да вляза отново в Подземния свят. Твърде много хора страдат от твърде отдавна.

— Знам. — Морфей извърна поглед, докато обмисляше молбата на Хелън. — Не ми влиза в работата да съдя дали мисията ти е добра или лоша, мога само да ти кажа, че се възхищавам на куража ти да се согласиш да я предприемеш. Никак не ми се иска да те загубя, но много ми харесват причините, поради които избираш да си тръгнеш.

Знаейки, че може би насилва късмета си, Хелън реши да рискува и да поиска още една услуга.

— Знаеш ли за коя река говореше Персефона? Онази, от която трябва да наля вода, за да освободя Фуриите? — попита тя. Морфей наклони глава на една страна, сякаш се опитваше да си припомни нещо.

— Нещо ми подсказва, че *някога* съм знаел — каза той, като се мръщеше озадачено. — Но вече не. Съжалявам, Красавице, но съм забравил. Ще трябва да откриеш това сама.

Морфей я целуна по връхчето на носа и се изтърколи от леглото. Обърна се назад и с лекота я вдигна от усуканите чаршафи, а после я положи върху хладната трева с израз на съжаление. Хванати за ръце, тръгнаха, без да бързат, през двореца му.

Минаха покрай множество дивни стаи, пълни с фантастични образи от сънищата. Хелън зърна водопади, от които бликаха искрящи струи във всякакви цветове, дракони в брони върху купища богатства, от чиито ноздри излизаше димът на едва сдържани огньове, и крилати, подобни на елфи, хора, танцуващи с насочващите светлини. Но най-забележителното помещение беше просторна, проблясваща пещера, пълна с купища монети.

Над всяка купчина в нощното небе безтегловно се рееше голям цилиндър. Цилиндрите бяха направени от тухли, камъни или бетон. Някои изглеждаха, сякаш бяха на хиляди години, и от тях се ронеше мъх, други изглеждаха току-що изградени и много модерни. От дъната на един-два дори висяха окачени на въжета кофи, които се сториха на Хелън странно кичозни.

— Какво е това място? — попита тя благоговейно. Пространството сякаш продължаваше безкрайно — толкова нататък в тъмната далечина, че тя не виждаше да има край.

— Някога да си пускала монета в кладенец и да си си намисляла желание? — попита Морфей. — Всички кладенци на желанията, някогашни и сегашни, свършват тук, в Земята на сънищата. Това всъщност е недоразумение. Не мога да накарам мечтите и сънищата да се сбъдват в реалния живот, независимо с колко пари ме засипват хората. Единственото, което мога да направя, е да им изпратя насън ярки образи на най-съкровения им желания. Опитвам се да ги направя възможно най-реални.

— Много грижовно от твоя страна.

— Ами не ми се струва правилно да вземам парите на хората, без да им дам нещо в замяна — каза той с лукава усмивка. — А всичко това може да бъде и твое, нали знаеш.

— Честно? — попита Хелън, като повдигна вежда. — Топлото ти легло беше по-изкушаващо от всичките златни монети на света.

Сякаш по поръчка, Хелън чу свистящ звук и видя далечен проблясък, когато една от грамадните купчини се раздвижи, за да посрещне ново лъскаво желание.

— Дълбоко съм поласкан.

Морфей я поведе надалече от стаята с кладенците на желанията и вън от двореца. Застанала под един навес, Хелън се огледа из

градината на двореца и видя голямо дърво, което растеше самичко наскред обширна равнина.

— Отвъд това дърво е Земята на мъртвите. Застани под клоните и кажи на Хадес, че няма да се опитваш да плениш неговата царица. Ако си искрена, той няма да ти пречи да се спускаш в Подземния свят.

— Откъде ще разбере дали съм искрена? — попита Хелън, изненадана. — Хадес Търсач на истината ли е?

— Да, в известен смисъл. Той може да вижда в сърцата на хората — необходим талант за някой, който иска да управлява Подземния свят. Онзи, който иска да управлява, трябва да умее да съди душите на мъртвите и да решава къде трябва да бъдат изпратени тези души. — Отговорът на Морфей беше придружен от замечтана усмивчица.

— Какво? — попита Хелън, объркана от странното изражение на лицето му. Морфей обаче благоволи само да поклати глава и да се усмихне тайничко в отговор на въпроса ѝ. Преведе я през землището на двореца, чак досами извитите клони на голямото дърво, и се обърна към нея:

— Когато стоиш под дървото, каквото и да правиш, не поглеждай нагоре в клоните — предупреди я сериозно.

— Защо не? — попита Хелън, ужасявайки се от отговора. — Какво има в тях?

— Кошмари. Не им обръщай внимание и не могат нищо да ти направят. — Той внимателно пусна ръката ѝ. — Сега трябва да те оставям.

— Наистина ли? — попита Хелън, като погледна изплашено през рамо към дървото с кошмарите. Морфей кимна и понечи да се отдръпне. — Но как ще се прибера у дома? — попита тя, преди той да успее да се отдалечи твърде много.

— Всичко, което трябва да направиш, е да се събудиш. И, Хелън — обади се той, сякаш я предупреждаваше — в идните дни се опитай да помниш, че сънищата наистина се сбъдват, но не идват лесно.

Морфей изчезна в смесицата от звезди и проблясващи светлини на тъмната поляна и без него Хелън се почувства много самотна. Застана с лице към дървото на кошмарите и сви юмруци, за да си вдъхне кураж, знаейки, че колкото по-скоро приключи с това, толкова по-добре. Без да вдига очи, пристъпи решително под клоните.

Веднага почувства над себе си множество движещи се *неща*. Носеха се странни писукания и тя чу драцнене на нокти по дървесната кора, докато подобните на сенки създания тичаха наоколо. Клоните прошумоляваха, после се разтърсваха, после проскърцваха зловещо, докато кошмарите скачаха нагоре-надолу по тях все по-трескаво и оживено, за да привлекат вниманието ѝ.

Нуждаеше се от цялата си твърдост, за да не вдигне поглед. За миг почувства как един от кошмарите се надвесва точно над лицето ѝ. Усети как присъствието му витае наблизо, втръчено в нея. Хелън си нареди да не поглежда и стисна зъби, за да им попречи да затракат от страх. Поемайки си дълбоко дъх, тя застана с лице към Подземния свят.

— Хадес! Обещавам, че няма да се опитвам да освободя Персефона — изкрещя Хелън към голата пустош.

Макар че самата мисъл да изостави някого, ѝ беше омразна, Хелън знаеше какво трябва да направи. Персефона беше принцеса, на която щеше да ѝ се наложи да измисли как да излезе от кулата на замъка, без рицар в бляскава броня, който да я спаси. Това не означаваше, че на Хелън трябваше да ѝ харесва тази мисъл.

— Но *категорично ти предлагам* да постъпиш правилно и сам да я пуснеш да си отиде — добави тя.

Кошмарите замлъкнаха. Хелън чу стъпки пред себе си, докато някой се приближаваше, но остана с очи, сведени към прашната земя от онази страна на дървото, която гледаше към Подземния свят, в случай че това беше номер.

— Какво знаеш ти за правилното и погрешното? — запита изненадващо мил глас.

Хелън се осмели да вдигне очи, усещайки, че кошмарите са избягали. Видя много висока, яка фигура, застанала пред нея. Вкопчващите се сенки, които кръжаха около мъжа, приличаха на големи, алчни ръце. Хелън беше виждала тази тъмнина и преди. Беше същият злокобен саван от мрак, създаван от Повелителите на сенките. Тъмнината се разпръсна и Хелън видя Хадес, господарят на мъртвите.

Беше загърнат в проста черна тога. Качулка закриваше очите му, а под нея, спускащите се върху бузите странични краища на лъскавия му черен шлем покриваха цялото му лице, с изключение на най-долната част на носа и устата. Хелън си спомни от проучванията си, че

шлемът се нарича Шлем на мрака и с него Хадес става невидим, когато си пожелае.

Очите ѝ бързо отскочиха от онова, което не можеше да види, за да обхване с поглед останалата част от него. Хадес беше внушително едър, а в движенията и стойката му имаше непринудена грациозност. Тогата му беше премерната елегантно през голата му, мускулиста ръка, а устните му бяха пълни, румено червени и доста красиви. Макар че по-голямата част от лицето му беше скрита, останалите му черти изглеждаха здрави и младежки — и невероятно чувствени. Хелън не можеше да откъсне очи от него.

— Какво може да знае някой толкова млад като теб за справедливостта? — попита той, докато Хелън зяпаше удивено.

— Не много, предполагам — отговори тя най-накрая с колеблив глас, все още опитвайки се да възприеме загадъчния бог пред себе си. — Но дори аз знам, че е нередно да държиш една жена под ключ, изолирана от света. Особено в *тази* епоха.

Изненадващо пълните устни се разтвориха в нещо, което наподобяваше смях, и Хелън се отпусна. Жестът придаде на Хадес достъпен и човешки вид.

— Не съм чудовище, за каквото ме смяташ — каза той искрено. — Аз се съгласих да спазя клетвата си и да бъда господар на мъртвите, но това място изцяло противоречи на природата на моята съпруга. Тя може да оцелее тук само по няколко месеца в годината.

Хелън знаеше, че това е вярно. Титлата му на Повелител на мъртвите му беше натрапена по случайност. Хадес беше изтеглил късата сламка и докато братята му владееха морето и небето, той беше обречен да бъде владетел на Подземния свят. Точно на мястото, където любовта на неговия живот не можеше да оцелее за дълго. Това беше трагично, ужасна ирония, но въпреки това изборът да затвори Персефона беше негов — независимо колко лош жребий му бяха отредили Богините на съдбата.

— Тогава защо я принуждаваш изобщо да стои тук, щом знаеш, че това ѝ причинява страдание?

— Всички имаме нужда от радост в живота си, причина да продължим напред. Персефона е моята единствена радост и когато сме заедно, аз ѝ принадлежа. Ти си млада, но мисля, че знаеш какво е

чувството да бъдеш разделен от онзи, когото обичаш, заради задълженията си.

— Съжалявам и за двама ви — каза Хелън тъжно. — Но въпреки това мисля, че е редно да ѝ позволиш да си отиде. Разреши ѝ да избере сама дали иска да бъде тук с теб, или не.

Странното беше, че Хелън усещаше, че Хадес бе следвал всеки завой и извивка на емоциите ѝ, докато тя говореше. Знаеше, че той може да проникне в сърцето ѝ, и не знаеше дали би трябвало да се страхува или да е щастлива, че той щеше да я чака и да съди отново сърцето ѝ в деня на смъртта ѝ.

— Можеш да слизаш тук, когато пожелаеш — каза той мило. — Но *категорично ти предлагам* да питаш твоя Оракул какво мисли за това търсене.

Хелън почувства как неговата широка цяла миля ръка я подхваща и после внимателно я поставя обратно в леглото ѝ. По-късно тя се събуди в стаята си, замръзваща от студ и посипана с ледени кристалчета, но бодра и освежена за пръв път от много време. Пространството в леглото до нея беше празно.

Лукас си беше отишъл, но в известен смисъл Хелън изпита облекчение. Да се събуди до него щеше да се отрази твърде тежко и на двама им, особено след това, което беше преживяла с Морфей.

Когато Хелън си спомни, вината я завладя, макар да се опита да си каже, че няма никаква логика да се чувства виновна. Не можеше да изневерява на Лукас с Орион, защото, преди всичко, дори не се предполагаше да бъде с Лукас. Нямаше значение кой ѝ създаваше усещането за къща или дом, или проклет мотел. Тя и Лукас никога не можеха да бъдат заедно. Точка.

Осъзна, че трябваше да приеме нещата по-твърдо. На някои хора не им беше писано да живеят щастливо заедно до края на дните си, независимо какво изпитваха един към друг. Хадес и Персефона бяха идеалният пример за това. Хадес беше казал на Хелън, че всеки от тях двамата с Персефона е радостта на другия, но и двамата бяха нещастни. Тяхната „любов“ ги държеше заключени в затвори, които правеха единия от тях полумъртъв, когато бяха заедно, а другия — полумъртъв, когато бяха разделени. Това не беше радост. Радостта беше обратното на „затвор“. Тя отваряше сърцето, вместо да го

заклучва. Радостта беше свобода — свобода от тъгата, горчивината и омразата...

Хелън беше осенена от щастливо хрумване.

Отмътайки от себе си вледенените одеяла, тя изтича тромаво с опасно замръзналите си крака до тоалетката си и грабна телефона си.

Мисля, че знам какво им трябва на Фуриите, написа тя съобщение на Орион. Радост. Трябва да стигнем до Реката на Радостта. Да се срещнем тази нощ.

Дафна наля виното и си напомни да стои на двата си крака, като едра, пълна жена, каквато беше сега, вместо на един крак, с наклонен настрани ханш, както би стояла обикновено. Можеше да почувства бремето на тежкото си тяло, което я притискаше и ѝ причиняваше лека болка в долната част на гърба. Беше висока над метър и осемдесет и тежка към стотина кила, и да пренастрои вътрешното си съзнание така, че да отговаря на всички тези допълнителни мускули и кости, беше сложна задача.

Опита се да сдържа прозявките си. Конклавът никога не беше забавно преживяване, но да присъства на него, преобразена на маймуноподобната телохранителка на Милдред Демос, си беше направо изтощително — не само заради допълнителното телесно тегло, а защото Милдред Делос си беше чиста проба кучка. Реагираше твърде пресилено на *всичко*, като нервно кученце, което лае и ръмжи постоянно, защото знае, че е заобиколено от много по-силни животни, които с радост ще го схрускат за закуска.

— Сцила! Бутилката си „Пино гри“ ли отвори? — изсъска нервно Милдред. — Казах „грижо“, не „гри“. Пино грижо. Това е напълно различен вид грозде.

— Моя грешка — отвърна спокойно Дафна в образа на Сцила. Знаеше разликата между двете вина и го беше направила нарочно. Не можеше да устои да не подразни Милдред. — Да отворя ли „Грижо“-то?

— Не, това ще свърши работа — каза Милдред пренебрежително. — Върви и застани някъде ей там. Не мога да понасям да те гледам как *се извисяваш* над мен през цялото време.

Дафна отиде и застана до стената. Милдред можеше да си ръмжи колкото иска, но не заблуждаваше никого. Беше безполезна сега, когато Креон беше мъртъв. Нямаше дете Потомък, което да ѝ осигури някакво влияние сред Стоте, и ако не родеше друго дете от Тантал, щеше да остане без сили и власт — не повече от незначителна бележка под линия в дългата история на Тиванската Династия. Милдред беше амбициозна жена и Дафна вярваше, че тя скоро ще се опита да забременее отново. За това беше нужно присъствието на съпруга ѝ.

Ако имаше друг начин да намери отново Тантал, Дафна с радост щеше да прибегне до него, но да се внедри в Конклава като телохранител на Милдред, беше все едно да убие с един куршум два заека. Дафна трябваше да присъства, в случай че имаше нещо, което можеше да направи, за да помогне на Кастор и Палас в опита им да прогонят Автомедонт от дъщеря ѝ.

Кастор и Палас не знаеха, че тя е там, разбира се, или че Хектор отсяда по няколко нощи седмично в една от защитените къщи на Дафна в долен Манхатън, но това нямаше значение. Свободна от Фуриите вече повече от десетилетие, и способна да приема всеки женски образ, който ѝ се наложи, Дафна винаги беше умеела да оказва влияние върху другите Династии отвътре, за да постигне целите си. Щом Кастор и Палас освободяха дъщеря ѝ от заплахата на Автомедонт, Дафна най-сетне щеше да може да убие Тантал.

Клетъчният телефон на Милдред иззвъня. Тя погледна екранчето, а после отговори припряно.

— Тантал. Получи ли записите ми? — попита Милдред с малко по-висок от обичайния си тон.

Тя изпращаше на Тантал записи от протоколите на всекидневните заседания и макар че телефонните разговори бяха забранени, той ѝ се обаждаше с подробни инструкции всяка вечер. Дафна можеше да чува и двете страни на водените всяка вечер разговори, защото Тантал трябваше да говори достатъчно високо, за да го чуе простосмъртната му съпруга, което бе достатъчно високо, за да го *подслуша*, който и да е Потомък, дори от другия край на стаята. До момента Тантал не беше разкрил на съпругата си къде се намира, а и тя не беше попитала. Очевидно никой от тях не смееше да довери тази информация на други хора, дори на телохранителя на Милдред.

— Да — отвърна той студено. Дафна си представи себе си, придобила дигитални измерения, така че да може да се гмурне през телефона на Милдред и да изскочи от този на Тантал — с ръце, преобразяващи се от единици и нули отново в солидна форма, за да го задушат. — Все още ме наричат Прокуденик. От теб се очакваше да поправиш това.

— Как? Стоте вече не желаят да ме слушат. Сега всички слушат Кастор, а откакто откри, че си Прокуденик, той го казва открито. Ти изгуби много подкрепа — отвърна тя с рязък, обвинителен тон. — И при сегашното положение не мога да направя нищо по въпроса.

— Не подхващай отново това — въздъхна той. — Няма и месец, откакто синът ни е мъртъв, а ти вече искаш да му намериш заместник.

Последва продължителна, неловка тишина.

— Автомедонт не бърза да отговаря на обажданията ми — каза сопнато Тантал, като наруши смразяващата тишина. — А когато го прави, винаги има твърде незадоволително оправдание.

— Не — каза Милдред, като наполовина се надигна от мястото си. — Какво означава това?

Дафна с усилие запази непроницаемо изражение. Мирмидонците бяха свършените войници. Те *никога* не пренебрегваха господарите си.

— Не съм сигурен — въздъхна Тантал. — Може да не е нищо, или пък е възможно да работи за някого друг. Може вече да е бил дал клетва за вярност на друг господар, преди да го наема. И в двата случая, не мисля, че мога да го контролирам вече, и ако това е така, не мога да му попреча да убие Хелън, щом такова е желанието на другия му господар. Това *не може* да се случи, иначе съм мъртъв. Дафна е дала клетва...

— Трябва ли винаги да намираш начин да я споменеш? — попита Милдред и злобна усмивка изкриви устните ѝ. — Само за да кажеш името ѝ ли го правиш?

— Дръж си очите и ушите отворени, *съпруго* — предупреди Тантал, с мрачен тон. — Или няма да съм жив достатъчно дълго, за да те дара с бебето-Потомък, което ти е нужно, за да си върнеш трона.

[1] „Ромео и Жулиета“, 3-то действие, 2-ра сцена, прев. Валери Петров — Б.пр. ↑

Утрото на Хелюин беше навъсено и мрачно, точно каквото беше редно да бъде. Заплашителните буреносни облаци добавяха към въздуха точно подходящия нюанс на перлено сиво и караха есенните цветове да изпъкват като размазани петна от маслени бои върху съвършено грундирано платно. Навън беше студено. Не толкова студено, че да е непоносимо да си на открито, но достатъчно студено да накара всички да се размечтаят за супа за обяд и захарни бонбони за вечеря.

Хелън изпрати на Гръцките гении групово съобщение, в което ги уведомяваше, че Хадес се е съгласил да я пусне отново в Подземния свят, и че е вън от опасност. Не спомена обола от Лукас и не разказа нищо от подробностите от срещата си с Морфей. Искаше да остави Лукас да реши какво ще кажат на семейството.

Получи в отговор няколко съобщения, които искаха от нея да обясни как е успяла да слезе, след като е била прогонена, но не им обърна внимание и сама изпрати въпрос. Искаше да знае откъде произхожда талантът на Повелителите на сенките.

Развил се е през Средновековието и оттогава е част от Тиванската Династия, отговори Касандра.

Това означаваше, че талантът е само на около хиляда години. Хиляда години беше дълго време, но не и за Потомците, които можеха да проследят произхода на дедите си до четири пъти по-дълго време. *Добре. Но откъде е дошъл?* — настоя Хелън.

Никой нямаше отговор.

Хелън се облече и се приготви за училище, после слезе долу да приготви закуска за баща си, вещицата. След като беше прекарал предишния ден в рокля, Джери бързо беше научил, че единственият недостатък на костюма му е, че не е *достатъчно* натруфен и сложен. След като обмисли и анализира многобройни предложения от клиенти как да подобри празничния си дух, той беше решил да отприщи всичките си задръжки. Беше добавил корсет към роклята, и носеше

синьо червило, обеци с клипсове, и заострени отпред ботуши, за да добави малко допълнителен колорит.

— Татко. Мисля, че с теб трябва да си поговорим за склонността ти да се обличаш в дрехи, присъщи на другия пол — каза Хелън с престолено сериозен тон, докато си наливаше кафе. — Само защото другите деца го правят...

— Знам, знам — каза той, като се ухили. — Просто *не мога* да се оставя да ме победи господин Танис от железарията. Тази година той е пират и само да му видиш перуката! Сигурно е похарчил цяло състояние за нея! А дори не ме карай да започвам да ти разправам за киното зад ъгъла. Раздават безплатно трийсет торбички захаросани пуканки за една от проекциите тази вечер. Тези на Кейт са много по-добри, разбира се, но трябва да ги продаваме.

Хелън ядеше тиквените си палачинки — последните за годината — и отпиваше от кафето си, докато слушаше баща си да се оплаква, макар да знаеше, че той обожаваше всяка минута от случващото се. Чувстваше се добре. Главата ѝ не пулсираше, очите ѝ не сълзяха, и за пръв път от седмици не чувстваше болки по цялото тяло. Макар и да не беше точно щастлива, все пак изпитваше чувство на покой.

Това чувство имаше нещо общо отчасти с увереността ѝ, че в стаята има и нечие друго присъствие. То вече не я плашеше или стряскаше. Всъщност я успокояваше. Беше забравила да попита Морфей дали той беше „невидимото слънце“, което беше усещала, но последния път, когато бе почувствала това присъствие, тя беше чула и гласа му, така че кой друг можеше да бъде?

— Хелън? — каза Джери, като я гледаше с очакване.

— Да, татко? — пак се беше отнесла.

— Можеш ли да поработиш в магазина след училище днес? — попита той. — Няма проблем, ако не можеш, просто Луис много искаше да заведе Хуан и малката Мариви да обикалят по къщите за сладкиши. На нея ще ѝ е за пръв път...

— Разбира се! Няма проблем! — отвърна Хелън виновно. — Кажи на Луис да се забавлява с хлапетата си. Ще бъде там.

Беше се унесла в блянове по Морфей. Или просто си го представяше *като* Лукас... или като Орион? Руменина заля бузите ѝ и тя рязко се изправи и започна да си събира нещата за училище.

— Сигурна ли си, че се чувстваш по-добре? — попита Джери със съмнение, докато я гледаше как тъпче учебници в една чанта и си проверява телефона. Клеър ѝ беше оставила съобщение.

— Да, добре съм — отвърна Хелън разсеяно, като четеше. Клеър нямаше да дойде да я вземе, тъй като се беше оставила да я убедят да отиде на училище по-рано, за да направи украсата за Хелоуин. — Да му се не види. Ще трябва да си взема тъпото колело. — Хелън изпъшка, докато се обръщаше и се отправяше към задната врата.

— Сигурна ли си, че можеш...

— Да! Ще бъда там — прекъсна го Хелън раздражено. Неохотно избута древното си колело от гаража, забелязвайки, че през последния месец по него бе избила повече ръжда, отколкото беше възможно от научна гледна точка.

— Приятен ден — провикна се след нея баща ѝ.

Хелън забели очи с мисълта: *О, ама, да, разбира се*, завъртя педалите и потегли. Беше на не повече от една пресечка от училище, когато някакъв карац с бясна скорост шофьор едва не я избута от пътя. Наложил ѝ се да се отклони, да подкара по непавирания неравен терен и да мине с плясък през прародителката на всички кални локви, за да не я блъснат.

Огромни мазни капки вода се разплискаха нагоре по краката ѝ и я наквашиха от кръста надолу. Хелън удари спирачки и трябваше да си даде един миг да осъзнае злочестината, удивена, че толкова огромно количество леденостудена гадна тиня се е изсипало върху нея.

Погледна назад към локвата. В нея плуваше мъртво животно. Тя подуши дрехите си и наистина, от тях се носеше притъпена смрад на разлагаща се катерица.

— Не е за вярване — промърмори Хелън на себе си. Обикновено не беше непохватна, най-малкото, когато имаше зад гърба си цяла нощ сънуване, и не можеше да повярва, че това се бе случило.

Погледна часовника на телефона си и видя, че не може да се върне до вкъщи и да се преоблече. Ако го направеше, Хърги със сигурност щеше да я накаже със задържане след часовете заради закъснението, а тя вече беше обещала, че ще замести Луис веднага след училище. Реши, че да прекара деня, смърдейки на умряла катерица, беше по-добре, отколкото да прекара остатъка от живота си със знанието, че е лишила две впечатлителни деца от баща им на

Хелоуин. Освен това наистина харесваше децата на Луис. Бяха толкова мънички, а Хуан имаше най-възхитителния, дрезгав глас на малко момченце.

Въздишайки заради скапания си късмет, Хелън се приготви да завърти педалите към училище, само за да открие, че не може. Предната ѝ гума беше спаднала. Тя праметна крак, за да слезе от колелото си и чу раздиращ звук.

По някакъв начин подгъвът на джинсите ѝ се беше заклецил във веригата и тя едва не беше отпала целия крачол. Намествайки се отново, за да се спре, преди да успее да скъса още джинсите си, Хелън се подхлъзна на няколко камъчета под краката си и падна с главата напред в калната, превърнала се в гроб на мъртъв гризач локва, с древния велосипед, все още захванат за крачола ѝ. Колелото рухна върху нея, преди да успее да се изправи: рамката се изви и огъна, когато се заплете в силното тяло на Хелън.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя високо Хелън. Чу хихикащ смях и погледна от другата страна на пътя, за да види как една висока, слаба жена ѝ се хилеше.

Хелън мигновено разбра, че нещо в тази жена не беше съвсем както трябва. Имаше високи, извити скули и безбройни вълни от дълга, бяло руса коса, която стигаше до задната част на коленете ѝ. Отначало Хелън я помисли за филмова звезда или нещо от този род, защото с чертите на лицето си и цялата тази коса жената *би трябвало* да е красива. Но злобната усмивка върху устните ѝ и празният, змийски поглед в очите ѝ, я правеха неоспоримо грозна. Независимо колко красиво се предполагаше да е тялото ѝ, безчестната ѝ душа я правеше противна за гледане.

— Какво си ти? — извика Хелън. Кожата ѝ настръхна, по-скоро като реакция на странната среща, отколкото от студ.

Подобната на призрак жена поклати глава към Хелън, като я залюля напред от ляво на дясно, като кобра, която се прицелва в нещастна мишка. После прекъсна зрителния контакт и се отдалечи с подскоци. Хелън се втрени шокирано след нея, мислейки си: *Кой, по дяволите, се придвижва с подскоци?*

Много внимателно, в случай че наблизо имаше мечи капан, който можеше да настъпи, или нещо от сорта, Хелън се надигна и се измъкна от гнусната локва и седна до съсипаното си колело. Знаеше, че онова,

което бе видяла току-що, не беше костюм, и че малкият ѝ сблъсък със Закона на Мърфи не беше съвпадение. Нещо странно се беше случило току-що, но тя нямаше представа какво.

Като вдигна потрошеното си колело и го метна на рамо, Хелън извървя пеша остатъка от пътя до училище. Заряза бившето си колело някъде в околностите на пистата за бягане и се завлече в часа на класния в точно толкова отблъскващ и раздърпан вид, в колкото я беше оставила локвата.

Имаше куп ученици, облечени в маскарадни костюми, и не един с разкъсани дрехи и грим, имитиращ мръсотия. Дори при това положение бе очевидно, че Хелън е мокра до кости, трепереща и оплескана с истинска кал. Шокирани погледи я проследиха, докато прекосяваше класната стая. Мат и Клеър разтревожено се надигнаха и седнаха по-изправени на чиновете си. Тя оформи с устни думите: „Добре съм“, и Мат се отпусна назад на мястото си, вече не толкова разтревожен, но все още намръщен, питайки се какво се е случило.

— Госпожице Хамилтън? Трябва ли да предположа, че зловонната еманация, която долавям, е съществена част от костюма ви за Хелоуин? — попита Хърги с обичайното си равнодушие. — Нещо като убедителна имитация на зомби, предполагам?

— Мислех си да го нарека „ухание на умряла твар“ — отвърна Хелън точно толкова хладнокръвно като него. Обикновено се държеше много по-почтително, но ѝ се искаше да подразни малко Хърги.

— Моля, посетете тоалетната и отстранете това. Макар да оценявам празничното ви настроение, не мога да допусна подобно разсейване на вниманието. В тази институция има някои ученици, които желаят да усвояват знания — упрекна я той с героичния си маниер. Хелън му се ухили. Хърги наистина беше единствен по рода си. — Ще ви напиша пропуск...

— Но, господин Хъргшимър, нямам дрехи за преобличане. Ще ми трябва помощ...

— Не съм очаквал нещо друго. Един пропуск за вас и един за вашата вярна спътница, госпожица Локи. — Той откъсна два скъпоценни листа хартия, които в общи линии даваха на Хелън и Клеър позволение да бродят свободно по коридорите през следващите два учебни часа.

Клеър хвърли към Хелън развълнуван поглед, опитвайки се да не се развика така, че да ѝ изхвъркнат очите, и двете най-добри приятелки станаха от чиновете си и взеха пропуските със смирено наведени глави. Да получиш пропуск с разрешение за отсъствие от Хърги, беше като удостояване с рицарско звание. Не те правеше по-богат, но ти даваше правото да се перчиш самодоволно до края на годината.

— Лени, вониш — промърмори Клеър, докато вървяха към вратата.

— Нямах представа какво ми се случи току-що — прошепна Хелън в отговор и после обясни целия си сблъсък с призрачната жена край пътя. Клеър слушаше внимателно, докато вървеше начело на път към училищния театрален салон. — Чакай, защо сме тук? — попита Хелън, когато видя докъде са стигнали.

— Трябва ти нещо за обличане — каза Клеър, като сви рамене, докато влизаха в стаята с реквизита. Отиде право до една релса с наредени по нея закачалки с прозрачни, блещукащи костюми на феи, и започна да ги вдига към Хелън един след друг, като сравняваше размерите. — Сигурна ли си, че не е била просто някоя откачена туристка в маскараден костюм за Хелюин? Този ще ти стане. Обаче има криле.

— Няма проблем за крилето. И няма начин онази жена да е била човешко същество. Беше към два метра и нещо висока и подскачаше — отвърна Хелън, като смени с лекота посоката на разговора. — Няма ли да загазим?

— В комитета, отговарящ за костюмите, съм. Освен това, ще ги върнем. — Клеър се ухили дяволито на Хелън, като вземаше костюм и за себе си. — Веднага, в съблекалнята. От ужасната ти воня ми сълзят очите.

Хелън взе душ и си изми косата, докато самата Клеър се преоблече в отмъкнат маскараден костюм и застана пред едно от огледалата, като си слагаше искрящ грим в тон с него. Клеър помоли Хелън да опише призрака много внимателно, но не можа да придобие нещо повече отвъд първоначалното впечатление.

— Беше трудно да я огледам хубаво, Гиг. Бях заета да плувам „бруст“ в локва с носещ се до мен мъртъв гризач. — Хелън се подсуши с хавлия и се вмъкна в прозрачна рокля с цветовете на дъгата, докато се опитваше да не си избодат очите с бодливите криле.

— Днес в час ще разкажа на Мат и Ари за това, ще видя дали имат някакви идеи. Сега излез и дай да те видя!

— Кой герои от „Сън в лятна нощ“ се предполага да сме? — Челюстта на Хелън увисна, когато видя костюма на Клеър. — Ооо, влюбена съм в това! Тази тъкан, имитираща паяжина, е удивителна!

— Аз очевидно съм Паяжинко, а ти си Комара. Добри са, нали? Баба направи тези части с пайетите.

— Тези криле са безумно красиви. — Хелън се издигна плавно във въздуха и се престори на изненадана, че лети. — И освен това наистина работят!

Клеър сграбчи Хелън за стъпалото и я дръпна обратно надолу към земята с нацупено изражение.

— Джейсън ме накара да обеща да не летя с теб никога повече. А сега, когато знам какво изпускам, е още по-кофти да те гледам как го правиш.

— Ще поговоря с него — предложи Хелън. — Може би ако му покажа колко ми е лесно да нося пътник, той ще види, че не е толкова опасно и ще размисли.

— Съмнявам се — каза Клеър. Поклати глава и се намръщи. — Не че има значение. Мисля, че днес технически скъсахме, но знам ли?

— Какво трябва да значи това? — попита Хелън, като заби юмрук в хълбока си и се намръщи.

— Означава, че в един миг ми казва, че вече не може да се вижда с мен, а в следващия изпреварва колата ми и ме умолява да се върна. После, десет минути по-късно, ме зарязва пак.

— Снощи ли? — предположи Хелън.

— После, точно когато си тръгнах побесняла, ме целуна. — Тя въздъхна и раздражено стисна юмруци. — Джейсън непрекъснато ми *причинява* това. Мисля, че това ме подлудява.

Клеър пропъди обърканите си мисли с махване на ръка, сграбчи Хелън за рамото и започна да я бута към апарата за подсушаване на ръце. Натисна копчето на уреда и накара Хелън да наведе глава под въздушната струя, възпирайки опита ѝ да зададе още въпроси за Джейсън. Хелън схвана намека, че Клеър не иска да говори за това, и остави ядосаната си приятелка да „фризира“ косата ѝ.

Резултатът беше буйна, бухнала прическа, която Клеър настоя да напръска с искрящ златист спрей за коса. Обикновено Хелън би

отказала целия този блясък, но трябваше да признае, че донякъде се връзваше с костюма. А и, в крайна сметка, беше Хелюин.

Днес в училище имаше безброй ученици, издокарани с още по-крепящи костюми. Хелън никога преди не беше виждала толкова много маскирани хора. Енергията във въздуха граничеше с безразсъдство. Учениците на практика отскачаха от стените, а учителите им позволяваха.

— Това паркур ли е? — обърна се Хелън към Клеър, когато един второкурсник изтича нагоре по една стена и отскочи от нея с кълбо назад.

— Да — отвърна смутено Клеър. — Тъм... няма ли някой да го спре?

— Предполагам, че не — каза Хелън и двете се спогледаха и избухнаха в смях. Какво им пукаше? Те си имаха пропуск от Хърги. Бяха напълно недосегаеми, мамка му.

Докато приключиха с ретуширането на някои черти и добавянето на още по един слой блясък към други, като сновяха до помещението с реквизита и обратно, до шкафчетата си и машините за газирани напитки, измисляйки си още и още оправдания да се шляят из коридорите, почти стана време за обяд. Часове по-късно, точно минаваха крадешком покрай класната стая на госпожица Би и часа по социални науки в готините си костюми, когато звънецът удари. Всички хлапета от часовете за напреднали се изсипаха от часа, в който трябваше да присъства и Клеър, ако си беше направила труда да се появи.

— Опа. Май сме закъснели — отбеляза Клеър с дяволита усмивка.

Хелън точно се размиваше, когато почувства как някой я хвана здраво за ръката над лакътя и я дръпна назад. Въздухът около нея се разми и се отдръпна, сякаш я бяха смалили и напъхали в диамант. Когато зениците ѝ се приспособиха, видя, че беше от другата страна на коридора, а Лукас я притискаше с тялото си към едно от шкафчетата.

— Къде беше? — попита той с нисък глас, близо до ухото ѝ. — Не мърдай или ще ни видят. Стой много неподвижно и ми разкажи какво ти се случи тази сутрин.

— Тази сутрин ли? — повтори Хелън, зашеметена.

— Мат каза, че си изглеждала, все едно си била нападната. После двете с Клеър просто изчезнахте за остатъка от деня. Часовете почти приключиха. Поболяхме се от тревога.

— Трябваше да си взема душ и да се преоблека. Изгубихме представа за времето. — Оправданието й звучеше неубедително дори и на нея самата. Нямаше представа защо нито на нея, нито на Клеър им беше хрумнало да се върнат в час.

Тя хвърли поглед над рамото на Лукас, опитвайки се да разбере какво става, и видя изплашеното изражение върху лицето на Джейсън. Той хвана Клеър за ръка и я поведе надолу по коридора, като я притегли близо до себе си. Изглежда никой не обръщаше дори капка внимание на Хелън и Лукас. Стояха толкова близо — буквално един върху друг — но Мат мина точно покрай тях, сякаш не ги беше забелязал, а също и Ариадна. Нещо не беше наред. Нямаше начин Ариадна да погледне Хелън и Лукас, притиснати един към друг, без да ги стрелне с отвратено изражение.

— Какво става? — прошепна Хелън.

— Изкривявам светлината, за да не може никой да ни види — каза Лукас тихо.

— В момента сме невидими ли? — прошепна Хелън.

— Да.

Дузина объркващи моменти най-после се наместиха в главата на Хелън. Замъгленото й зрение, странното усещане за друго присъствие в стаята, изчезванията на Лукас и как той можеше просто внезапно да изникне от нищото — всичко това е било, защото *е бил там през цялото време*.

— Ти си моето невидимо слънце, нали?

Тя почувства как коремът му, притиснат здраво към нейния, се напруга в безмълвен, удивен смях. Видя как устните му се движат, изричайки беззвучно думите „невидимо слънце“. Отмести поглед от устата му, за да срещне погледа му.

— Лукас — укори го внимателно Хелън. — Наистина ме изплаши. Отначало си помислих, че ми има нещо на зрението, а после си помислих, че обезумявам.

— Съжалявам. Знаех, че те стряскам и се опитах да спра, но не можах — призна той, смутен.

— Защо?

— Виж, само защото те отблъснах от себе си, това не означава, че мога да стоя далеч от теб — каза той, като се засмя леко. — Започна с това, че се научих как да изкривявам светлината, но сега се превърна в нещо друго. Нещо, което *никога* не съм мислил, че мога да направя. — Той се отдръпна с измъчено изражение на лицето. — Научих се как да ставам невидим, така че да мога да остана близо до теб и в същото време да те оставя да продължиш напред с живота си.

— Винаги ли си бил там? — попита Хелън разтревожено, мислейки си за хилядите съкровени неща, на които той можеше да е станал свидетел.

— Разбира се, че не. Липсваш ми, но не съм никакъв перверзен тип — каза той, като извърна поглед и се изчерви леко. — Винаги си *знаела* кога съм там, Хелън. За разлика от всички останали, ти все още можеш да доловиш присъствието ми, когато съм невидим. Никой, освен теб не знае, че мога да правя това.

Хелън не знаеше как да реагира. Единственото, което искаше да направи, беше да го целуне, но знаеше, че не може. Всичко, което можеше да направи, беше да стои неподвижно и да се взира в него.

Звънецът би и дузина врати се затвориха едновременно, но нито Хелън, нито Лукас помръднаха. Няколко случайни хлапета още сновяха из коридорите, търсейки си белята. Странно — изглежда, че никой от учителите не ги спираше. Беше като ден без правила. На Хелън определено не ѝ пукаше дали ще си навлече неприятности. Внезапно ѝ се прииска да унищожи нещо. Не можеше да си спомни някога, преди да се е чувствала така.

Над рамото на Лукас тя зърна подобната на призрак жена, която беше видяла край пътя, да върви по коридора.

— Точно зад теб — прошепна Хелън тихо. Лукас много бавно понечи да се обърне и да погледне. — Видях я тази сутрин и сякаш всичко в един миг се обърка. Затова изглеждах, сякаш съм била нападната.

— Не е смъртна — прошепна Лукас на Хелън, когато призрачната жена мина покрай тях.

— Може ли да ни види? — попита Хелън, но Лукас само поклати разсеяно глава. Хелън видя как ноздрите му се разшириха и само миг по-късно долови мирис, от който разбра защо.

Призрачната жена вонеше на развалени яйца и вкиснато мляко. Това беше мирисът, който Хелън беше сбъркала с този на умряла катерица — вонята, която бе останала полепнала по нея, докато не я изтърка под душовете тази сутрин.

Зловонието сякаш премина през стените и във всички класни стаи, покрай които мина вампирката, започна суматоха. Отначало се чуха високи гласове и крясъци, а сетне последваха трясъци и писъци, сякаш всички внезапно бяха започнали да хвърлят мебелите наоколо. Тетрадки и ученически чанти се премятаха във въздуха. Съвсем скоро вратите започнаха да се отварят и навън се заизсипваха ученици, плътно следвани от учителите. Но учителите не се опитваха да възстановят реда. Те бяха точно толкова неуправляеми, колкото и хлапетата.

Обвити в своя пашкул от невидимост, Хелън и Лукас гледаха запленени как госпожица Би, тяхната безстрастна, влюбена в логиката учителка по социални науки, като обезумяла рита вратата на едно шкафче с практичните си обувки. Хелън вдигна поглед към Лукас и разбра, че той се бореше с порива да се включи в опустошението. Тя също го чувстваше. Осъзна, че го беше изпитвала цял ден. Затова се беше съгласила за костюма и блестящия грим, и затова беше толкова склонна да пропусне пет учебни часа, вместо само един или два. Прииска ѝ се да направи нещо щуро.

— Не си го и помисляй — прошепна Лукас с присвити очи.

— Какво? — прошепна Хелън в отговор. Прехапа долната си устна, преструвайки се на невинна. — На теб не ти ли се иска да направиш нещо *лошо*?

— Да, иска ми се — каза той и я придърпа още по-здраво към себе си. Тя почувства как тялото му излъчва топлина, сякаш току-що беше отворила вратата на гореща фурна, и се притисна по-силно към него. Той задържа дъха си и се застави да извърне поглед от нея. — Трябва да се махаме от тук.

Лукас сграбчи Хелън за ръката и я дръпна в спринт. Тя веднага разбра защо. Ако се движеха достатъчно бързо, можеха да останат невидими, докато преминаваха от прикритието си зад „мантията невидимка“ на Лукас до толкова бързо движение, че никой простосмъртен не можеше да ги види. Тръпката от тичането из коридорите на гимназията с бързина, каквато притежаваха само

Потомците, беше толкова приятна, че тя едва не запищя от удоволствие.

Щом се озоваха навън, Хелън и Лукас се издигнаха във въздуха и се изстреляха над острова, далече от влиянието на онова, което превръщаше тяхното училище в подобие на клетката на маймуните в зоологическата градина. Докато се носеха високо над океана, Лукас се обърна към нея и я загледа, с полуусмивка на лицето.

— Може би добавянето на криле на онези картини не е било чак толкова лоша идея.

Тя разбра веднага за какво говореше той. Първия път, когато я беше учил да се приземява след летене, тя беше кръжала над него, докато той стоеше на земята. Каза му, че е виждала картина, която е изглеждала точно като тях, само че онзи, който летеше на картината, беше ангел. Той ѝ беше казал, че ангелските криле са измишльотина. Сега не изглеждаше толкова убеден.

На Хелън ѝ се струваше, че бе изминала цяла вечност от деня, в който Лукас я беше научил да лети, но всяка секунда от това съвършено време нахлу обратно в спомените ѝ с пълни подробности. Тя се удиви колко силна все още беше болката.

Хелън реши, че поговорката за „времето, което лекува всички рани“ е пълна глупост и вероятно действаше само при хора с много слаба памет. Времето, което беше прекарала разделена от Лукас, не беше излекувало нищо. Разстоянието само я караше да тъгува за него още повече. Дори няколкото стъпки, които ги делиха в момента, я изпълваха с мъчителна болка. Неспособна да я понесе, Хелън долетя по-близо и се опита да го задържи.

— Лукас, аз... — Хелън протегна ръка, но той се отдръпна рязко от нея с паникьосано изражение на лицето, преди тя да успее да си довърши изречението или да го докосне.

— Изпрати есемес на Орион, съобщи му какво се е случило — каза той с висок, нервен глас. Даде си един миг, за да снижи тона, после продължи: — Той е обикалял доста, видял е много неща. Може би ще знае коя е онази жена или поне с какво си имаме работа.

— Добре. — Хелън непохватно отпусна ръце отстрани до тялото си. Нареди си да не се държи толкова съкрушено, колкото се чувстваше. — Трябва да вървя. Обещах на татко, че ще работя в магазина днес.

— Аз трябва да намеря сестра си, за да се уверя, че всички сме добре — изрече Лукас със стиснати устни. Дори не искаше да я погледне. — Ще кажа на всички какво сме видели в коридора и ще видя дали можем да измислим някаква теория. И, Хелън?

— Да? — отговори тя с тънък глас.

— Нека засега да си мълчим за това с невидимостта. Просто ще кажем, че двамата сме се скрили в суматохата.

— Ами оболите? — попита тя отнесено, опитвайки се да се отдели от него, като се преструваше на много по-спокойна, отколкото се чувстваше. — Отклонявам въпросите на всички за това как съм влязла в Подземния свят снощи, но не мога вечно да залъгвам Касандра. Тя не може да види бъдещето ми точно сега, но рано или късно ще прозре нещо за теб и онези оболы.

— Предполагам, че ще трябва да си призная, че съм ги откраднал — каза той с въздишка. — Но вероятно не бива да казваме на семейството ми как съм ти дал един в леглото снощи.

Хелън знаеше, че той беше добавил последната част просто за да ѝ напомни, че беше постъпил правилно, като се отдръпна. Хелън знаеше, че той просто я беше спасил от една потенциално опасна ситуация, но въпреки това я заболя.

Разделиха се и Хелън се върна в училище да си вземе нещата, опитвайки се да пропъди Лукас от мислите си. *Той ми е братовчед*, повтаряше си тя като заклинание, докато чувството, че е отхвърлена, бе заместено от вина. Чувстваше се като идиотка, задето му беше посегнала така. Какво очакваше да се случи?

Хелън имаше смътното чувство, че Лукас ѝ каза да изпрати съобщение на Орион само за да я накара да мисли за него, като някое момче, което пита момиче дали гаджето ѝ знае, че са заедно. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно се мръщеше. Дали Лукас мислеше, че тя и Орион излизат заедно, или нещо подобно? Хелън се зачуди какво точно говореха двамата за нея.

Изхвърляйки съсипаното си колело в контейнера малко по-ожесточено, отколкото се налагаше, Хелън влезе в страничния вход на училището и тръгна бързо по пустите коридори. Навсякъде имаше изпочупени маси, преобърнати столове и прекатурени метални кошчета за боклук. Навсякъде цареше хаос и се носеше вонята на призрачната жена. Хелън отиде забързано до шкафчето си, грабна си

чантата и наметна един пуловер върху ръцете си, за да отблъсне мразовития студ възможно най-успешно, без да смачка взетия назаем маскараден костюм, а после отиде право в „Новинарския магазин“. Не искаше да се мотае наоколо и да рискува отново да види онази ужасна жена.

Навън по улиците Хелън почувства кипежа на буйно, опасно настроение. Кехлибарената есенна светлина добавяше працияща като електричество енергичност към вече празнично украсените улици. В градския център оранжево-черни транспаранти за Хелоуин се вееха на мразовития вятър, а запалени тиквени фенери потрепваха, хвърляйки зловещи сенки върху входовете на старите солидни къщи и по калдъръмените пътища. Хелън стисна здраво пуловера си и се огледа подозрително наоколо, търсейки източника на заплахата, която усещаше.

Десетки групи вече бяха излезли да обикалят къщите, за да събират сладкиши. В този ранен час това бяха главно родители с малки деца, но една-две от маскираните тълпи определено не търсеха бонбони. Тези групи притежаваха повишена агресивна енергичност, сякаш техните маски на чудовища възплаваха в носещите ги хора душата на образа, който представляваха. Дори ако животът ѝ зависеше от това, Хелън не можеше да разпознае никого от младите хора в тези групи, което беше наистина странно. Обикновено до този момент щеше да е минала покрай половината си съученици от гимназията, но улиците сякаш бяха пълни с непознати, което беше почти невъзможно. Туристическият сезон беше приключил.

Нещо определено не беше наред. Хелън не се страхуваше за собствената си безопасност, но въпреки това се тревожеше. Беше толкова рано и все още имаше толкова много малки деца, излезли да събират лакомства, че ѝ се прииска хората, които се интересуваха повече от „пакостите“, да бяха изчакали още малко. Тя влезе в „Новинарския магазин“ с тревожно намръщена гримаса, питайки се дали не трябваше да се обади на Луис и да му каже да прибере Хуан и Мариви по-рано у дома тази година.

— Хубави криле, принцесо — каза провлечено някакъв мъж.

— Хектор! — възкликна Хелън, като се метна право в една от фантастичните му прегръдки, въпреки факта, че той си послужи с най-нелюбимото ѝ обръщение. Той я улови без усилие и тя увисна за

кратко на врата му. — В най-скоро време ще те принудя да спреш да ми викаш така.

— Не и в този живот. — Опита се да прозвучи, сякаш се шегуваше, но тя веднага се досети, че нещо не беше наред. Той изглеждаше напрегнат. Тя се дръпна назад и го огледа хубаво.

— Какво е станало с теб? — попита тя и прокара пръст по все още заздравяващ тънък, розов белег на скулата му.

— Семейството — каза той с тъжна усмивка.

— Стоте още те преследват?

— Разбира се — каза той, като сви рамене. — Ти си единственият човек, с когото съм сигурен, че съм в безопасност. Тантал няма да рискува да навреди на единствения си шанс да се освободи от Фуриите.

Хелън се намръщи и се зачуди дали би трябвало да е доволна от това, или не. Една част от нея не искаше да върши нищо, което правеше Тантал и Стоте щастливи, но какво друго можеше да направи? Да *не* помогне на Хектор, защото това помагаше и на Тантал? Беше хваната натясно и го знаеше.

— Замръзваш! — каза той, като заразтрива кожата ѝ с ръце, за да я стопли. — Обикновено предпочитам жените да носят колкото се може по-малко дрехи, но не и ти. Къде са ти останалите дрехи, малка братовчедке?

— Дълга история — подсмихна се тя. — Е, настани се удобно, защото трябва да ти разкажа последните събития.

— Аз също имам да ти кажа нещо — отвърна той сериозно, докато тя стоварваше нещата си зад тезгяха. Тя погледна Хектор и отново се удиви колко изтощен изглеждаше.

— Добре ли си? — попита тя, наистина разтревожена за здравето му.

— Давай — подкани я той. — Имаме някакво време, но не чак толкова.

Хелън изтича да поздрави Кейт и баща си, а после трябваше да преброи съдържанието на касата, преди да може да дойде да си говорят. Кейт „зареди“ Хектор с горещ сайдер и толкова голямо количество лепкави лешникови кифли, колкото можеше да изяде, докато Хелън провери сумите, с които разполагаше, и подреди

разписките от кредитни карти в относително пустата предна част на магазина.

Когато всичко беше наред и Кейт беше побързала да отиде при шумните клиенти отзад, Хелън разказа на Хектор всичко, което се беше случило напоследък в Подземния свят. Леко промени историята с откраднатите оболи, за да изглежда така, сякаш Лукас ги беше отмъкнал само за да ги използва тя, а не самият той, и завърши с метежа в училище. Той я изслуша, без да я прекъсва, със замислено изражение на лицето.

— Името ѝ е Ерида — каза той. — Тя е богинята на раздора или хаоса, в зависимост от това кой превод използваш. Където и да отиде, избухват безредици, спорове, дори метежи. Всичко, което може да се обърка, се обърква. Тя е сестра и спътница на Арес, и е много, много опасна.

— Хектор. Какво става?

— Дойдох тук да те предупредя. Преди около два часа видях Танатос да върви по Медисън Авеню в Ню Йорк, точно пред сградата, в която Тиванската Династия провежда Конклава.

— Кой е Танатос? — попита Хелън, макар че името ѝ звучеше познато.

— Танатос е богът на смъртта — обясни Хектор. Хелън кимна, спомняйки си, че Касандра ѝ беше казала това. — Той е първообразът на Мрачния Жътвар — с черен плащ и тяло само от кости, но без сърп. Това земеделско сечиво било добавено през Средновековието. За късмет, повечето хора на улицата помислиха, че това е просто някакъв тип в удивителен маскараден костюм, макар че имаше някои почувствителни, които включиха какво всъщност става, и побягнаха с писъци.

— Какво е правел там?

— Не спрях на приказка с него. Танатос трябва само да те докосне, за да те убие, така че оставих това на майка ти и нейните мълнии. — Хектор сви изразително рамене. — Не знаем защо второстепенните божества са се раздвижили. Дафна ме изпрати обратно тук, за да те помоля да попиташ Оракула дали е видяла нещо.

— Веднага ще ѝ се обадя. — Хелън извади телефона си.

— Има още нещо — каза Хектор неохотно. — Смятаме, че Автомедонт вече не работи за Тантал. Не знаем кой му дърпа конците

сега. Възможно е да те е следил известно време, да е видял на какво си способна, и да е решил, че не си заслужава. Не те е нападнал, така че още не се паникьосвай. Просто бъди нащрек.

— Супер — каза Хелън с безрадостен смях. — Искаш ли да ми кажеш още нещо? Защото точно започнах да сънувам отново, и наистина ще ми дойде добре още малко материал за кошмари.

Хектор се засмя заедно с нея, докато тя набра номера на Касандра и се заслуша в звъна на телефона. Пресегна се и положи длан върху ръката на Хектор, като му се усмихна съчувствено. Забеляза, че не беше нарекъл Касандра по име, а вместо това беше предпочел да я назове с титлата ѝ. Всички му липсваха толкова много. Хектор ѝ се усмихна печално в отговор и сведе очи.

— Няма да е още задълго — обеща му Хелън тихо, като слушаше как телефонът звъни отново и отново. — Скоро ще се върнеш при семейството си.

— Открила си нещо, нали? — каза той, оживявайки се. — Защо не ми каза веднага?

— С Орион сме почти сигурни какво ни трябва. Единственият проблем е, че още не знам как да намеря Фуриите, след като се сдобием с него — отвърна тя, като затвори телефона и вместо това набра номера на Мат. — Не исках да казвам нищо, просто в случай че всичко това се провали, но ще трябва да направим първия си опит да го намерим тази вечер.

Телефонът на Мат превключи директно на гласова поща. Тя пробва с Клеър, Джейсън, Ариадна и накрая — Лукас, но всеки път номерът или се включваше направо на гласова поща, или не се получаваше нищо.

— Никой ли не отговаря? — питаше Хектор с нарастваща тревога, докато тя отново и отново не успяваше да се свърже.

— Това е адски странно! — изпуктя Хелън и започна да пише имейл. Хектор посегна и я спря, като взе телефона и изтри имейла.

— Хелън, прибирай се вкъщи — каза той с нисък, напрегнат глас. Върна ѝ телефона, изправи се и започна да се оглежда тревожно наоколо. — Върви си вкъщи веднага и се спусни в Подземния свят.

Една лабораторна маса от катедрата по естествени науки на Гимназията на Нантъкет, носеща се във въздуха, мина през предната витрина на магазина, като разби стъклото и изложените стоки се

затъркаляха по пода. След нея вътре нахлу вонята на Ерида. Хелън отблъсна порива да подпали нещо, знаейки, че емоциите ѝ не са реални и че е манипулирана от зла и отмъстителна богиня. Чу в задната стая да пицят клиенти, и това я изтръгна рязко от опасното ѝ настроение. Тя прескочи тезгяха, но Хектор протегна ръка и ѝ попречи да изтича отзад.

— Аз ще защита Кейт и Джери — от тях самите, ако е необходимо. Ти слизай — каза той с твърд, но за щастие спокоен глас. Хелън го погледна овладяно и кимна веднъж, за да покаже, че разбира заповедите му.

— Не се прави на герой — нареди му тя в отговор. — Ако дойдат Стоте или семейството ти, бягай.

— Побързай, принцесо — каза Хектор и я целуна по челото. — Разчитаме на теб.

Хелън излезе тичешком от „Новинарския магазин“. Зад гърба си чу Хектор да обяснява на баща ѝ, че тя отива да повика полицията. Избягвайки шумната тълпа, тя се стрелна надолу по една тъмна уличка, където не можеха да я видят, и се извиси във въздуха. Прелитайки под синия насмолен брезент, който още покриваше прозореца ѝ, Хелън се приземи право в леглото, надявайки се, че в края на краищата ще се успокои достатъчно, за да заспи.

Краката ѝ пристъпваха тежко между безкрайни редици от стерилни, бели цветя. Това беше първият път, в който Хелън си спомняше да е имала твърдо приземяване в Подземния свят, и най-вероятно причината беше, че толкова отчаяно беше искала да стигне там. Хелън се завъртя в кръг и откри, че се намираше в ужасните Поля на Асфодел. За щастие не беше сама. Не си бе дала сметка за това, докато не видя солидното тяло на Орион на няколко стъпки разстояние, но се бе тревожила за него.

— Орион! — възкликна Хелън с облекчение. Пробяга последните няколко стъпки към него през печалните цветя. Той се обърна и я улови в прегръдките си с разтревожена намръщена гримаса.

— Какво става? — прошепна той във врата ѝ, докато я прегръщаше. — Наранена ли си?

— Добре съм — каза тя, смеейки се леко на прекалено емоционалната си реакция, но все още вкопчена здраво в него. Накрая, когато се почувства достатъчно спокойна, тя внимателно се отдръпна и погледна Орион в очите. — Имам много да ти разказвам.

— А аз искам да го чуя, но може ли първо да направиш нещо? Да кажеш на глас, че не искаш нищо да ни нападне отново, докато сме тук долу? — попита той с очакване.

— Не искам нищо да ни напада, докато сме тук долу! — повтори ясно Хелън. — Добро хрумване.

— Благодаря. Влюбен съм в роклята ти. Но знаеш ли какво? Всъщност мисля, че ще ти е по-топло с онези къси панталонки със съскащи котки. Те прикриваха повече.

Хелън се завъртя рязко към него с шокирано изражение на лицето. Не можеше да повярва, че той помни как я е видял в пижамата с изрисувани тикви.

— Нямах представа какво ми се случи тази сутрин! *Наложил се* да облека това — каза тя отбранително, като се опита да не се изчервява.

— Изглеждаш красива. Не че това е нещо ново — каза той меко.

Хелън се втрени в него, напълно зашеметена, а после отдръпна очи и се загледа в един скучен асфодел, сякаш той беше нещо наистина интересно. Почувства как Орион се приближава до нея, и си нареди да се отпусне. Напомни си, че миналата нощ не беше целунала Орион. Това беше Морфей в *образа на* Орион. Голяма разлика. А истинският Орион дори не знаеше нищо за това, така че тя нямаше причина да се смущава в негово присъствие. Само че се смущаваше. В ума си Хелън чу Хектор да ѝ казва, че може да се забавлява с Орион, колкото поиска, и изгуби нишката на мисълта си.

— Сега ми разкажи какво ти се случи тази сутрин — каза той със сбърчено от тревога чело.

Хелън рязко се върна в реалността и бързо разказа за произшествието — ученическият метеж, който Ерида беше предизвикала в училище, Танатос, разхождащ се по улиците на Манхатън, и суматохата, която бе избухнала в „Новинарския магазин“ точно преди тя да слезе в Подземния свят. Орион слушаше безмълвно, като стискаше челюст все по-здраво и по-здраво, докато Хелън говореше.

— Добре ли си? — попита той с овладян глас.

— Да, но се чувствам ужасно! — избълва Хелън. — Зарязах Кейт и татко наред безредиците. Как можах да направя това?

— Хектор няма да позволи да им се случи нещо — каза убедено Орион. — Ще ги пази с цената на живота си.

— Знам, че ще го направи, но в известен смисъл това е още по-лошо — каза Хелън, умолително. — Орион, ами ако семейство Делос дойдат в магазина да проверят как съм, и открият Хектор?

— Имаш предвид, какво ще стане, ако Лукас се отбие да те нагледа и намери Хектор. Всъщност не се тревожиш заради Джейсън или Ариадна — поясни той, с нотка на раздразнение в гласа.

— Близнаците са различни. Още преди Хектор да стане Прокуденик, двамата с Лукас много се караха, и понякога положението ставаше наистина напечено — каза тя с треперлив глас. — Сякаш винаги са били на косъм от жесток сблъсък и все си мисля, че може би това е още един от онези цикли на Потомците, който е предопределен да се случи.

— Лукас и Хектор на практика са братя, а братята вечно се карат — каза Орион, сякаш беше очевидно. — Не всичко в живота ни е част от цикъл.

— Знам. Но Фуриите! Няма да могат да ги спрат.

— Точно затова сме тук долу. Сега имаме цялото време, което ни е нужно, и да се надяваме тази вечер ще се погрижим за Фуриите — каза той. Накара я да спре и леко докосна китката ѝ с върхчетата на пръстите си. Докосването беше едва доловимо, неусетно, но прикова вниманието ѝ.

— Ако изобщо успея да ги намеря — призна Хелън с умолителен поглед. — Орион, нямам представа къде са Фуриите.

Орион се отдръпна от Хелън и намести раницата си, като я гледаше преценяващо.

— Всеки момент ще се паникьосаш, нали? Недей. — Беше убийствено сериозен. — Точно това е мястото, където трябва да бъдеш, точно тук в Подземния свят, не обратно в реалния свят, борейки се с истерична тълпа. Всеки член на семейство Делос може да направи това, но ти си единствената, която може да се справи с настоящата задача. Първо да вземем водата и да действваме оттам нататък.

Беше прав. Трябваше да направят каквото можеха тук, в Подземния свят, иначе нищо в реалния свят никога нямаше отново да се оправи.

— Добре. Да направим това. — Тя посегна и обви ръце около шията на Орион, и почувства тежките му длани върху хълбоците си. — Искам да се появим до бреговете на Реката на Радостта в Елисейските полета — изрече тя с ясен, повелителен глас.

Мека, изпъстрена със слънчеви ивици светлина проникваше през балдахин от гигантски плачещи върби. Морава с гъста, зелена, *жива* трева обгърна краката им, и Хелън чу шепнещия шум на вода, блискаща се по скали, наблизо. Не много надалече видя просторно, открито поле с висока до коленете трева и диви цветя в пастелни цветове, които бяха като малки звезди, около чиито орбити кръжаха пчели и пеперуди.

Слънцето не грееше отгоре. Вместо това, светлината сякаш се излъчваше от самия въздух, създавайки усещането за различно време от деня във всеки участък. Редицата от върби, които правеха сянка на Хелън и Орион, сякаш излъчваха наситената светлина на късен следобед, но на поляната блестеше светлината на ранно утро, все още невинна и напоена с роса.

Орион пусна хълбоците ѝ, но улови едната ѝ ръка, като я стисна хлабаво в своята, докато се обръщаше и се оглеждаше. По лицето му заигра бриз и отчетна свободно падащите му къдрици назад от челото. Хелън го видя как вдигна лице право към лекия полъх, затвори очи и го вдъхна дълбоко. Тя последва примера му и откри, че въздухът беше свеж и стимулиращ, сякаш беше пълен с кислород. Хелън не помнеше нещо толкова обикновено някога да ѝ се е струвало толкова приятно.

Когато отвори очи, Орион се взираше в нея с нежно изражение. Докосна крайчеца на костюма ѝ, като клатеше глава.

— Планирала си крилата за това, нали? — попита той закачливо. Хелън избухна в смях.

— Съжалявам, но не съм толкова умна.

— А-ха. Хайде, Бамка-Камбанка, мисля, че чувам бълбукането на нашия ручей. — Орион я поведе към звука.

— Как ще разберем дали това е Реката на Радостта? — попита тя. Преди да се доизкаже, осъзна, че вече знаеше.

Когато стигнаха до бреговете на кристалночистата вода, Хелън почувства замайващо клокочещо вълнение в гърдите. Опита се да овладее порива да затанцува, зачуди се защо му се съпротивлява, и се предаде. Протегна ръце и започна да се върти; Орион сложи раницата си на земята.

Той коленичи, отвори ципа отгоре, а после внезапно спря. Сложи ръка на гърдите си и натисна силно, сякаш се опитваше да бутне сърцето си отново, където му беше мястото. Като хвърли поглед нагоре към нея, той се засмя тихо, но на Хелън ѝ изглеждаше повече сякаш му се искаше да заплаче. Тя спря да танцува и отиде при него.

— Не съм изпитвал това чувство никога преди — каза той, извинявайки се. — Не мислех, че някога бих могъл.

— Не си мислел, че някога можеш да изпиташ радост?

Хелън коленичи срещу него, взирайки се в смутеното му лице. Орион поклати глава и преглътна, а после внезапно посегна с две ръце и прегърна здраво Хелън.

— Сега разбирам — прошепна той, а после я пусна толкова бързо, колкото я беше взел в обятията си. Тя не знаеше какво бе това, което беше „разбрал“, но той не ѝ даде шанс да попита. Подавайки ѝ празна манерка, Орион отиде до брега на реката и потопа другите две, които беше извадил от раницата си, в искрящата река.

В мига щом пръстите му докоснаха водата, сълзи, едри като дъждовни капки, потекоха по лицето му, а гърдите му потрепераха от удивено ридание. Идвайки при него до ръба на водата, Хелън потопа манерката си под повърхността и докосна радостта. При нея това не беше за пръв път, както при Орион, но след толкова много тъга и загуби през последните няколко седмици тя се разплака, сякаш беше.

След като напълниха манерките си, и двамата ги запечатаха. Тя дори и не помисли да пие водата, а от непоколебимия начин, по който Орион завинти капачките на своите две, разбра, че той също не бе помислял за това. Хелън знаеше, дълбоко в сърцето си, че ако отпиеше дори една глътка, никога нямаше да напусне това място. Дори и така, тя почувства зараждането на силен копнеж, знаейки, че този съвършен момент беше почти отминал. Искеше ѝ се да може да остане вечно така, потопила пръсти в Реката на Радостта.

— Някой ден ще се върнеш.

Изтръгната рязко от унеса си, Хелън вдигна поглед към Орион и го видя да ѝ се усмихва, протягайки ръка да ѝ помогне да се изправи. Процеждащата се светлина блестеше върху него и превръщаше косата му в ореол. Зелените му очи бяха ясни, а миглите му — бодливи и потъмнели от плач. Тя плъзна подгизналата си ръка в неговата и застана до него, все още подсмърчайки леко, след като бурята от екстаз беше отминала.

— Ти също — каза му тя, хълцайки през сълзи. Той сведе очи.

— Беше ми достатъчно да го изживея дори само веднъж. Никога няма да забравя това, Хелън. И никога няма да забравя, че ти беше тази, която ме доведе тук.

— Наистина не мислиш, че ще се върнеш, нали? — попита Хелън невярващо, като гледаше как Орион прибира манерката в раницата си.

Той не ѝ отговори.

— Ще те видя отново тук след осем или девет десетилетия — каза тя решително. Орион се засмя и промуши ръце през презрамките на раницата си с крива усмивка.

— Осем или девет? Даваш си сметка, че сме Потомци, нали? — каза той, като я задърпа за ръката и я изведе на поляната, където беше утро. — Имаме пословично кратък „срок на годност“.

— Ние ще бъдем различни — каза тя. — Не само ти и аз, а цялото ни поколение.

— Ще трябва да бъдем — каза Орион тихо, като сведе глава замислено.

Хелън хвърли поглед към него, като очакваше да открие, че отново е изпаднал в едно от мрачните си настроения, но той не беше. Усмихваше се на себе си с изражение, което Хелън можеше да опише само като „изпълнено с надежда“. Тя също се усмихна, доволна просто да върви през поляната и да се държи за ръка с него. Щастието, което изпитваше, не беше като възторга край реката, но възторгът щеше да е твърде непоносим, ако беше продължил по-дълго. Осъзна, че сърцето ѝ щеше да бъде разбито, ако беше останала.

Колкото повече се отдалечаваха от Реката на Радостта, толкова повече се проясняваше главата на Хелън. Погледна надолу към едната си ръка. Тя беше стояла потопена във водата толкова дълго, че се беше набръчкала. Колко време бяха стояли на колене там?

С всяка стъпка, тя беше все по-благодарна, че Орион я беше издърпал. Той вероятно беше толкова замаян, колкото и тя. И въпреки това някак се беше овладял, а после беше намерил допълнителната сила, за да помогне и на нея да се откъсне.

— Как го направи? — попита Хелън тихо. — Как се отдръпна от водата?

— Има нещо, което искам повече — отвърна той простишко.

— Какво би могъл да иска някой по-силно от безкрайна радост?

— Справедливост. — Той се обърна да я погледне в лицето и хвана здраво двете ѝ ръце със своите. — Има три невинни сестри, които страдат от цели космически ери, не заради нещо, което са извършили, а защото в момента, в който са се родили, Богините на съдбата решили, че страданието е техният жребий в живота. Това не е справедливо. Никой от нас не заслужава да се роди, обречен на страдание, и аз възнамерявам да се застъпя за онези, които са се родили в това положение. За мен това е по-важно от радостта. Помогни ми. Ти *знаеш* къде са Фуриите — знам, че *знаеш*. Мисли, Хелън.

Той говореше толкова убедено, толкова пламенно, че Хелън можеше само да се взира в него с увиснала уста. Умът ѝ се изпразни напълно за няколко мига, а после едно тихо гласче в главата ѝ започна да ѝ крещи, изброявайки всичките ѝ човешки недостатъци.

Не беше непреклонно упорита като Клеър, нито търпелива като Мат. Не притежаваше безупречни инстинкти като Хектор, нито дори половината от неподправената интелигентност на Лукас. Определено не беше щедра като близнаците или състрадателна и жертвоготовна като Орион. Хелън си беше просто Хелън. Нямаше представа защо именно тя беше Търсачът в дълбините, а не някой от онези други, далеч по-достойни хора.

Как, по дяволите, изобщо беше получила тази задача и се беше озовала тук, в Подземния свят? — чудеше се тя. Знаеше единствено, че една нощ беше заспала и се бе озовала скитаща се през пустиня.

Пустиня, толкова суха, с толкова остри камъни и тръни, че оставях следа от кървави стъпки зад себе си, докато вървах, спомни си тя ясно. Пустиня с едно-единствено измъчено дърво, вкопчило се в хълм, а под това дърво имаше три отчаяни сестри, които изглеждаха

древни, и в същото време — като малки момичета. Протягаха ръце към мен, ридаейки.

Хелън ахна задъхано и хвана здраво ръцете на Орион в своите. Винаги беше знаела къде да намери Фуриите. Те я умоляваха да им помогне още от самото начало.

— Искам да се появим до дървото на склона на хълма в сухите земи — заяви тя, като гледаше право в изненаданите очи на Орион.

Лукас беше кръжал над водата и бе гледал как Хелън се отдалечава от него, докато тя се отправяше обратно към центъра на града. Роклята и онези проклети криле почти го бяха довършили. Запита се, не за първи път, как всички простосмъртни, с които беше израснала Хелън, не подозираха, че у нея има нещо свръхестествено. Независимо колко земна беше Хелън отвътре, красотата ѝ наистина бе нечовешка. Особено когато протегнеше ръце към него и изрече името му, както беше направила току-що.

Той почти беше изгубил самообладание. А от мисълта за онова, което щеше да направи, ако *наистина* изгубеше самообладание, му се обръщаше стомахът, дори и само защото го искаше толкова отчаяно. Деляха ги сантиметри от пресичането на опасната граница и освен ако тя не спреше да го изкушава по влудяващо невинния си начин, Лукас знаеше, че в крайна сметка то щеше да се случи.

Лукас беше излъгал Хелън. Истината беше, че имаше ноци, не само една, когато се вмъкваше под синия насмолен брезент, закриващ прозореца ѝ, и я гледаше как спи. Винаги изпитваше угризения, след като го направеше, но изглежда не можеше да спре. Без значение колко се стараше да стои далече от нея, в крайна сметка се озоваваше в стаята ѝ и по-късно се мразеше за това. Лукас знаеше, че съвсем скоро щеше да се окаже твърде слаб, за да си тръгне, и щеше да се промъкне в леглото при нея и да направи нещо повече, вместо само да я прегръща. Точно затова трябваше да се увери, че ако този ден дойдеше някога, Хелън щеше веднага да го изрита отново.

Лукас бе опитал всичко друго, дори да я изплаши и прогони, но нищо не беше подействало. Орион беше последният им шанс. Той стисна очи за миг и изпита надежда, че Орион ще направи точно онова, в което беше добър. Лукас беше помолил Орион да накара Хелън да престане да го обича. Тогава тя никога повече нямаше да се опита да го докосне, никога нямаше отново да го гледа така, както го беше гледала току-що. Лукас се опита да убеди себе си, че беше по-

добре, ако тя продължеше нататък, дори това да означаваше, че е продължила с друг. Тук обаче спря.

Хелън не можеше да бъде и с Орион — поне не завинаги. Това беше единственото, което спасяваше Лукас да не обезумее. Те никога не можеха да имат съвместен живот. Това обаче не означаваше, че не можеха...

Той рязко изключи мислите си, преди да успеят да го завладеят. Тъмните пипала вече се подаваха от него, извивайки се, оцветявайки небето в мастилена тъмнина. Опитва се да се успокои и да не си представя Орион и Хелън заедно, защото *можеше* да си го представи — прекалено лесно.

Макар че Лукас никога не беше виждал Орион лично, все пак имаше доста добра представа как изглежда. Той беше потомък на Адонис — най-любимият възлюбен на Афродита за всички времена. Тъй като Афродита беше предпочитала именно него пред всички други, близката прилика с архетипа на Адонис редовно се предаваше в Римската Династия, до голяма степен по същия начин, както Тиванската династия повтаряше архетипа на Хектор отново и отново. Половината картини и скулптури, създадени по време на Ренесанса, изглеждаха като него, защото старите майстори като Караваджо, Микеланджело и Рафаело бяха обсебени да рисуват и правят статуи на предните на Орион. Флоренция беше буквално осеяна с образи на синовете на Римската Династия.

Но за създаването на легенда трябваше нещо повече от привлекателна външност, особено при генетично надарените Потомци. Неслучайно, както Казанова, така и Ромео, вероятно двамата най-прочути любовници в историята, произхождаха от Италия. Определянето на Орион като „красиво копеле“, макар и точно, ни най-малко не изчерпваше въздействието, което той можеше да има върху една жена. Децата на Афродита бяха неустойими в сексуално отношение и повечето от тях можеха да повлияят на емоциите на хората до определена степен, но Орион беше казал на Лукас, че неговата дарба е много по-силна.

Орион притежаваше рядка способност. Можеше да накара Хелън да разлюби Лукас с едно леко докосване. И сякаш това не бе достатъчно ужасно, след като чувствата на Хелън към Лукас бяха прекършени, ами и Орион можеше да завладее сърцето на Хелън така,

че да получи онази небрежна връзка, която нямаше да наруши Примирието — никаква отдаденост, никакво обвързване, само секс. Този задник можеше да прави с Хелън каквото си поиска и Лукас не можеше да каже нищо срещу това.

От тази мисъл на Лукас му се прииска да заудря нещо, докато го направи на пух и прах, но си напомни, че семейството му вероятно се тревожеше за него, и се застави да поеме към къщи.

За щастие, изглежда, че Орион се смущаваше да използва таланта си, по каквато и да е причина — дори за самозащита. Беше дълбоко оскърбен, когато Лукас намекна, че е докоснал сърцето на Хелън в пещерата, заради евтина тръпка. А след като ги видя двамата заедно в Подземния свят, Лукас разбра, че Орион никога не би принудил Хелън да направи нещо. Всъщност Лукас беше сигурен, че Орион ще я защити с цената на живота си. Това намаляваше омразата му към Орион, което само правеше нещата по-трудни. Лукас искаше да мрази Орион, но тъй като не можеше, не му беше останало кого да мрази, освен себе си.

Отправяйки се надолу по източното крайбрежие, той се задържа над водата, за да не е принуден да лети твърде високо и да замръзне до кости. Беше си оставил якето в шкафчето, но всъщност нямаше значение. Можеше да се стопли с мисъл винаги, когато имаше нужда. Всъщност Лукас започваше да вярва, че със силата на мисълта може да направи така, че да му стане горещо — наистина горещо — сякаш гореше. Но нямаше време да се занимава с този странен нов талант точно сега. Само след секунда се приземяваше в задния си двор.

Вината го връхлетя в мига, щом се допря до земята, и той започна да се оглежда за малката си сестра. Не биваше да я оставя сама в училище заради Хелън. Сега, когато Богините на съдбата я измъчваха почти всеки ден, Касандра беше още по-крехка от едно простосмъртно дете. Имаше нужда от всичките си сили само за да оцелее след всяко обсебване, а фактът, че *все пак* оцеляваше, когато толкова много предишни Оракули бяха умрели, караше Лукас да подозира, че вероятно е по-силна от него. Но колкото и силна да беше, след всяко обсебване едва й оставаха достатъчно сили да диша.

Онзи ден беше намерил Касандра да седи на средата на стълбите за горния етаж, прегърбена и задъхана. След половин дузина стъпала се беше изтощила толкова много, че й се бе наложило да си почине за

минута и да си поеме дъх. Лукас я беше занесъл до стаята ѝ, но за него беше истинско мъчение да се приближава до нея. Аурата на Богините на съдбата още витаеше около нея, и макар че Лукас нежно обичаше сестричката си, Мойрите изпратиха мразовита тръпка надолу по гръбнака му.

Дори Касандра се плашеше от тях, а сега беше принудена да понася присъствието им в себе си по няколко пъти седмично. Лукас не можеше да знае точно какво е усещането от това физическо и умствено натрапничество, но от начина, по който изглеждаше тя след това, предполагаше, че сигурно е като похищение.

Фактът, че това се случваше на сестричката му, и че не можеше да направи нищо, за да го спре, го изпълваше със *силен* гняв.

Докато крачеше през задната морава към къщата, Лукас се помъчи да овладее гнева си, напомняйки си, че трябва да бъде повнимателен. Толкова много неща го разгневяха напоследък. След онази катастрофална вечеря, когато удари баща си, беше развил „страничен ефект“, който беше свързан с гнева му.

Осъзна го по време на състезанието по бягане на Хелън, когато я видя обкръжена от Стоте, но началото не беше тогава. Беше започнало с баща му, отначало само едно малко семенце. Но то растеше.

Част от него се питаше дали ще бъде по-лесно, ако поговори за това с Джейсън или Касандра, но все още не можеше да се застави да го стори. Близките му само щяха да се разтревожат още повече, ако знаеха. По дяволите, това тревожеше *него*.

Лукас за малко не беше разказал на Хелън в коридора по-рано този ден, но не можеше да изрече думите, дори и животът му да зависеше от това. Хелън толкова се беше страхувала от Креон, а Лукас не знаеше дали ще може да го понесе, ако Хелън започнеше да го гледа така. Още не беше решил дали трябва да говори с някого за това, макар че всъщност накрая всезнаещата му, всевиждаща малка сестра щеше да открие истината.

— Касандра? — провикна се Лукас, когато влезе в кухнята. — Джейс?

— Тук сме — обади се Джейсън от библиотеката.

Гласът на Джейсън не звучеше както трябва. Беше напрегнат, но Лукас предположи, че това е защото още беше ядосан на Клеър, задето изчезна за цял ден с Хелън и ги накара да се тревожат. Отношението на

Джейсън към ситуацията с Клеър наистина вбесяваше Лукас. Той искаше братовчед му да се събуди и да осъзнае, че беше получил дар. Беше си паднал по момиче, което наистина можеше да има.

Тежките двойни врати на библиотеката бяха открити, и още преди да влезе в стаята, Лукас почувства напрежението и чу едва овладения гняв във вежливите гласове на всички.

— Къде беше? — попита Касандра с присвити очи. Напоследък непрекъснато го разпитваше къде ходи, макар че през половината време вече знаеше отговора.

— Какво става? — попита Лукас, вместо да й отговори.

— Мат най-сетне реши да сподели нещо с нас — каза Джейсън сковано. Беше толкова бесен, че скулите му бяха поруменили. Лукас беше виждал точно този нюанс на червения цвят преди, и от личен опит знаеше колко трудно беше да ядосаш Джейсън толкова много. Погледна Мат и повдигна въпросително вежди.

— Поддържам връзка със Зак. Той ми се обади по-миналата вечер и ме предупреди, че нещо ще се случи днес, но не знаеше точно какво — отвърна Мат унило.

— Защо не каза нищо, Мат? — попита Ариадна с оскърбен тон. — Дори ако Зак не е знаел подробности, защо не ни предупреди?

Има още един проблем, който само чака удобния момент, помисли си Лукас. Но нямаше начин да го избегнат. Потомците обикновено се влюбваха млади, защото и умираха млади. Лукас поне не можеше да намери никакъв недостатък във вкуса на Ариадна. Мат многократно беше доказал лоялността си към Ливанската Династия. И именно това правеше настоящата ситуация толкова озадачаваща. Мат обикновено правеше по добри избори и проявяваше по-голямо благоразумие.

— Нямаше да разберете — отвърна навъсено Мат.

— Пробвай ни — каза Лукас: вътрешната му температура се повиши. Мразеше, когато простосмъртните се държаха така, сякаш бяха съвсем различни от Потомците, сякаш не всички имаха същите чувства.

— Ако ви кажех какво ми е казал, какво щяхте да му направите? Да го разпитвате? Да го пребиете? — избухна Мат. — Този тип е патологичен лъжец. По-голямата част от онова, което казва, са

глупости, и именно това си помислих, че е предупреждението му. Той няма представа в какво се е забъркал!

— И се предполага това да оправи нещата? — запита Джейсън.

Спорът продължи, като ставаше все по-заядлив с всяка реплика. Лукас не живееше на Нантъкет от който знае колко отдавна, но все пак имаше учебни часове заедно с Мат всеки ден. Прекарваше повече време с него, отколкото с родния си баща, и не помнеше някога, преди да го е виждал гневен. Подобно на Джейсън, Мат беше уравновесен, но точно сега и двамата обикновено спокойни души бяха толкова ядосани, че едва виждаха ясно. Всички бяха раздразнителни.

Толкова голям раздор е неестествен, помисли си Лукас. *Раздор*. Метежите, неконтролируемият гняв — дори прекрасната като ангел, кротка Хелън беше искала да направи нещо лошо. Всичко се навърза.

— Ерида — каза той на глас. Идеше му да се изрита. — Слушайте, всички. Ако Арес се е опитал да предизвика някакво спречкване с Хелън в Подземния свят, тогава е напълно логично сестра му да се опита да направи същото в реалния свят. Примирието не включва нея — тя не е една от Дванайсетте. Може да използва силите си тук на Земята.

— О, богове! Разбира се! — Касандра прокара ръка по лицето си и му се усмихна. — Как ми е убягнало това?

— Е, аз имах повече материал за работа от теб. Наистина я видях — обясни той. — В коридора с Хелън, докато се криехме. Ерида и Арес много си приличат, сякаш са близнаци или нещо подобно, само дето Арес е покрит със синя боя. Това ме обърка.

— Откъде можеш да знаеш как изглежда Арес? — попита Клеър и очите ѝ се забиваха в Лукас. — Гърците са го ненавиждали толкова много, че почти не са писали митове за него — камо ли пък такъв, който да описва надеждно външния му вид.

Изглежда, че точно Клеър щеше да разкрие това, помисли си Лукас. Въздъхна и си призна.

— Виждал съм Арес. Намерих начин да слеза в Подземния свят и бях там, когато Арес се сблъска с Хелън и Орион.

Когато всички се втрениха в него с увиснали челюсти, той продължи и обясни за обира в „Гети“, какви свойства имаха оболите, и как беше дал един на Хелън. Не се извини за нищо от стореното.

— И не ни каза за това. Защо? — попита Ариадна през стиснати зъби.

— Нямаше да разберете — каза той, съзнателно повтаряйки като ехо онова, което Мат бе казал преди няколко мига. — Всичко, което има значение, е, че Хелън може отново да сънува.

— Виж, всички сме се посветили на това да предпазим Хелън, и ако ни беше споделил тази идея, *знаеш*, че щяхме да се съгласим на кражбата, за да спасим живота ѝ. Така че защо би го направил сам? Люк, ами ако те бяха видели? — попита Джейсън сериозно. — „Гети“ е целият в охранителни камери.

— Не е проблем — отвърна Лукас уверено.

Джейсън го погледна със съмнение, но Лукас поклати еднократно глава в знак на предупреждение. Джейсън го познаваше достатъчно добре, за да знае, че Лукас се опитва да му каже нещо. Схвана намека му и заряза темата за момента, но Лукас знаеше, че тайната за невидимостта му вероятно нямаше да оцелее до края на нощта, сега, когато Джейсън хранеше подозрения. Беше готов да се откаже от нея, стига никой да не заподозреше другата му, много поплашеща тайна.

— Деца! — извика Ноел нервно от предната врата. Всички реагираха на тревожния тон в гласа ѝ.

— Мамо? — извика Лукас в отговор, като се надигна от стола си. Миг по-късно тя се появи на прага, задъхана и оглеждаща се като обезумяла наоколо, докато броеше присъстващите. Не получи бройката, на която се надяваше.

— Къде е Хелън? — попита тя, още по-напрегнато.

— Оставих я на работа — отвърна Лукас бързо.

— О, не — прошепна Ноел на себе си, суетейки се неумело с клетъчния си телефон, докато набираше някакъв номер. Номера на баща му — осъзна Лукас. Кастор още беше на Конклава със Стоте. Напускането на заседанието можеше да бъде сметнато за нарушение. Съществуваше потенциална вероятност всяко решение, до което Конклавът бе стигнал до този момент, да бъде обявено за невалидно и да бъде отхвърлено, и майка му го знаеше.

— Мамо? Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Конклавът да върви на майната си! Кастор и Палас трябва да си бъдат у дома сега. Има огромен метеж в центъра на града, Лукас.

Точно пред „Новинарския магазин“!

Топлина плъзна по кожата на Хелън и тя започна да я щипе и боцка от потта. Напълно сухият въздух миришеше на запалени кибритени клечки и се вълнуваше леко като повърхността на езеро. Заслепяваше я светлина, макар че изглежда нямаше истинско слънце.

Орион пусна ръцете на Хелън, за да може да се обърне и да погледне единственото дърво в сухите земи. Три малки момичета стояха в сянката му, слабите им рамене потръпваха, докато те плачеха. Орион направи знак на Хелън да дойде при него, за да могат да се приближат заедно до Фуриите. Трите сестри уплашено протягаха ръце една към друга. Когато Орион се приближи на една крачка, те се обгърнаха взаимно с ръце, нещастно сгущвайки се една в друга.

— Чакай. — Хелън колебливо сложи длан върху ръката на Орион. — Не искам да ги изплаша.

— Да убиеш всички ни ли дойде, Търсачо в дълбините? — попита тази в средата. Гласът ѝ още беше детински, макар и предрезгавял от сълзи. Сега, когато успя да ги види ясно, без да чувства влиянието им, Хелън се зачуди как изобщо някога е мислила, че са възрастни жени. Те бяха просто деца.

— Знаем колко много вие, Потомците, ни мразите и искате смъртта ни — изхленчи тази отляво. — Но няма да се получи.

— Не искаме да ви нараним. Дойдохме да ви помогнем. — Хелън вдигна ръце с дланите нагоре в миролюбив жест. — Не искахте ли точно това първия път, когато ме доведохте тук? Да се върна някой ден, за да ви помогна?

Фуриите заподсмърчаха и се присвиха, вкопчени една в друга, все още ужасени. Орион бавно свали раницата си и я положи на земята, и докато го правеше, погледна успокояващо нагоре към тях, за да се увери, че никоя от тях не се е стреснала. На Хелън ѝ се стори, че той го прави така, сякаш се приближаваше до стадо плашливи елени, но изглежда, че тактиката му вършеше работа. Фуриите го наблюдаваха внимателно с разширени очи и присвити устни, но изглеждаха по-спокойни.

— Донесохме ви нещо за пиене — каза той мило, докато отваряше ципа на раницата си и изваждаше трите манерки.

— Отрова ли? — попита онази с хленчещия глас отляво. — Това е номер, за да ни пратите в Тартара, без съмнение. Казах ви вече. Няма да се получи.

— Сестри. Може би така ще е най-добре — каза най-малката отдясно със слабо, тъничко гласче, което едва се чуваше. — Толкова съм уморена.

— Знам, че си — каза Хелън и сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към трите момичета. — Аз знам какво е да си истински уморен.

— Искаме само да помогнем за облекчаването на страданията ви — каза Орион. Звучеше толкова мило, че онази отляво се поколеба и направи половин крачка към него.

— Няма край нашите страдания — каза водачката в средата, възпирайки сестра си. — Вие, Потомците, може да намирате покой, дори щастие от време на време, но ние *Ериниите* сме вечно измъчвани. Родени сме от кръв, пролята от син, нападнал родния си баща. Съдбата ни е да отмъщаваме за несправедливата смърт.

Водачката погледна Орион обвинително, а той вдигна поглед към Фуриите с умоляващи очи. Хелън пристъпи по-близо до него, за да му вдъхне увереност. Той започваше да се отклонява от причината, заради която бяха тук. Това изобщо не беше в стила на Орион.

— Не съм убил баща си, независимо колко щеше да се хареса това на Богините на съдбата — заяви той със силен глас. — Роден съм в горест, но не избирам да бъда отмъстителен и озлобен.

— Но ние не избираме това, принце — прошепна най-дребната. — Убийствата са винаги в главите ни.

— Ние, Ериниите, никога не можем да забравим кръвта, която вашият вид е пролял. Помним всеки миг — изрече водачката с дълбока тъга. Трите момичета отново заплакаха.

— И точно затова сме тук. Моята приятелка и аз смятаме, че сте страдали достатъчно заради греховете на Потомците — каза Орион с успокояващия си глас. — Само искаме да ви дадем да пийнете вода. Не сте ли жадни?

— Не сме пили и капчица вода от повече от три хиляди години — каза онази отляво.

Очевидно бе, че и трите се изкушаваха. Беше толкова горещо и сухо, дори в сянката на тяхното изстрадало дърво, че Хелън, която

беше свикнала с обезводняването, отчаяно копнееше само да си накваси устата за миг. Най-после най-малката сестра пристъпи напред с толкова кльощави и крехки крака, че почти се подгъваха под тялото ѝ.

— Много съм жадна. Искам да пия — каза тя с тъничкото си, шепнещо гласче.

Слабите ѝ ръце потрепериха, докато протягаше длани. Орион развъртя капачката и ѝ помогна да хване стабилно манерката и да я вдигне към устните си. Тя преглътна една малка глътка, а после погледна шокирано Орион. Грабна манерката и я наклони назад, поглъщайки цялото съдържание в поредица от шумни глътки, преди да ѝ прималее и да залитне върху Орион.

Той я хвана и я задържа, като хвърли към Хелън успокояващ поглед.

— Ти я уби! — ахна хленчещата.

— Не може да убие никоя от нас — каза водачката. — Виж. Тя се раздвижва.

Най-малката се вкопчи в крайчеца на ризата на Орион, заравяйки лице в гърдите му. Той замишва косата ѝ със свободната си ръка и зашепна тихо в ухото ѝ, когато раменете ѝ се затресоха. От тона му Хелън се досети, че ѝ казваше, че всичко е наред и че е в безопасност. Най-малката Фурия внезапно отметна глава назад и те видяха, че не беше измъчена или разплакана. Тя се смееше.

— Сестри — въздъхна тя. — Това е... истински рай! Наследниците са ни донесли да прием от самия рай!

Хелън бързо подаде на другите две Фурии техните манерки и загледа как двете споделиха еуфорията на сестра си. Най-малката целуна с благодарност Орион по бузата, а после се хвърли в чакащите обятия на двете си по-големи сестри. Трите момичета плачеха от радост, докато се прегръщаха, като едновременно подскачаха, пищяха и се смееха. Приличаха на три малки момиченца, лудуващи на пижамено парти.

Хвърляйки поглед към Орион, Хелън го видя да се взира в трите момичета, със силни, но явно противоречиви чувства. Тя отиде и застана близо до него, опитвайки се да му вдъхне увереност, доколкото може. Той изглеждаше разтърсен от споменаването на баща му и тя искаше да му каже, че нищо от това няма значение сега. Потомците

бяха свободни от Фуриите и скоро той и баща му щяха да могат да бъдат отново заедно.

— Прав беше — каза Хелън. Той погледна надолу към нея с въпросителна усмивка. — Да ги освободим беше далеч по-добре от вечната радост.

И двамата насочиха вниманието си обратно към момичетата и ги загледаха как ликуват. После Хелън сви рамене и издаде хъмкащ звук, преструвайки се, че още обмисля въпроса. Орион се засмя на шегата ѝ, но не каза нищо. Просто праметна ръка през раменете ѝ, докато гледаха как трите сестри се прегръщат и танцуват.

Най-малката се пусна първа. Отначало изглеждаше, сякаш се бе уморила от вълнението и имаше нужда да поседне за малко. Тя се отдалечи със залитане от групата и покри очите си с длани. Орион бързо пусна Хелън, за да ѝ се притече на помощ, когато тя се олюля, сякаш щеше да припадне. Тя сведе глава. Червени капки обагриха бялата ѝ дреха, когато заплака с кървави сълзи. Сестрите ѝ я поеха от Орион, питайки какво не е наред. Не много след това, другите две също започнаха да плачат.

— Какво стана? — обърна се Хелън към Орион.

— Не знам. Всичко, което каза, беше, че не може да си избие лицата им от ума си — отвърна той, мръщейки се разтревожено, докато гледаше как момичетата се скупчиха една до друга и заговориха тихо помежду си. Явно стигнаха до някакво споразумение и водачката се обърна към Хелън и Орион.

— Изглежда, че не е било предвидено тази радост да е трайна — каза тя.

Другите две момичета бяха все така вкопчени една в друга, докато плачеха, и Хелън отчаяно искаше да им помогне. Орион се наведе и вдигна захвърлените манерки, като трескаво проверяваше в тях за останали капки вода, но всичките бяха празни.

— Ще ви донесем още — обеща той, но водачката поклати глава.

— Колкото и да искам да изпитам отново това, боя се, че никога няма да е трайно каза тя тъжно. — Не можем да се отплатим за този дар, но искаме да ви дадем нещо в замяна за няколкото блажени мига, които ни дадохте.

— Подарък в замяна на един дар, който ще помним вечно — изстена онази с плачливия глас.

— Освобождаваме и двама ви от всичките ви кръвни дългове — каза водачката и махна с ръка във въздуха като за благословия. — Никога повече няма да измъчваме нито един от двама ви.

Тя отстъпи назад и отиде при сестрите си, после трите започнаха да се отдръпват в сенките на дървото си.

— Чакайте! Още не се предавайте — каза умолително Орион. — Може би не сме ви донесли достатъчно. Ако ви донесем още...

— Орион, недей — каза Хелън, като сложи длан върху ръката му, за да му попречи да хукне след тях. — Те са прави. Можем цяла вечност да им носим вода, но в крайна сметка радостта е просто едно преживяване — не се предполага да е трайна. Сега проумявам това. Персефона сигурно е имала предвид друга река.

— А ако не е? — попита Орион с глас, пресекващ от безсилен гняв. — Ами ако това е най-голямата ни надежда да им помогнем?

Хелън се взря в ясните му зелени очи и поклати безмълвно глава. Не знаеше какво да прави по-нататък. Най-малката подаде глава отнякъде дълбоко в сенките.

— Благодаря ви — прошепна тя, преди да се шмугне обратно в непрогледната тъмнина от другата страна на дървесния ствол.

— Трябва да им помогнем — каза той настойчиво. — Не можем да ги оставим вечно да страдат така!

— Няма! И ти се кълна, че ще продължим да опитваме, докато намерим правилната река! — Очите на Хелън внезапно се разфокусираха и тя сграбчи в шепа ризата на Орион, за да се задържи да не падне.

— Какво става? — попита Орион, напрягайки се за опасност. Очертанията на пейзажа се размазаха и Хелън почувства как светът забави ход, сякаш всеки момент ѝ предстоеше да се събуди.

— Мисля, че ни карат да си тръгваме — каза тя на Орион. Обви ръце около шията му и се хвана здраво...

Мат и Клеър зарязаха колата, когато откриха, че трафикът е спрял за през нощта, и вместо това затичаха по обгърнатата от тъмнина след залеза улица, към центъра на града.

Технически погледнато, от тях не се очакваше да правят това, но никой от тях нямаше желание да си седи на сигурно място в имението

на семейство Делос, докато Потомците бяха излезли да се бият. Мат беше немалко оскърбен, че Ариадна го беше помолила да остане, сякаш той беше дете, което не можеше да се защитава. Беше се опитал да спори, но Ариадна, Лукас и Джейсън просто бяха побягнали толкова бързо, че той едва успя да ги види как се движат, камо ли пък да си отвори устата да каже нещо. Наистина се дразнеше, когато правеха така.

Касандра ги предупреди да не отиват. Здравият разум ѝ беше подсказал, че това най-вероятно ще подразни всички. Мат много повече предпочиташе Касандра да използва необичайно дълбокия си запас от здрав разум, а не таланта си на Оракул, за да разкрива бъдещето. Вече дори не можеше да се застави да гледа, когато Богините на съдбата излизаха със сила от нея, сякаш си проправяха път нагоре, като дълбаеха под кожата ѝ.

Това беше едно от многото неща, които караха Мат да поставя под въпрос ценността на „дарбите“ на Потомците, и така наречените богове, които даваха на Потомците тези дарби, преди всичко. Какво добро допринасяха Богините на съдбата, ако използваха хората само като съдове, които трябваше да бъдат пълнени, а после — изпразвани, и в крайна сметка — захвърлени? Колкото и Мат да се отвращаваше от насилието, при мисълта за онова, което Богините на съдбата причиняваха на Потомците, му се приискваше да нанесе силен удар, за предпочитане — с чифт месингови пластинки върху кокалчетата на пръстите.

Когато двамата с Клеър наближиха градския център, чуха викове и немалко писъци, но гласовете бяха накъсани. На едно място се чуваха писъци на страх, а на други бяха викове на груба, буйна наслада. Звучеше, сякаш различни части от тълпата гледаха различни филми.

— Спри, Клеър — каза Мат, докато завиваха зад един лошо осветен ъгъл. — Надолу в тази посока уличните лампи са угаснали.

— Но Новинарският магазин е натам — възрази тя.

— Знам, но нека да заобиколим отзад и да влезем през уличката. Искам да се ориентирам какво става, преди да се втурнем по средата на улицата.

Клеър се съгласи и двамата с Мат се вмъкнаха откъм задната страна на „Новинарския магазин“. В задната уличка беше спокойно,

макар че и двамата чуваха повишените гласове на тълпата, сякаш преминаваха през страничния тунел на някой стадион по време на рок концерт. Имаха усещането, че наблизо става нещо важно, но се чувстваха странно отделени от него.

— Боже, тъмно е — каза Клеър, с глас, потрепващ от страх.

— Да, и не е нормална тъмнина — промърмори Мат нервно, докато влизаха през задния вход на „Новинарския магазин“.

— Мисля, че съм виждала това и преди — прошепна Клеър, докато разтриваше ръце от студ или от страх. — Когато Автомедонт и Стоте нападнаха Хектор на състезанието ми по бягане, същата тази заплашителна тъмнина покри всичко. Май означава, че тук е бил някой Повелител на сенките.

Магазинът беше в пълен безпорядък. Масите бяха преобърнати, на пода се бяха разбили кристални буркани с бонбони, а всичко беше покрито със слой от брашно, което сигурно беше нарочно изсипано от няколко разкъсани пакета. Мат и Клеър предпазливо си проправиха път до предната част, като търсеха ранени, които можеше да са зарязани в безсъзнание, изпълнени с безумна надежда, че няма да намерят Джери или Кейт. Слава богу, Новинарският магазин беше напълно пуст.

Тъмнината сякаш се сгъстяваше, докато си проправяха път към предната част, и Мат и Клеър излязоха, препъвайки се сляпо, на улицата. Спряха за миг, докато очите им се приспособяваха към подобната на мъгла тъмнина, оставена от Повелителя на сенките. Надолу по улицата се задаваше тълпа от хора в маскарадни костюми, предвождана от висока жена. Когато мракът се разпръсна, Мат инстинктивно се присви.

— Това трябва да е Ерида — каза той на Клеър, снижавайки глас.

— Тогава това кой е? — попита тя, застанала с лице към отсрещната улица. Сочеше към високо, кльощаво момче, което изглеждаше като направено от резервни части. Ръцете му бяха прекалено дълги за тялото и вървеше с кривокрака походка, дори докато прегърбваше заоблените си рамене. Въпреки зашеметяващо високия си ръст, той сякаш не вървеше, а *пълзеше*. Все още сочейки с ням страх, Клеър се дръпна назад и се притисна към Мат. Той почувства как цялото й тяло трепери, а задъханите звуци, с които дишаше, заплашваха да се превърнат в писъци в гърлото й.

Мат я познаваше от детската градина и ако имаше едно нещо, в което беше абсолютно сигурен, то беше, че Клеър Локи не се плашеше лесно. Оглеждайки държанието на тълпата, Мат видя как хората тичаха наоколо, изплашени далеч отвъд всякакви нормални граници. Сякаш всеки бе преследван от собствения си най-ужасен кошмар.

— Трябва да е някой друг бог, като Ерида. — Гласът му потрепери, докато говореше. — Мисли, Клеър! Ерида е сестра на Арес и е олицетворение на хаоса — тя внушава на хората желание да сеят разрушение и безпорядък. Е, какво изпитваме, когато гледаме онова ужасяващо хлапе?

— Паника? — изхриптя Клеър, мъчейки се да не се задуши. — Ама аз си мислех, че бог Пан е козел!

— Не, не е проклетият сатир! Имаше някакъв друг — промърмори Мат, ровейки из паметта си. Заплетеното, изпълнено с бракове между роднини родословно дърво на боговете изникна в ума му. — Арес, богът на войната, е придружен от Ерида, богинята на раздора, а с тях е и неговият син, Деймос^[1]. Онова страховито хлапе трябва да е Деймос.

— Мат — ахна задавено Клеър, като посочи с едната си ръка в една посока, а с другата — в друга. — Двете тълпи са се запътили право една към друга!

Сърцето на Мат се сви. Ерида и нейният племенник подбираха обезумелите си групи и ги повеждаха по съседни улици, които се събираха при голяма пресечка, по диагонал срещу „Новинарския магазин“.

С всяка стъпка ужасните богове примамваха безпомощните хора, които ги следваха, все по-близо до неизбежен сблъсък. Дори Мат и Клеър, които правеха съзнателно усилие да владеят реакциите си, се почувстваха по-необуздани с приближаването на боговете. Най-накрая, като тапа, изхвъркваща със съсък от гърлото на разклатена бутилка шампанско, групата около Деймос се сблъска с безпорядъка около Ерида, и започна същинско паническо бягство. Насред всичко това, Мат видя как Ерида се смее, а уродливият ѝ племенник се хили със задоволство редом с нея.

Ужасени хора се сблъскваха с метежници в маскарадни костюми, дърпайки се взаимно в безумен изблик на унищожителност и страх. Мат и Клеър не можеха да направят нищо, освен да се махнат, за да не

се изпречват на пътя им. Стиснал здраво ръката на Клеър, Мат я издърпа зад една паркирана кола, сниши се, и я защити с тялото си от летящите стъкла и отломки.

Двамата се държаха един за друг, опитвайки се да овладеят емоциите си, за да не се включат в свадата. Във въздуха се носеше воня на вкиснато мляко и горяща пластмаса, и Мат забеляза, че миризмите сякаш действаха върху емоциите на хората — колкото по-наситена бе миризмата, толкова по-силни чувства се надигаха в него и в тълпата.

Светлината от уличната лампа над тях помътня, а после изчезна, когато над пресечката се спусна саван от тъмнина. Мат откри, че не можеше да вижда на повече от две стъпки пред лицето си.

— Какво правите тук вие двамата? — изръмжа от вътрешността на тъмната пелена един глас.

Гласът на Лукас, осъзна сепнато Мат.

— Хайде — каза Лукас, като им протегна ръка от диплещите се гънки на своя плащ от сенки, правейки им знак да го последват. — Ще ви скрия тук, докато успея да ви заведа някъде на безопасно място.

Мат и Клеър се поколебаха: никой от двамата не искаше да се доближава до него. Докато те се чудеха, сенките се разделиха и се отдръпнаха от Лукас. Имаше нещо заплашително в звука на гласа му и в начина, по който раздърпаните краища на тъмнината се впиваха в него. Сините му очи сега бяха черни и той изглеждаше толкова *разгневен*.

— Аа, Лукас? — попита Клеър необичайно смутено. — Нима си... нещо като... Повелител на сенките?

Лицето на Лукас посърна и той кимна тъжно.

— Точно колко тайни криеш от нас, останалите? — попита Мат, толкова зашеметен, че шепнеше.

Лукас отвори уста и умолително премести поглед напред-назад от Мат към Клеър, но това, което се канеше да каже, каквото и да бе то, беше прекъснато. Движейки се толкова бързо, че Мат не успя да фокусира очите си, Джейсън и Ариадна се появиха до тях, вече задавайки дузина въпроси едновременно. Лукас вдигна длани и се опита да обясни, че едва наскоро е открил таланта си на Повелител на сенките, когато всички бяха прекъснати за втори път.

— Деца! Къде е Хелън? — изкрещя Кейт трескаво. Всички се извъртяха рязко и видяха Кейт, наполовина тичаща, наполовина куцаща обратно към опустошения Новинарски магазин. Дрехите ѝ бяха разкъсани, косата ѝ беше разчорлена и тя беше покрита с мръсотия и брашно, сякаш се беше търкаляла по земята, борейки се.

Хектор беше до нея, носейки Джери, който беше в безсъзнание, а една рана на главата му кървеше обилно.

Очите на Хектор бяха широко отворени, а устата му бе зяпнала от изненада. Мат се обърна отново и видя как Лукас, Ариадна и Джейсън настръхват от напрежение. Не чуваше това, което чуваха те, но от израженията на лицата им разбра, че Фуриите започват да обсебват всички Потомци.

— Джейсън, не! — изпищя Клеър, като се хвърли пред него, преди той да успее да нападне брат си.

— Държа Ари! — изкрещя Мат, докато се бореше с нея.

Ариадна му изсъска и започна да дере врата и гърдите му, но бързо се спря, когато видя как кръвта му започва да се лее. Без да обръща внимание на нараняванията си, Мат покри очите ѝ с ръка и я притисна до себе си, докато тя се тресеше от ярост. Когато погледна нагоре, Мат видя как Лукас наклони глава като лъв, който преследва плячка, и пристъпи към Хектор.

Не беше останал никой, който да го възпре.

[1] Според гръцката митология двамата синове на бог Арес се наричат Деймос и Фобос (Ужас и Страх), тук вероятно става дума за първия. — Б.пр. ↑

Очите на Хелън се отвориха и тя видя ледената възглавница до себе си, така че разбра, че трябва да е обратно в стаята си. Беше тъмно, но това беше тъмносиният мрак на вечерта, а не непрогледната тъмнина на късната нощ. Тя лежеше с лице надолу върху нещо неравно и топло — нещо, което определено не беше дюшекът ѝ.

Подпирайки се на лакти, Хелън погледна надолу към спящото лице на Орион. Нареди си да се махне от него, но се поколеба. Той се мръщеше леко в съня си и по някаква причина Хелън намираше това за възхитително.

В Подземния свят лицето му бе просто великолепно, но обратно тук, в реалния свят, беше направо хипнотично. Всичко в начина, по който изглеждаше, допринасяше за хармоничния баланс, като симфония от гледки. Извивката на бузата му затъмняваше с изяществото си дългата му шия, която завършваше с изваяния му гръден кош. Той беше син на Афродита и Хелън знаеше, че като такъв, неустоимата му привлекателност бе една от дарбите му на Потомък, но знанието за този факт не го правеше по-малко магнетичен. Все още имаше нужда от подстригване, но дори и при това положение, беше истински Адонис, върхът на мъжката красота. Тя осъзна, че винаги е бил такъв, и колкото по-дълго го гледаше, толкова по-трудно ѝ беше дори да си помисли да извърне поглед.

Неспособна да се спре, Хелън любопитно прокара пръст по долната му устна. Искаше само да провери дали тя беше толкова мека, колкото си я спомняше, толкова мека, колкото я беше показал Морфей.

Тялото на Орион се присви в спазъм под нея и очите му рязко се отвориха в отговор на докосването ѝ. Преди да осъзнае напълно обкръжението си, той сграбчи Хелън и я отхвърли от себе си.

— Аз съм! — изписка Хелън, вкопчвайки се в раменете му, за да не я запрати през най-близката стена.

Изправяйки се с усилие на колене, Орион се огледа наоколо за миг със стреснато и леко объркано изражение на лицето. Отпусна

здравата хватка, в която я държеше, и посегна да докосне с върховете на пръстите си топящия се лед върху леглото. Устните му се разтеглиха в развеселена усмивка, докато разтриваше последните разтварящи се кристалчета между пръстите си.

Само с един поглед към него Хелън разбра, че той правеше мислено връзка между бързо намаляващия студ в стаята ѝ и постоянния, свръхестествен студ в пещерата на портала. Тя беше удивена, че израженията на Орион ѝ бяха толкова познати, че можеше на практика да прочете мислите му. Сякаш го беше познавала цял живот. *Или по-дълго*, помисли си тя, потръпвайки леко.

— Значи това е спалнята ти? — попита той. Хелън се усмихна и кимна. Той я изглежда несигурно. — Тогава... защо са тези непромокаеми чаршафи?

И двамата избухнаха в смях.

— Трябваше да ги взема! Съсипвах обикновените си чаршафи с кал от Подземния свят! — каза тя, като плясна Орион по крака. Той улови ръката ѝ и я задържа, притисната към бедрото си.

— Хелън, признай си — подкачи я той. — Още подмокряш леглото, нали?

Тя се усмихна и поклати глава, отправяйки му поглед, който го предупреди да не настоява. Закачливият смях замря бързо, и веселостта бе заместена от деликатно напрежение. По някаква необяснима причина Хелън още докосваше бедрото на Орион. Рязко отдръпна ръка, но откри, че моментално отпуска същата ръка върху пресеца му.

Орион се облегна на възглавниците и едновременно с това посегна да докосне ръката ѝ над лакътя, сякаш имаше нужда да се увери, че Хелън наистина е там.

— Не те нападам — прошепна той с блуждаещо изражение в очите. Прокара пръсти надолу по ръката ѝ и обгърна лакътя ѝ в дланта си. — Фуриите наистина са ни освободили.

— Да — прошепна тя в отговор. — Сега можеш да се върнеш у дома.

Блаженото изражение на лицето му се стопи.

— Ти и аз може и да сме се измъкнали, но нищо не е свършило, знаеш — каза той.

— Не още — съгласи се тя, със съкрушен глас, съвсем малко по-висок от шепот. — Но бих разбрала, ако сега искаш да правиш по-важни неща.

— За какво говориш? — попита той с озадачено изражение на лицето.

— Свободен си. Можеш да бъдеш с баща си. — Хелън не можеше да го погледне. Оглеждайки се бързо наоколо, за да намери какво да прави с ръцете си, тя осъзна, че още беше с крилете на фея. Вдигна рамене, за да ги изхлузи, и заговори с най-спокойния тон, който успя да придаде на гласа си: — Разбирам, ако повече не искаш да слизаш с мен в Подземния свят.

Устните на Орион се разтвориха изненадано и той погледна Хелън с присвити очи.

— Невероятно — промълви той. — След всичко, което ти разказах за себе си.

Орион отхвърли омотаните завивки с гневно рязко движение и се опита да стане, но Хелън го сграбчи за ръцете и го спря.

— Хей. От десетгодишен не можеш да виждаш баща си, а и преди всичко, това бреме всъщност не е твое. Мое е. Трябваше поне да го спомена — каза тя сериозно.

— Вече ти казах. С теб съм в това до края, каквото и да става.

— Надявах се, че ще кажеш това — прошепна тя, като му се усмихна с признателност. Строгото му изражение се смекчи в усмивка, и той позволи на Хелън внимателно да го бутне обратно в леглото си.

Изглежда не можеше да спре да го докосва. Орион вероятно цял живот беше отблъсквал момичетата с пръчка и беше смущаващо да знае, че беше толкова различна, от което и да е от тях.

— Е, все още не прибирай това, става ли? — каза тя, като смъкна ръка, за да докосне Клонката на Еней, все още замаскирана като златна гривна около китката му. Позволи си да погали съвсем леко задната част на пръстите му, а после се застави напълно да отмести ръце от тялото му.

— И без друго не мисля, че мога да я сваля — каза той меко.

Дишането му стана забързано, докато се гледаха един друг.

Той сякаш се отпусна в леглото ѝ и едновременно с това застана по-нащрек, и тя се запита дали той можеше да види как сърцето ѝ бие

в гърдите. Само за миг Хелън беше сигурна, че той ще се наведе и ще я целуне.

Тя изпадна в паника, питайки се какво щеше да направи в този случай. Това не беше сън и Хелън не беше сигурна дали наистина е готова за някакъв физически контакт, независимо колко силно желаше Орион точно в този миг. Очите на Орион бързо се стрелнаха надолу към гърдите ѝ и изпълненото му с надежда изражение помръкна.

— Всичко е наред. Не бързам, Хелън — каза ѝ той с пресипнал глас. — Всъщност, бих предпочел да не бързаме.

При споменаването на времето, вълна от паника скова всяко мускулче в тялото на Хелън. Тя изскочи от леглото, изтича до прозореца си и повдигна синия насмолен брезент. Чу необичайно силни шумове на улицата, които идваха от центъра на града.

— О, Боже мой, не мога да повярвам, че забравих! — прошепна тя истерично, като изтича бързо обратно да сграбчи Орион за ръката и да го издърпа със себе си, докато скачаше от счупения си прозорец. — Зарязах семейството си насред метеж!

Приземиха се заедно и хукнаха: Хелън водеше. Миг по-късно пристигнаха в центъра на града и спряха. Хелън не можеше да повярва на очите си. Хора, които виждаше всеки ден, хора, с които бърбеше, докато им сервираше мъфини и кафе с мляко, се опитваха да се разкъсат взаимно на парчета. Дори униформени полицаи и огнеборци тичаха наоколо, като разбиваха прозорци на автомобили и се биеха на улицата.

— Какво искаш да направиш? — попита Орион, готов за схватка. — Не познавам мястото или тези хора. Кой е лошият?

Хелън сви безпомощно рамене, докато наблюдаваше мелето. Въртейки се наоколо в кръг, тя се опитваше да реши кого да защитава и срещу кого да се бие. Но всички те бяха нейни съседи и доколкото можеше да види, огромното мнозинство от тях се нараняваха взаимно чисто и просто от паника. Забеляза как някой разчиства пътека през безпорядъка и се отправя към нея.

Автомедонт, плътно следван от стария ѝ приятел Зак, небрежно отмяташе безпомощни хора от пътя си. С нечовешката си сила, той запращаше всички, изпречили се на пътя му, във въздуха и те започваха да се реят там като хвърчила, откъснали се от връзките си.

Мирмидонецът не се стремеше нарочно да наранява хората — просто не го беше грижа дали някой в близост до него ще живее или ще умре.

Един мъж лежеше на земята, точно на пътя на Автомедонт. Момиченце в костюм на принцеса, и момченце, костюмирано като мечка, бяха до него, застанали в купчина разпилени бонбони за Хелюин. Момиченцето плачеше неутешимо и блъскаше мъжа по гърба, напразно опитвайки се да го събуди. Смелото малко момче се обърна да застане срещу Автомедонт, стиснало юмруци в косматите мечешки лапи, готово да защитава поваления мъж и беззащитното невръстно момиченце. Мъжът беше Луис — осъзна Хелън, когато се приближи — а децата бяха Мариви и Хуан.

Автомедонт не погледна надолу. Избута Хуан от пътя си, сякаш просто му бе хрумнало впоследствие, и телцето на детето се зарея отпуснато над тълпата. Орион се превърна в размазано петно до нея, но Хелън стоеше като вкопана в земята, изпаднала в шок. Лицето на Зак застина в маска на страх и той се сниши да потърси прикритие, когато от гърдите на Хелън изскочи леденобяла мълния и стигна до Автомедонт.

Тя не мислеше. Не се замисли дали хората я гледат, нито дали искаше да пощади насекомото за стратегически цели. В ума си Хелън не виждаше нищо друго, освен образа на Хуан в сладкия мечешки костюм, реещ се отпуснато из въздуха. Тя вдигна лявата си ръка, фокусира потока от чиста енергия и превърна Автомедонт в пламтяща, смътно наподобяваща човешка фигура, факла, докато крачеше към него.

Автомедонт се загърчи в агония като наполовина смачкано насекомо. Когато кожата му смени цвета си от огнено оранжево в убито червено, той падна на колене, а после — на една страна, а след това — овъглен до черно — най-сетне притихна и застина неподвижно.

— Хелън, спри! — изкрещя й Орион. — Мъртъв е!

Прекъсвайки електрическия поток с рязък, щракащ звук, Хелън отдръпна лявата си ръка и погледна надолу към овъглената черупка, която някога беше Автомедонт. Зак с мъка се изправи на крака и хукна. Хелън го остави да си отиде, като вместо това се обърна да застане с лице към Орион.

Той държеше Хуан. В такива огромни ръце момченцето приличаше на мече играчка. Хелън покри устата си с ръка: не искаше да пита гласно колко зле е той.

— Всичко е наред. Хванах го, преди да се удари в земята — каза Орион успокоително, докато крачеше към нея. — Но трябва да приберем тези деца от улицата.

Погледнаха надолу към Мариви. Тя се беше втренчила в Хелън, с разширени очи и увиснала от уплаха уста.

— Помниш ли ме? — попита Хелън. Мариви кимна, със застинало шокирано изражение. — Ще дойдеш ли с нас? — Мариви кимна отново, все още с разширени очи.

Хелън протегна ръка към момиченцето и то скочи нагоре, като се вкопчи във врата ѝ и обви крака около кръста ѝ, така здраво, сякаш бяха рачешки щипки. Орион внимателно закрепил Хуан на другия хълбок на Хелън, а после се наведе да огледа Луис, който изглежда още дишаше.

— В безсъзнание е, но ще се оправи — каза Орион, като го вдигна незабавно. — Има ли безопасно място наблизо? Болниците ще са препълнени тази вечер.

— Аа... „Новинарският магазин“? — каза Хелън, объркана. — Там има комплект за първа помощ и може би семейството ми ще е там.

— Идеално — отвърна Орион, като ѝ направи знак да води.

Когато тръгнаха, почернялото тяло на Автомедонт се раздвижи. Чуха остър, пукащ шум, и надолу по гърба му се разтвори голяма пукнатина, под която се показва влажна, розова кожа. Съществува *дишаше*. Мариви зарови лице във врата на Хелън, криейки очите си.

Орион и Хелън си размениха шокирани погледи. Внезапно черупката, обгръщаща Автомедонт, се разцепи наполовина, и той се измъкна от собствената си обгорена кожа като рак, който захвърля външната си обвивка. Покрит със слуз, и приведен до захвърлените си останки, Автомедонт погледна нагоре към Хелън с млечнобели, замъглени очи, и се усмихна.

— Това болеше — каза ѝ той с безстрастен тон, като глас на робот, докато от устата му се стичаха въжета от лиги. Погледна към Орион, а после надолу към златната гривна на китката му, като присви сълзящите си очи. — Третият Наследник. Приятно ми е да те видя отново, военачалнико Еней.

Дълго, лепкаво пипало се разви изпод човешкия език на Автомедонт и сякаш запулсира в посока на Орион. После се нави обратно и се прибра, с движение като при преглъщане, в устата на Автомедонт. За миг Хелън си помисли, че ще повърне.

— Хайде! Преди да е събрало достатъчно сили, за да се изправи — изръмжа Орион в ухото ѝ, и двамата хукнаха толкова бързо, колкото смееха, при положение че носеха ранени пътници.

Още преди Новинарският магазин да се покаже пред погледа им, Хелън разбра, че нещо беше ужасно не наред. Почувства, че земята трепери, и хвърли поглед към Орион.

— Не съм аз! — каза той. — Това треперене е от сблъсък.

Когато завиха зад последния ъгъл, бяха обгърнати в черен саван.

— Повелител на сенките! — изкрещя Хелън на Орион. — Стоте трябва да са някъде тук. Имат нов. Видях го на състезанието ми по бягане...

Краката на Хелън забавиха темпото си, когато тъмнината започна да се разпръсва съвсем леко. Познаваше тази тъмнина: беше я виждала повече от веднъж. През лепкавите сенки, които се протягаха като ръце с цвят на дим, тя видя как Хектор многократно стоварва някого — източника на тъмнината, осъзна Хелън — върху тротоара. Беше Лукас. В един миг Лукас смени положението си, взе надмощие и нападна Хектор, като го удряше свирепо с юмруци. Изтръгвайки се рязко от зашеметения си унес, Хелън изкрещя нещо неразбираемо и пробяга остатъка от пътя, следвана плътно от Орион.

— Хелън! — извика Кейт и Хелън спря като закована.

Следвайки звука от гласа на Кейт, Хелън погледна и я видя наведена над Джери, който беше в безсъзнание и кървеше обилно. До тях Клеър и Мат бяха закрили Джейсън и Ари, за да не могат да виждат или чуват. Хелън предаде децата на Кейт, докато Орион оставяше Луис до Джери. Хелън хвърли на баща си един разтревожен поглед, а после се хвърли към Лукас.

Докато отблъскваше Лукас от Хектор, тя видя как Орион се стрелна зад тях, за да обвие ръка около гърлото на Хектор в задушавача хватка. Хелън използва огромната си сила, за да блъсне Лукас на земята. Опита се да го затисне под себе си, но той беше подобър в борбата, както винаги, и с лекота се измъкна изпод нея, като размени позициите им. Притисна здраво ръцете ѝ над главата, и макар

да беше по-силна, Хелън разбра, че е хваната в капан. Тя си помисли да го зашемети с електрически шок, но беше обезводнена от нападението над Автомедонт и знаеше, че не може напълно да контролира мълните си.

— Моля те, Лукас, не прави това! — изрече умолително Хелън с последни надежди. При звука на гласа ѝ той се поколеба и сякаш се съвзе от транс си. По лицето му бързо се мярна объркано изражение и той отскочи от нея.

— Ще измъкна Хектор оттук — извика Орион, докато се мъчеше да попречи на Хектор да се освободи. — Хайде, великане. Време е за плуване!

Толкова бързо, че изглеждаше като размазано петно, Орион успя да подкоси краката на Хектор и да го понесе към океана. В мига щом Прокуденикът беше твърде далеч, за да въздейства на семейство Делос, поведението им се смени, и от гняв се превърна в мъчително съжаление. Клеър и Мат пуснаха Джейсън и Ариадна, а Лукас отпусна глава в окървавените си длани, закривайки очите си. Хелън искаше да посегне и да го утеши, но знаеше, че не бива да го докосва. Вместо това тя просто се взираше в Лукас със заседнало в гърлото ѝ сърце.

— Винаги съм знаела, че у теб има нещо *повече*. Нещо скрито, но никога... Какво става? — попита Кейт: гласът ѝ беше дрезгав шепот. Хелън се обърна да я погледне, и видя, че тя едва успява да запази самообладание. — Баща ти знае ли?

— Не, Кейт. Моля те — заекна Хелън. Когато погледна надолу към окървавената глава на Джери, я заля тревога. Нямаше представа какво трябваше или искаше да каже.

— Да вкараме всички вътре — каза Мат спокойно, като погледна над стреснатите лица наоколо към метежа, който още се вихреше из града. — Първо най-важните неща. Трябва да влезем вътре.

Отнесоха ранените до канапетата в онази част на „Новинарския магазин“, която се използваше като кафене, и близнаците незабавно се заловиха за работа, като оглеждаха и преценяваха травмите на всички. Луис имаше само сътресение, но малкият Хуан имаше четири счупени ребра, счупена ръка и пукнат череп. Близнаците се спогледаха сериозно и се подготвиха за работа.

— Просто се отдръпнете — каза предупредително Клеър на Кейт и Мариви, когато те ахнаха при вида на сияещите ръце на близнаците.

— Наистина, всичко е наред. Изцеляването е един от талантите им.

— Какво искаш да кажеш с „таланти“? — попита умолително Кейт. — Хелън, трябва да ми кажеш какво става!

Хелън не знаеше какво да каже. Погледна надолу към баща си, а после нагоре към Кейт, смутена.

— Аз съм полубогиня — призна накрая тя. — Много съжалявам, но нямам време да ти обяснявам това точно сега.

— И таз добра! — възкликна високо Клеър, когато видя зашеметената реакция на Кейт. — Добре, Хелън. Не те бива много във внимателното съобщаване на новини, между другото. Кейт, събери кураж. Тази история ще стане наистина объркана.

Клеър се зае да изнесе на бедната Кейт светкавичен курс по древна митология, докато Хелън оформи с устни думите „благодаря ти“ и даде знак на Мат и Лукас да дойдат при нея. Разказа им за сблъсъка си с Автомедонт, описвайки как го беше „изпържила“ и как той се беше съвзел, сваляйки обгорената си кожа право пред нея, докато го правеше.

— Зак добре ли е? — обърна се Мат към Хелън.

— Когато го видях за последно, се беше отправил надолу по Сърфсайд — каза Хелън, без наистина да я е грижа. — Беше с Автомедонт, Мат, не беше пометен от него като Луис и децата му, затова мисля, че с него всичко ще е наред.

Мат се обърна към Лукас:

— Мирмидонците обикновено могат ли да устояват на светкавици, или да мятат мълнии?

— Не — каза Лукас. — Няма таланти като Потомците, но са силни. По-силни от повечето Потомци.

— Дори и да е десет пъти по-силен от теб, няма начин да е оцелял след това — каза Хелън мрачно. — Автомедонт трябва някак да е станал безсмъртен. Може би е сключил кръвно братство с някой бог, както каза Касандра, Лукас, поразих го с мълния, която можеше да разтопи олово.

Лукас се намръщи замислено. Хелън искаше да го попита за милион неща, повечето от които се съсредоточаваха върху това, че беше Повелител на сенките, но ярък проблясък привлече вниманието ѝ и тя реши, че разпитването ще трябва да почака. Тя, Мат и Лукас отидоха да проверят как са ранените. Близнаците бяха решили да

излекуват първо момченцето, за да може Хуан да се събуди, без да се изплаши. Ариадна и Джейсън прекараха няколко минути, наблюдавайки Луис, и решиха, че той е добре.

Замаян, но без някакво трайно увреждане, Луис грабна децата си и хукна навън от „Новинарския магазин“, отчаяно нетърпелив да види дали жена му си беше още у дома. Преди баща ѝ да я изнесе през задната врата, Мариви вдигна показалец към устните си, сякаш за да каже „шшшт“, обещавайки никога да не казва.

Вече изтощени и с лица, посивяващи от толкова много работа по Хуан, близнаците насочиха вниманието си към Джери. След бърз преценяващ преглед, те си размениха един от онези погледи, за които Хелън беше убедена, че означава, че те четат взаимно мислите си. Преди обаче Хелън да успее да ги заразитва колко сериозно е увреждането, Орион се върна от морето. Очевидно притеснен, той стъпваше шумно, докато вървеше към тях, изтръсквайки капчици вода от косата си. За няколко секунди, от подгизнал беше вече напълно сух.

— Как е Хектор? — попита Лукас с треперещ глас.

— Разстроен е, но е в безопасност — отговори Орион.

Лукас сведе глава и кимна.

— Как е възможно да си тук? — попита го Джейсън слисано. —
Защо не те нападаме?

— Ами, кратката версия е, че Хелън и аз сме предположили погрешно — но по най-добрия възможен начин. В крайна сметка получихме — предполагам, бихте могли да го наречете — „помилване“ от Фуриите. Нали, Хелън?

— Но не сме решили по-важния проблем. Все още — каза Хелън, неспособна да погледне никого в очите. Чувстваше се виновна, че тя и Орион бяха свободни от Фуриите, но останалите от семейството все още трябваше да страдат.

— Ти си малката сестра на Хектор? — попита Орион, като се усмихна топло на Ариадна. — Той ми заръча да предам специално на теб да не се тревожиш. Каза, че се тревожиш за хората твърде много.

Ариадна се опита да се усмихне на Орион, но вместо това започна да ридае. Обърна се отново към Джери, избърсвайки сълзите си с опакото на дланта. Хелън хвърли поглед към съкрушеното изражение на Лукас.

Той единствен бе нападнал Хектор. Останалите бяха устояли, когато той не успя. Бремето щеше винаги да е по-тежко за него. Лукас беше като Парис за това поколение и беше обречен да бъде изкупителната жертва в тази епопея. Винаги щеше да изтегля най-лошата карта в тази игра, а сега, когато трябваше да се справи и с клеймото на Повелител на сенките, положението щеше само да се влоши.

В него се трупаеше тъмнина. Хелън се зачуди дали тя винаги си е била там — чакаща да се покаже — или случилото се между тях я бе засадило там. Виждаше, че той едва се държи. Някога беше толкова уверен, толкова жив. Някога той *блестеше*, а сега беше в сянка.

Нещо се прекърши в Хелън. Беше й дотегнало да гледа как любимите й хора страдат заради неща, които бяха извън техния контрол. Не можеше да направи нищо, за да помогне на баща си, но имаше нещо, което можеше да направи, за да помогне на останалите от семейството си.

— Мисля да приключвам с това. А ти? — попита тя Орион.

— О, да. Категорично — отговори той, разбирайки веднага какво има предвид тя. Очите й се впиха в неговите, като едновременно даваха клетва и искаха такава от него.

— Слизаме. *Оставаме* долу, докато намерим правилната река — каза Хелън абсолютно уверено. — Независимо колко време трябва да прекараме двамата с теб в Подземния свят, за останалите от нашия вид това ще приключи *довечера*.

Тъглчетата на устните на Орион се извиха нагоре в съвсем слаба усмивка и стегнатата му челюст се отпусна.

— Не мога да бягам с бързината на Потомък през пещерите или да рискувам да рухна там. На континента ще ми трябват няколко минути да стигна до пещерите, но после ми отнема половин час да сляза до портала — каза той, като наведе брадичка, сякаш се готвеше да щурмува крепост. — Ще се срещнем тогава. — Орион се обърна и се отдалечи с бясна скорост.

— Погрижете се за татко — каза Хелън на близнаците и Кейт, а после се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Лукас, сграбчвайки я за ръката, когато тя мина покрай него.

— Вкъщи. В леглото. В Подземния свят — изреди Хелън, отмятайки на пръсти, сякаш му изброяваше списък със смъртоносни оръжия.

— Просто ще лежиш просната на едно легло, в спалня със счупен прозорец, след като си вбесила мирмидонец? — Очите му припламнаха гневно. — И това ти звучи напълно *безопасно*?

— Ами, аз... — Хелън се запъна, питайки се как беше пренебрегнала този важен детайл.

Лукас я прекъсна, мърморейки си как щяла да му докара нервно разстройство. Все още здраво стиснал ръката ѝ над лакътя, той я завъртя и я поведе към вратата.

— Ще пазя Хелън, докато слезе в Подземния свят — извика той на Джейсън. — Ако нещо се случи, потърси ме на мобилния.

— Добре. — Джейсън явно полагаше всички усилия да се владее. — Ще преместим всички у нас. Можем да се грижим по-добре за Джери там, докато защитаваме останалите.

— Добра идея — отговори Лукас.

— Дръж ни в течение, братле — добави Джейсън, нарочно послужвайки си с тази дума. Лукас избегна погледа му, но се усмихна признателно, преди да се обърне отново към вратата.

Хелън и Лукас изскочиха на изпълнените с хаос улици и се издигнаха във въздуха, гледайки надолу към рояците от хора. Тя почувства как Лукас спря рязко и насочи поглед към онова, което беше привлякло вниманието му. Ерида тичаше по една пуста задна уличка, преследвана от двама едри мъже с мечове.

— Татко и чичо — изкрещя Лукас, за да надвика виенето на студения вятър.

— Да им помогнем ли? — попита Хелън през тракащи зъби. Лукас обви ръка около нея и започна да разтрива голите ѝ рамене с топлите си ръце. Не за пръв път Хелън се запита как той винаги сякаш излъчваше топлина.

— Те могат да се справят — каза той, като я притегли към себе си, за да я топли, и я поведе към къщата ѝ. — Съсредоточи се върху своята задача, не върху тяхната.

Хелън нямаше представа как е възможно той да разпределя така емоциите си. Баща му беше там долу, сражавайки се с богиня, но въпреки това той се придържаше към задачата си. *Като войник*,

помисли си Хелън. Изведнъж удивено осъзна каква силна самодисциплина притежаваше Лукас и се опита да последва примера му, но не можа. Умът ѝ непрекъснато се отклоняваше към Джери, към близнаците, към Хектор, но най-вече към факта, че Лукас я беше обгърнал с ръка.

Хелън последва Лукас под синия насмолен брезент и се приземи в спалнята си. Той я отведе право до разхвърляното ѝ легло и се опита да я накара да легне.

— Не знам какво да правя — каза Хелън: не ѝ се искаше да си ляга.

— Защо не седнеш за начало? — предложи той тихо.

— Всичките тези смели приказки как ще приключим с това тази нощ, а аз съм напълно объркана. Нямам представа как да сложа край на това. — Тя се мъчеше да не избухне в сълзи.

— Ела тук — каза той, като взе ръката ѝ и я дръпна надолу до себе си.

— Знаеш ли коя е най-лошата част?

— Коя?

— В момента, един вид, изобщо не ми пука за това — каза тя: от угълчетата на очите ѝ се процеждаха тънки струйки сълзи. — Не ми пука, че си Повелител на сенките, и че *отново* имаш тайни.

— Опитвах се да ти кажа в коридора днес, наистина се опитах. Просто не можах. Предполагам, че самият аз не можех да се изправа срещу това, а ако ти кажех, това щеше да го превърне в реалност.

— Но мен не ме интересува какъв си! — каза тя, едва успявайки да не повишава тон. — Не ме е грижа, че си Повелител на сенките или че си ми братовчед. Не ми пука дори за това, че от мен се очаква да сляза в Подземния свят и да спася Потомците след десетина минути. Лукас, точно в този миг може и целият свят да гори, но единственото, за което мисля, е колко съм щастлива да бъда насаме с теб. Колко отвратително е това?

Лукас стисна очи и въздъхна тежко.

— Какво ще правим?

— Не знам — промърмори тя объркано, когато посегнаха и се прегърнаха. — Нищо не помага.

— *Трябва да продължиш*, Хелън — каза той отчаяно.

— Знам това! — изплака тя, като отпусна брадичка на рамото му. Колкото повече мислеше, че трябва да го пусне, толкова по-здравео го стискаше. — Но не мога.

— Забрави за мен — настоя той. — Това е единственият начин някой от двамата да преживее това.

— Как се предполага да те забравя? — попита Хелън, засмивайки се неомощно на подобно глупаво предложение. — Ти си твърде голяма част от мен. За да забравя *теб*, трябва да забравя *коя съм аз*.

Докато прегръщаше така Лукас, тя зърна отражението на двамата в огледалото на тоалетката срещу леглото си. То я стресна. Точно докато изричаше думата „забравя“ тя се взираше в думата „ПОМНИ“.

Напълно беше забравила, че въобще има тоалетка.

Не беше поглеждала към нея, нито дори се беше сещала, че тоалетката е в стаята ѝ, вече повече от месец. Върху огледалото с отровно зелена очна линия бяха написани думите „РЕКАТА, КОЯТО НЕ МОГА ДА СИ СПОМНЯ“ и „ВИДЯХ Я ОТНОВО“. Странно. Двамата с Орион търсеха река, нали?

— Чакай — каза Хелън, като се дръпна назад и погледна Лукас. — Има ли в Подземния свят река, която те кара да забравиш всичко?

— Лета — отговори Лукас веднага. — Душите на мъртвите Потомци пият от река Лета, за да забравят предишните си животи, преди да се преродят.

— Фуриите определят себе си като „неможещи никога да простят и никога да забравят“, нали? Но какво, ако бъдат принудени да забравят всичко, дори кои са?

— Ще забравят всички кръвни дългове. Потомците ще бъдат свободни — каза Лукас, толкова тихо, че прозвуча като въздишка.

Миг по-късно и двамата се оглеждаха объркано из стаята. Цялата нишка на мисълта на Хелън се беше прекъснала и се разпадаше.

— *Я повтори* името на реката? — помоли тя със смутена усмивка. — Става въпрос за начина, по който се ориентирам там долу. Трябва да посоча наистина точното място, иначе никога няма да стигна там.

— Аа... *Знам го...* — Лукас се поколеба за миг, присмивайки се на себе си, че е толкова разсеян. — Лета! Трябва да стигнеш до река Лета!

— Лета! Точно така. Добре... сега. Какво да правя, щом стигна дотам?

— Не знам — каза той; в гласа му се промъкна нотка на страх. — Виждаш ли какво става?

— Да — каза Хелън, като сви юмруци и се опита да не се отклонява от въпроса. — Щом започна да мисля за тази река, тя не ми позволява да помня нищо. Това означава, че не бива да се опитвам да мисля за нея, нали така?

— Точно така. Не мисли за нея, просто прави каквото трябва да правиш. — Лукас се обърна и затършува из нощното шкафче на Хелън, като извади стара химикалка. Надраска думите „Лета“ и „Фурии“ на ръката ѝ над лакътя, а после седна и се взря объркано в нея. — Нямам представа защо направих това.

— Добре. Супер. Сега ще слеза — заяви Хелън рязко: вече започваше да се смущава и реши, че трябва да действа, преди да е имала шанс да мисли за това твърде много. — А в случай че забравя всичко, включително и да се върна, искам да знаеш, че още те обичам.

— Аз също още те обичам. — Лека усмивка разтегли устните му. — Закъсняваш ли за нещо?

— Мисля, че да. По-добре да вървя.

Хелън се отпусна назад, вдигайки поглед към Лукас, който спокойно се усмихваше надолу към нея. Тук нямаше от какво да се бои, но Хелън изпита странно усещане, че би трябвало да се страхува.

— Не казвай на Орион! — нареди Лукас настойчиво, сякаш току-що му беше хрумнало. — Това ще го накара да забрави. Просто помни къде да отидеш, а после остави на него да помни какво трябва да правите, щом стигнете там.

— Добре — въздъхна Хелън, докато се сгушваше в завивките. Беше ѝ толкова студено. — Разпределяй. Това е ключът към спечелването на битката.

— Да — каза той с отчужден глас. Взираше се в лицето ѝ, усмихвайки се кротко.

— Защо изобщо се опитваме да стоим далече един от друг? — зачуди се Хелън на глас, опитвайки се да задържи отворени натежалите си очи. — Ние сме свършени заедно.

— Наистина сме — каза замислено Лукас. Потръпна леко. — Става по-студено, сякаш температурата внезапно спадна.

— Тук винаги е толкова студено — нацупи се тя, като избута ледените кристалчета, които се оформяха върху одеялото ѝ. — Защо не влезеш под завивките да ме топлиш?

— Добре — каза той и макар да се мръщеше, сякаш нещо в това, да легне в леглото с Хелън, го безпокоеше, все пак го направи. Уви се около гърба ѝ и Хелън въздъхна, когато той я придърпа здраво към гърдите си. Опита се да се обърне и да го целуне, но той я спря; зъбите му тракаха, когато проговори: — Уморена си. Заспивай, Хелън.

Тя беше уморена — истински уморена. Вече беше полузаспала. Колкото и да искаше да остане с Лукас, докато я прегръщаше, клепачите ѝ започнаха да се отпускат и очите ѝ да се затварят под успокояващия натиск на ръцете му. Светът се разтопи и изчезна, и тя политна стремглаво към Подземния свят.

Не трябваше ли да се срещна с някого? — помисли си тя. О, да! С Орион...

Автомедонт изпълзя от дъното на океана, лазейки като паяк на ръце и колене колкото можеше по-бързо, за да не изостава от третия Наследник. Под водата едрият Потомък беше бърз, най-бързият, който Автомедонт някога беше виждал, и той едва успяваше да не го изгуби. Беше надушил следата му и сега можеше да го проследи навсякъде по суша, но под вода мирисът му изчезваше на мига. Не можеше да остави Орион да се измъкне.

Автомедонт трябваше да намери портала, който Орион използваше, за да изпълни заповедта на господаря си — колкото и капризно да му се струваше това. Господарят му си падаше по ситуации, които смяташе за „поетични“. От онова, което Автомедонт подслуша в магазина, докато Наследниците така храбро се кълнях да завършат мисията си или да умрат (крайно време, според Автомедонт), сега младият принц беше се запътил натам.

Бяха толкова млади, толкова доверчиви, че бяха водили целия си разговор за частичния си успех с Фуриите на открито.

Дори не бяха проверили дали някой ги подслушва. Лицето беше толкова открита и непривикнала към лукавство, за разлика от хитрата си майка. Онази променяше външността си, мириса си, всичко, при първия намек за опасност. Беше невъзможна за проследяване — двойно по-невъзможна сега, когато трябваше да обучава новия Хектор. Сякаш наличието на млад повереник засилваше инстинктите ѝ на тигрица.

Новият Хектор беше страховит и за първи път от три хиляди години и половина Автомедонт не гледаше презрително на Потомък, носещ името на великия воин. Той беше първият, който го заслужаваше, макар че имаше още много да учи.

Принцът също не трябваше да бъде приетан несериозно. И любимият. Е, добре. Подобно на Повелителя на мъртвите, и той беше докоснат от Никс, и поради това владееше магия, по-стара от боговете, по-стара дори от титаните. Беше опасен. Колкото повече Автомедонт

наблюдаваше тази група герои, толкова повече се убеждаваше, че господарят му е бил прав. Трябваше да се справят с представителите на цялото това поколение, преди те да достигнат пълния си потенциал. Те не приличаха на никои, идвали преди тях, особено Лицето.

Тя беше далеч по-талантлива от другите. Миниатюрната частица сила, която тази нова Хелън беше използвала върху него само преди минути, му беше докарала невероятна агония — всъщност миг на пробуждане за Автомедонт. Той се надяваше скоро да ѝ върне усещането.

Изтичвайки по песъчливия бряг на континенталната част на Масачузетс, точно на същото място, където европейците бяха построили поселището си и започнали *своето* нашествие, Автомедонт надуши следата на Орион, а после веднага я изгуби отново. Следата просто свършваше. Автомедонт се опита да запази спокойствие, докато търсеше.

Този не можеше да лети, нали? Автомедонт подскочи във въздуха и след смущаващо дълго време най-после усети следи от младия принц в лекия ветрец. Удължавайки скока си колкото можа, Автомедонт откри, че следата описва широка диря, която накрая водеше обратно към земята.

Орион беше скочил във въздуха веднага щом се появи на брега. Единствената причина, поради която го е направил, беше, защото е знаел, че го следят. Много умно, помисли си Автомедонт, впечатлен. *Очевидно е бил преследван и преди. Но никога от мен.*

Веднъж завърнал се на сушата, Автомедонт откри, че е принуден да полага усилия да не изостава, но поне дирята беше по-лесна за следване, отколкото под вода. Младият принц многократно се опитваше да направи завой и да обърка всеки, който можеше да е зад него. Една хрътка можеше и да се хване на някой от номерата на Орион, но мирмидонците не бяха хрътки. Бяха далеч по-добри в проследяването, отколкото някое куче.

Младият принц поведе Автомедонт надолу в тъмна пещера, оставяйки водата да го направлява, и Автомедонт трябваше да изостане назад, за да не го чуе Орион в отекващите проходи. Тъмнината не го притесняваше. Намираше пътя си с помощта на вкуса си, следвайки химическата диря, която принцът бе оставил като отпечатък в земята.

Внезапно въздухът стана неестествено студен, знак, че наблизо има портал. Автомедонт се втурна близо до Орион и остана съвършено неподвижен, призовавайки господаря си с древна молитва. Письци на лешояди изпълниха ума му и той разбра, че господарят му го беше чул.

Наследникът отвори портала и скочи в земята на Повелителя на мъртвите. В частицата от секундата, преди порталът да се затвори отново, Автомедонт се стрелна и издърпа повелителя си през него, в неутралната зона.

Хелън се приземи до Орион с глухо тупване. Вървяха по хлътнал бряг, който сякаш продължаваше безкрайно — без никога да стига до океана или сушата, в която и да е от двете посоки. Тя се огледа наоколо, надявайки се на някакви признаци, които да ѝ подсказват какво да прави сега. В ума ѝ непрекъснато изникваше нещо за някаква река. Внезапно осъзна, че нямаше представа защо върви по пуст бряг с някакъв тип, когато никъде наоколо не се виждаше никой друг. *Лукас* беше единственият, който се разхождаше по пусти брегове заедно с нея. Това си беше тяхното „нещо“.

Изневеряваше ли на Лукас?

Невъзможно! Дори готиният тип до нея (чието име внезапно се изплъзна от ума ѝ, макар смътно да си даваше сметка, че го познава), не можеше да я накара да се почувства така, както успяваше Лукас. Макар че точно в този момент не можеше да си спомни точно как я караше да се чувства Лукас, защото не можеше напълно да си представи лицето му.

И къде, да му се не види, беше слънцето или луната, или звездите, като стана въпрос? Не трябваше ли в небето да има нещо?

— Мисля, че някой ме преследваше, но не смятам, че успя да мине през портала — каза красивият ѝ спътник. — Не го огледах добре, но който и да е, този тип адски го бива.

В Подземния свят съм, спомни си Хелън, точно преди напълно да откачи. И съм тук, защото имам да свърша много важно разпределяне.

— Здравсти — каза тя неуверено.

— Здравсти — отвърна смутено Готиният Пич. — Хелън? Какво става?

— Не знам какво правя тук с теб — каза тя честно, облекчена, че поне той я позна и я нарече по име. — Но *ти* знаеш, нали?

— Да, знам — каза Готиният, леко обиден. — Тук сме, за да...

— Не го казвай! — възкликна Хелън, като скочи да затисне устата му с длан, преди той да успее да каже и дума повече. — Трябва да разпределяме или нещо подобно. Горе-долу знам къде отиваме, но ти трябва да помниш какво да направим, когато стигнем там, иначе никога няма да постигнем каквото там се предполага да постигнем. Във всеки случай *мисля*, че така каза Лукас.

— Добре, това мога да го направя. Но защо се държиш така? Случило ли ти се е нещо? Моля те, кажи ми... — изрече умолително Готиният Пич. — Ранена ли си?

— Не мога да си спомня! — Хелън се разсмя, смътно давайки си сметка, че звучи ужасно глупаво, докато той звучеше дълбоко загрижен. Той наистина се тревожеше за нея и това изведнъж ѝ се стори ужасно сладко. — Всичко ще бъде наред. Помни своята роля — но не ми казвай каква е — а аз ще направя другото нещо. Нали знаеш, нещото, което се предполага да направя, защото това е моята специална малка мисия?

— Защото си *Търсачът в дълбините*? — предположи той.

— Да, точно така! — възкликна Хелън с щастливо въодушевление. — Но какво *точно* мога да направя, което никой друг не може?

— Можеш да направиш така, че като с магия да се появим край реката, която трябва да намерим, само като изречеш името ѝ на глас — подсказа ѝ той предпазливо.

— Вярно!

Следвайки някакъв инстинкт, Хелън обви ръце около врата на Готиния Пич, но нямаше представа какво да прави след това. Когато извърна поглед от разсейващо привлекателната му уста, видя право пред лицето си думите „*Лета*“ и „*Фурии*“, написани от вътрешната страна на едната ѝ ръка над лакътя. Следвайки някакво моментно хрумване, реши просто да го направи. Помисли си: По дяволите, шансът беше петдесет на петдесет.

— Искам магически да се появим край река... Лета?

Хелън се озова на речен бряг сред безплодна и гола пустош, взирайки се в зашеметяващ мъж. Беше го обгърнала с ръце, а той беше

положил длани на талията ѝ, но тя не можеше да си спомни как се бяха озовали в тази поза.

— Толкова си красив — каза му тя, защото не се сети за причина да не го каже.

— Ти също — отвърна той, изненадан. — По някаква причина мисля, че те познавам, но не мога да си спомня къде сме се срещали. Била ли си някога в Швеция?

— Не знам! — засмя се Хелън. — Може би съм била.

— Не, не е това — каза той и челото му се стегна в тревожна намръщена гримаса. — Има нещо, което трябва да направим. Водата! — възкликна той, като пусна Хелън и свали раницата си. Хелън бе виждала този жест и преди, макар да не можеше да си спомни момчето, което го беше направило.

— Имам чувството, че преживявам най-силния пристъп на *дежа вю* в историята — каза Хелън нервно. — Сякаш те познавам или нещо подобно.

— Наистина ме познаваш. Просто не можеш да си спомниш, защото точно това е целта. Забравянето — каза той с рязък, разтревожен глас, докато изваждаше три манерки от раницата си. — Знаеш ли, Хелън, ако тази твоя идея не беше толкова ужасяваща, щях да кажа, че е най-гениалното нещо, за което съм чувал. — Той я погледна напрегнато. — Аз съм Орион, а ти си Хелън, и сме тук да налеем тази специална вода и да я занесем на три много жадни момичета.

— Не знам защо, но това звучи *съвсем* правилно. Чакай — каза тя, като посегна за манерките. Задържа ръката си протегната, докато той ѝ ги даде. — Мисля, че се очаква аз да направя това.

— Права си, това е твоя задача. Моята роля предстои. — Той стисна челюст, за да се съсредоточи. — Просто трябва да си я *спомня*.

Хелън погледна със съмнение надолу в мътната вода на реката. Бледи риби се блъскаха под повърхността, като тромави призраци. Не изглеждаха достатъчно умни, за да се страхуват от нея, и Хелън знаеше, че може да посегне надолу и да погали някоя с голата си ръка, ако искаше, но мисълта да докосне тази вода ѝ беше отвратителна.

Знаеше, че трябва да напълни манерките, просто не можеше да си представи някой да иска да пие от тях, колкото и да е жаден. Като държеше манерките за ремъците, Хелън ги потопи във водата и ги

остави да се напълнят, преди да ги вдигне. Готиният Пич протегна ръка да вземе едната от нея, за да може да завинти обратно капачката, но тя я издърпа, така че той да не може да я стигне.

— Не я докосвай! Не докосвай водата! — изкрещя Хелън, когато една капчица докосна ръката му. Тя видя стреснатото изражение върху лицето на спътника си и се почувства малко глупаво заради избухването си. — Съжалявам. Просто не мисля, че е хигиенично — каза тя с по-сдържан тон.

— Трябва да потегляме, Хелън — каза той с много сериозен и благоразумен тон. — Трябва да затворим капачките.

— Аз ще го направя.

Тя завинти капачките и сложи манерките в раницата, която той държеше отворена за нея, и разтри капка вода между пръстите си. Той затвори ципа на раницата, промуши ръце през презрамките, а после очакващо сложи длани на талията ѝ. Тя се отдръпна уплашено от него.

Той беше невероятно привлекателен, *но все пак*. Не беше ли редно първо да се представи?

— Съжалявам, но кой си ти? — попита тя подозрително.

— Орион — каза той, сякаш очакваше, че ще трябва да се представи, а после погледът му стана тъжен и напрегнат. — Бърз въпрос. Знаеш ли *ти* коя си?

Момичето се поколеба, удивено.

— Колко странно — каза. — Май съм забравила името си.

— Клеър, иди да помогнеш на Кейт — каза Мат, като смъкна Джери по-ниско, за да носи по-голяма част от тежестта му. — Има проблеми.

Клеър отиде и пое от Кейт единия крак на Джери, споделяйки товара. До колата на Клеър имаше повече път, отколкото Мат си спомняше. Ако имаха късмет, щеше да е паркирана още, където я оставиха. Той искрено се надяваше, че никой не я е запалил или срязал гумите ѝ. Знаеше, че ако колата не е годна за каране, в крайна сметка ще му се наложи да носи Джери обратно до „Новинарския магазин“ съвсем сам. Кейт и Клеър губеха сили, а близнаците бяха толкова изтощени, че едва вървяха.

Ари и Джейсън се бяха потрудили върху Джери достатъчно, за да го стабилизират, но нещата не изглеждаха добре за бащата на Хелън. Трябваше да го върнат в къщата на семейство Делос, където близнаците да работят по него постепенно, вместо да се опитват да го изцелят за минути, което ужасно изцеждаше силите им.

Лицето на Ариадна вече имаше плашещ червеникавокафяв оттенък. Мат толкова много искаше да ѝ помогне, че желанието беше като вътрешен спазъм, но не знаеше от какво има нужда тя. Ако беше Потомък, може би можеше да бъде по-полезен.

През двайсет и две минутния път пеша до колата на Клеър близнаците се облягаха един на друг, говорейки тихо, сякаш се окуражаваха взаимно с кратки, тайни фрази, които единствено те можеха да разберат. Сякаш беше нужна цяла вечност, докато всички се натоварят вътре, а после Мат трябваше да заобиколи отпред и да затвори вратата на Клеър вместо нея, защото тя едва си вдигаше ръцете.

— Обади ми се, ако ти потрябва нещо — каза ѝ Мат.

— За какво говориш, по дяволите? — Клеър се прегърби над волана, напълно изтощена. — Няма ли да се върнеш с нас?

— Не. Отивам да намеря Зак.

— Какво? — възрази немощно Ариадна от задната седалка. — Мат, той е предател!

Предател, който ми протегна ръка, опитвайки се да ми каже, че това ще се случи, а аз му обърнах гръб. Зак ми е приятел, Ари — каза Мат спокойно. — Не мога да го оставя да затъне по-дълбоко. Трябва да му помогна.

— Не си виновен ти — понечи да възрази Ариадна, но Джейсън я дръпна леко.

— Пести си силите. Знаеш, че точно сега трябва да внимаваме — прошепна ѝ той, ръцете им се залюляха близо една до друга. Ариадна го погледна в очите и моментално се успокои. Джейсън отново вдигна поглед към Мат: — Върви да намериш приятеля си. Късмет, Мат.

Кимвайки набързо за довиждане, като почука леко по покрива на колата на Клеър, Мат се обърна и изтича отново в центъра на града. *Неговият град*, не на лудия бог — напомни си той ожесточено, преди да се заоглежда сред полуделите, маскирани тълпи в търсене на Зак.

— Обвий ръце около мен — каза високият млад мъж.

— Защо? — попита тя нервно, като се мъчеше да не се кикоти. Той ѝ се ухили.

— Просто обвий ръце около шията ми — придума я той. Тя се подчини. — Сега. Повтаряй след мен... Искам да се появим... ъм... — той млъкна рязко, като хапеше замислено долната си устна.

— Искам да се появим... ъм... — повтори тя като папагал, за да го подразни.

— Не мога да си спомня какво трябва да кажа — призна той със смутен смях.

— Тогава сигурно не е било толкова важно, нали? — попита тя логично. — Какво правим тук, между другото?

— Не знам. Но каквато и да е причината, благодаря. — Той премести ръце от кръста ѝ нагоре по гърба, притискайки я по-близо до себе си, когато усети тялото ѝ под ръцете си.

— Гаджета ли сме? — попита момичето.

— Не знам, но така изглежда — каза той, като посочи здравата им прегръдка. — Да проверим. — Той наведе уста към нейната и я целуна.

Коленете ѝ омекнаха. *Толкова* добре се целуваше този тип. Единственият проблем беше, че нямаше представа кой е той. Тя се дръпна назад и премигна няколко пъти, за да проясни зрението си, усещайки, че нещо не е наред.

— Чакай. Името ти Лукас ли е? — попита тя.

— Не. Аз съм... чакай малко. Това го знам. Аз съм Орион — реши накрая той.

— Вероятно ще се изям от яд за това по-късно, но не мисля, че си ми гадже.

— Наистина ли? — попита той със съмнение. — Защото това усещане беше дяволски хубаво.

— Да, така беше — каза замислено тя. — Знаеш ли какво? После ще се изям от яд, ако съм сбъркала, затова може би трябва да проверим пак? — Тя го целуна и този път се отдаде напълно на целувката, просто за да е сигурна. Едно гласче в главата ѝ повтаряше: *Това не е той*, но останалата част от нея наистина изпитваше наслада да целува този Орион.

Той я насочваше надолу към земята, като внимаваше да не я смачка под себе си. Гласчето закрещя. Тя се опита да го пренебрегне, защото този тип ѝ се струваше възхитителен, но независимо какво казваше останалата част от тялото ѝ, проклетият глас отказваше да млъкне, докато тя не се отдръпна от него.

— Съжалявам, но не мисля, че това е правилно — каза тя неохотно, неспособна да се възпре да прокара пръсти през меките му къдрици за последен път. Този жест ѝ се струваше странно познат. Погледна към смутеното му лице и забеляза, че на гърба му беше задяната нещо: това ѝ се стори странно, предвид факта, че се ухажваха, и така нататък.

— Защо носиш раница?

— Не знам — каза той, посягайки назад да докосне раницата, сякаш самият той я забелязваше току-що. Очите му се разтвориха и той си пое дъх през зъби, докато ръката му опипваше съдържанието отвън. Съдържанието издаде плискащ се звук. — Водата! Хелън, дай да ти видя ръката! — възкликна той, като се наведе назад и се вгледа във вътрешната страна на ръката ѝ. Тя чу името *Хелън* и си спомни, че то беше нейното.

— Съжалявам. Почти се забравих — каза той с треперлив глас, докато я пускаше и ѝ помагаше да се изправи. Сложи ръцете ѝ около врата си, а после постави небрежно ръце на хълбоците ѝ: всяка следа от прелъстителност се беше изпарила. — Кажи това: Искам да се появим близо до Фуриите.

Хелън мислено си представи разкривено дърво и склон с остри камъни и тръни. Нещо ѝ подсказваше, че това е важно и че трябва да го включи.

— Искам да се появим на склона под дървото на Фуриите — изрече тя ясно.

Горещината беше непоносима, но ярката, ослепителна светлина беше още по-ужасна. Хелън засенчи лице с ръка и премигна няколко пъти, опитвайки се да се освободи от усещането за стискане в очите, докато зениците ѝ се съпротивляваха на болезнената яркост. Въздухът беше толкова сух, че имаше горчив и изгарящ вкус — сякаш се опитваше да изсмуче влагата от устата на Хелън, като я прогори.

Тя облиза сухите си устни и се огледа наоколо. На няколко крачки разстояние имаше дърво, което беше толкова старо и изтъняло,

че приличаше повече на усукано въже, отколкото на растение. Под сянката на това дърво стояха три разтреперани момичета.

— Казахме ви да не си губите времето — рече онази в средата. — Ние сме безнадежден случай.

— Глупости — каза Орион бодро. Хвана Хелън за ръката и я поведе към дървото. Трите Фурии се отдръпнаха заднишком от тях.

— Не, не разбирате! Не мисля, че мога да понеса да изпитам тази радост само за да я изгубя пак — прошепна настойчиво най-малката, с глас, по-тих от шумолене на листа.

— Нито пък аз — каза тъжно водачката.

— Или аз — съгласи се третата.

— Не мисля, че трябва да прием, сестри — реши най-малката. — Нашето бреме вече е достатъчно тежко.

Фуриите започнаха да се отдръпват от Хелън и Орион, обратно в тъмната сянка на дървото си. Хелън осъзна, че те се отдръпваха, изплашени от нещо, което можеше да ги направи щастливи, пък било то и само за няколко минути.

Тя се разпозна в това себеотрицание и нещо в нея просветна. Лукас. Дали *всъщност* би предпочела да забрави Лукас напълно? Шлюзовете се отвориха, и всички спомени на Хелън нахлуха обратно в триизмерна форма. Видя фара на Грейт Пойнт, мястото, където се срещаше с Лукас. Видя и друг фар, с размерите на небостъргач и с форма на осмоъгълник. Лукас я чакаше там, готов да я помоли да избяга с него. Застанал на зимната светлина, той блестеше като слънце в доспехите си. *Доспехи?*

— Знам точно какво имаш предвид. Наистина знам — каза тя на най-малката, опитвайки се да си избие от главата образа на Лукас, който сваля от себе си бронзов нагръдник. — По мое мнение все още не е взето решение по въпроса дали е „по-добре да си обичал и загубил“. Но това е различно. Няма да ви погълне изцяло и после да ви изостави, както прави радостта. Донесохме ви нещо, за което се надяваме да трае вечно.

— Какво е? — попита водачката с предпазлива надежда.

— Блаженство.

Орион ѝ хвърли строг поглед и тя му кимна да се приближи. Все още несигурен, но следвайки примера ѝ, Орион пристъпи напред и свали раницата си. Когато извади трите манерки, Фуриите чуха как

течността се плиска в съдовете, и изкушението беше твърде голямо, за да му устоят.

— Толкова съм жадна — изхленчи третата, като се запрепъва отчаяно напред да вземе една манерка. Двете ѝ сестри бързо се предадоха и Трите Фурии пресушиха водата на една глътка.

— Наистина ли вярваш в това? Че невежеството е блаженство? — прошепна Орион на Хелън. От объркания поглед, който ѝ отпрати, тя разбра, че той също си беше върнал всичките спомени.

— За тях ли? Определено.

— А за теб? — настоя той, но Хелън нямаше отговор. Орион извърна поглед от нея и се напрегна. — Не искам да забравям нищо за тази вечер. Или за теб.

— Не, нямах това предвид — подхвана Хелън, осъзнавайки, че го бе наранила. Канеше се да обясни, че не говори за забравянето на целувката им, макар че дори само мисълта за това караше цялото ѝ тяло да пламва в руменина от главата до петите, но Орион поклати глава и посочи към Фуриите. Те бяха допили манерките си и се оглеждаха свенливо наоколо, като се смееха и свиваха рамене една към друга, сякаш чакаха нещо да се случи.

— Здравейте — поздрави Хелън. Фуриите се спогледаха бързо с нарастващ страх.

— Всичко е наред — каза Орион с гласа си на укротител на диви животни. — Ние сме ви приятели.

— Здравейте приятели? — каза водачката, а после обърна длани нагоре във въпросителен жест. — Простете за смущението ми. Не че не вярвам, че сте наши приятели, просто не знам коя съм.

Сестрите ѝ се усмихнаха и облекчено сведоха погледи към земята сега, когато причината за тревогата им беше излязла наяве.

— Вие сте три сестри, които се обичат много помежду си. Известни сте като Евменидите — Милостивите — каза им Хелън, спомнила си малкото, което успя, от „Орестия“ на Есхил. Това беше първото произведение от древногръцката литература, което беше прочела още преди да знае, че е Потомка. Струваше ѝ се толкова отдавна. — Имате много важна задача. Която е...

— Да изслушвате хора, които са били обвинени в ужасни престъпления, и ако са невинни, да им предлагате закрила — довърши Орион вместо Хелън, когато тя се запъна.

Трите Евмениди се спогледаха и се усмихнаха, усещайки, че това беше истината. Те се прегърнаха и се поздравиха като сестри, все още без напълно да разбират всичко, което им се беше случило, и това смути Хелън.

— Аз, така да се каже, прескочих голяма част от тази пиеса. Не знам толкова много за Евменидите — полугласно призна Хелън на Орион.

— Нито пък аз — прошепна той в отговор. — Какво ще правим? Не можем просто да ги оставим така.

— Мога да ви заведа при някой, който ще ви обясни това по-добре — каза тя, като повиши тон, за да разберат момичетата, че говори и на тях. — Всички се хванете за ръце. Ще ви заведа при царицата.

Трите момичета се изчервиха срамежливо при мисълта да се явят пред царица, но се подчиниха. Хелън и цялата група се хванаха за ръце в кръг. Хелън никога не се беше опитвала да придвижи толкова много хора едновременно, но знаеше, че може да го направи.

Персефона изглежда ги очакваше. Или може би просто седеше в градината си, загледана в пространството — Хелън не беше сигурна. Каквото и да правеше Персефона, тя не беше изненадана от пристигането на Хелън, Орион и трите новопроизведени Евмениди.

Посрещна ги с цялата си присъща любезност. Без да се смути дори за миг или да ѝ е необходимо подробно обяснение от Хелън и Орион, Персефона взе под грижите си трите сестри и обеща да ги подготви за новия им живот като нещо подобно на свръхестествени адвокати. Първото, което предложи на Евменидите, беше подслон в двореца си, а второто беше баня. Трите сестри въздъхнаха от щастие при мисълта да се отърват от прахта на сухите земи.

Персефона отведе групата обратно до мястото, където градината свършваше при великолепно стълбище, от което се влизаше в черния Дворец на Хадес. В най-долния край на твърдите като елмаз стъпала Персефона спря и любезно уведоми Хелън и Орион, че не могат да продължат по-нататък. На половината път нагоре по стълбите тя се обърна и им заговори с официален тон. Хелън изпита чувството, че това беше някаква форма на ритуал, като благословия, или може би дори проклятие.

— В течение на хилядолетията мнозина са открили, че им е предопределено от съдбата да опитат да сторят каквото сторихте вие. Всички се провалиха. Повечето Търсачи в Дълбините и техните Защитници искаха само да убият Фуриите или да развалят проклятието, като си послужат с магически трикове и дори с изнудване. Вие бяхте единствените двама, които бяха достатъчно смирени, за да изслушат моето предложение, а после — достатъчно смели, за да използват като средство състраданието, вместо насилието. Надявам се, че ще запомните тези уроци в бъдните дни.

Внезапно тя повиши глас, сякаш оповестяваше нещо пред голяма публика.

— Станах свидетел на това превъплъщение на Двамата Наследници и заявявам, че те успяха. Като царица на Подземния свят, намирам и двамата за достойни.

Думите на Персефона падаха като камъни.

Хелън изпита странното чувство, че милиони призрачни очи наблюдаваха и ставаха свидетели на тази клетва. Вземайки пример от Орион, тя скръсти ръце във формата на буквата „X“ върху гърдите си и се поклони на царицата. Вихър от носещи се улове премина край тях като шепнещ вятър, оставяйки частици от страховете, съмненията и надеждите на мъртвите да висят във въздуха като недовършени въпроси. Ритуалът беше завършен.

— Достойни за какво? — прошепна Хелън на Орион, но той сви разсеяно рамене: вниманието му беше завладяно от тъмната врата, която водеше вътре в двореца. Загърнатата в плащ фигура се появи иззад заключената врата в най-горния край на стълбите. Макар да му беше отказан достъп до двореца, Орион започна да се изкачва по стълбите, сякаш беше привлечен от привидението.

— Не, Орион! — скара се уплашено Хелън, като го сграбчи за ръката и го дръпна назад. — Това е Хадес. Не се *доближавай* до него.

Тя се вкопчи в Орион, сигурна, че ще се случи нещо ужасно, ако човекът и богът се срещнат лице в лице. Чувайки отчаяната нотка в гласа ѝ, Орион се разколеба и слезе отново по стълбите, за да отиде отново при Хелън най-долу.

— Търсачо в дълбините — започна Хадес любезно, без да се смути от агресивното държание на Орион. Говореше тихо и въпреки

това гласът достигаше навсякъде, а тонът му беше неодобрителен. — Ти не направи каквото предложих.

— Моля за извинение, сър — Хелън си блъскаше ума да си спомни какво беше предложил той.

Там вътре плуваха многобройни объркващи образи. Пътуване с ферибота от Нантъкет към вътрешността на континента се сливаше с дървената палуба на гигантски боен кораб и звука от скърцащи весла. Една разходка по плаж с бял пясък се превърна в бряг, покрит с червени петна от кръв под краката ѝ. Тя премигна и се опита да се освободи от мислените образи. Знаеше, че ги е виждала и преди, но не знаеше как или къде.

— Постарай се да поправиш това, племеннице. Времето на Потомците изтича — предупреди я Хадес тъжно, докато той и неговата царица изчезваха в сенките на двореца си.

— Какво означава това? — попита Орион, като се обърна настойчиво към Хелън. — Какво значи това, че „времето на Потомците изтича“?

— Н-не знам — заекна тя.

— Е, какво ти предложи Хадес? — Орион се опитваше да остане спокоен, но тя виждаше, че ѝ е наистина ядосан. — Хелън, мисли!

— Трябваше да попитам за нещо Оракула! — избълва тя с пронизителен глас. — Нещо за търсенето.

— Какво беше?

— Нещо за това, че трябваше да попитам Касандра какво мисли за освобождаването на Фуриите. От мен се искаше да я попитам дали смята, че това е добра идея. Но това е глупаво, защото тя ми помага да изпълня задачата, така че логично е напълно „за“ идеята!

Орион се намръщи мрачно и Хелън разбра, че наистина беше оплескала нещата. Като се замисли сега, да не приеме съвета на някой бог изглеждаше невероятно тъпа постъпка.

— Съжалявам — измънка тя, чувствайки се като пълна глупачка.

— Е, и без друго е твърде късно. Освен това не вярвам чак толкова много на Оракулите. Не се тревожи за това — каза той пренебрежително. Но все още отказваше да я погледне. Хелън се извини отново и обеща да попита Касандра веднага щом може, но Орион продължаваше да гледа навъсено към земята, дълбоко замислен. Тя посегна да го докосне по ръката и да привлече вниманието му.

Но преди да успее да го направи, Хелън почувства как я повдига някаква ръка, широка цяла миля. Залитна към Орион, сграбчвайки го, за да се задържи.

Мат вдигна изпадналата в безсъзнание жена от улицата, отвори вратата на една изоставена кола и я остави на седалката. Надяваше се, че там ще е в по-голяма безопасност, отколкото ако лежеше на земята. Имаше много хора, които се бяха свестили, след като бяха стъпкани от втурнали се в паническо бягство тълпи, и те го викаха на помощ. Мат направи каквото можа, но веднага щом най-уязвимите получиха нужните грижи, побягна, с чувството, че предава всички, които оставяше след себе си.

Искаше да помогне на всички, но знаеше, че първо трябва да намери Зак, и то докато все още имаше някакви сили. Всяко мускулче на гърдите и ръцете го болеше, а някои от мускулите започваха да се присвиват спазматично, само за да му покажат колко са нещастни от новото любимо занимание на „шефа“, да мъкне припаднали хора.

Мат разтри едно от многото болящи го ожулвания и се завъртя в кръг. Нямаше представа в коя посока да тръгне. Помнеше как Хелън каза, че за последно е видяла Зак да тръгва надолу по Сърфсайд. Хващайки се и за най-малките улики, Мат тръгна в тази посока, и накрая последва някакво предчувствие, което го отведе право до училищния двор.

Някой беше на футболното игрище, хвърляйки перфектни спираловидни пасове в мрежата. Мат затича през вдървената, заскрежена трева навреме, за да види как Зак забива един удар в задния край на мрежата.

— Видя ли това? — попита Зак, като едва погледна Мат. — Беше просто красиво.

— Да, беше. Но ти винаги си имал много ловка ръка. Можеше да хвърляш така още в първи курс — отвърна Мат, вече достатъчно близо, за да види Зак на ярката лунна светлина. Изглеждаше ужасно — блед, потен и сякаш обсебен от призраци. Ако не го познаваше по-добре, Мат щеше да си помисли, че Зак взема силни наркотици. — Затова ли е всичко? Заради футбола?

— Как го правиш? — попита Зак с горчива намръщена гримаса на лицето. — Как се мотаеш с тях? Как можеш да ги гледаш да правят нещата, които могат да правят, без да ги мразиш?

— Понякога е трудно — призна Мат. — По дяволите. Иска ми се да можех да летя.

— Нали? — каза Зак през смях. Зад този звук обаче се криеха сълзи и Мат чу как заплашваха да избухнат. — Сякаш се събуждаш един ден и ето ги всички тези натрапници, които дебнат да ти отмъкнат шансовете. Не са оттук, но от нас се очаква да опитаме да се съревноваваме с тях? Не е честно.

В гласа на Зак имаше опасна нотка. Звучеше спокоен, когато Мат знаеше, че е всичко друго, но не и това. Мат застана с разклучени крака, готов за отпор, просто в случай че Зак направи нещо безумно.

— Познавам куп Потомци, които биха казали същото за това, което им се случва — каза Мат с равен тон. — Разбирам как се чувстваш, Зак, наистина. Толкова много пъти съм им завиждал, дори малко съм ги мразил. Но после си спомням, че те не са избрали да бъдат Потомци, и не съм срещал нито един, който да не е страдал заради това. Не мога да ги обвинявам, задето са се родили такива, особено когато всички те са загубили толкова много заради това.

— Е, ти винаги си бил по-добрият, нали? — каза сърдито Зак и се обърна да си върви.

— Върни се с мен. Ела в имението на семейство Делос. Ще измислим нещо — каза Мат, като сграбчи Зак за ръката и го накара да го погледне в лицето.

— Да не си откачил? Погледни ме, човече! — възкликна Зак, като изблъска ожесточено Мат от себе си и рязко дръпна ризата си нагоре, така че Мат видя, че ребрата му бяха покрити с огромни, черни синини. — Така се отнася той с мен, който съм *лоялен*.

— Те ще те защитят. Всички ще го направим — обеща Мат, ужасен от онова, което се беше случило на приятеля му, но опитвайки се да запази гласа си спокоен. Очите на Зак се присвиха и той дръпна ризата си надолу.

— О, значи сега ти е кофти. Сега искаш да ми помогнеш. Нека да позная: имаш нужда от нещо.

— Просто искам да те опазя жив! — Мат беше толкова обиден, че му идеше да удари Зак, но вместо това се задоволи да му крещи. —

Сгреших. Трябваше да ти помогна още първия път, когато дойде при мен. Разбирам го сега и наистина съжалявам. Но дори и никога да не ми простиш и да продължиш да ми натякваш това и след петдесет проклети години, въпреки всичко не искам да *умреш*, тъпо копеле такова! Наистина ли ми трябва друга причина да искам да ти помогна?

— Не — отвърна Зак, укротен. — Ти си единственият човек на света, за когото вярвам, че е готов да ми помогне. Но няма полза. Рано или късно той ще ме убие. — Той се обърна и тръгна през игрището.

— Тогава просто ще трябва ние да го убием първи — повиши тон Мат след Зак.

— Нямате представа как — изстреля насмешливо в отговор Зак през рамо.

— Защо? Защото е сключил кръвно братство с някой бог ли?

Гърбът на Зак се вдърви и той забави крачка.

— С кой? — настоя Мат, като се приближи с няколко стъпки до Зак. — Кажи ми с кой бог и може би можем да открием как да се отървем от него!

Зак се обърна, но вдигна ръце във възпиращ жест, предупреждавайки Мат да не го следва. Отстъпваше назад, докато говореше, а погледът, който отправи към Мат, беше суров и безнадежден.

— Върви си вкъщи, човече. И спри да *помагаш* на Потомците! Метежът от тази вечер е нищо в сравнение с това, което предстои, и не искам да ти се случи нищо лошо. Знаеш ли, боговете са отделили специално място в ада за обикновените простосмъртни, които се бият срещу тях.

— Откъде можеш да знаеш какво са планирали боговете? — извика Мат след него. — Автомедонт не работи ли за Тантал? Зак, отговори ми! С кой бог е сключил кръвно братство Автомедонт?

Но Зак беше изчезнал в тъмнината.

— Хелън? — извика Орион отнякъде много далече.

— Боже, тежка си — изпъшка Лукас.

Хелън не можеше да проумее защо вдигаха такава врява, когато тя се опитваше да спи. Беше грубо.

— Съжалявам, но не очаквах тук да е толкова *пренаселено* — отвърна раздразнено Орион. Хелън се опита да си припомни къде беше това „тук“.

— Не е каквото си мислиш. Дойдох да я пазя, докато се спусне — изсумтя Лукас. — Знаеш ли какво? Ако не се събуди, остави я.

— Защо сте толкова шумни, вие двамата? — промърмори раздразнено Хелън, като отвори очи.

Видя, че лежеше с лице надолу върху Орион, а той на свой ред беше приковал под себе си Лукас. Всички бяха един върху друг в малкото ѝ легло, оплетени в одеялата и посипани с лед, като глазура върху торта от няколко блатата. След всичко, което се беше случило в Подземния свят, от ума на Хелън се беше изплъзнал фактът, че беше слязла в Подземния свят, докато Лукас я държеше в прегръдките си, и макар че в онази друга вселена се бяха случили много неща, в тази бяха изминали само миниатюрни частици от секундата, преди тя да се появи отново в леглото си с Орион в прегръдките си.

Хелън погледна надолу към Потомците, притиснати като в сандвич, и се опита да не се изчервява. Тя нямаше причина да се смущава за нищо от това, нали?

— Защо си толкова дяволски тежка? — попита Лукас задъхано, когато натискът изкара въздуха от дробовете му. — Повдигал съм училищни автобуси с по-малко усилия.

— Не знам — измънка Хелън и се опита да освободи гравитацията. Не се получи напълно, макар че все пак почувства как олеква малко. — Какво става, по дяволите?

— Какво има? — попита Орион.

— Не мога да се нося плавно! — Тя потръпна, когато ледът в косата ѝ се стопи и се превърна в студена вода, която потече надолу по тила ѝ.

— Успокой се и опитай пак — каза Лукас тихо.

Тя го направи и след няколко мига се получи. Тя започна да кръжи над Орион, докато разматаваше задушавашите одеяла, а после плавно се отдалечи от него.

— Това е толкова невероятно — каза Орион, като погледна Хелън с благоговение, когато се смъкна от Лукас и се измъкна от леглото.

— Никога ли не си виждал Хелън да лети? — попита Лукас, а после кимна, когато се сети за причината. — В Подземния свят нямаме сили. Хм — промърмори на себе си, като се взираше в бързо топящия се лед върху леглото на Хелън, дълбоко замислен.

— Лукас, успяхме — каза Хелън. Той погледна нагоре към нея, бързо отхвърляйки погълналите го мисли. — Всички сме свободни — Потомците, Фуриите. Всички.

— Сигурна ли си? — попита той, осмелявайки се да се усмихне.

— Има само един начин да разберем — каза Орион. Извади телефона си, набра номер и изчака, докато някой вдигна от другата страна. — Хектор. Мислим, че всичко приключи. Ела у Хелън възможно най-бързо. — Той прекрати разговора и погледна спокойно Хелън и Лукас. Очите на Лукас се разшириха от безпокойство.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? — несигурно се обърна Хелън към Орион.

— Не, той е прав — каза Лукас и сякаш се напрегна за нов сблъсък с братовчед си. — По-добре е да пробваме това, когато сме само ние четиримата. По-безопасно е.

— Добре. Но може ли да го направим навън? — попита Хелън смутено. — Баща ми наистина обича тази къща.

В мига, щом Хелън изрече това, я заля тревога за Джери. Беше изтикала мисълта за него на заден план, за да се съсредоточи върху това, което трябваше да направи, но сега, когато не търчеше наоколо като луда за пръв път през това, което сигурно беше най-дългият ден от живота ѝ, Хелън отчаяно искаше да разбере какво се беше случило с баща ѝ.

Поведе Лукас и Орион надолу към предния двор на къщата си, а после извади телефона си, за да се обади на Клеър.

— Как е татко? — попита Хелън веднага щом тя вдигна.

— Ааа. Жив е — каза Клеър предпазливо. — Виж, Лени, няма да те лъжа. Положението е лошо. Сега точно се връщаме в имението. Джейсън и Ари ще работят по него там, но е изключение на това, не знам какво да ти кажа. Шофирам, така че по-добре да затварям. Ще ти се обадя по-късно, ако нещо се случи, става ли?

— Добре — опита се да каже Хелън, но думата излезе като шепот. Тя натисна копчето за прекратяване на разговора и бързо избърса мокрите си бузи, преди да вдигне поглед. Орион и Лукас се взираха в нея.

— Джери да не е...? — започна Орион.

— Не е добре — каза Хелън със странно висок тон.

Хелън започна да крачи и не знаеше какво да прави с ръцете или краката си. Докосваше несъществуващите си джобове, прокарваше пръсти през разчорлената си коса и подръпваше дрехите си. Сякаш всичките ѝ крайници изведнъж бяха подхванати от ветреца и той ги размяташе с плясък, като някой от онези вентилатори, изработени като човешки фигури, които танцуваха пред някой автосалон. Без Джери, тя беше просто едно напълно изгубено същество.

— Джейсън и Ариадна са много талантливи, Хелън — каза Лукас с нисък глас. — Ще се борят за него. Знаеш това, нали?

— Да — каза Хелън разсеяно, като продължаваше да крачи. — Ако не успеят да го спасят, ще слеза там долу и ще...

— Не го казвай, Хелън — прекъсна я настойчиво Орион. — Може и да си Търсачът в дълбините, но въпреки това Хадес е Повелител на мъртвите. Помниш ли какво стана, когато каза, че ще освободиш Персефона? Колко лесно се справи той с теб? Дори не си помисляй да се опитваш да крадеш от него.

— Не може да получи баща ми — каза тя, внезапно много неподвижна. Вдигна поглед и се втренчи в Орион, предизвиквайки го да ѝ възрази. — Ако трябва, ще преобърна Подземния свят надолу с главата и ще го тръскам, докато Джери изпадне от него, но Хадес *не може да вземе баща ми*.

— Хелън — каза Лукас, с лице, подобно на маска от страх, — никой смъртен не може да го измами или да го победи. Моля те,

слушай...

— Люк? — въпросителният глас дойде от отсрещната страна на тъмния двор.

Лукас се завъртя рязко, за да застане лице в лице с Хектор, който крачеше към тях през моравата на Хелън. Онова, което се канеше да каже на Хелън, бе незабавно забравено. Хектор спря на няколко крачки от Лукас, и те се взряха един в друг напрегнато, и двамата — в очакване на Фуриите. Които не се появиха.

— Кучи син — прошепна Лукас, за миг твърде зашеметен, за да помръдне. Погледна шокирано Хелън. — Наистина си успяла.

Братовчедите се приближиха един към друг и се сграбчиха в мощна прегръдка, като и двамата се извиняваха едновременно. Докато гледаше отстрани, Хелън почувства, че Орион се взира в нея. Хвърли поглед към него и откри, че той я наблюдава разтревожено.

— Принцесо! — възкликна Хектор, като пусна Лукас и обгърна Хелън в една от силните си прегръдки. — Знаех си, че можеш да го направиш.

— Много ми помогнаха — засмя се Хелън, когато Хектор я повдигна от земята и я притисна здраво.

— Чух — каза Хектор, като я пусна долу, за да се обърне с лице към Орион. Притегли Орион в една от мъжките си прегръдки, придружена с мощно потупване по гърба, а после се обърна отново към Лукас: — Къде са останалите от семейството?

— Почти всички се върнаха у нас, но преди по-малко от час видях бащите ни да се бият с Ерида в безредиците. Май я бяха притиснали натясно, но не видях никого да се бие с Деймос. Той може още да е на свобода. — Лукас докладва всичко това с войнишка точност.

— Просто ми се ще да знаех защо всички тези дребни божества са решили да цъфнат неочаквано днес и да привлекат вниманието след толкова много десетилетия мълчание. — Хектор прехапа устна. Очите му се стрелнаха нагоре и срещнаха тези на Хелън, и раменете ѝ увиснаха, когато разбра какво искаше да каже той. Защо все тя беше виновна за всичко?

— Чакай. Къде другаде са били видени дребните божества днес? — попита Орион, като се спогледа объркано с Лукас. Хектор разказа на

Орион и Лукас как Танатос е нахълтал на Конклава в Ню Йорк, и за факта, че Автомедонт може да е нарушил договора си с Тантал.

— Къде е Дафна? — попита Орион, загрижен за нея.

— Когато я видях за последно, убиваше с електричество онова скелетоподобно създание. Защо? Търсиш си собствена битка? — обърна се Хектор към Орион с дяволита усмивка.

— По дяволите, да — отвърна Орион незабавно, като му се ухили в отговор. Хелън си помисли, че двамата малко прекалено много се наслаждават на перспективата за открита схватка с дребните божества.

Наложи й се да тръсне глава, за да я проясни. По някаква причина непрекъснато виждаше Орион и Хектор в доспехи. Когато Хектор се обърна, за да включи в разговора Лукас, чувството й за дежа вю се усили още повече. За миг й се стори, че Лукас е облечен в нещо подобно на тога.

— Чакайте, хора. Бащата на Хелън пострада. И не съм сигурен, че ми харесва идеята тя да е наред метеж, при положение че Автомедонт е на свобода — вметна Лукас, преди да успеят да хукнат. Хвърли поглед към нея и челото му се сбърчи загрижено, когато видя лицето й. — Аа, Хелън? Добре ли си?

— Да — каза тя, като се отърси от обзелото я чувство и разтри слепоочията си. — Просто съм толкова уморена, че май започват да ми се привиждат разни неща. — *Например дворец от мрамор, осветен от факли, и как всички са облечени в доспехи от кожа и бронз.*

— Тогава върви при баща си — каза й Хектор. — Лично аз мисля, че можеш да се заемеш с мирмидонеца, но както и да е. Пази се. Ние тримата можем да се справим с това без теб.

— Не, трябва да помогна.

— Върви — каза Орион, като завъртя очи към нея. — Ако загазим, може да дойдеш да ни спасиш с всемогъщата си мълния, става ли?

— Сигурен ли си? — попита тя с признателна усмивка, вече издигайки се във въздуха.

— Това е адски удивително — прошепна Орион, забравяйки всичко, за да се възхити на Хелън, когато тя се понесе плавно над него. Действайки импулсивно, той протегна ръка нагоре и прокара опакото на пръстите си отзад по прасеца й. Хелън преглътна с усилие, за да

разтопи буцата в гърлото си, и погледна Лукас, който нарочно гледаше в друга посока.

Орион проследи погледа на Хелън и отпусна ръка, осъзнал какво прави.

— Изчезвай оттук, принцесо — каза Хектор многозначително. — Върви да се погрижиш за Джери.

Хелън не се сдържа, хвърли поглед към Лукас и оформи с устни думата „внимавай“ в негова посока, докато Хектор и Орион се отправяха към центъра на града.

— Ти също — прошепна той в отговор, с топъл поглед. Стомахът ѝ вече беше като изпълнен с пърхащи пеперуди от интимното докосване на Орион, а сега пеперудите придобиха размерите на пътнически самолет. Лукас се обърна и хукна, за да настигне Хектор и Орион, оставяйки Хелън увиснала задъхано във въздуха. Докато ги гледаше как се отдалечават с бясна скорост, тя не можеше да реши в кого ѝ се иска да се взира повече — в Лукас или в Орион. Вниманието ѝ така се разкъсваше между двамата, че ѝ се струваше, че гледа тенис мач.

Дълбоко смутена, Хелън литна към Сиасконсет, приземи се в задния двор на семейство Делос и се застави да превключи на друга вълна и да се съсредоточи върху баща си. Втурна се в къщата и отиде право при Ноел, която беше в кухнята и готвеше като бясна.

— Хелън! — възкликна тя, без да вдига поглед от грамадната тенджерата, която разбъркваше. — Слез долу, мини покрай салона за упражнения и влез в мазето. Ще намериш три фризера. Отвори ниския и извади голямото парче месо за печене. Бързо-бързо! Всички ще са гладни.

— Ниският. Голямото парче. Разбрано — потвърди Хелън и хукна да изпълни поръчката на Ноел. Дори не се опита да спори. Може и да не познаваше семейство Делос от твърде отдавна, но знаеше достатъчно, за да е наясно, че когато е в кухнята на Ноел, е по-добре да прави каквото ѝ се казва. Върна се след половин секунда и сложи замразено парче месо за печене, голямо колкото цял вол, в мивката, към която Ноел сочеше изнервено.

— Лекуват Джери в стаята за гости, в която обикновено те настаняваме — каза Ноел, като най-сетне се обърна към Хелън със

съчувствено изражение. — Влез тихо. Ако единият или двамата близнаци спят, не ги буди. Това може да ги нарани.

— Добре. Благодаря — каза Хелън.

Тя кършеше ръце и пристъпваше от крак на крак, без да знае какво да прави. Знаеше, че трябва да се качи горе и да види как е баща ѝ, но не искаше да го вижда ранен. Почувства как отново губи опора.

Когато видя пристъпа на нервност, обзел Хелън, очите на Ноел се разшириха и тя незабавно остави обгорената си дървена лъжица, избърса пръсти в престилката си и придърпа Хелън в голяма, мека прегръдка. Отначало Хелън бе толкова стресната, че се вцепени, но после просто забрави всичко и наистина се отпусна в прегръдката. Ноел ухаеше на хлябно тесто и бебешка пудра. Хелън не помнеше някой друг, освен Кейт да ѝ е създавал това пухкаво и отпускащо усещане. Беше като да прегърнеш топъл мъфин.

— По-добре ли си? — попита Ноел, като се облегна назад и погледна преценяващо Хелън. — Изглеждаш изтощена. Отново ли спря да сънуваш?

— Не, мога да сънувам — каза Хелън, засмивайки се леко, докато пригладваше вече скъсаната си и мръсна рокля и се чудеше откъде знае Ноел за цялото това нещо с несънуването. — Просто беше наистина дълъг ден.

— Знам, милинка. А ти направи толкова много — каза Ноел, като обгърна лицето на Хелън с длани и я погледна внимателно с широко отворени, любящи очи. — Благодаря ти, че върна моя Хектор обратно при нас. — Ноел я целуна по челото: жестът напомни на Хелън за Лукас. Кое то ѝ напомни...

— Чакай. Как изобщо знаеш за Хектор? Това стана преди, кажи-речи, пет минути.

— Всичките ми момчета се обаждат *първо* на мен, когато имат много добри или много лоши новини. Междинните новини са тези, в които момчетата не ги бива толкова — каза Ноел с широка усмивка и присвити очи. — Ще разбереш сама някой ден. — После се обърна отново към плота, взе грамадански нож, накълца нещо така, сякаш я беше обидило, и изсипа жалките му останки в къркещ таенджер.

Изненадвайки сама себе си, Хелън обви ръце около Ноел отстрани и си открадна бърза прегръдка. Ноел разсеяно я целуна по темето и я погали по косата, докато разбъркваше, сякаш беше свикнала

както да показва, така и да получава случайни жестове на обич във всеки миг от всяко дете в близкото си обкръжение. Вече по-спокойна и готова да се справи, Хелън се качи горе да намери баща си.

Автомедонт остави господаря си в странната междинна земя на дъното на пещерата, качи се над земята и призова своя роб. Простосмъртното момче не беше привикнало към новия си живот като слуга, но, за свой късмет, беше умерено интелигентно и не допускаше много грешки. Щом Автомедонт изпрати указания в пещерата и попита за уговорените мерки, той хукна обратно към Нантъкет, все още, без да е сигурен дали проклятието на Фуриите е напълно премахнато или не. Беше готов да рискува и да задейства плана и в двата случая, но му трябваха цели трийсет и осем минути да се върне и да открие Лицето.

Отначало Автомедонт я беше потърсил в дома ѝ, но бе открил само миризмата ѝ, носеща се тежко в предния двор. Можеше да усети със сетивата си, че не е била сама, и дори, че Прокуденикът е бил с нея в къщата ѝ. Един кратък поглед към земята му подсказа, че не беше имало сблъсък, никаква предизвикана от Фуриите схватка. Имаше само едно обяснение за това.

Търсецата в дълбините беше успяла! След толкова много чакане и дебнене, след като толкова много поколения бяха показали, че са недостойни, най-сетне бе дошло времето. Господарят му беше прав. Всичко, от което бе имала нужда, беше един лек подтик, малък стимул да разгадае станалото, и тя беше успяла. Това не беше двойничка. Тази Търсеца в дълбините беше принцесата, която беше чакал — истинската Елена.

Въодушевен от тази нова победа, Автомедонт опита вкуса на следите. Все още бяха толкова пресни, че можеше да долови емоциите на Потомците, които ги бяха оставили. Във въздуха не витаеше нищо, освен усещане за братство — братство и неумираща любов. Вкусът на любов се усили, а после избледня в бурните ветрове на атмосферата. Тя сигурно беше отлетяла. Мъжете определено бяха побягнали заедно към центъра на града, обратно към метежа, който бе внимателно организиран така, че да държи заета малката армия от силни Потомци, които пазеха тази нова — и, Автомедонт беше готов да се закълне в

името на боговете, *истинска* — Елена. Дотук всичко вървеше според плана, с изключение на най-важната част.

Автомедонт стоеше съвсем неподвижно. Не можеше да си позволи да направи дори едно излишно движение. Това беше събитието, зараждало се в продължение на три хиляди и петстотин години. Всичко беше в ред, всичко най-сетне беше такова, каквото винаги бе трябвало да бъде едно нещо. Трябваше да намери Хелън.

Тя не беше в дома на простосмъртния си баща. Не беше с любимия си. Не беше на училище. Освен ако не беше напуснала острова, което тя почти никога не правеше, оставаше само едно място... Сателитното жилище на Тиванската Династия в Сиасконсет.

И двамата близнаци спяха, по един от двете страни на Джери в голямото, бяло легло, в което самата Хелън беше оздравявала след падането си с Лукас. Лицето на Джери изглеждаше бледо и хлътнало, сякаш му бяха изпуснали въздуха. Легнали върху завивките и свити на кълбо като котки в долния край на леглото, близнаците бяха затворили очи в неспокоен сън.

Дишаха задъхано, а пръстите им непрекъснато се присвиваха, приемайки вид на хищни нокти, челата им се бърчеха заедно, сякаш двамата сънуваха един и същи кошмар. Въздухът в стаята беше горещ и сух като в пустиня. Хелън знаеше, че това означава, че те следват Джери в периферията на сухите земи, точно извън Подземния свят, опитвайки се да отведат изплашения му дух обратно в тялото. Бореха се като обезумели, това беше очевидно, и двамата бяха покрити с пот и бяха по-бледи от листове хартия. Хелън знаеше, че няма да издържат още дълго.

Кейт се надигна от един стол в ъгъла и се втурна да прегърне Хелън, когато тя влезе в стаята. Докато се прегръщаха. Хелън видя Клеър да седи на пода от онази страна на леглото, където беше Джейсън. Клеър погледна изнурено Хелън и се изправи предпазливо, сякаш краката ѝ бяха заспали отдавна. Трите безмълвно се съгласиха да отидат в друга стая надолу по коридора, преди да проведат разговора си, за да не безпокоят триото в болничното легло.

Без да иска, Кейт случайно избра стаята на Лукас. Хелън едва не отстъпи назад, но после откри, че не можеше да устои на изкушението

да бъде близо до нещо, което му принадлежеше.

— Какво става? — попита Хелън.

— Джейсън каза, че Джери се е изгубил там долу. Каза, че всичко това е трябвало да свърши още преди да се качим в колата и да дойдем тук — каза Клеър спокойно. Кейт се включи в разговора, неспособна да се сдържи.

— Обаче се намесил някакъв ужасен бог. Трябва да е повел духа на Джери в грешната посока, докато го носехме към колата — каза Кейт с треперлив глас. — И сега близнаците не могат да го намерят.

— Морфей се срещна с Ариадна на границата на владенията си, за да ѝ каже, че Арес е онзи, който е подвел баща ти — каза Клеър приглушено и погледна към Кейт за съдействие:

— Хелън, защо Богът на войната се опитва да убие баща ти? — попита Кейт, с треперещ глас на ръба на истерията. Кейт беше практична жена и не бе привикнала към емоционални изблици, но още се опитваше да проумее факта, че всичко, което познаваше като мит, всъщност беше вярно. Хелън хвана ръката ѝ и я стисна.

— Трябваше да ти кажа — рече Хелън, неспособна да погледне Кейт в очите. — Мислех си, че мога да те защитя, ако те държа настрана от това, че ти и татко можете да продължите с живота си, ако просто не знаете. Звучи толкова *глупаво* сега, когато го изричам на глас, но наистина вярвах, че може да се получи, и съжалявам. Арес се опитва да се добере до мен. Не знам защо го прави, но знам, че използва татко като примамка.

— Добре — каза Кейт, като избърса една готова да капне сълза и присви решително устни. — Е, какво можем да направим по въпроса? Как ще спасим Джери?

— Не ние — прошепна Хелън мрачно, спомняйки си предупреждението на Морфей, че Арес мечтае да я нарани. — Аз. Арес иска мен.

— И ти просто ще изтичаш право там долу, за да се изправиш срещу него, така ли? — попита Касандра от вратата. Хелън се обърна и видя Касандра, застанала зад нея с гневно скръстени ръце. — Макар да знаеш, че това вероятно е капан?

— Да. И трябва да отида незабавно.

— Лени, това е кажи-речи най-тъпото нещо, което съм те чувала да изричаш — каза Клеър, толкова слисана, че лицето ѝ загуби

всякакъв израз. — *Мат* е по-добър боец от теб, а той дори не е Потомък. А ти си мислиш, че можеш да нападнеш Арес сама?

— Да — каза Хелън, като огледа безстрастно шокираните лица на всички. — Аз съм Търсачът в дълбините. Аз мога да контролирам Подземния свят, а Арес не може. Не знам какво говори за мен фактът, че имам власт над онова място, но е налице. Тук горе със сигурност няма да имам голям шанс срещу него. В Подземния свят обаче мога да го победя — поне за достатъчно дълго, за да върна баща си. Знам това.

Хелън отиде до леглото на Лукас и дръпна надолу завивките.

— Хелън. Баща ти не би искал да се излагаш на опасност заради него — каза Клеър твърдо, като сложи ръка на рамото на Хелън и я завъртя. Хелън не можеше да си спомни кога за последен път Клеър се беше обърнала към нея с цялото ѝ име. Тя, Кейт и Касандра бяха готови да я спрат, което можеха да направят с лекота. Освен ако не ги убедеше, че всичко, което трябваше да направят, беше да я задържат будна.

— Знам, че татко не би искал това, но... ами, толкова по-зле! — избълва накрая Хелън с рязък шепот, като се опита да не повишава глас и почти се провали. — Той ще умре, ако не го отведе от Арес, а ако близнаците останат там долу още дълго, те също ще умрат. Знаеш, че съм права, Клеър. Знаеш как всяка секунда на границата на Земята на сенките се струва като цяла вечност на душата, която се препъва из нея.

Клеър сведе очи и завъртя глава, кимайки мъчително. Наистина знаеше и споменът още я плашеше.

— Просто почакай Орион да те придружи — каза умолително Касандра, като прекоси стаята и отиде до леглото на Лукас, докато Хелън се вмъкваше в него.

— Не мога. На Орион му отнема половин час да слезе от Нантъкет до мястото на портала във вътрешността на континента. В Подземния свят времето се движи различно, но духът на баща ми още не е в Подземния свят. Времето не е спряло, то е *разтеглено* за него и близнаците, и всяка секунда, която губя тук горе, на тях там долу им се струва като безброй дни. Джейсън, Ари и баща ми няма да издържат в тази пустиня дори само още половин час. Трябва да отида *сега*.

Кейт, Клеър и Касандра се спогледаха тъжно. Знаеха, че Хелън е права.

— Иска ми се да можем да кажа, че всичко ще се оправи, но от известно време не мога да виждам бъдещето ти. Съжалявам — каза Касандра, като се наведе импулсивно напред да я целуне по бузата. — Късмет, братовчедке — прошепна тя нежно, като се вкопчи здраво във врата на Хелън.

Хелън протегна другата си ръка и придърпа и Кейт, и Клеър в прегръдката.

— По-добре сега си тръгвайте и затворете вратата след себе си — каза тя решително, като ги пусна и трите. — Всеки момент тук ще стане опасно студено.

Оракулът беше близо. Това беше проблем. Скъпите й простосмъртни женски създания можеха да умрат и да провалят плановите на Дванайсетте, но Оракулът беше от почти толкова важно значение, както самата Хелън, а за нещастие беше далеч по-крехка.

Истинските Оракули, които бяха достатъчно силни, за да понесат смазващото бреме на бъдещето, бяха ценни, и макар боговете да бяха подвластни на Богините на съдбата точно както и смъртните, никога не бяха имали собствен Оракул. Осигуряването на такъв винаги бе било върховен приоритет. Специално тази Касандра беше любимка на Аполон. Беше я чакал в продължение на хилядолетия.

Подслушвайки разговора между принцесата и Оракула, чу как тя ухапа стръвта. Независимо колко опасно беше за нея, тя щеше да последва баща си долу до Земите на сенките, точно както бе предвидил господарят му.

За Автомедонт се отваряше съвсем малка възможност. Можеше да нанесе удар само след като тя създаде портал, но преди да слезе. Ако не я ужилеше тогава, талисманът на богинята, който винаги носеше на шията си, щеше да попречи на всяко проникване. По-лошо — тя щеше да е в състояние да го омаломощи с мълнията си за достатъчно време, за да отлети. Беше уязвима само за миг — студът на Празнината беше знакът — а после той разполагаше с частица от секундата, за да действа.

Крачейки около външната страна на имението, Автомедонт се опита да долови във въздуха миризмата на някого от защитниците й. За щастие те бяха твърде заети в центъра на града. Автомедонт чу как

Наследницата, истинската принцеса от легендата, отпрати помощничките си с любяща прегръдка и се отпусна в транса на съня, умственото състояние, от което предпочиташе да призове портала. Моментът беше настъпил.

Автомедонт скочи напред, като изби предната врата и хукна нагоре по стълбите на четири крака. Онази простосмъртна, майката, вдигна ръка да призове върху него проклятието на Хестия, но беше твърде бавна.

Прескачайки безценния Оракул, за да я пощади, Автомедонт блъсна двете красиви, но безполезни помощнички настрана. Разби вратата на любовника на трески, скочи върху леглото и обгърна главата на спящата принцеса в дясната си длан половин секунда преди тя да се спусне в Подземното царство, точно в момента, в който беше най-уязвима. Красивите ѝ кехлибарени очи се отвориха рязко. От вътрешността на лявата си китка Автомедонт измъкна жилото си от обвивката му и прониза отпуснатата шия на Принцесата. Миглите ѝ изпърхаха, а устните ѝ потрепнаха, когато отровата му навлезе в кръвта ѝ. Той чу писъци от коридора и от най-долния край на стълбите, но шумът нямаше значение. Той си беше получил плячката и никой от тях не беше и наполовина достатъчно силен, за да му попречи да си я вземе.

Принцесата притихна. Автомедонт я вдигна и изнесе парализираното ѝ тяло от прозореца на любовника и отвъд острова.

Лукас гледаше как Хектор се превърна в размазано петно, потегляйки с бясна скорост да намери баща си, докато двамата с Орион останаха да помогнат на скупчена групичка ранени хора да се върнат на тротоара. Оформяше се пункт за разпределяне на пострадалите и хората, които живееха в района, излизаха от къщите си с вода, превръзки и комплекти за първа помощ, за да помогнат на ранените. Лукас и Орион бяха настояли Хектор да тръгне, но самите те трябваше да се възпрат, когато не можаха да пренебрегнат виковете за помощ.

— Трябва да проверим и съседната пресечка — каза Орион, след като помогнаха на последните пострадали, и двамата затичаха с човешка скорост надолу по най-близката уличка.

— Почакай — извика Лукас на Орион, докато измъкваше вибрацията си телефон от джинсите.

Лукас погледна екрана и видя, че се обаждаше майка му. Отговори веднага, вече изпитвайки неприятно чувство на гадене в стомаха.

— Лукас, той я залови — каза тя с рязък и настойчив монотонен глас. — Хелън точно се готвеше да слезе в Подземния свят да помогне на баща си и на близнаците, когато Автомедонт разби вратата, ужили я, а после скочи през прозореца с нея.

— Преди колко време? — попита Лукас студено.

Очите на Орион се разшириха, когато се зарази от обърканите чувства на Лукас.

— Преди няколко минути. Онова създание събори Клеър и Кейт, и тъкмо успях да се убедя, че са още живи — отговори майка му отвратено. — Не разбирам това, Лукас. Как е успял да ужили Хелън? Поясът на Афродита...

— Трябва да вървя. — Лукас затвори телефона на майка си, не защото беше ядосан, а за да може да помисли. След като предаде информацията на Орион, млъкна.

— Да се върнем ли в твоята къща? Да опитаме да открием следа? — предложи Орион.

— Няма да има такава — каза Лукас тихо: искаше му се Орион просто да млъкне.

— Тогава какво предлагаш? — продължи Орион, като се вглеждаше внимателно в Лукас. Когато Лукас не реагира, той вдигна вежди и повтори: — Лукас, нали знаеш, че мога да разчета чувствата ти. Кажи ми какво мислиш, за да можем да се справим заедно.

— Опитвам се да проумея как, по дяволите, някой би успял да залови Хелън! Някога опитвал ли си се да се бориш с нея? Дори когато отстъпва, тя е истински звяр! — Лукас се олюляваше на ръба на избухването. Искаше му се да удари Орион, но се задоволи да крещи. — Аз едва мога да се справя с нея, а не мисля, че ми е показала дори миниатюрна частица от онова, на което е способна. Можеш ли да си представиш какво би направила на някого, ако се опита да я похити и да я задържи против волята ѝ? Половин Масачузетс ще пламне!

Орион гледаше загрижено към гърдите на Лукас.

— Губиш контрол. Точно сега е нужно да се успокоиш. Заради Хелън. — Орион сграбчи Лукас за рамото и Лукас почувства как го залива топлина. Сърцето му започна да бие по-бавно и го заля вълна от успокояващи чувства.

Лукас знаеше, че Орион беше син на Афродита и можеше да манипулира емоциите, но никога не беше изпитвал наистина такова нещо. Беше физическа промяна, като мигновено действащ наркотик, който влияеше на тялото и ума му, и за миг Лукас се запита точно колко силно можеше да му въздейства Орион, и по какви начини. Щом Орион можеше да го накара да се почувства толкова добре, основателно беше да предположи, че може да го накара да се почувства и ужасно зле. Изводите бяха зашеметяващи.

— Съжалявам — каза Орион, като пусна Лукас. — Не обичам да правя това, без първо да попитам.

— Не, всичко е наред. Имах нужда от това — каза Лукас тихо, знаейки, че Орион не обича да използва таланта си да контролира сърцата при никакви обстоятелства, дори когато можеше да спечели много от това. Продължи с много по-спокоен тон: — Забеляза ли леда по леглото на Хелън, когато тя те доведе обратно от Подземния свят тази нощ? Как не можа да се понесе във въздуха веднага, и как не можех да повдигна двама ви от себе си? Тази загуба на сила на Потомците нормална ли е, когато Хелън се спуска в Подземния свят?

— Нормално е в близост до всички портали, които водят в Подземния свят. Те са мъртви зони. Няма топлина, по стените не растат живи организми и Потомците нямат таланти. Мисля, че Хелън създава временен портал, когато слиза, и сигурно са нужни няколко секунди той да се разпадне, след като тя го унищожи — каза Орион с намръщена замислена гримаса.

— Мислиш ли, че Автомедонт ще знае всичко това за тези портали?

— Не бих се съмнявал. Имало е и други Търсачи в дълбините, а той е по-стар дори от самия свят. Това чудовище вероятно е виждало всичко — каза Орион. — Няма обаче да има много време. Не забравяй, след няколко секунди тя ще може да полети отново.

— Няма да има много време, със сигурност. Но ако го очаква, ще бъде достатъчно. Следил я е със седмици. Вероятно е знаел, че тя със сигурност ще последва баща си долу в Подземния свят — каза Лукас,

усещайки, че е на прав път. Това сигурно е било планирано. — Автомедонт просто е трябвало да се погрижи Джери да пострада ужасно — съвсем лесно нещо по време на метеж — а после, когато всички Потомци на острова хукнат да преследват Ерида и Деймос...

— Наоколо не би имало Потомци, които да я защитят, докато се опитва да спаси баща си — довърши Орион. После поклати глава, когато забеляза пролука в логиката им. — Но Автомедонт е можел да направи това всеки момент през изминалите няколко месеца. Тя слизаше всяка нощ, и никой не я пазеше. Защо да чака?

— Ами — каза Лукас, като извърна смутено поглед. — Почти винаги съм бил с нея нощем, обикновено на покрива ѝ. Но никой, дори и Автомедонт, не би могъл да ме види.

— Как е възможно да знаеш това?

— Аз съм Повелител на сенките. И освен това мога да ставам невидим. — Очите на Орион се разшириха. Лукас продължи нетърпеливо, преди да успеят да се отклонят от темата: — Но не става дума за това. Автомедонт е трябвало да изчака Хелън да завърши задачата си в Подземния свят, преди да я залови. Тантал не би посмял да предприеме ход срещу Хелън преди това.

— Но защо да я пленява сега? Тантал знае за мен, а вероятно и за дузината други Скитници. Не може да се надява да завладее Атлантида, освен ако не убие всички ни. Смяташ ли, че има намерение да започне с Хелън?

Светът се наклони върху оста си за момент, докато Лукас обмисляше чутото. Ами ако Хелън вече беше мъртва? Възможно ли беше половината му сърце да умре, без той да го почувства? Лукас пхна ръка в джоба си и напипа последния обол с мак, останал на света, като го разтри между палеца и показалеца си. Вече знаеше какво ще направи, ако Хелън умре.

— Не знам — прошепна той, прогонвайки тази мисъл засега. Вдигна напрегнато поглед към Орион. — Прав си. Няма логика Тантал да я отвлича сега, но помни, че вероятно вече не той командва парада. Новият господар на Автомедонт сигурно е искал и Фуриите да бъдат отстранени, преди да нареди залавянето на Хелън. Независимо защо Автомедонт е чакал, мога да си представя само едно място, на което някой би бил физически способен да държи Хелън в плен.

— Постоянно съществуващ портал. Моят портал е най-близкият и ме проследиха дотам по-рано тази вечер — каза Орион печално, сякаш му идваше да се нарича. Тръгна на запад. — Искаш ли да чакаш семейството си тук, докато аз я търся?

Лукас се ухили на Орион, без да си прави труда да отговори на въпроса.

Знаеше, че правилната постъпка би била да се свърже с Хектор и да организира схватка „трима срещу един“ срещу много по-силния мирмидонец, но нямаше начин да успее да се застави да остане неподвижен достатъчно дълго, за да се справи с това. Втурна се след Орион и половин миг по-късно бяха в периферията на острова.

— О, Господи, Мат! Трябва да дойдеш тук — изхриптя Зак в телефона. Дишането му беше неравномерно и слушалката непрекъснато се удряше в брадичката му, сякаш тичаше или вървеше бързо. — Той е хванал Хелън и ще я нарани!

— Чакай. Къде е това „тук“! — прекъсна го Мат. Трескаво махна с ръка към Хектор, Палас, Кастор — всички, които в момента стояха в кухнята на семейство Делос, опитвайки се да открият къде Автомедонт можеше да е завел Хелън. Зак продължаваше да говори, думите се изливаха наведнъж от устата му, като жълтък, изсипващ се от спукано яйце.

— Трябваше да се обадя на Лукас и на онзи Орион — заекна Зак. — Точно това се предполага да направя в този момент, това е, което *винаги* се е предполагало да направя, и ще го направя, защото не го ли сторя, той ще ме убие, но знам, че това е планът му, така че не мога да го последвам изцяло, нали така? Сметнах, че ако ви кажа, ще можем да измислим нещо.

— По-бавно! Какво имаш предвид под „план“?

— Планът за започването на войната! Той има нужда и от трима им, за да го направи!

Бузата на Хелън беше гореща — изгарящо гореща. Останалата част от тялото ѝ обаче замръзваше — осъзна тя, докато си проправяше път с нокти нагоре от тъмнината, която я дърпаше, и се връщаше отново в съзнание. Беше ѝ по-студено от когато и да било преди, а нещо наблизко до нея миришеше ужасно на ръжда и гнилоч.

— Ето я, дошла е да си поиграе! Още двама и после — бум! — припяваше примамлив глас. — Хубавохубавохубаво полубожество.

Арес.

Хелън застана съвсем неподвижно и се опита да не се разпищи. Имаше нужда да помисли. Последното, което си спомняше, беше лицето на Автомедонт над нейното, пробождаше във врата, а после — разтичаща се болка, която навлезе с пулсиране в тялото ѝ, докато мозъкът ѝ се самоизключи като защитна реакция.

— Виждам те там, моя хубава малка любимка — каза Арес, вече, без да се смее. — Не можеш да се скриеш зад клепачите си. Хайде. Отвори ги. Дай да видя очите на баща ни.

Тя чу нотката на гняв, промъкнала се в гласа му, долови заплахата в движението, което направи към нея. Беше я предизвикал да разкрие картите си и очите ѝ се отвориха ужасено. Тя се освободи от гравитацията, за да отлети, но не се получи, и тя моментално разбра защо. Дори въздухът беше наситен с ледени кристали. Студът беше толкова силен, че напрягаше сетивата отвъд всякакви предели и ги изкривяваше в обратната посока, докато ледът започнеше да става изгарящ като огън.

В потрепващата светлина на бронзов мангал Хелън видя, че Арес я беше овързал с дебели въжета и я бе притиснал към земята на входа на един портал. Хелън се огледа отчаяно наоколо, но в сърцето си вече знаеше, че е в съвършения затвор. В Подземния свят можеше да се телепортира далече от Арес с няколко думи. На Земята можеше поне да се съпротивлява като истински звяр и може би да се измъкне. Но в портал, когато не се намираше на никое от тези места, тя беше просто

една тийнейджърка, вързана и оставена на милостта на един маниак. Хелън разбра, че това беше планирано. Вероятно беше планирано буквално от векове.

— Сълзи! Обожавам сълзи! — възкликна възторжено Арес, сякаш говореше за кученца. — Вижте как плаче малката полубогиня... И въпреки това е толкова красива, наистина! Да променим това.

Арес я удари през устата и Хелън почувства как нещо се пречупва. Пое си дълбоко дъх. Значи това беше то. Тя плю и вдигна поглед към него, вече, без да плаче. Сега, когато беше започнало, знаеше, че няма да продължи дълго, а в известен смисъл така беше по-добре, отколкото да го чака. Поне ако Арес беше тук и я измъчваше, това означаваше, че нямаше да подведе духа на баща ѝ в Подземния свят. Не на този изход се беше надявала, когато затвори очи, за да последва баща си долу в Подземния свят, но това беше по-добре от нищо. Хелън вдигна поглед към Арес и му кимна, готова за всичко, което щеше да ѝ поднесе, сега, когато знаеше, че баща ѝ е в безопасност.

Арес я удари пак в лицето, а после се изправи, за да я ритне в стомаха. Въздухът излезе между присвитите ѝ коремни мускули, докато тя издаде странен остър звук, подобен на магарешки рев. Той я ритна отново и отново. Ако тя се опиташе да избегне ударите, като се свие на кълбо и му обърне гръб, той стоварваше крак върху нея, вместо да рита. Тя почувства как ръката ѝ над лакътя се счупи и се опита да вдигне крак, за да предпази ребрата си, но това само накара Арес да я нападне по-ожесточено. Когато тя спря да се опитва да избегне ударите и просто ги остави да идват, той се отдръпна.

Хелън се търкаляше по земята, мъчейки се да намери поза, в която щеше да ѝ е възможно да диша с няколко счупени ребра и вързани зад гърба ръце. Като хриптеше и се гърчеше, тя най-сетне откри, че ако коленичи и се наведе напред с чело, опряно върху парещия като огън лед на земята, е най-добре. Дрезгавият звук, като от задушаване, който издаде, докато се мъчеше да вкара въздух в единия от спуканите си дробове, прозвуча като смях.

— Забавно, нали? — изписка Арес и заподскача наоколо в кръг. — Но не биваше да те ритам толкова много в корема, защото сега не можеш да крещиш. А точно това ни трябва, нали така? Толкова глупаво от моя страна! Е, можем да почакаме малко, преди да поиграем пак.

Той коленичи до присвитото ѝ тяло и прокара пръсти през косата ѝ. По голия ѝ тил пропълзяха тръпки, когато той избра един тънък кичур на задната част на тила ѝ.

След миг ще го изкубне, каза си тя. Просто се отпусни и не се съпротивлявай. Така ще бъде по-лесно.

— Извънредно тиха си — въздъхна Арес, като започна бавно да сплита кичура, който беше избрал. — Това е проблем. Как ще те намерят другите Наследници, ако не викаш и крещиш както се очаква от теб? Предполага се да крещиш: „СПАСИМЕ, ЛУКАС! О, СПАСИ МЕ, ОРИОН!“ — За миг той изимитира сопрановия глас на дама в беда, преди веднага да превключи обратно към обичайния си глас. — Ето така. Хайде. Опитай.

Хелън поклати глава. Арес се наведе над нея, притиснал устни точно към отвратено присвиващата се кожа на врата ѝ. Изпусна противния си дъх по скалпа ѝ и задните краища на ушите ѝ. Дори и сред изгарящия студ на портала, Арес все така я зашеметяваше с вонята на смърт и разложение.

— Крещи — каза той тихо: вече не звучеше като луд. За пръв път, откакто Хелън си спомняше, Арес беше зарязал обичайния си напевен маниер на говорене. Звучеше нормално и за Хелън това го направи безкрайно по-ужасяващ. — Повикай ги да ти спасят живота. Повикай ги, Хелън, или ще те убия.

— Опитваш се да ги вкараш в капан — каза Хелън между задъханите вдишвания. — Няма да се хвана на това.

— Как мога да ги вкарам в капан? Безсилен съм като някой простосмъртен на това междинно място, а те са двама срещу един — каза той, прозвучавайки логично. — Може дори да победят.

Не лъжеше. Юмручните му удари и ритниците му бяха наранили зле вътрешностите ѝ, но тя не усещаше силата на божество зад тези удари. Погледна кокалчетата на лявата му ръка, ръката, с която я беше удрял, и видя, че от дълбоките ожулвания върху юмрука му се процеждаше златистата кръв на боговете. Тя се усмихна при знанието, че макар и да беше изгубила няколко зъба и вече да не можеше да вижда с дясното си око, Арес най-вероятно си беше счупил китката, докато я беше удрял.

— Повикай ги — каза той умолително, сякаш всичко това беше за нейно собствено добро. — Защо не крещишкрещишкрещиш,

пребито малко божествено създание? Те *искат* да те спасят.

Хелън знаеше, че е прав. Лукас и Орион я търсеха, а за разлика от нея, те нямаха нужда от силите си на Потомци, за да се бият с Арес. И двамата бяха силни мъже. Тя беше просто едно кльощаво, изтощено, вързано, отровено от един мирмидонец момиче, изправящо се срещу огромен грубиян, два пъти по-едър от нея. Те бяха воители по природа. Нека остави битките на тях. Те се *наслаждаваха* на това.

Не много надалече тя чу Орион да вика Лукас, водейки го през лабиринта от пещери.

— Чуваш ли това, Хелън? Твоето спасение е *толкова близо*. — Арес присви пръсти, за да затегне хватката си, и изтръгна сплетения кичур от главата ѝ, като откъсна и широка близо два сантиметра и половина ивица кожа заедно с него. Хелън не можа да попречи на тънък, подобен на свирене хрип да се изтръгне от дъното на гърлото ѝ, но успя да сдържи силата му и той излезе по-нисък от шепот. Нямахше да пици. Арес сграбчи нов, по-голям кичур — такъв, който се намираще по-ниско и беше свързан с още по-голяма част чувствителна кожа.

Със здравото си око Хелън видя как кръвта от тила ѝ започва да се стича по брадичката ѝ и обагря леда под лицето ѝ. Кръвта се разля в локва, ярка и трептяща, докато си проправяше път през кристалната решетка, сякаш изпълваше жадните фибри на изтъкан плат.

— Няма да те намерят просто случайно, ако на това се надяваш. В тези пещери има десетки портали. Орион познава повечето от тях, но въпреки това, може да им отнеме цяла нощ да намерят този, който трябва. — Арес звучеше, сякаш започваше да се уморява от тази игра. — Повикай ги сега и спаси каквото е останало от кожата си.

Взирайки се в локва от собствената си кръв, Хелън видя две армии. Видя ги да се сблъскват в ярък проблясък от удар на метал в метал. Видя лазурносин залив, осквернен от мръсотията на обсаден лагер, а после, след време, видя бистрите води, размътени и задръстени с пепелта от изгорени тела. Най-накрая видя Лукас да лежи безжизнен в горяща, изпълнена с пушек стая.

Това се случи последния път, когато оставих други да се бият вместо мен.

— Няма да викам — прошепна Хелън, когато горещи сълзи се смесиха с кръвта по лицето ѝ. — Предпочитам да умра.

— Обичаш Орион и Лукас толкова много, че би умряла заради тях? И двамата? — попита Арес тихо. Бутна я на едната ѝ страна, за да може да погледне обезобразеното ѝ лице. Тя с усилие съсредоточи единственото си здраво око върху него и отвърна, без да се поколебае:

— Да. Обичам и двамата. И съм готова да умра и за двамата.

Арес замълча. Гледайки как мускулите на лицето му се присвиват, за миг Хелън си помисли, че той се мъчи да намери какво да каже. После той си пое дъх през зъби и избухна в смях.

— Един победен, остават още двама! — каза Арес, сякаш не можеше да повярва. — Автомедонт беше прав! Толкова готова да кърви и да умре — а и не си само ти. Това, което наистина ме удивлява, е, че той казва, че твоите двама благородни защитници също са готови да пролеят кръвта си и да умрат за теб. Знаеш ли какво значи това, омаломощено малко полубожествено създание? Знаеш ли какво означава, ако смеси всичката тази кръв, която ти и другите двама Наследници с такава готовност бихте пролили един за друг? Четири Династии, удобно събрани в трима любящи, смели и, слава на Зевс, *наивни* Наследници.

Умът на Хелън препускаше. Тя с усилие се изправи отново на колене и се вгледа в кръвта, която замръзваше и се превръщаше в лед на пода. Помисли си колко особени трябва да са условията, та обичайно неуязвимата ѝ кожа да прокърви, и колко ли труд трябваше да си е дал Арес да я доведе тук, за да може тя да направи точно това. После си помисли колко ли неща трябваше да се случат, за да накарат Лукас и Орион да работят *заедно*, при положение, че само преди броени часове нямаше дори да могат да стоят в една и съща стая заради Фуриите. Имаше само едно нещо, което ги сплотяваше, и само едно нещо, заради което бе напълно сигурна, че и двамата щяха да се борят, да пролеят кръв и да умрат. Заради нея. А тя вече беше проляла кръв и *се бе заклела в тази кръв* да направи същото за тях.

— Кръвни братя. Ще бъдем кръвни братя — каза тя задъхано през разранените си устни. — Всичките Четири Династии ще бъдат обединени.

— А ние боговете ще се освободим от затвора си на Олимп — каза Арес тържествено. — Чаках три *хиляди* и петстотин години! — Думите му свършиха рязко, когато гърлото му се присви в задавен звук.

— Не. Няма да позволя това да се случи — изпелтечи тя, неспособна да го приеме.

— Знаеш ли коя е за мен най-привлекателната част от всичко това? С изключение на частта, в която те изтезвам, разбира се — продължи той, пренебрегвайки неубедителната ѝ заплаха. — Това, че отново *всичко е заради любовта на Елена*. Никога нямаше да повярвам, че не една, а две световни войни може да бъдат започнати от обич към една жена. Някой би си помислил: За пари, безспорно. За земя — разбира се. Хиляди войни са се водили заради пари и земя, но за ЛЮБОВ? И все пак ето ни тук. Афродита печели отново! Още една война, която ще сложи край на всички войни, започва заради твоята любов, а също и заради обичта ти към двама мъже и три жалки Фурии! И любовталюбовталюбовта ще бъде причината светът да се впусне във войनावойनावойна. Това е истинска *поезия*.

Докато Арес се кикотеше безумно, огромните многобройни грешки на Хелън се стоварваха върху нея една по една, смазвайки я под себе си. Морфей беше изразил своите съмнения относно мисията ѝ, но тя така и не беше попитала защо. Хадес открито я беше предупредил неведнъж, а два пъти, че трябва да попита Оракула — не сестричката Касандра, а *Оракула*, чрез когото говореха трите Богини на съдбата — дали освобождаването на Фуриите е правилната постъпка. Дори Зак се беше опитал да я предупреди, че е в опасност, но тя не му бе дала шанс да обясни.

А най-важно от всичко беше предупреждението, което бе получила от Хектор. Той ѝ беше казал, че най-важното е тя да *не се влюби* в Орион. Хектор винаги беше знаел, макар Хелън да не знаеше, че тази борба е за любов. Когато ѝ беше казал да не се влюбва в Орион, това, което се опитваше да ѝ каже, беше, че любовта, истинската любов, винаги води до създаване на *семейство* — дори и то да не е традиционно. Любовта беше това, което имаше значение, а не законите или правилата на боговете.

Хелън можеше да беснее и да крещи, че са я изиграли, че не е виновна за нищо от това, но знаеше, че не е така. Беше се втурнала стремглаво в търсенето, без дори за миг да спре и да помисли какво можеше да се обърка. През цялото време беше толкова убедена, че е права, понеже вършеше добро дело, та нито веднъж не послуша някой, който не беше съгласен с нея. Лукас я беше предупредил, че хюбрисът

е най-голямата опасност за Потомците, но до този момент тя не бе разбирала истински защо. Да бъдеш добър човек и да вършиш добри дела, не означаваше непременно, че *имаш право* през цялото време.

В съседната пещера Хелън чу Орион и Лукас да разговарят помежду си с трескав шепот, насърчавайки се взаимно да продължат към потрепващата светлина на мангала.

— Моля те — изхълца тя тихо. — Просто ме убий сега.

— Скоро, скоро, миличка. Шшшт — изгука Арес, докато издърпваше малък бронзов кинжал от колана си и коленичеше до нея. Хелън почувства хлъзгава, пулсираща топлина да преминава бързо по шията ѝ. С едно умело движение, Арес ѝ беше прерязал гърлото. — Ще умреш, но разрезът е достатъчно плитък, че да не умреш веднага. Страхувам се обаче, че няма да си в състояние да говориш. Не мога да допусна да споделиш плана с другите двама Наследници, преди самите те да са преминали през една малка схватка и да са пролели някоя и друга капка кръв, нали? Не искам да го провалям.

Тя се опита да изпищи, но вместо това тънка струйка кръв се изстреля от шията ѝ и опръска лицето на Арес. Той се ухили и облиза устни.

— Кой е добро момиче? — каза той, говорейки като на бебе, като ѝ правеше гротескни физиономии, имитирайки целувка. После се изправи, отиде до скалната стена и ѝ зашепна.

Хелън едва не се беше удавила веднъж, когато беше дете. Оттогава винаги се бе бояла от водата, макар да бе израснала на остров, постоянно заобиколена от нея. Сега ѝ се струваше, че след всичките тези тревоги и страхове заради водата щеше да се удави на суша. Докато кръвта се пенеше в дробовете ѝ и изгаряше ушите ѝ отвътре, тя си помисли колко подобен беше вкусът на солената ѝ кръв на солената морска вода. Чуваше малкия океан вътре в себе си, който пулсираше и бушуваше, изтичайки като настъпващ отлив от нея с всеки удар на сърцето ѝ. Или това бяха стъпки, кълтящи по замръзналия под на пещерата?

— Чичо! Пусни ме да мина — изсъска Арес по-силно към скалната стена.

Не се случи нищо. Изражението върху лицето на Арес стана безумно.

— Хелън! Не! — изкрещя Лукас през зиналата пещера. Викът му отекна в стените, като изпълни тъмните ъгли на пещерите и се разнесе многократно повторен в тях.

Арес се завъртя рязко и сложи ръка върху ножа си. Когато погледна надолу към Хелън, тя разбра, че той обмисляше сценарий, включващ вземането на заложници.

Земята се надигна и се спусна пак с трясък, при което Арес се отдръпна със залитане от Хелън и се вкопчи в стената.

— Махни се от нея — изръмжа Орион.

Без да може да се претърколи, за да ги погледне, Хелън се втренчи във вцепененото лице на Арес с единственото си здраво око. Очите му се стрелкаха напред-назад между Орион и Лукас, докато самият Арес се отдръпна до стената на портала. Орион беше прав. Богът на войната беше страхливец.

— Хадес! Имаш заповед да изпълняваш! — изкрещя Арес истерично, докато многократно удряше с длан по замръзналата скална стена. — Пусни ме да мина! — Порталът го всмука и Арес изчезна. След кратка пауза Хелън чу забързани стъпки зад гърба си.

— Люк. О, не — изстена Орион.

— Не е мъртва — изрече Лукас през стиснати зъби. — Не може да е мъртва.

Хелън почувства как Лукас и Орион коленичат до нея. Почувства как нечий ръце обгръщат рамото и хълбока ѝ, за да я наклонят внимателно към себе си. Тя започна да се гърчи, опитвайки се да ги отърси. Щеше да стане и да избяга от тях, ако можеше. Дори техните внимателни докосвания бяха като удари от камшик по кожата ѝ, но болката не беше причината, заради която искаше да спрат да я докосват. Не можеше да им позволи да изцапат ръцете си с кръвта ѝ.

— Спокойно, спокойно. Всичко е наред, Хелън — прошепна Лукас високо. — Знам, че боли, наистина знам, но трябва да те преместим.

Не. Това, което трябваше да направят, беше да се махнат от нея. Опитва се да им каже да си вървят, но всичко, което излезе от нея, беше силна струя кръв от гърлото ѝ.

— Имам нож — каза Орион и Хелън почувства как прерязаха въжетата на китките ѝ.

Лукас я взе на ръце и тя започна да му се съпротивлява немощно, мъчейки се да го накара да я пусне. Искаше да умре в портала, преди ритуалът по сключването на кръвно братство да бъде завършен. Но когато се замята и закашля, само влоши нещата. От шията ѝ буквално пръскаше кръв и покриваше Лукас и Орион. Арес може и да беше страхливец — помисли си Хелън — но знаеше *всичко*, което трябваше да знае, за това как да наранява хората. Раната, която ѝ беше нанесъл, гарантираше, че всеки, който се приближи в радиус от пет стъпки до Хелън, ще бъде окъпан в кръвта ѝ.

— Аз ще водя — каза Орион настойчиво.

Хелън почувства смътно люлеещо движение и видя поклащания се лъч от фенерчето на Орион напред, когато започнаха да се изкачват. Чувахе чудесно и виждаше достатъчно добре, но не можеше да се движи или да говори. Опита се да раздвижи пръстите на краката си или да помръдне някой от пръстите на ръцете си. Никой от крайниците ѝ не реагираше. Нареди си да примигне, но не можеше дори да затвори здравото си око. Хелън беше заключена в себе си и беше в пълно съзнание. Разбра, че ще трябва да гледа как се развиват събитията, и се запита дали това беше някакво специално изтезание, което Арес беше измислил за нея. Може би беше напоил острието с отрова, за да я парализира.

Или може би просто умирам, помисли си тя с надежда. Ако побързам, може би все още мога да спра това.

— Ей там е изходът — провикна се Орион назад през рамо с облекчение. Хелън различи красивия му профил, осветен отзад от ярка луна и хиляди звезди, които примигваха през тъмната теснина на отвора на пещерата.

Видя как лицето на Орион посърна, когато нещо отвън пред пещерата привлече погледа му. Той се извъртя рязко, за да застане с лице към Хелън и Лукас, тласкайки ги обратно в пещерата, докато закрилнически свеждаше над тях едрите си рамене. Хелън видя как устата му увисва отворена в смаяно ахване, а ясните му очи се разширяват, когато под гръдната му кост се появи острие на меч. Земята се разтресе. Над рамото на Орион Хелън видя как лъскавите червени мравешки очи на Автомедонт се взират в нея.

— Орион! — възкликна Лукас. Протегна ръка изпод Хелън и сграбчи Орион за рамото, опитвайки се да го задържи изправен, докато

двамата се свлякоха заедно на колене с Хелън, притисната между тях. Връхчето на острието изчезна, сякаш някой го беше изтръгнал, и лъскавият метал беше заместен от струя тъмна кръв. Хелън гледаше като на забавен кадър как една капка от кръвта на Орион падна върху една от многобройните ѝ рани и се смеси с нейната.

Това прави двама, помисли си Хелън безпомощно. В ясното, безоблачно небе отекна гръм.

— Ножът ми — промълви Орион.

Лукас кимна недоловимо, разбирайки какво иска да каже той. Хелън се опита да каже нещо, надявайки се, че е оздравяла достатъчно поне за да предупреди Лукас да *не* се бори, но вместо това от гърлото ѝ излезе само хриплива кашлица.

— Можеш ли да я вземеш? — прошепна Лукас, като гледаше Орион в очите и го умоляваше да бъде честен. В отговор Орион плъзна ръце под Хелън и пое тежестта ѝ.

Лукас посегна под ризата на Орион, за да извади дългия кинжал от ножницата. В едно заслепяващо бързо движение, той скочи на крака, прескочи Орион и Хелън, и изблъска Автомедонт от двамата ранени.

Орион притисна Хелън към гърдите си, като се задъха за няколко мига, сякаш се заставяше със силата на волята си да се изцели по-бързо. С болезнен стон, той най-сетне се изправи с усилие и излезе, тътрейки крака, от пещерата с Хелън в обятията си.

Отвън, притиснат към стената до отвора на пещерата, Хелън забеляза Зак — с разширени и втречени очи. Все още парализирана, тя изкрещя вътрешно, но от устата ѝ не излезе звук. Зак погледна обезобразеното ѝ лице и издаде отчаян звук, който привлече вниманието на Орион. Орион го изглежда гневно, а в отговор Зак се втренчи ужасено в него.

Хелън почувства как главата на Орион се наклони надолу, за да погледне меча в ръцете на Зак, а после — обратно нагоре, за да го погледне в очите. Без да се поколебае, Зак протегна дръжката на меча към Орион, поднасяйки му оръжието.

— Аз съм приятел на Хелън. Бори се. Аз ще остана и ще я пазя — каза той с овладян глас. Орион погледна Лукас, хванат здраво и притиснат с коляно в корема от Автомедонт, и бързо взе решение.

Хелън се опита да се бори, когато Орион я остави на земята в краката на Зак. Опита се да процеди през зъби думата „*предател*“, но всичко, което успя да постигне, беше да изпелтечи няколко пъти буквата „*П*“ и да се присвие от болка.

— Ще се погрижа той да се върне при теб — обеща Орион тихо и целуна Хелън по челото. Притискайки ранените си гърди, сякаш това можеше да спре болката, Орион взе меча от Зак и се втурна в схватката, за да се бие редом с Лукас.

— Не се тревожи, Хелън. Току-що се обадох на Мат. Всички идват. Хектор каза, че дори майка ти е на път. — Зак се опита да я настани по-удобно, като придърпа безрезултатно разкъсаните места на роклята ѝ и приглади подгизналата ѝ от кръвта коса. Докато я оглеждаше, ръцете му се разтрепериха и в очите му започнаха да се събират сълзи. — Толкова съжалявам, Лени. Боже господи, погледни какво е направил с *лицето ти*!

Като дишаше тежко и се опитваше да изкашля вдишаната кръв, тя се втренчи в Зак и съсредоточи цялата си енергия, за да накара замръзналия си език да се раздвижи.

— Ий ме — изрече завалено тя. Зак присви очи, опитвайки се, да проумее дали наистина е казала това, което му се стори.

Хелън се напрегна и опита отново: — Уб-бий ме.

Най-сетне успявайки да раздвижи пръстите си, тя задраци по прерязаното си гърло, опитвайки се да откъсне сърцевидното си колие, за да може Зак да я убие. Зак бавно поклати глава към нея, избирайки да не проумява онова, което я бе чул да казва. Хвана ръцете ѝ и ги задържа неподвижни, свали тениската си и я притисна към раната на гърлото ѝ.

Полудяла от безсилно раздразнение, Хелън гледаше безпомощно от земята как Лукас и Орион се бореха с Автомедонт, и тримата движещи се толкова бързо, че едва успяваше да различи отделните им фигури. Автомедонт стоеше между двамата, механичен и точен, като започваше и завършваше всяко движение с хирургическа прецизност.

Хелън знаеше достатъчно за битките, за да е наясно, че наблюдава съвършения воин. Той беше по-силен, по-бърз и по-търпелив от всеки боец, когото Хелън бе виждала. Ако Орион или Лукас се хвърлеха, за да го ранят, той безгрижно поемаше острието в тялото си и го оставяше да излезе отново. От няколко места по тялото

му се процеждаше мътна зеленикавобяла течност, но Хелън вече знаеше, че той не може да бъде убит по този начин. Просто ги чакаше да се уморят.

С все още кървящи гърди, Орион залитна и получи нова рана в корема. Когато той падна назад, Автомедонт съзря своя шанс. Вместо да нападне Орион на земята, той се впусна в схватка с Лукас. С ловко движение Автомедонт изби по-малкия меч от ръката на Лукас, и той изхвърча. После понечи да нападне Лукас, докато той беше невъоръжен.

— Люк! — изкрещя Орион, с пресекващ от изтощение глас. Подхвърли на Лукас меча си и остави себе си беззащитен. Автомедонт остави Лукас да хване оръжието.

Лукас прелетя над Автомедонт и се приземи пред Орион, който кривеше лице в гримаса и стискаше най-новата си рана. Опита се да стане и падна назад с ръмжащ стон; кръвта се изливаше от него тревожно бързо. Лукас застана решително, давайки ясно да се разбере, че ако Автомедонт иска да се добере до Орион, ще трябва първо да мине през него.

Хелън видя Автомедонт да се усмихва и почувства как тръпка на паника тръгва от стомаха ѝ и се стрелва надолу по ръцете и краката ѝ. Автомедонт искаше именно това. Той *разчиташе*, че те ще бъдат смели и жертвоготовни. Това щеше да ги погуби. По кожата ѝ отчаяно започна да пука статично електричество, но тя нямаше достатъчно сили, за да произведе мълния. Пренебрегвайки изгарящата болка, която това ѝ причини, Хелън успя да се преобърне върху счупените си ръце и започна да се влачи към тях.

— Хелън, недей! — възкликна Зак изненадано. Опита се да я спре, но щом я докосна, отскочи назад, поразен от лек шок.

— Спри да се биеш с него! — опита се тя да изкрещи, докато пълзеше, но макар да оздравяваше бързо, гласните ѝ струни все още бяха прекъснати. Единственият звук, който успя да издаде, беше дрезгав, стържещ шепот. Автомедонт вдигна уверено меча си и го разлюля над главата си.

— Бъди готов — обърна се предупредително Орион към Лукас и преди Автомедонт да успее да стовари меча си върху тях. Земята се разтrese мощно.

Гръмък шум се разнесе из тъмнината и между Автомедонт и Орион зейна огромна пропаст, която Лукас и Орион разтвориха в земята. Автомедонт падна на колене и заопипва трескаво в опит да се задържи, когато земята под него поддаде. Лукас се освободи от гравитацията и се понесе във въздуха, докато Автомедонт сякаш с магия си възвърна опората. Чувството му за баланс беше толкова добро, че можеше да „възседне“ земетресение, както сърфист „яхва“ голяма вълна. Щом Орион и Лукас видяха това, надеждите им посърнаха.

Когато люлеенето затихна, Лукас се приземи пред Орион, хвана по-стабилно меча и мрачно погледна Автомедонт в лицето. Изглежда и двамата знаеха, че не могат да спечелят тази битка, но никой от двамата нямаше да се откаже. Автомедонт погледна в лицето първо Лукас, а после Орион, а след това им се поклони вежливо.

— Явно вие сте Тримата, които чакам от хиляди години — каза Автомедонт от другата страна на широкия десет фута процеп в земята. — Слава на Арес, че имах хиляди години на битки, за да се подготвя за вас, иначе нямаше да съм готов. Но времето настъпи, и аз съм готов.

Автомедонт прескочи с лекота процепа, приземи се и се обърна с лице към Лукас и Орион. С три движения обезоръжи Лукас. С още две го събори на колене, както защитаваеше Орион с тялото си, а от дълбоко порязване на рамото му потече кръв.

Хелън чу как Лукас изкрещя и болката ѝ изчезна. Тя се изправи: кожата ѝ сияеше в синьо и по нея течеше електричество.

— Не го докосвай! — прошепна тя дрезгаво с присвиващи се от гняв устни. Протегна лявата си ръка и от дланта ѝ се изви като дъга ослепителна бяла мълния и се свърза с Автомедонт. Той рухна на земята, присвивайки се конвулсивно в агония. Хелън отпусна ръка и залитна настрана.

Най-после успявайки да се изправи пак на крака след земетресението на Орион, Зак се запрепъва след Хелън и успя да я подпре, когато тя залитна, почти припадайки от усилието да произведе мълния. Получи нов неприятен шок, но стисна зъби и продължи да я държи, докато залитаха към Лукас.

Тя падна до него, като посегна и натисна рамото му, сякаш можеше да го запази цял само с голи ръце. Смътно долови тътен на гръмотевица и разбра, че кръвта му се смесваше с нейната, но не я

беше грижа. Не можеше да се възпре да го докосва. Всичко, което трябваше да направи, беше да го махне от Орион, преди кръвта им да се смеси, и ритуалът щеше да бъде спрял.

Хелън почувства как нещо сграбчва голия ѝ глезен и когато погледна назад, видя Автомедонт, докато той я дърпаше към себе си по земята, за да ѝ попречи да се намеси.

— Твърде късно е, принцесо — каза той спокойно.

Хелън погледна и видя Орион да държи Лукас, докато и двамата протягаха ръце към нея, опитвайки се да я изтръгнат от Автомедонт. Ранените гърди на Орион се притискаха към кървящото рамо на Лукас. В небето изтътна гръмотевица за трети и последен път.

— Свършено е — каза Автомедонт, като затвори очи за миг, с облекчение.

Хелън погледна Лукас и Орион. От търсещите им, объркани изражения разбра, че можеха да почувстват, че нещо се бе случило на всички тях — просто още не знаеха какво бе то.

— А сега да се справим с теб, робе — каза Автомедонт, като скочи ловко на крака, напълно съвзел се от мълнията на Хелън. — Ти се закле върху този кинжал да служиш или да умреш. И в крайна сметка не изпълни клетвата си.

Той извади украсен със скъпоценни камъни бронзов кинжал от ножницата на колана си. Преди Хелън да успее да надигне пребитото си тяло на колене, за да защити Зак, Автомедонт заби острието право в гърдите му.

Хелън улови Зак, когато той падна до нея на земята. През ума ѝ премина светкавичен спомен за един път във втори клас, когато Зак падна от гимнастическия лост и си навехна глезена. Беше имал същото невярващо и объркано изражение, с разширени очи, и за миг сега изглеждаше сякаш отново беше на седем, и те бяха приятелчета, които си разменяха лакомства от кутиите с обяда си.

— О, не, Зак — прошепна Хелън, като го положи на земята възможно най-леко и внимателно. Автомедонт се извърна от клането, което беше предизвикал, и вдигна ръце към сините наченки на зората на хоризонта.

— Аз изпълних моята част от сделката, Арес — каза той възторжено. — Сега ми дай каквото искам. Събери ме отново с моя брат.

— Хелън — изхриптя Зак настойчиво, докато Автомедонт призоваваше небето. — Кръвният му брат... не е бил бог, както си мислеше Мат. — Той грабна острието, което още се подаваше от гърдите му, и го задърпа, като се нараняваше все повече и повече.

— Не, остави го вътре. Може да умреш от загуба на кръв! — опита се тя да възрази с накъсания си шепнещ глас, но Зак не се отказа, докато Хелън не му помогна да измъкне острието. Той многозначително обви ръцете ѝ около малкия нож.

— Бил е Ахил.

Зак остави главата си да падне назад и обърна лице към краката на Автомедонт, които бяха само на сантиметри от гаснещите му очи. Без да помисли втори път, Хелън завъртя ножа в ръката си, хвана здраво дръжката и го заби в петата на Автомедонт.

Той рязко завъртя глава да погледне надолу към нея. Пълен шок и слисване накараха лицето му да застине във вцепенена зяпнала гримаса. След броени секунди той се втвърди в каменна статуя, която започна да се пропуква, после да се рони, а после се разпадна на купчина пепел. Хелън погледна надолу към Зак и видя, че той се усмихваше.

— Дръж се — изграчи Хелън, докато се оглеждаше наоколо за нещо, с което да притисне раната на Зак. Видя окървавената му тениска да лежи на няколко метра от тях и с усилие посегна за нея.

— Не си отивай — помоли Зак, като държеше ръката ѝ. С другата си ръка той бръкна в купчината пепел, която някога беше Автомедонт, и извади красивия кинжал, подавайки го на Хелън. — Предай на Мат, че съм казал, че е страхотен приятел.

Тялото му се отпусна и очите му станаха безизразни, и Хелън разбра, че е мъртъв.

— Виж, Ерида, не съм го измамил — мирмидонецът си получи каквото искаше — изкиска се един глас, от който сърцето на Хелън за миг спря. — Той отново се събра с Ахил. Само че не на Земята, където би искал!

— Поне робът му ще бъде там, за да се грижи за него в Подземния свят — изсъска женски глас.

Хелън затвори очите на Зак, обещавайки безмълвно, че ще се погрижи Зак да стигне до Елисейските полета, да пие от Реката на

радостта и никога повече да не е принуден да служи на никого. После се обърна да погледне онова, което вече можеше да помирише.

Арес стоеше от другата страна на пропастта, а от двете му страни бяха сестра му Ерида и синът му Деймос. Хелън обори глава и се задъха, знаейки, че беше истина. Олимпийците бяха свободни. Почувства нечия ръка на рамото си и когато вдигна поглед, видя Лукас и Орион, наведени до нея.

— Как? — прошепна Орион, като посочи Арес.

— Тримата — отговори Хелън. — Станахме кръвни братя.

Лукас и Орион се спогледаха измъчено, осъзнавайки твърде късно, че по-добрата им природа беше използвана срещу тях.

— Можеш ли да летиш? — прошепна Лукас, като притискаше ранената си ръка до тялото. Орион беше до него, блед и треперещ от загубата на кръв. Никой от двамата не беше в състояние да се бие. Хелън погледна през дълбокия процеп в земята към Арес.

Беше изпитвала ярост преди, но това беше различно. Помисли си колко безпомощна се бе чувствала, когато беше вързана и изцяло оставена на неговата милост, докато той я биеше. Вероятно беше причинявал това на безброй хора, помисли си тя. А сега отново беше свободен. Задължение на Хелън беше да се увери, че той никога повече няма да изтезва никого друг. Тя беше пуснала това чудовище на свобода в света. Сега трябваше да го укроти.

— Никъде няма да вървя. — Изправи се вдървено. Единият ѝ крак още не реагираше много добре, но за това, което планираше, не ѝ беше нужно.

— Да не си откачила? — изпелтечи Орион, като я дръпна леко за ръката, опитвайки се да я накара да се сними. Хелън покри ръката му със своята, докато той спря.

— Хелън, невъзможно е да се надяваш, че ще спечелиш тази битка — каза Лукас примирено, сякаш знаеше, че вече е загубил този спор. Изправи се до нея, хвана я за ръката и погледна Орион. — Как се чувстваш? Попита.

— Ужасно — Орион трепна, докато също се изправяше на крака. — И съм напълно сигурен, че скоро ще се почувствам още по-зле.

Хелън се опита да им се усмихне и да им каже колко много обича и двамата, но, по дяволите, лицето я болеше твърде много и тя едва

можеше да говори, затова се задоволи само да стисне ръцете им с благодарност.

— Имаме ли план? — попита я Лукас, сякаш знаеше, че отговорът е отрицателен, но все пак нищо не му струваше да попита.

— Наистина ли ще се опитате да се биете с мен, малки полубогчета? — изкрещя слисано Арес от отсрещната страна на пропастта. Хелън не му обърна внимание.

— Колко е дълбок този процеп, Орион? — попита тя под нос.

— Колко дълбок ти трябва?

— Спуска ли се надолу в пещерите? Онези с порталите? — продължи тя. Орион кимна, все още объркан. — А можеш ли да го *разшириш*, когато те помоля?

— Със сигурност, но... — Орион млъкна, без да довърши, когато внезапно му просветна какво имаше предвид Хелън. Той се намръщи и започна да клати глава към нея, но така и не получи шанс да изрече гласно притесненията си.

Арес вдигна ръждивия си, назъбен меч над главата и избухна в пламъци. Но ако Арес очакваше Хелън да се страхува от огън, горчиво грешеше. Хелън се хвърли през пропастта и се приземи върху него в свръхмасивното си състояние, още преди той да успее да нададе докрай бойния си вик.

Тя го заби на шейсет сантиметра надолу в пръстта, чак до ръба на пропастта. Той се опита да й отреже главата, но тя отблъсна острието на меча му с опакото на неуязвимата си ръка, сякаш отпъждаше муха. Отвратителният меч прелетя над ръба на бездната. Арес го проследи с отворена уста как се отдалечава от него.

Преди той да успее да се съвземе от шока, Хелън притисна колене около ребрата му и заби пръсти в гърлото му, задушавайки го е всичките си четири разранени и насинени крайника. Огънят му пламна по-ярко, сякаш се опитваше да я обгори, но Хелън само стисна поздравно. Нейната мълния беше десетократно по-гореща от всеки пламък и за да му покаже, тя изпрати две мълнии право във врата му с двете си ръце.

Докато Арес се гърчеше в конвулсии под безмилостното нападение на Хелън, Лукас и Орион се хвърлиха върху Ерида и Деймос, като нападнаха слисаните божества и ги обсипаха с удари. Никой от Потомците не можеше наистина да убие някого от

безсмъртните, но Хелън не я беше грижа. И без друго смъртта беше твърде добра за Арес.

— Орион! Сега! — изкрещя тя, като стисна Арес в мечешка прегръдка и поемайки по-голяма тежест, отколкото беше опитвала преди. Почувства как Арес увеличава размерите си, като ставаше все по-едър и по-едър, докато ревеше от ярост, и го притисна отчаяно. За миг си помисли, че Орион няма да успее да се справи.

Земята под тях се разлюля и потрепери, а после поддаде. Вкопчени един в друг, Хелън и Арес пропаднаха в дълбоката пропаст, като се търкаляха и се въртяха към леденостудения портал, който сияеше слабо на дъното.

Хелън не знаеше дали ще се получи или не. Можеше да влиза и да излиза от всички нива на Подземния свят, докато спеше, но за първи път се опитваше да го направи, докато беше будна. Не знаеше дали може да отвори постоянен портал, или само да създава нови, когато спеше. Съсредоточи се да остане спокойна, както правеше, когато се отпускате, за да заспи, преди да слезе, и изпита надежда, че ще се случи най-доброто. Точно преди да се ударят, Хелън проговори.

— Отвори се, Тартар, вземи Арес и го заключи при всички зли духове, които е измамил — каза тя.

Не можеше да убие безсмъртен, но беше почти сигурна, че ако успееше да прекара Арес през някой портал, можеше да го затвори в Тартар завинаги. Знаеше от опит, че това е далеч по-лошо от смъртта.

Ледът се разцепи и тя и Арес престанаха да падат и започнаха да кръжат. Сто ръце се подадоха през камъните и леда и сграбчиха различни части от Арес.

— Невъзможно — промълви той, приковал очи в тези на Хелън.

— Върви в ада — прошепна тя.

И после го пусна. С оглушителен писък, Арес потъна в тъмната яма на Тартара, повлечен от стоте ръце. Безброй гърчещи се ръце се сключиха върху него, докато накрая Арес, богът на войната, изчезна под тях завинаги.

Порталът се затвори, оставяйки Хелън да кръжи на дъното на тъмния процеп. Единственият звук идваше от нея: задъхваше се от изтощение.

Зрението ѝ се замъгли. Едва успявайки да се носи плавно, тя се изтласка с ръце нагоре по стените на пропастта. Тялото ѝ затрепери

силно и главата ѝ започна да клюма. Докато се издигаше по-високо, чу как няколко гласа многократно я викат по име. С мъка започна да си проправя път към звука, ридаейки от изтощение и болка.

Точно когато силите я напуснаха, две различни, но нежно обичани ръце посегнаха през ръба на ямата и я извлякоха в розовия въздух на нова зора.

— Аз го намушках, но всъщност цялата заслуга беше на Зак. Тъкмо той откри как да убие Автомедонт. — Хелън с усилие измъкна ръката на Мат от китката на Зак и сложи на нейно място красивия кинжал. — Той искаше да ти предам това и да ти кажа, че си страхотен приятел. Какъвто, разбира се, си.

Мат погледна надолу към древния артефакт и поклати глава.

— Не го искам.

— Вземи го — каза Хелън. — Това беше последното му желание, а гърлото ме боли твърде много, за да споря.

Мат й отправи тъжна усмивка и я прегърна несръчно. Взя се с празен поглед в кинжала за един миг, после го пхна в колана си под тениската. И двамата се чувстваха ужасно заради решението да оставят тялото на Зак на улиците в Нантъкет, но знаеха, че няма по-добър начин да прикрият истинската причина за смъртта му, отколкото да я припишат на метежа.

— Няма да го оставя на непочтително място, обещавам. Много съжалявам за приятеля ти, Мат — каза Палас с изненадващо нежен тон. Сложи ръка на рамото на Мат и го стисна успокояващо, докато Мат го погледна в очите и кимна, давайки знак, че е готов да пусне тялото. Палас вдигна внимателно Зак и побягна толкова бързо, та Хелън знаеше, че на Мат му се е сторило, сякаш те самите са изчезнали.

Без да се налага тя да го моли, Мат хвана ръката на Хелън и я сложи върху раменете си, като почти отнесе Хелън обратно до главния военен съвет, който се провеждаше на ръба на пропастта. Кракът ѝ се беше счупил на няколко места, когато Арес я беше ритал, и тя още не можеше да стъпва на него, но, както и останалата част от тялото ѝ, той заздравяваше. Поне можеше отново да вижда и с двете очи, макар че дясното все още бе чудовищно подутото. Въпреки всичко, имаше много неща, за които да е благодарна. Ерида и Деймос бяха избягали в мига щом Арес бе победен, а веднага щом Хелън отвори очи, Дафна ѝ беше

казала, че баща ѝ и близнаците са още живи. За разлика от Зак. Мат я настани между Орион и Лукас, и отиде да се взира надолу в дупката като Хектор и Дафна.

— Вече ти казах — рече Орион, като предпазливо притискаше тампони от марля към двете си рани. — Порталът е затворен. Погледни ми китката. — Той вдигна Клонката на Еней. — Кога *не* сияе? Когато *не сме* близо до портал. Мога ли сега да затворя процепа, така че фермерите, които притежават това място, да не паднат случайно в него?

Лукас започна да се смее на тона на Орион, после смехът му бързо секна и той се хвана за рамото, което баща му превързваше. Хелън разбра, че Орион беше приключил с отговарянето на въпроси. Имаше склонност да става по-саркастичен, когато се раздразнеше. Тя реши, че е време да се намеси и да го отърве.

— Аз затворих портала, и то завинаги — изхриптя тя през наранените си гласни струни. — Арес няма да се измъкне оттам, ако изобщо успее да се измъкне отнякъде. Давай, затвори процепа, Орион.

— Но откъде можеш да знаеш това? — вметна Дафна с леко раздразнение. — Има ли начин да слезеш и да провериш, Хелън?

— Дафна, погледни я. Тя изстрада достатъчно за една нощ. Спри да настояваш — каза Кастор с обичайния си спокоен тон, докато свършваше с превързването на рамото на Лукас. — Щом Хелън и Орион казват, че е безопасно да се затвори процепът, тогава го остави да го затвори.

Дафна вдигна отчаяно ръце и се извърна, като изпусна шумно въздух през устните си, просто за да даде на всички да разберат, че макар да беше победена, пак не беше съгласна. Хектор завъртя очи и се спогледа с Орион. Очевидно тази малка демонстрация от страна на Дафна беше нещо познато и за двамата, макар Хелън да я виждаше за първи път.

— Затвори го — каза Хектор на Орион. Земята се прибра със стържещ звук, подобен на стон, и се затвори с леко избумтяване.

— Е, изглежда, че сега вече никога няма да узнаем — промърмори презрително Дафна.

На Хелън наистина ѝ идваше да я зашлеви, но не можеше да стои права без помощта на Мат, а той се беше запилял нанякъде. Тя проточи врат и го откри да претърсва терена за нещо. Внезапно той се наведе,

преся пепелта на Автомедонт и извади нещо лъскаво. Ножницата на кинжала — осъзна Хелън, чудейки се за какво му е притрябвала.

— Хей. Добре ли си? — попита я Орион, като я сепна и я изтръгна от мислите ѝ. Подпря брадичката ѝ с пръст, за да я задържи неподвижно, и се взря в нараненото ѝ око. Все още вгледан в него, той се надвеси на една страна и се обади над рамото ѝ: — Ей, Люк. Видя ли това?

— Да — изрече Лукас унило, като погледна надолу и кимна. — Забеляза ли формата?

— Да. Много подходящо.

— За какво говорите вие двамата? — попита Хелън с пресекващ глас.

— Надолу по десния ти ирис се спуска синьо-бял белег, Хелън. Белег, от какъвто Потомците не могат да се освободят — каза Лукас тихо. — Има форма на мълния.

— Стряскащо ли изглежда? — попита тя Орион, обзета от параноичен страх, че вече никой няма да иска да я погледне в дясното око. Той започна да се смее, а после спря рязко, като се хвана за раните и направи гримаса, точно както Лукас няколко минути преди това.

— Всъщност мисля, че изглежда възхитително. Обаче не съм твърде доволен от начина, по който го получи — каза той с унил тон.

— Нито пък аз. — Със или без белег, Хелън знаеше, че ще мисли за тази нощ до края на живота си. Просто се надяваше, че Морфей ще бъде така добър да не ѝ изпраща никакви кошмари, свързани с нея.

— Ще трябва да свикаме среща на върха — каза Дафна на Кастор. — На всички Династии. Тази на Атрей, Тиванската, Атинската и Римската.

— Знам — каза Кастор, кимвайки. Хвърли поглед към Орион и сви рамене. — Кога ви е удобно?

Хелън, Лукас и Орион се засмяха в един глас на това, но мигът на лекомислие утихна бързо, когато се замислиха защо, преди всичко, се налагаше да свикат среща на Династиите. Трябваше да съобщят на всички Потомци, че войната е започнала, и да измислят план да се справят с това.

— Междувременно мисля, че трябва да се обадим на всички, на които можем. Да им кажем да си пазят гърбовете — посъветва ги Хектор.

— Мислиш ли, че боговете наистина ще се опитат да ни избият до един? — попита Лукас колебливо.

— Не — каза Мат, присъединявайки се отново към групата. — Мисля, че искат истинска война. Нещо голямо и героично.

— Така е по-забавно — каза Хелън отнесено, като си мислеше за Арес и изкривената му представа за игра.

— Това не е игра — внимателно напомни Хектор на Хелън и Мат. — Боговете видяха какво може да прави Хелън и това, от което са застрашени, е по-лошо от смъртта. Не знам за вас, но аз бих предпочел да прекарам вечността в Елисейските полета, вместо в Тартар. Ако бях на мястото на Зевс, щях да превърна Хелън в първата си мишена, но не мисля, че Орион и Лукас са много по-надолу в списъка с набелязани жертви на боговете. Независимо дали ви харесва или не, Династиите са обединени. Отсега нататък ще се държим заедно. Никой няма да се отклонява от стадото.

Всички приеха с кимване изявлението на Хектор. Той беше, и винаги щеше да бъде, техният герой.

За миг Хелън видя Хектор в броня и с копие в ръка, докато се обръщаше към войските. Джейсън стоеше зад него, гордо държейки украсения с пера шлем на Хектор. В подножието на крепостните стени вълна след вълна смели войници крещяха името на Хектор, къпейки го в слава.

— Това, че намерих подходящите условия, за да заключа Арес в Тартар, беше моментен прилив на късмет — каза Хелън, примигвайки, докато видението за Хектор, сияещ в червено и златисто на слънцето, се разнесе. — Не е нещо, което се случва непрекъснато.

— Но все пак се случи — каза Орион, обръщайки се към Хектор с нотка на вълнение в гласа. — А сега всички богове сигурно знаят, че щом е могло да се случи на Арес, би могло да се случи и на тях. *Редно* е те да се боят от нас. За разнообразие.

Хелън гледаше как майка ѝ разтревожено мачка долната си устна между пръстите, докато крачеше, дълбоко замислена. Изглеждаше сякаш Дафна искаше тази война, но защо? Дафна беше много неща, но не и склонна към самоубийство. Хелън пропъди мисълта, убеждавайки себе си, че Дафна бе щастлива само защото имаше шанс боговете да се опитат да избегнат война сега, когато ги заплашваше Тартар. Това трябваше да е. Като стисна подутите си очи, докато се опитваше да

проясни пулсиращата си глава, Хелън почувства как Лукас взема ръката ѝ и я стиска леко, за да привлече вниманието ѝ.

— Татко каза, че Джери и близнаците са вече будни — каза той тихо. Челото му се сбърчи, когато видя очите на Хелън да плувват в сълзи. — Добре ли си?

Хелън му се усмихна и поклати глава. Не беше добре. Никой от тях не беше. Протегна другата си ръка и взе тази на Орион.

— Искаш ли да се запознаеш с баща ми? — попита го тя.

— Да. Предполагам, че и ти трябва да се запознаеш с моя — каза той, но не изглеждаше твърде развълнуван от перспективата. Изглеждаше тъжен. Главата му се люшна напред и той примигна няколко пъти, опитвайки се да остане в съзнание.

— Добре. Време е да вървим — каза Кастор, с набраздено от тревога лице. — Тримата сте в наистина лоша форма. Трябва да ви върнем в Сконсет. Дафна? Хектор? Да вървим.

Хелън, Лукас и Орион все още бяха твърде слаби, за да стоят прави, и трябваше да бъдат отнесени обратно в Нантъкет. Отначало Хелън се съпротивляваше, но после, мигове след като Дафна я вдигна, тя беше обзета от изтощение. Не го беше очаквала, но ръцете на Дафна ѝ бяха много по-познати, отколкото можеше да си представи.

Като хвърли поглед първо към Орион, а после остави очите си да се спрат върху Лукас, Хелън отпусна глава на рамото на Дафна и заспа под успокояващия ритъм на майчиното си сърце.

Издание:

Джоузефин Анджелини. Безсънна. Търсачът в дълбините
Американска. Първо издание

Превод: Деница Райкова

Художествено оформление: Огнян Илиев

Редактор: Любомила Стойкова

Коректор: Цветана Грозева

Компютърен дизайн: Митко Ганев

ИК „Intense“, София, 2012

ISBN: 978-954-783-211-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.